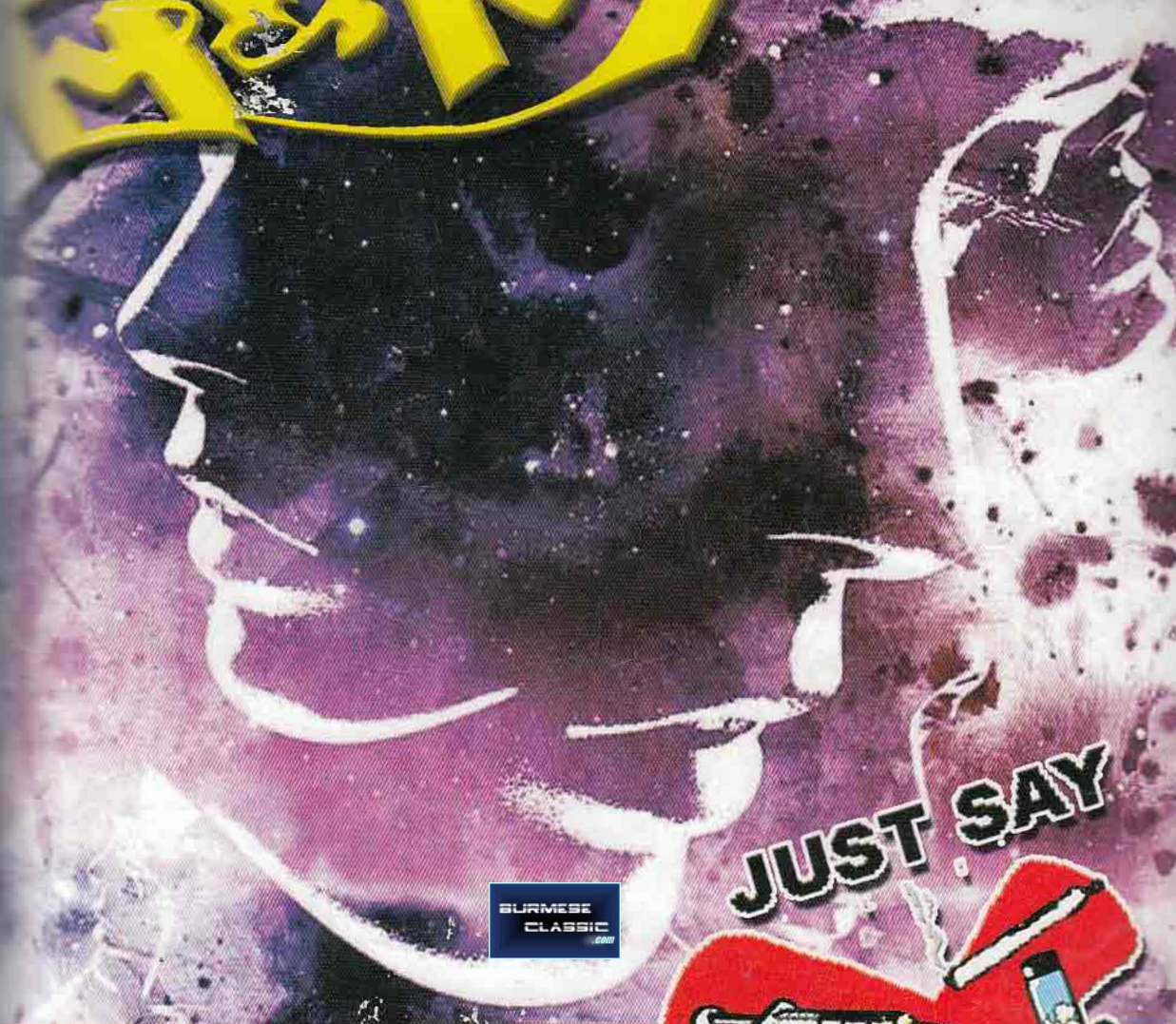

သားမောင်

မဂ္ဂဇင်း

အန္တရာယ်

BURMESE CLASSIC .COM

JUST SAY

ဒီငိုင်းဆန်းဆန်း ငရဲလမ်းမှ ပါတိတ်ထဘီများ
အဓိကရုဏ်းကို ဝနပ်တကျပြုခွင့်ခြင်း
တိုးအေး တစ္ဆေ ၊ သစ္စာကို ဆန်၍

NO!
www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC .COM

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ဒီဒီ၊ သိတ်မြလှိုင်၊ စံပြန်
မျက်နှာဖုံးခေါင်းစီးစာလုံး
ပန်းချီတင်ထွဲ
ဖြန့်ချိမှုတာဝန်ခံ
အောင်မိုးလှိုင်
ထုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ
မိုးမြင့်လှိုင်

အကြံပေး
လွယ်လွယ်ကြီး
အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရှုံးခန်း
အမှတ် ၁၈၉ / ဒုတိယထပ်
(၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားပြင်နယ်၊
ဖု. ၀၉၅၁၉၆၃၃၁ ၁၉၄၉ ၂၈၂၆၂၀

I rue.megazine@gmail.com

ကာတွန်း

Mအောင်ရှိန်၊ ဟန်၊ သခွတ်၊
 ဦးအောင်၊ စည်သူကျော်၊
 လေနီကြမ်း၊ စောဟန်၊
ပန်းချီဒီဇိုင်းသရုပ်ဖော်
 ကျော်ဦး၊ သီဝံ၊ စက္ကူ၊
 ရဲရင့်နိုင်၊ မောင်ညီညီ၊
 ကျော်စိုးညိုနိုး၊ ညီညီလွင်
မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း
 အောင်မိုးလှိုင်
အတွင်းစာမျက်နှာ မဆွေ
DTP အနာဂတ်ကမ္ဘာ
CTP ကမ္ဘာဦး
 KabaOo Colour Separation

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဇူလိုင်လ ၂၀၁၃ ၊ ပထမအကြိမ်
 တန်ဖိုး ၇၀၀ ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀
 ဦးကျော်ဌေးမင်း (၀၅၉၉၂)
 အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၄၄ (ခ)
 ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်တိုင်းတွင်ပုံနှိပ်ပြီး
 မိုးကောင်းလှိုင်(၁၆၁၆) မှုခင်းစာပေ
 ၃ / ၂၆၇ ၊ ခရေပင်လမ်း၊ ဝေဘာဂီ၊
 မ / ဥက္ကလာပမြို့နယ် ၊
 ရန်ကုန်တိုင်း မှ ထုတ်ဝေသည်

အရှောင်လှလှ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း ငရဲလမ်းမှ ပါတိတ်ထဘီစများ

အဲသည်နေ့က ဖြစ်ရပ်မှန်ရဲ့ မှုခင်းသတင်းကဏ္ဍအတွက် ရောက်လာတဲ့ နယ်သတင်း တွေကို ဖတ်ရှုရွေးချယ်တည်းဖြတ်နေရင်း ဒီသတင်းကို တွေ့လိုက်ရတာပါ။ ဖြစ်ရပ်မှန် ဝိုင်းတော်သား သတင်း ထောက်တစ်ဦး နယ်က ပို့လိုက်တဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ပါ။ (မူရင်း သတင်းစာမျက်နှာ ၁၂ တွင်ကြည့်ပါ)

ဓာတ်ပုံအထောက်အထား အပြည့်အစုံနဲ့ ဖော်ပြထားတဲ့ သတင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး မယုံကြည်ခြင်းနဲ့ တုန်လှုပ်ခြင်း ဝေဒနာကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုခင်းပေါင်းစုံက အခင်းဖြစ် ဓာတ်ပုံတွေ၊ သတင်း တွေနဲ့ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်အဖို့ ဘယ်လို အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းနဲ့ သတင်းကမှ ရင်တွင်းကိုလှုပ်ခတ် ခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီသတင်း၊ ဒီပုံတွေ ကြည့်မိတော့ စိတ်တွင်းမှာ မကြည့်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာအမှန်ပါ။

သတင်းက ဒီနေ့ပေါ်နေတဲ့ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း၊ အဆင်လှလှနဲ့ မိန်းမဝတ် ပါတိတ်လုံချည်စတွေ အကြောင်းပါ။

ပါတိတ်ထဘီစကိစ္စများ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့နဲ့ ရေးပြစရာ လိုသားလို့ ထင်ကြမှာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စောစောပိုင်းက အဲသည်လိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ ထင်ခဲ့မိပါ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ပူးတွဲပါ ဓာတ်ပုံနဲ့ သတင်းကို သေသေချာချာ လေ့လာဖတ်ရှု ကြည့်လိုက်တော့မှ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးခဲ့ရတာပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး.....

အဲဒီပါတိတ်ထဘီစပေါ်က ဒီဇိုင်းရေးချက်တွေဟာ ပဋ္ဌာန်း၊ ၂၄ ပစ္စည်းကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်းပုံတွေ၊ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့ဟန် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားရဲ့ ရုပ်ပွားတော်ပုံတွေနဲ့ ယှက်နွယ်ရေးချယ်ထားခဲ့တာပါလား။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရင်သပ်ရှုမောအံ့ဩ တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်လို သတ္တဝါ၊ ဘယ်လိုဉာဏ်ကြီးရှင်က ဘယ်လိုအကြံနဲ့ ဘယ်လို ဖန်တီးလိုက်တာလေလဲ။

ဆန်းဆန်းပြားပြား စိတ်ကူးယဉ် ဝိသမလောကသမားတွေရဲ့ လက်ချက်လေလား။ မိမိပစ္စည်း ဆန်းသစ်မှုအတွက် လှုပ်ချချက်၊ တီထွင်ရက်ကတော့ အရပ်ရပ် နေပြည်တော် ကြားမြင်၍မှ မလျော်၊ ဒီလိုဒို့ဘသမား ငရဲကောင်တွေ သူများထက်ထူးပြီး နဖူးဟိုဒင်း ပေါက်တာ သူတို့အတွက် ကိစ္စမရှိပေမယ့် မသိလို့ ဝယ်မိ၊ ဝတ်မိကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ကြားမှာတော့ ကိစ္စများသွားနိုင်ပါတယ်။

မိန်းမသားဆိုတော့ အလှအပ အသစ်အဆန်းကို ခုံမင် မက်မောကြတာ ဓမ္မတပေမို့ အပြစ်ဖွဲ့စရာ မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ဒီလို ပါတိတ်ထဘီစဟာ အမြင်မတင့်တယ်။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချဖွယ် ဖြစ်ကုန်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို ပါတိတ်ထဘီစမှာ ဗုဒ္ဓပုံတော်တွေ၊ ပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်းတွေပါတာ သိခဲ့ရင်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးကောင်းသမီးတွေဟာ ဝတ်ဆင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်းပေါ့လေ။ မြန်မာပြည်ကို လာရောက်လည်ပတ်တဲ့ ခရီးသည်တွေထဲမှာ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလေ့ကို

စိတ်ဝင်စားသူတွေ ပါနေပါတယ်။ မြန်မာအင်္ကျီ၊ ထဘီကို မြတ်နိုးစွာ ဝတ်ဆင်၊ ပုသိမ်ထီးကလေးကို ကြွကြွရွရွ ဆောင်းလို့ နေရာအနှံ့သွားနေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားကမ္ဘာလှည့် အမျိုးသမီးတွေကို တွေ့မြင်နေ ကြရမှာပါ။

ကဲ... သူတို့က ဒီပါတီတ်ထဘီကို ကြိုက်လို့ ဝတ်ဆင်သွားလာနေရင် မခက်ပြီလား။ သူတို့က တော့ မသိလို့ဝတ်တာ ဖြစ်ပေမယ့် မြင်ရတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရတော့မှာပါ။

မသိလို့ ဝတ်ဆင်မိသူတွေကို အပြစ်ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မြန်မာအမျိုးသမီး အချို့ကတောင် ဒီပါတီတ်ထဘီကို ဝယ်မိဝတ်ဆင်မိနေကြပြီ မဟုတ်လား။

ဒီပြဿနာမှာ အဓိက တာဝန်ရှိသူတွေကတော့ မလျော်ကန်တဲ့ သည်ဒီဇိုင်းမျိုးကို တီထွင်ထုတ်လုပ် ဖြန့်ဖြူးရောင်းချနေတဲ့ ငရဲကောင် လူယုတ်မာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ငရဲလမ်းကို ရှေးရှုနေတဲ့ ဒီလောဘ သားတွေ ညွှန်ကြားတဲ့လမ်းကို မလျှောက်လှမ်းမိကြဖို့ သတိပြုမိကြရမှာပါ။

တစ်ခါက မြို့နယ်အနှံ့မှာ တီရှပ်ရောင်စုံလှလှလေးတွေ ခေတ်စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ လူငယ်တွေ အကြိုက်တွေလို့ ဝတ်ဆင်ကြပါတယ်။ ဒီတီရှပ်အင်္ကျီရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လှပတဲ့ အရပ်တွေ၊ အင်္ဂလိပ် စာတမ်း ဒီဇိုင်းတွေ ပါလေ့ရှိပါတယ်။

တချို့ တီရှပ်တွေက ဝတ်လိုက်ရင် သည်းထိတ်ရင်ခုန်စရာ ရင်ဘတ်မှာ ရဲဒင်းကြီး စိုက်နေသလိုမျိုး ဒီဇိုင်း၊ အချို့က လူအရိုးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ကျက်သရေမဲ့တဲ့ပုံမျိုး၊ အချို့ကတော့လည်း ဝတ်လစ်လစ် အမျိုးသမီးဒီဇိုင်းပုံတွေ ရိုက်ထားပါတယ်။ ဒီလိုပုံတွေ ပါတဲ့ တီရှပ်တွေကိုလည်း ဝတ်နေတာ မြင်ရပါ တယ်။ ဆိုးတာက ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတမ်းတွေပါ။ အချို့စာတမ်းတွေဆိုရင် မကြားဝံ့ မနာဝံ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တဲ့ စာတမ်းတွေပါ။ ဒီလိုစာတမ်းပါ တီရှပ်တွေကို မိန်းကလေးတွေ ဝတ်ဆင်နေကြတာလည်း စိတ်မကောင်းစရာ မြင်နေရပါတယ်။

သည်မိန်းကလေးတွေဟာ စာတမ်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် မသိလို့လား၊ သိရက်နဲ့ပဲ ဆန်းပြား လှပမှုကို 'ဦးစားပေး ဝတ်ဆင်နေကြလေသည်လား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေး ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ကိုတော့ ထိပါးသွားတာ အမှန်ပါ။

ဒီဆောင်းပါးဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ကာအိန္ဒြေကို ထိပါးစေမယ့် စတေကာ စာတမ်းတွေပါတဲ့ တီရှပ်တွေ မဝတ်မိစေဖို့၊ အရောင်လှလှ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းနဲ့ ငရဲလမ်းကို ရှေးရှုနေတဲ့ ပါတီတ်ထဘီတွေကို ရှောင်ကြဉ်စေဖို့ ကြိုတင်သတိပေး ရည်ညွှန်းချက်ပါ။

ကိုယ်စီးတဲ့ မြည်းကို အထီးမှန်၊ အမမှန် သိကြရမှာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အသစ်အဆန်း၊ အလှအပ တွေကို ခုံမင်မက်မေမာမြင်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အန္တရာယ်တွေ ပူးတွဲပါလာတတ်တာကိုလည်း သတိပြုကြ ရမှာပါ။

နီလေးမောင်

www.burmeseclassic.com

၆ မြန်မာ

နီလေးမောင်
မြန်မာ မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၂၂၃ ၊ ဇူလိုင်လ ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်

- ဘယ်လို အနိဗ္ဗာန်မြင်ကွင်းနဲ့သတင်းကမှ ရင်တွင်းကိုလှုပ်ခတ်ခြင်းမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီသတင်း၊ ဒီပုံတွေကြည့်မိတော့ အရောင်လှလှ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း ငရဲလမ်းမှပါတိတ်ထဘီစများ - နီလေးမောင် ----- ၄

- ခရီးသည် ၅၄ ဦးပါသော ဘတ်စ်ကားသည် တံတားလက်ရမ်းကို ချိုးဖောက်ပြီး ပေ ၆၀ ကျော်နက်သော နိုင်ငံတကာ သတင်းလွှာ - ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း) ----- ၁၇

- ညီဖြစ်သူကိုလူငယ်တစ်ဦးကလက်သီးဖြင့်ထိုးကြိတ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်ဒေါသအလျှောက်အသင့်ပါလာသည် ဓားဖြင့် ပြစ်မှုနှင့်ပြစ်ဒဏ် - သိန်းနိုင်ဦး (ပဲခူး) ----- ၂၀

- ဖျက်ဆီးခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း စတာတွေပြုလုပ်လာပြီဆိုရင် အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေး - ခင်မမမျိုး ----- ၂၄

- လိုအပ်လျှင် မြို့ပြအင်အားသုံးပြီးတော့ ထိထိ ရောက်ရောက် တားဆီးနှိမ်နင်းသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုနှင့် လူမှုစီးပွားရေး - ခင်မောင်ဌေး (ပညာရေး) ----- ၃၄

- လက်ထပ်ယူမည် ဟုကတိမရှိဘဲ ပဋိသန္ဓေရှိလျှင် လျော်ကြေးတောင်းနိုင်သည်။ လက်ထပ်ယူမည်ဟု ကတိရှိပြီး ဘယ်သူမပြု ကာမမှု - နတ္ထလင်းချစ်လွင် ----- ၃၈

- စက်ရပ်ပြီးတိမ်းမှောက်သွားခဲ့ရာ စက်လှေသမ္ဗန်ပေါ်ပါ လူခုနစ်ယောက် နှင့်ကိုရင်ငါးပါးတို့မှာ စက်လှေပေါ်မှ အပျော်ခရီး စက်လှေစီး - ကျော်သောင်း (ဘုတလင်) ----- ၄၄

- ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က သူခေါင်းကိုမှန်သွားပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ နှစ်ရက်တာဇနီးသည်လည်း ပွဲချင်းပြီးသေသွားတယ် ၊ လမ်းသွေသွားသော ကျည်တစ်တောင့် - တိုးထက် ----- ၅၂

- ခင်ဗျားတို့ လူညစ်တွေပဲဗျ။ လက်ဝှေ့သမားဘဝက တက်လာတဲ့ ဒိုင် တွေဖြစ်ကြပေမဲ့ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်မရှိဘူး ၊ သွေးနှင့် ချွေးနှင့် ရင်းရသည် လက်ဝှေ့ဗိုလ်လှပွဲ - ဘာမထီခင်အောင် (ရွှေဘို) ----- ၆၀

- အဖက်ဖက်က တိုးတက်ပြောင်းလဲရန် ကြံဆောင်ကြရာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လား (သို့မဟုတ်) ချန်ပစ်ခဲ့သည်လား တို့လည်းလိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့ - တင်ဖေသော် (သထုံ) ----- ၇၂

- ညအချိန်ရောက်မှ လက်ကောက်ပျောက်ကြောင်း သိရ၍ အစ်မဖြစ်သူက ညီမဖြစ်သူကို မကျေမနပ်နှင့် လက်ကောက်တစ်ကွင်း ချစ်ခြင်းဖွဲ့မာယာ - ပန်းတနော် ကျော့မိုး ----- ၇၇

- ပစ္စည်းတွေခိုးရောင်း၊ မိဘနာမည်တွေ သုံးပြီးငွေချေး သုံးဖြုန်းပူးယစ်ဆေးတိုး လုပ်နေတယ် ၊
ရှောင်လေဝေးဝေး ပူးယစ်ဆေး - စိန်ဇောတိက ----- ၈၆

- တိုးအေးသင်္ဘော နှစ်မြှုပ်မှုကြီးတွင် အပြစ်မဲ့သူ ခရီးသည်ပေါင်း ၉၀ ကျော် အသက်ဆုံးရှုံး ခဲ့ရသည်။
တိုးအေးတစ္ဆေ - ထက်အောင်ကျော် (ကညွတ်ကွင်း) ----- ၉၂

- ရာဇဝတ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။အမည်ပြောင်မှာ 'ဝက်ကြီး'ဟုသိသည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပြုမူတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
အီတလီနှင့် အရက်စက်ဆုံးသော လူသတ်သမား - နေဇော်ဦး (ရွှေပြည်သာ) ----- ၁၀၂

- ဘာသာရေးနှင့်စပ်လျဉ်းသည့်ရှုပ်ပုံများကို အမျိုးသမီးဝတ်ဆင်သည့် ထဘီစ တွင်မည့်သို့သောအကြံအစည်ဖြင့်
ထဘီဝယ်လျှင် သတိထား - ကမ်းနဖူးကစမ်းဦး (ကသာ) ----- ၁၁၂

- "နင်တို့ မိသားစု အားလုံးကို သတ်ပစ်မည်"ဟု ကြိမ်းဝါးကာ မကြားဝံ့မနာသာ အောင်ဆဲဆိုနေစဉ်
နေပြည်တော်တစ်ကုန်းမြို့နယ်မှ သတင်းအတိုထွာများ - မင်းဟိန်းခန့် (ပူခင်းသတင်းထောက်) -- ၁၁၆

- အတိတ်နိမိတ်တော့တစ်ခုခုဖြစ်ပါက ပြရပေမည်။ ဟုတ်သည်။ ဘီလူးစီးသလိုဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုတွေးမိပြန်လာသောအခါ
ချစ်သူဝိညာဉ် - မောင်မောင် (မြန်မာပြည်) ----- ၁၁၈

- ဟိုတုန်းက အမြင့်ဆုံးဈေးရခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ အရွယ်လွန်၊ ခန္ဓာကျွံနေတာကြောင့် ကြေးကြီးမရနိုင်တော့ဘူး
အလွမ်းမပြေတဲ့ မနန်းဝေ - စိုးဝေ ----- ၁၃၀

- ခင်ဗျားတို့ (၂)ယောက် အဲဒီမိန်းမကို အပြတ်ရှင်းပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် သိန်း(၅၀) ပေးမယ်"
အရိပ်မဲ့ ရင်ခွင် - ချစ်ဝေမောင် ----- ၁၄၂

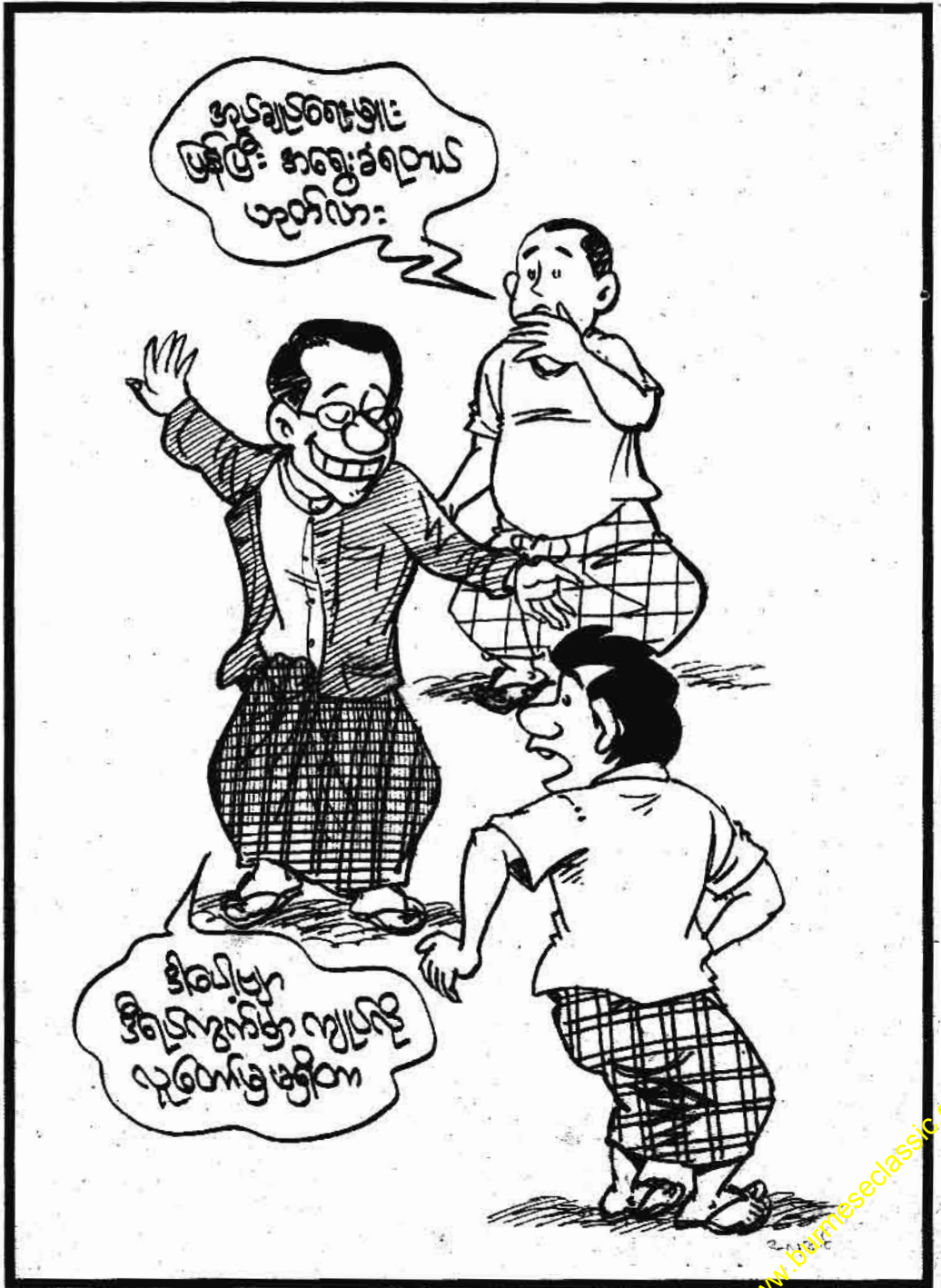
- တောင်းရမ်းစားသောက်သူ၊ ကျူးကျော်နေထိုင်သူတို့ ခိုနားနေထိုင်ရာ မြို့တော်ရန်ကုန်၏ အကြီးဆုံးသုဿန်ဝန်းကျင်လို
ထွဋ်ထိပ်ခေါင်နှင့်အဖြူရောင်နတ်မိစ္ဆာ - ရဲရင့်ထက် (သံတောက်) ----- ၁၅၆

- လူငယ်လေးများကအပြေးသွားကာတိုင်ကီပုံးပေါ်မှ ထမင်းစားခုံကိုဖယ်ပြီး မောင်သာချိုလေး ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်
မျက်ရည်ကြွေပွေရတက်နှင့် - မောင်အေးနှစ် (ပညာရေး) ----- ၁၇၀

- ခြံစည်းရိုးကိုလောင်မှာ မစိုးရိမ်ရသော်လည်း လက်နက်ကြီးကျည်ဆန်များ သိုလှောင်ထားသည့် ဘန်ကာများတွင်
ရွက်ကြွေတော့မှ မီးလျှံကြီး - ဇေယျာမင်းဦး ----- ၁၈၀

- ထောင်ထဲမှာမှ ငွေက ပိုတောင် အသုံးတည့်နေသေးတယ်။ ဘာယာလုပ်မလား၊ တန်းစီး လုပ်မလား၊
မသာဆယ်ခေါက် ထောင်တစ်ခေါက် - မောင်ပိုင်ညို (ချောင်းဦး) ----- ၁၉၀

- ခြေမဲ့ လက်မဲ့ မျက်စိအလင်းကွယ်နေခဲ့သည့် သူလိုဒုက္ခတအကျဉ်းသား အိုကြီးတစ်ယောက်ကို
သစ္စာကိုဆန်၍ - ဇေယျာမင်းညွှင် ----- ၂၀၀

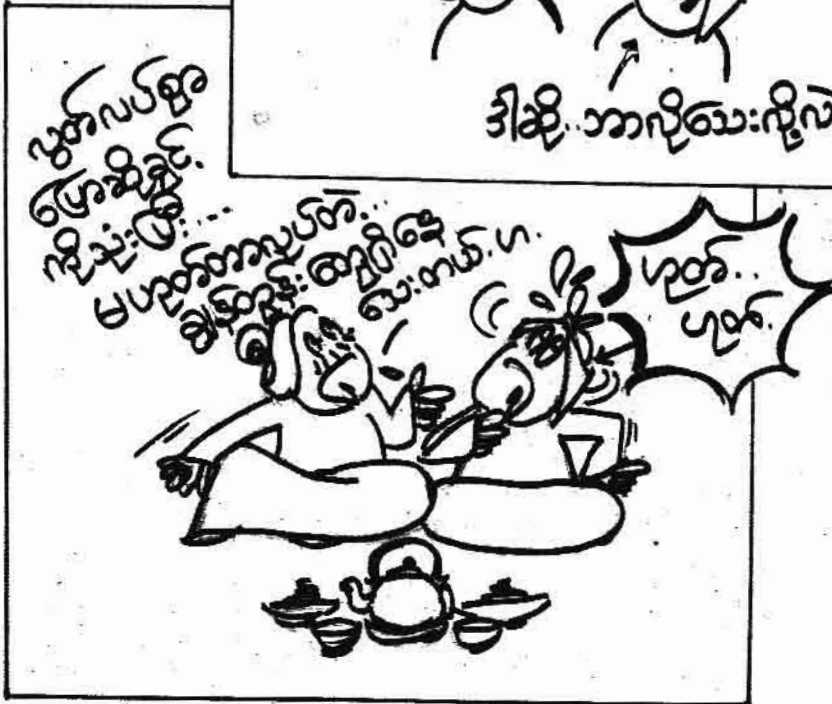
အပျို အရွယ် တုန်းက...ဆို...
ကျွန်မ ကို...ပျိုးပမ်း ဖြတ်သူတွေ
အများကြီးပဲ... ယောက်ျားရဲ့

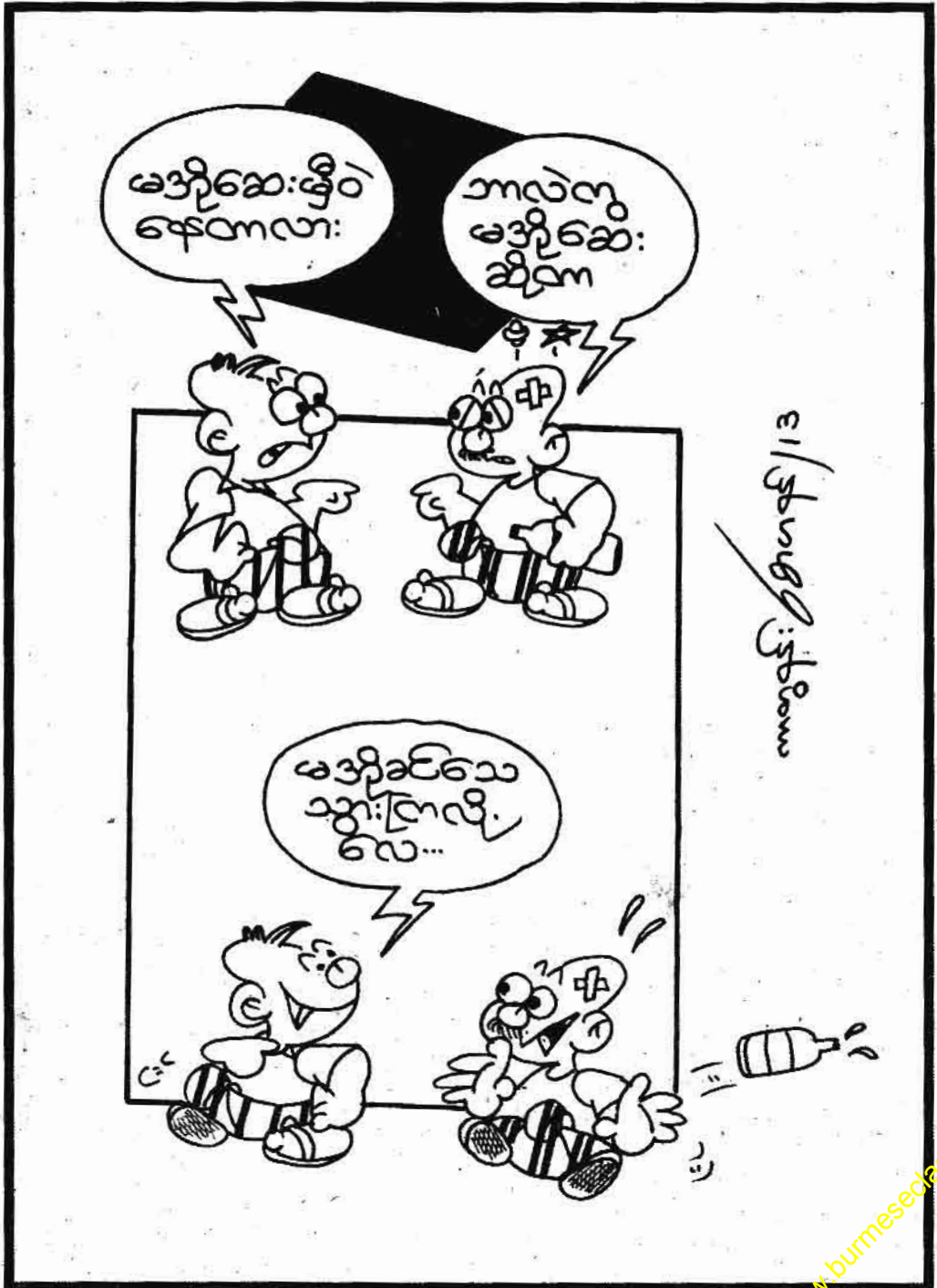
အင်း... အဒီထဲက...
တစ်ယောက်ယောက်ကို...
မင်းယုလှိုက် ရဲ့မှာ...
မိန်းမရဲ့... ပန်း...

Ab Arung Shain

၁၂/၂၀၁၃/၂၀၁၃

အရဟံသောတိဗြင်
သညာဏ်တုနန္ဒာရော
လိယိဒ္ဓိတုနန္ဒာသညာ
လိယာထိန္ဒာမပါပါဘူ
သောတိဗြင်ပါဏ...

၁၁/၂၀၁၆/၂၀၁၆

လိယိဒ္ဓိတုနန္ဒာ
လိယာထိန္ဒာ
လိယာထိန္ဒာ...

၁၁/၂၀၁၆/၂၀၁၆

ဘာကြောင့် မြန်မာ့မြန်မာ့ပွားရလဲ
မူဝင်းကျောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

- မြန်မာ့မြန်မာ့ပွားရခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းအချက်များ
- ရာဇဝတ်ဒဏ်တို့၏ အမူအကျင့်၊ အလေ့အထ၊ လုပ်နည်းကိုင်နည်းများ
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းရှိ မူဝင်းကျောင်းရေး ဆောင်ရွက်ချက်များ
- အဲဒီအခွက်တွေကို ထိရောက်စွာသိထားပါလျှင်
- အသက်တစ်စာမခံစေသော်လည်း အမှုတစ်ရာ တွေ့ရတတ်သည်ဟူသော ကောင်းကံ ကော်လွန်နိုင်မည် မြစ်ပါ၏။

ခါကြောင့်

လောက ၁၁၁။ မောဟ တရားတို့၏ ဆိုးကျိုးကို မီးမောင်းထိုးပြကာ
ဇူးယစ်ခင်းဝါး တိုက်ပျက်ရေးနှင့်
မူဝင်းများ လောကုနည်းကျောင်းရေးသို့
ဟူသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေနေသော

သက်စွဲပြု ပတ်စပို့ မြစ်ပါမယ်

INTERNATIONAL REPORT

ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း)

တရုတ်မှ မူလတန်းကျောင်းကြိုပို့ကား ရေကန်ထဲ ထိုးကျ

၂၅.၁၂.၂၀၁၂ နေ့က တရုတ်တောင်ပိုင်း ဂျင်ဂျီဇင် ဒေသတွင်-မူလတန်းကျောင်း သားများ ကြိုပို့ ကားတစ်စင်း သည် အရှိန်မထိမ်းနိုင်ဘဲ၊ ရေ ကန်တွင် ထိုးကျခဲ့ရာ ကားပေါ်ပါ -ကလေး (၁၅) ဦး အနက် (၁၁) ဦး သေဆုံးခဲ့ရသည်။ နိုဝင်ဘာ လအတွင်းကလည်း အလားတူ ယာဉ် မတော်တဆမှုကြောင့် ကလေး (၁၈) ဦး သေဆုံးခဲ့ သဖြင့် လူထု၏ ဘဝင်မကျဖြစ် နေစဉ် ထပ်မံဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့်

စိတ်သောက ဖြစ်ကြရပြန်သည်။ တရုတ်ပြည်တွင် ခေတ်မှီတိုး တက်လာသဖြင့် မိသားစုများ သည် သားသမီးများ ပညာ တတ် လူတန်းစေ့ရန် ရွာနေ ကျောင်းကို စွန့်ခွာပြီး မြို့နေ ကျောင်းများတွင် ပညာသင်ကြား ခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။

internetnews 26.12.12

အရှိန်ပြင်းကား၏ ယာဉ်မောင်းကြောင့် တံတားအောက်ကျ

၁၉.၃.၂၀၁၃ နေ့တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံအနောက်ပိုင်း ရတနာ

ဂီရိခရိုင်၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ဖြတ်သန်းရာ အကြားရှိ ရှေ့ခတ် ဟောင်း အုတ်ကျောက်သုံး တံတားရှည်ကြီးတွင် ယာဉ်မောင်း တစ်ဦး၏ မဆင်မခြင် အရှိန်ပြင်း မောင်းနှင်မှုကြောင့် ၎င်းဦးဆောင် မောင်းလာသော ခရီးသည် ၅၄ ဦးပါသော ဘတ်စ်ကားသည် တံတားလက်ရမ်းကို ချိုးဖောက် ပြီး ပေ ၆၀ ကျော်နက်သော တံတား အောက်ခြေကိုကျရောက် ပျက်စီးခဲ့ရာ ခရီးသည် ၃၇ ဦး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရပြီး ၁၇ ဦးမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာဖြင့် ဆေးရုံပို့ ခဲ့ရာ သေဆုံးမှု ဦးရေမြင့်တက် မည်ဟု ဆိုသည်။ ဤကိစ္စသည်

တံတားများကို ကားမောင်းဖြတ် ကျော်ရာ၌ ယာဉ်မောင်းများ ဆင်ခြင်စရာအဖြစ် အသိပေး မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။

internetnews 20.3.2013

**တရုတ်ပြည်တွင်
“ကလေးမှောင်ခို
ရောင်းစားသော အဖွဲ့ကို
နှိမ်နင်း**

တရုတ်နိုင်ငံ၏ ပြည်သူလူ ခံရေးဝန်ကြီးဌာနက မွေးကင်းစ ကလေးများကို ရောင်းကုန်အဖြစ် ကုန်သွယ် ရောင်းချနေသော ဂိုဏ်းတစ်ခုကို ဖြိုခွင်းနိုင်ပြီး တရားခံများကို ရောင်းစားရန် စီစဉ်ထားသည့် ကလေးများနှင့် အတူ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြောင်းသတင်း စာတွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

တရုတ်ပြည်သည် လူဦး ရေ ထိန်းသိမ်းရေးအစီစဉ်အရ အိမ်ထောင်စုတိုင်းတွင် ကလေး ၂ ဦးသာ မွေးခွင့်ပေးသည် (ဝန် ထမ်းမိသားစုဖြစ်ပါက-၁ ဦး) ပြည်တွင်းလှုပ်ရှားခဲ့သော ငလျင် များ သဘာဝ မုန်တိုင်းနှင့် အခြား ရောဂါဝေဒနာတို့ကြောင့်ကလေး

များ ကွယ်လွန်သောအခါမိသားစု ဆွဲလွှဲသံပျောက်ကာ ကလေးလို ချင်ကြသည်။ အခြားသော သား သမီး မထွန်းကားသူများက လည်း ကလေးလိုချင်ကြသည်။ အခြားသော ရက်စက်သူများက ကလေးများ၏ အတွင်းခန္ဓာ အစိတ်ပိုင်းများ ဖြုတ်ယူပြီး အစား ထိုး ကုသလိုကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကလေးမှောင်ခို ရောင်းမှုကြီး ထွားလာကာ၊ ကလေး (ကျား) တစ်ဦးကို ယွန်အများဆုံး၃၀၀၀၀ ပေးဝယ်ကာ စက်မှုထွန်းကား သော ယူနန်တို့ပြည်နယ်တွင် ယွန် ၇၀၀၀၀ မှ ၉၀၀၀၀ ဖြင့် ပြန်ရောင်းခြင်းဖြင့် အမြတ်ငွေ အမြောက်အမြား ရနေကြသည်။ မိဖများကလည်း ဆင်းရဲလွန်း သဖြင့် ဤသို့ရောင်းစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤလူမဆန်သော အဖြစ်ဆိုးကို ကာကွယ်ရန် ပြည် သူလုံခြုံရေးဝန်ကြီးဌာန ယင်းအမှု အဖြစ်များသော ဖူဂျင်း၊ယူနန်၊

စီချီအန်၊ အင်ယူအီ၊ ဝွန်ဒေါင်း စသည်ပြည်နယ် ၉ ခုပေါင်းပြီး “ကလေးရောင်းစားမှုကာကွယ် ရေး အဖွဲ့” ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ကားဆိပ်၊ လေဆိပ်၊ သင်္ဘော ဆိပ် စသည်တို့၌ ထောက်လှမ်း ခြင်းနှင့် အွန်လိုင်းကွန်ရက်များကို စောင့်ကြည့် ထောက်လှမ်းခဲ့ရာ ၁၈-၁၂-၂၀၁၂ နေ့တွင် ကလေး ၉ ဦး အရောင်းအဝယ် အစီစဉ်ကို အွန်လိုင်းမှ သတင်းရခဲ့သည်။ ထိုသတင်းအရ ယူနန်ဒေသတွင် အလုပ်ဖြစ်မည်ဖြစ်၍ အထူးတပ် ဖွဲ့များနှင့် ပူးပေါင်း ရှာဖွေ ထောက်လှမ်းရာ ကလေးများ အရောင်းအဝယ်လုပ်စဉ် ထို ကလေးရောင်းစားသော ဂိုဏ်းကို ဖမ်းမိပြီး၊ ဆက်စပ်တရားခံ ၃၅၅ ဦးကိုပါ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးခဲ့ သည်။ ၎င်းဂိုဏ်းတွင် ရောင်းစား ရန် အသင့်ဖြစ်နေသော ကလေး (ကျား) ၈၉ ဦးကိုလည်း ကယ် တင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကလေးများကို ဝန်ကြီး ဌာနလက်အောက် ကယ် ဆယ်ရေးစခန်းတွင် ကောင်းမွန် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားကာ ကလေးများ၏ DNAကို စစ်ဆေး ပြီး ၎င်းတို့၏ မိဖများကို ရှာဖွေ

ပြန်ပို့ရန်လည်း တစ်ဆက်တည်း စီစဉ်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

inhua new 2013.3.13

ဖလော်ရီဒါတွင် လူတစ်ဦး မြေမြိုခံရပြီးနောက်- မြေများဆက်လက်ပြိုကျစေ ဖြစ်နေ၍ မိသားစုများကို နေရာရွှေ့ပြောင်း

၅.၃.၂၀၁၃ နေ့တွင် ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ်၊ တင်ပါ အရပ်တွင် စိမ့်မြေတွင်းများဆက် လက်ပြိုကျ နိမ့်ဆင်းဖြစ်ပေါ်နေ သဖြင့် ယင်းဒေသရှိ လူနေအိမ် များကို ပြောင်းရွှေ့စေပြီး (၁.၃.၂၀၁၃) နေ့က ဒေသ ရဲ/ကယ် ဆယ်ရေးတို့က ဆောင်ရွက်နေ ကြောင်း သတင်းက ဆိုသည်။

၁.၃.၂၀၁၃ နေ့ ယင်း ဒေသနေ ဆင်းရဲသော ခြံလုပ် သားမိသားစု ၅ ဦးသည် ညနေ အလုပ်ကပြန် (ညစာစားပြီး မိမိ တို့အိမ်ခန်းရှိရာ မြေစိုက်အိမ်တွင် အိပ်စက်နေကြစဉ် ည ၁၀ နာရီ ခန့်တွင် မိသားစုဝင် မစ္စတာကျက် ဖေရီဘူရှိ ၃၆ နှစ် အခန်းမှ ကျယ်

လောင်စွာ အော်သံကြားသဖြင့် ညီဖြစ်သူက အစ်ကိုအခန်းသို့ ကူးပြေးကြည့်သောအခါ အစ်ကို အိပ်ရာမရှိတော့ဘဲ ၅ ပေကျယ် ၃၀ ပေနက်သော ကျင်းကြီးဖြစ် နေတော့သည်။ အသံသဲ့သဲ့ကြား သဖြင့် ညီဖြစ်သူက တွင်းထဲခုန် ဆင်းပြီး လက်ဖြင့် ယက်တူး ဖော်သော်လည်း မရသည့်အပြင် မြေကလည်း ဆက်ပြီး ပြိုဆင်း လာ၍ မြေပြင်ပေါ်ပြန်တက်ခါ မီးသတ်ရုံ၊ ကယ်ဆယ်ရေးကို ခေါ်ယူ အကူအညီတောင်းခဲ့ သည်။ ကယ်ဆယ်ရေးတို့က ခေတ်မှီ အသံဖမ်း ကိရိယာများ တွင်းထဲချပြီး ကယ်ဆယ်ရန်ကြိုး ပန်းကြသော်လည်း ဆက်လက်ပြို နေသော မြေတို့ကြောင့် ကယ် ဆယ်ရေး လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျက်ဖေရီဘူရှိ မြေမြို သေဆုံးခဲ့သည်။ ဆက်လက်ပြီး ယင်းဒေသတွင်း အခြားအိမ် ၂ လုံး၏ ၅ ပေကျာတွင်လည်း ၁၂ ပေကျယ်၍ ၃ ပေနက်သောမြေ များပြိုကျပြီးတွင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ယင်း ဒေသနေ ဆင်းရဲသားအိမ် အားလုံးကို ရွှေ့ပြောင်းပေးခဲ့ရ သည်။

ဂျက်ဖေရီဘူရှိ မြေမြိုရာ တွင်းသည် ပေ ၃၀ နက်နေရာမှ မြေများ ဆက်ပြိုပိကာ အနက် ၅ ပေ အကျယ် ၂ ပေခွဲ သာရှိ တော့သည်။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ က ထိုမြေကို ဖယ်ရှားတူးဖော်ရာ ဖွေရာ မိသားစု အလံ တစ်ခု၊ စစ်တပ်ဂုဏ်ထူးတံဆိပ် ၁ ခု၊ ကစားစရာဝက်ဝံရုပ် ၁ ခုပိုက်ဆံ အိပ် ၁ ခုနှင့် မိသားစုမျိုးဆက် ဖုန်းနံပါတ်စာရင်းအပြင် ရှေးခတ် သုံး ရွှင်ဖယ်သေနတ်တို့ ၂ လက် တွေ့ရပြီး ဂျက်ဖေရီကိုတော့ ရှာမတွေ့တော့ဟု သတင်းက ဆိုသည်။

internetnews 5.3.2013

USA မှ မူလတန်းကျောင်းအတွင်း သေနတ်သမား တစ်ဦးဝင်ရောက် ပစ်ခတ်ခြင်းကြောင့် လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှု တင်းကျပ်ရေးဥပဒေပေါ်လာရေး NGO ဆန္ဒပြု

၁၉.၃.၂၀၁၃ နေ့ကဝါရှင် တန်ရှီ ဆင်ဒီဟော့ခ် မူလတန်း ကျောင်းကလေးတွင် အစိုးရ မဟုတ်သော အဖွဲ့ NGO ခရိ ယာန် သီလရှင်ကျောင်းတော်က ဦးစီးပြီး လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှု ဥပဒေအတွက် အတည်ပြုနိုင်ရေး နှင့် လိုအပ်သော အကြံပေး ဆန္ဒ ထုတ်ဖော်ပွဲ ကျင်းပခဲ့ကြောင်း သတင်းက ဆိုသည်။

လွန်ခဲ့သော ၃ လက ယင်းဒေသ မူလတန်းကျောင်း အတွင်းသို့ စိတ်ရူးပေါက် သေနတ်သမားတစ်ဦးက စာသင် နေဆဲ ကျောင်းဝင်းအတွင်း

အတင်းဝင်ရောက်ပြီး ချေမှုန်းရေး အော်တိုသေနတ်ဖြင့် တွေ့မြင် သမျှ ကလေးများကို ပစ်ခတ်ခဲ့ ရာ မူလတန်းကျောင်းသား/ ကျောင်းသူ ၂၀ ဦးနှင့် လူရွယ် မောင်/မယ် ၆ ဦး နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် သေနတ် ပိုင်ဆိုင်ထားသောသူများ လွတ် လပ်စွာ သေနတ်ကိုင်ဆောင်ကြ သော အမေရိကန်နိုင်ငံသားတို့၏ စရိုက်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ခရစ် ယာန် NGO သီလရှင်ကျောင်းက သုံးသပ်ပြီး ပြည်နယ်အသီးသီး တွင် သေနတ် ကိုင်ဆောင်ခွင့်

ဥပဒေ တင်းကျပ်ရေးကို တွန်း အားပေးသည့် အနေဖြင့် ဆန္ဒ သဘောထား ထုတ်ပြန်ခြင်းဖြစ် သည်။ ၎င်းကိစ္စနှင့်တွဲ၍ ၎င်းတို့ ဖော်ထုတ်သောသဘောထားမှာ-
-လက်နက်မှန်သမျှတရား ဝင်မှတ်ပုံတင်ရေး

-လက်နက်ဝယ်သူရှိပါက ၎င်း၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင် ကို စစ်ဆေးပြီး ရောင်းသင့်/ မသင့် ဆောင်ရွက်ရေး

-စာသင်ကျောင်းများလုံခြုံ ရေးအတွက် စာသင်ခန်း တံခါး များကို အတွင်းမှ သော့ပိတ်ထား ရေးနှင့် ခွင့်ပြုချက်မပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စာသင်ခန်း အတွင်း မဝင်ရောက်အောင် တားဆီးရေး

-ကျောင်းအားလုံး လုံခြုံ ရေးကို တိုးမြှင့်ရေးတို့ ပါဝင် သည်။ အိုဘားမားက အခင်းဖြစ် ပြီးနောက် ၎င်းလက်နက် ထိန်း ချုပ်ရေး ဥပဒေကို အတည်ပြု ရေး ကြိုးစားလျက်ရှိကြောင်း သတင်းက ဆိုသည်။

I,MNews 23.3.2013
ညိုမင်းလွင် (မော်ဂျူး)

ပြေပျာ နှင့်

ပြေအိတ်

သိန်းနိုင်ဦး (ပဲခူး)

သင်္ကြန်ရေပက်ရာမှ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပြီး ဓားနဲ့ထိုးသတ်

သိန်းနိုင်ဦး(ပဲခူး)

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူးမြို့တွင် ယခင်နှစ် သင်္ကြန်ရက်အတွင်းက ရေကစားမဏ္ဍပ်၌ လူငယ်များ ရေကစားရာမှ ရေပက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြပြီး လူငယ်တစ်ဦးကို ဓားဖြင့်ထိုးသတ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ကျော်ကျော်လင်းအား ပဲခူးခရိုင် ဒုတိယတရားသူကြီး (၂) ရုံးမှ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ကျခံစေရန် (၉.၁၂.

၂၀၁၂)ရက်နေ့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။
ဖြစ်စဉ်မှာ လွန်ခဲ့သော (၁၆.၄.၂၀၁၂)ရက် (သင်္ကြန်အတက်နေ့) နံနက် (၉)နာရီအချိန်ခန့်က ပဲခူးမြို့နယ် ကတွင်းခြံကျေးရွာအုပ်စု၊ တောင်သူစုကျေးရွာနေ မတင်တင်ထွေး (၃၁)နှစ်သည် နေအိမ်၌ရှိနေစဉ် ၎င်း၏ မောင်ဖြစ်သူ နေအောင်မှာ ဓားထိုးခံရ၍ ပဲခူး ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တစ်ရွာတည်းနေ လူငယ်တစ်ဦးက လာ

ရောက်ပြောပြ၍ သိရှိရသဖြင့် ပဲခူးဆေးရုံသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုရာ မောင်ဖြစ်သူ နေအောင် (၂၆)နှစ် (ပန်းရံလုပ်)သူမှာ ရင်ညွန့်တွင် သွေးထွက်ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်ဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည် ဆို၏။ မတင်တင်ထွေးက အနီးနားရှိ လူများအား မေးမြန်းကြည့် ရာ နေအောင်မှာ ပဲခူးမြို့၊ နန်းတော်ရာရပ်ကွက်၊ အင်းဝင်(၅)လမ်းထိပ်ရှိ ရေကစားမဏ္ဍပ်၌ ရေကစားနေစဉ် ဓားဖြင့် အထိုးခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ၎င်း၏ မောင်ဖြစ်သူကို ဓားဖြင့် ထိုးသွားသူကို စုံစမ်းဖော်ထုတ် အရေးယူပေးပါရန် သက်ဆိုင်ရာ ပဲခူးအမှတ် (၁)ရဲစခန်းသို့ သွားရောက် တိုင်တန်းခဲ့သည်။

ပဲခူးအမှတ်(၁) ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမိုးအောင် ဦးဆောင်၍ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်ကျော်ဝင်းအောင်နှင့် အဖွဲ့က ရဲစခန်း အရှေ့ဘက်(၁)မိုင်ခန့် ကွာဝေးသော အချင်းဖြစ်ပွားရာ ပဲခူးမြို့၊ နန်းတော်ရာရပ်ကွက်၊ အင်းဝင်(၅) လမ်းထိပ်ရှိ သင်္ကြန်ရေကစားမဏ္ဍပ်သို့ သွားရောက် စစ်ဆေးပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား စုံစမ်းခဲ့သည်။

ထိုသို့ စုံစမ်းရာတွင် ပဲခူးမြို့၊ နန်းတော်ရာရပ်ကွက်၊ အင်းဝင်(၆)လမ်းနေ ကျော်ကျော်လင်း (၂၉)နှစ် ဆိုသူက ဓားနှင့်ထိုးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက် ရှာဖွေရာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားသဖြင့် ၎င်းအား အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးရမိရေးအတွက် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။

(၁၈.၄.၂၀၁၂)ရက်နေ့တွင် အမှုဖြင့်အလိုရှိနေသော ကျော်ကျော်လင်းအား ရွှေအောင်ရွေးဘုရားအနီးရှိ ဆေးလိပ်ရုံ၌ ပုန်းအောင်း နေစဉ် ရှာဖွေတွေ့ရှိဖမ်းဆီး ရမိခဲ့သည်။

ဖမ်းဆီးရမိသော ကျော်

ကျော်လင်းက ဝန်ခံထွက်ဆိုရာတွင် အခင်းဖြစ်သည့် (၁၆.၄.၂၀၁၂)ရက် (သင်္ကြန်အတက်) နေ့က ၎င်းသည် ညီဖြစ်သူနှင့် အတူတူ ရေကစားမဏ္ဍပ်၌ ရေကစားနေစဉ် ရေပက်ခံထွက်လာသည့်လူငယ်တစ်စုနှင့် စကားများခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း။

ထိုသို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြရာ ညီဖြစ်သူကို လူငယ်တစ်ဦးက လက်သီးဖြင့်ထိုးကြိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဒေါသအလျောက် အသင့်ပါလာသည့် ဓားဖြင့် ဝင်ရောက် ထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် အရိုးအသွား (၁၂) လက်မခန့်ရှိ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းအား သက်သေများရှေ့ပေးအပ်ခဲ့သည်။

သေဆုံးသူ နေအောင်၏

အစ်မဖြစ်သူ မတင်တင်ထွေးက တရားလို ပြုလုပ်တိုင်တန်းခဲ့သဖြင့် ပဲခူး အမှတ်(၁)ရဲစခန်းမှ (ပ) ၁၅၄/၂၀၁၂ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂ အရ၊ အမှုဖွင့်အရေးယူပြီး အမှုစစ်စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှအောင်က စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယင်းအမှုအား ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်၍ ပဲခူးအမှတ်(၁) ရဲစခန်းစွဲချက်အမှတ် -၁၅၇/၂၀၁၂ ဖြင့် ပဲခူးခရိုင် ဒုတိယတရားသူကြီး(၂)ရုံးသို့ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည်။

အမှုကိုတရားရုံးက ရာကြီးအမှတ်-၃၃/၂၀၁၂ ဖြင့် လက်ခံကြားနာစစ်ဆေးပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် တရားခံကျော်ကျော်လင်း (၂၉)နှစ်အားအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်ကျခံစေရန် (၉.၁၂.၂၀၁၂)ရက်နေ့ကပြစ် ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ ။

သိန်းနိုင်ဦး(ပဲခူး)

မယားကို စားနဲ့ထိုးသတ်တဲ့ လင်

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ကျောက် တံခါးမြို့တွင် လင်မယားချင်း စကားများရန်ဖြစ်ပြီး ဒေါသ အလျှောက်စားဖြင့် ထိုးရာမှ...

ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွား မှုဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ထိန် လင်းအောင်အား ပဲခူးခရိုင်ဒုတိယ တရားသူကြီး(၁) ရုံးမှ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၇) နှစ် ကျခံစေရန် (၅.၃.၂၀၁၃) ရက်နေ့က အမိန့်ချ မှတ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ လွန်ခဲ့သော (၇.၁၀.၂၀၁၂)ရက်နေ့ ည(၆) နာရီအချိန်ခန့်က ကျောက်တံခါး မြို့၊ ဈေးပိုင်းရပ်ကွက်နေ ဦးစိုး အေး(၅၀)နှစ်၊ (ဘ)ဦးစံတင် (ဆိုက်ကားနှင့်)သည် ဆိုက်ကား နင်းပြီး နေအိမ်သို့ပြန်လာစဉ်-

တစ်အိမ်တည်း အတူနေ သမီးဖြစ်သူ မအေးသီတာ(၂၀) နှစ်နှင့်၎င်း၏ သမက်ဖြစ်သူ ထိန်လင်းအောင်(၂၃)နှစ်တို့ လင် မယားချင်း စကားများ ရန်ဖြစ် နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သမက်ဖြစ်သူ ထိန်လင်း အောင်က မအေးသီတာကို စား

ဖြင့်ထိုးရာ မအေးသီတာ၏ ဝဲ ဘက်နှီးအုံဘေးတွင် ထိုးသွင်းဒဏ် ရာ(၁)ချက်နှင့် ဝဲဘက်မျက်ခုံး အထက်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ (၁) ချက်ရရှိကာ လဲကျသွားခဲ့ သည် ဆို၏။

ဦးစိုးအေးက စားဖြင့်အထိုး ခံရ၍ ဒဏ်ရာရရှိပြီး လဲကျနေ သော မအေးသီတာကို ဆိုက်ကား ဖြင့်တင်ဆောင်ကာ ကျောက် တံခါး ဆေးရုံသို့ တင်ပို့ပေးပြီး နောက် သက်ဆိုင်ရာ အပိုင် ကျောက်တံခါးရဲစခန်းသို့ သွား ရောက် အမှုဖွင့်တိုင်တန်းခဲ့သည်။

ကျောက်တံခါး ရဲစခန်းမှ (၁)၁၃၄/၂၀၁၂ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၂၆ အရ၊အမှုဖွင့် အရေးယူပြီး ရဲဆေး စာရေးကာ မအေးသီတာအား ဆေးရုံ၌ ဆက်လက်ဆေးကုသမှု

ခံယူစေခဲ့သည်။ ထို့နောက် စခန်းမှူးရဲအုပ် ဇော်လင်းဦးဆောင်၍ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ် သန်းဝင်းအောင်နှင့်အဖွဲ့ သည် ရဲစခန်းတောင်ဘက် (၂) မိုင်ခန့် ကွာဝေးသော အချင်းဖြစ် ပွားရာသို့ သွားရောက်စစ်ဆေး ပြီး တစ်အိမ်တည်း အတူနေ ထိန်လင်းအောင်(၂၃)နှစ် (ဘ) ဦး သောင်းငွေ(ကျပ်ပန်းလုပ်ကိုင်)သူ အား အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် ရှာဖွေ ရာ အချင်းဖြစ်ချိန်မှစပြီး ကြိုတင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြောင်း သိရသည်။

၎င်းထွက်ပြေးရာ နောက်သို့ စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့က ထက်ကြပ် မကွာ လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီး ရာ...

ဒိုးတန်းကျေးရွာနေ ဦးမြင့် အောင်(၄၅)နှစ်(လယ်လုပ်) သူ ၏နေအိမ်၌ ရောက်ရှိပုန်းအောင်း နေစဉ် (၈.၁၀.၂၀၁၂)ရက်နေ့ ညနေ(၅)နာရီအချိန်ခန့်က ရှာဖွေ တွေ့ရှိ ဖမ်းဆီးရမိ၍ ကျောက် တံခါးရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်စစ် ဆေးခဲ့သည်။

ထိန်လင်းအောင်က ဇနီး ဖြစ်သူ မအေးသီတာနှင့် လင် မယားချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်စဉ် ဒေါသအလျှောက် လက်ထဲရှိ ဓားဖြင့် ထိုးမိခြင်းဖြစ် ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဖြစ်မှု ကျူးလွန်ရာတွင်အသုံး ပြုခဲ့သည့် အရိုးအသွား (၈) လက်မခန့်ရှိ ကြက်သွန်လှီးဓား တစ်ချောင်းကို အမှုစစ်ထံ ပေး အပ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်

နေစဉ် မအေးသီတာမှာ ရရှိ ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးသွား သဖြင့် ကျောက်တံ ခါးရဲစခန်းမှ ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၂၆မှ ပုဒ်မ-၃၀၂ သို့ ပြောင်းလဲအမှုဖွင့် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယင်းအမှုအား စခန်းမှူးရဲ အုပ်ဇော်လင်းက အမှုကို ခိုင် မာအောင် တည်ဆောက်၍ ရဲစခန်းစွဲချက် အမှတ်-၁၃၆/ ၂၀၁၂ ဖြင့် ပဲခူးခရိုင် ဒုတိယ

တရားသူကြီး(၁) ရုံးသို့ တရား

စွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည်။

အမှုကို တရားရုံးက ရာကြီး အမှတ်-၆၅/၂၀၁၂ ဖြင့်လက်ခံ ကြားနာ စစ်ဆေးပြီး ပြစ်မှုကျူး လွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် တရားခံ ထိန်လင်းအောင်အား ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၀၂ (၂)အရအလုပ် နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ကျခံစေ ရန် (၅-၃-၂၀၁၃)ရက်နေ့က ပြစ် ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

သိန်းနိုင်ဦး(ပဲခူး)

အမေ့အတွက် ဖြစ်ရတဲ့ ဒေါသ သေပွဲဝင်ခဲ့သူက အပြစ်မဲ့ ကျောင်းသူလေး

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူး မြို့နယ်၊ ဝမ်းဘော်ဒတ်ကျေးရွာ တွင် လူမှုရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက် ပြီး လူတစ်ဦးအပေါ် မကျေနပ် မှုကြောင့် ထိုသူ၏ညီမကို အငြိုး အတေးထားကာ ဓားဖြင့် ခုတ် သတ်မှုကို ပဲခူးခရိုင် ဒုတိယ တရားသူကြီး(၂)ရုံးမှ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) ကျခံစေရန် (၁၄-၁၂-၂၀၁၂) ရက်နေ့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ လွန်ခဲ့သော(၁၁- ၇-၂၀၁၂) ရက်နေ့ ညနေ (၅) နာရီ အချိန်ခန့်က ပဲခူးမြို့နယ်၊ ဝမ်းဘော် ဒတ်ကျေးရွာနေ ကိုတင်အောင် (၂၉)နှစ်သည် နေအိမ်၌ ရှိနေစဉ် ၎င်း၏ညီမဖြစ်သူ မခိုင်ဇင်ဦး(၁၃) နှစ်အား တစ်ရွာတည်းနေ အောင် ကိုဦးက ဓားဖြင့်ခုတ်ကြောင်းကိုတင် အောင်၏ညီမ ဝမ်းကွဲ ဟော်စပ်သူ မော်စီတုံးက လာ ရောက်ပြောပြ ၍ သိရှိရသဖြင့် သွားရောက်

ကြည့်ရှုခဲ့သည် ဆို၏။ ဝမ်းဘော်ဒတ် ကျေးရွာ သွား လူသွားလမ်းသွယ်အနီး ဦးကျော်မင်း၏ နေအိမ်ရှေ့ လမ်း မပေါ်၌ မခိုင်ဇင်ဦးမှာ ဒဏ်ရာ များရှိဖြင့် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ ရှိရသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အင်း တကော်ရဲစခန်းသို့ သွားရောက် အကြောင်းကြားတိုင်တန်းခဲ့သည်။ ပဲခူးမြို့နယ်၊ အင်းတကော် ရဲစခန်းမှ (၁)၁၁၂/၂၀၁၂ ဖြစ်မှု

ပဒ်မ ၃၀၂ အရအမှုဖြင့် အရေးယူ ပြီး စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းဇော်နှင့် အဖွဲ့က ရဲစခန်းအရှေ့ဘက် လေး မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော လူသတ်မှု ဖြစ်ရာ ဝမ်းဘော်ဒတ်ကျေးရွာသို့ ချက်ချင်းသွားရောက် စစ်ဆေးခဲ့ သည်။

ထိုသို့စစ်ဆေးရာတွင် မခိုင် ဇင်ဦး (၁၃)နှစ်မှာ ယာဘက် တံတောင်တွင် သွေးထွက်ပြတ်ရှု ဒဏ်ရာ(၁)ချက်နှင့် ယာဘက် ဦးခေါင်းတွင် သွေးထွက်ပြတ်ရှု ဒဏ်ရာ(၁)ချက် ရရှိပြီး နေရာ တွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးဆောင်ရွက် မှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ရဲဆေးစာ ဖြင့် အလောင်းအား ပဲခူးဆေးရုံ သို့ တင်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ က ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ အောင်ကို ဦးအား ရှာဖွေဖမ်းဆီးရာ အချင်း ဖြစ်ချိန်မှစပြီး ကြိုတင်ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားသဖြင့် ၎င်းထွက် ပြေးရာနောက်သို့ ပဲခူးခရိုင်ရဲတပ် ဖွဲ့မှူးနှင့် ပဲခူးမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးတင်ဝင်း၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ပဲခူးခရိုင်(အထူး)အဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ်

ဝင်းဇော်နှင့် အဖွဲ့တို့က အဖွဲ့ငယ် များခွဲ၍ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက် လံရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

အမှုဖြင့် အလိုရှိနေသော တရားခံပြေး အောင်ကိုဦးအား ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော် နံနက် (၁)နာရီအချိန်ခန့်တွင် နေအိမ် အတွင်း တံခါးများအလုပ်ပိတ် ၍ ပုန်းအောင်းနေစဉ် ရှာဖွေတွေ့ရှိ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သဖြင့် အင်းတကော် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်စစ်ဆေးခဲ့ သည်။

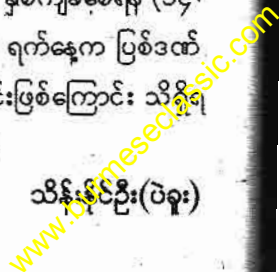
ထိုသို့စစ်ဆေးစဉ် ထွက်ဆို ရာ၌ ၎င်း၏မိခင်ဖြစ်သူနှင့် သေ ဆုံးသူ မခိုင်ဇင်ဦး၏ အစ်ကိုဖြစ် သူတို့မှာချစ်ကြိုက်၍ မကြာခဏ ချိန်းတွေ့ကြသည့်အတွက် တရား ဝင်လက်ထပ်ယူရန် ပြောဆိုညှိ နှိုင်းခဲ့သော်လည်း သေဆုံးသူ မခိုင်ဇင်ဦး၏အစ်ကိုက လက်မခံ ဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် အောင်ကိုဦးက အရှက်ရ၍ မကျေ နပ်ဘဲ ဓားကိုင်ပြီး မခိုင်ဇင်ဦး၏ အစ်ကိုအားသတ်ရန် လိုက်လံရှာ ဖွေရာ သေဆုံးသူ၏ အစ်ကိုအား မတွေ့ရဘဲ ကျောင်းမှနေအိမ်သို့ ပြန်လာသည့် မခိုင်ဇင်ဦးနှင့်လမ်း တွင် ဆုံတွေ့ခိုက်တွင် ၎င်း၏

အစ်ကိုအပေါ်ထားရှိသည့် ဒေါသ အမျက်ဖြင့် ဓားဖြင့်ခုတ်သတ်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့ သည်။

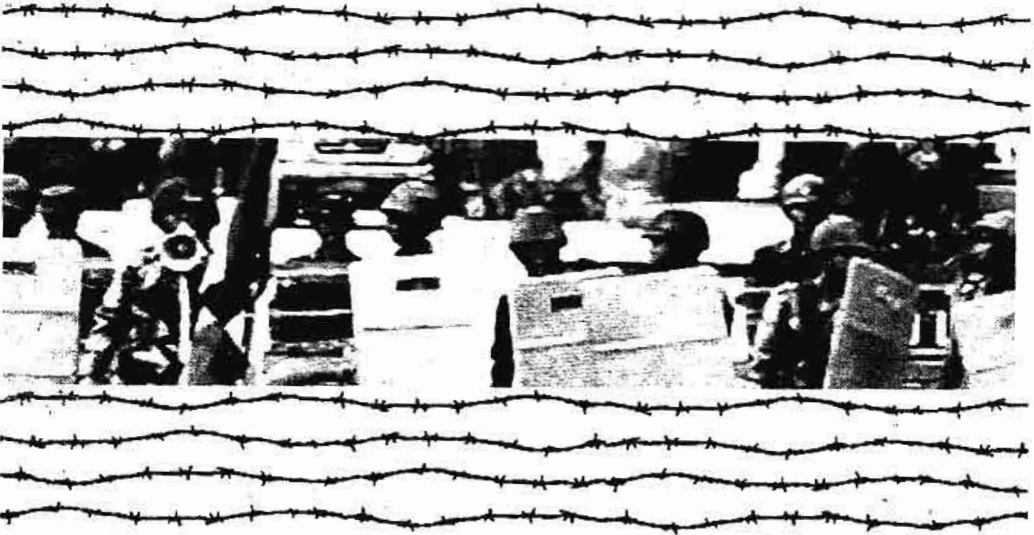
ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရာတွင်အသုံးပြုခဲ့ သည့် အရိုးအသွား (၂၄)လက်မ ခန့်ရှိ ကိုင်းခုတ်ဓားတစ်ချောင်း အားအမှုစစ်ထံ ပေးအပ်သဖြင့် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်း ဆည်းခဲ့သည်။

ယင်းအမှုအား စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းဇော်က စစ်ဆေးအမှု တည်ဆောက်၍ ပဲခူးမြို့နယ်၊ အင်းတကော်ရဲစခန်း၊ စွဲချက် အမှတ် ၅၀/၂၀၁၂ ဖြင့် ပဲခူးခရိုင် ဒုတိယတရားသူကြီး (၂)ရုံးသို့ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့ရာ အမှုကို တရားရုံးက ရာကြီးအမှတ် ၅၀/ ၂၀၁၂ ဖြင့် လက်ခံကြားနာ စစ်ဆေးပြီး တရားခံအောင်ကိုဦး (၂၉) နှစ်သည် ပြစ်မှုပဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် အလုပ်နှင့် ထောင် ဒဏ် (၁၀) နှစ်ကျခံစေရန် (၁၄- ၁၂-၂၀၁၂) ရက်နေ့က ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ သည်။ ။

သိန်းမိုင်ဦး(ပဲခူး)

ခင်မမမျိုး

အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေး

ဒေါသထွက်နေသော (သို့မဟုတ်) အလွန်အမင်း တက်ကြွနေသော လူအုပ်ကြီးက ပုံစည်းများ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း စတာတွေ ပြုလုပ်ပြီးဆိုရင် ဒါဟာ ဆန္ဒဖော်ထုတ်ခြင်း၊ ဆန္ဒပြခြင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါဟာ အဓိကရုဏ်းအဆင့်ကို ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ ဒီလို အဓိကရုဏ်းတွေ ဖြစ်ပွားလာတဲ့အခါ လူစုလူဝေး ထိန်းချုပ်ခြင်း (crowd control) ပြုလုပ်ဖို့ လိုအပ်လာပါတယ်။

လူစုလူဝေးထိန်းချုပ်ခြင်း ဆိုတာကို လူရှစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) လူရှစ်ယောက်ထက်ပိုသော ဒေါသထွက်နေခြင်း (သို့မဟုတ်) အလွန်အမင်း တက်ကြွခြင်း ဖြစ်နေသည့် လူအုပ်စုအား အဖျက်လုပ်ရပ်များ မလုပ်ဆောင်စေရန် တားဆီးခြင်း၊ ကန့်သတ်ခြင်းနဲ့ ဖြိုခွဲခြင်းလို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရာမှာ အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ်၊ စုဖွဲ့နှိမ်နင်းမှုသဏ္ဍာန်၊ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး၊ လက်နက်ခဲယမ်းများနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများ စတဲ့အချက်အလက်တွေကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

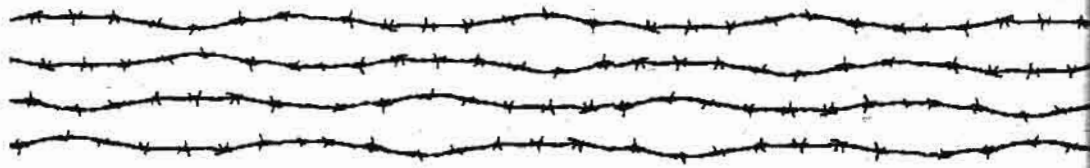

အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ် (riot squad)

အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ် (riot squad) ကို လူစုလူဝေးထိန်းချုပ်ရေးယူနစ် (Crowd Control Unit) အဖြစ်လဲ သတ်မှတ်ခေါ်တွင်ကြပါတယ်။ ဒီယူနစ်တခုဟာ အဖွဲ့ဝင်လေးဦးပါဝင်တဲ့ အစုအဖွဲ့ကနေ အဖွဲ့ဝင်သုံးဆယ် ပါဝင်တဲ့ တပ်စု သဏ္ဍာန်အထိ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကန့်သတ်ထားမှုမရှိပါဘူး။ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ ယူနစ်တခုတိုင်းမှာ commander eJU second-in-command (2iC) တို့ ထားရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ကိရိယာများ

လက်နက်ခဲယမ်းတွေမှာ တဦးချင်းကိုင်လက်နက်နဲ့ အစုအဖွဲ့လက်နက်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးကွဲပြားပါတယ်။ တဦးချင်းကိုင်လက်နက်တွေမှာ သုံးပေအရှည်ရှိသော တုတ် (Hanbo)၊ Pepper Spray စတာတွေ

ပါဝင်ပြီး၊ အစုအဖွဲ့လက်နက်တွေမှာ ဓာတုလက်နက်ပစ္စည်းများဖြစ်တဲ့ CN (Chloroacetophenone)၊ CS စတဲ့ tear gas တွေ နဲ့ အိုစီလို့ ခေါ်လေ့ရှိတဲ့ Capsaicin ၊ အိုင်ယာလန်မြောက်ပိုင်းအဓိကရုဏ်းတွေကို နှိမ်နင်းရေးအတွက် ဗြိတိသျှ လုံခြုံရေးတပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့သော ARWEN၊ ရာဘာကျည်ဆံနဲ့ ပလပ်စတစ်ကျည်ဆံသုံး L6 Multi-Launcher ရာဘာကျည်ဆံသုံး သေနတ် စတာတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

ကိရိယာတွေမှာ တစ်ဦးချင်းသုံး ကိရိယာတွေအနေနဲ့ သံခမောက်၊ gas mask ၊ ယူနီဖောင်း၊ လက်အိတ်နဲ့ ကျည်ကာအင်္ကျီ စတာတွေ ပါဝင်ပြီး၊ အဖွဲ့သုံးကိရိယာတွေအနေနဲ့ ရှေးဦးသူနာပြုသေတ္တာ၊ အသံချဲ့စက်၊ မီးသတ်ဆေးပူး၊ ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယို၊ လက်ထိပ် စတာတွေ ပါဝင်ပါတယ်။ ဒါတွေ တင်မကပဲ သံချောင်း၊ ဝါယာကြိုး၊ တူ၊ screw driver စတာတွေ ပါဝင်တဲ့ Tool Kit နဲ့ concertinalbarbed wire ၊ ရာဘာတိုင်ယာများ၊ ပုဆိန်၊ တူရွင်း စတာတွေ ပါဝင်တဲ့ barricade kit စတာတွေကိုလည်း အဖွဲ့သုံးကိရိယာ အနေနဲ့ အသုံးပြုသင့်ပါတယ်။

လူစုလူဝေး ဆိုင်ရာ စိတ္တဗေဒ

လူစုလူဝေး ဆိုင်ရာမှာ စတင်စုဝေးခြင်း၊ ကြီးမားလာခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းနဲ့ လူစုကွဲသွားခြင်း စတဲ့ သဘောသဘာဝ ရှိပါတယ်။ လူစုလူဝေးတွေ ကြာရှည်စုစည်းမိနေချိန်မှာ စောင့်ကြည့်ခြင်း၊ ထိန်းချုပ်ခြင်း မပြုလုပ်ဘူးဆိုရင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါ်ထွက်လာတတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ အခြေအနေများနဲ့ အရက်သေစာသောက်သုံးမှုများဟာ လူစုလူဝေးအပေါ် သက်ရောက်မှု ရှိစေတတ်ပြီး၊ ဒေါသထွက်မှု၊ ရှုပ်ထွေးမှု၊ တင်းမာမှုနဲ့ ပဋိပက္ခတွေဆီကို ဦးတည်သွားလေ့ရှိပါတယ်။

အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွားချိန်မှာ လူအုပ်ရဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကသာ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လေ့ရှိပြီး၊ ခြောက်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းက passive participants တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခြား သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကတော့ ပွဲကြည့် ပရိသတ် (spectators) တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေနဲ့ passive participants တွေက တက်ကြွစွာ ပါဝင်သူတွေကို အကာအကွယ်ပေးထားလေ့ရှိပါတယ်။ များသောအားဖြင့် အတက်ကြွဆုံး ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ ရှေ့ဆုံးမှာ ရှိတတ်ပါတယ်။

ကြီးမားတဲ့ လူအုပ်ဟာ များသောအားဖြင့် စနစ်တကျ စုစည်းထားမှု မရှိပါဘူး။ ကိရိယာ တန်ဆာပလာ တွေလဲ အပြည့်အစုံ မပါဝင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စနစ်တကျ စုစည်းလေ့ကျင့်ထားပြီး၊ လက်နက်ကိရိယာ အပြည့်အစုံ ပါဝင်တဲ့ အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ်ဟာ ကြီးမားတဲ့ လူအုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းချုပ်ပြီး လူစုခွဲနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် လူအင်အား (၁၀၀) ပါဝင်တဲ့ အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ်ဟာ မဟာ ဗျူဟာနဲ့ နည်းဗျူဟာကောင်းများကို အသုံးပြုပြီး လူအင်အား နှစ်သောင်းသုံးထောင်ကျော်ကို ထိန်းချုပ် နိုင်ပါတယ်။

ဒေါသနဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေဟာ အဓိကရုဏ်းကို ဦးတည်စေနိုင်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီလို ခံစားချက် တွေကို ဘယ်လို လမ်းလွှဲလျှော့ချပေးနိုင်မလဲဆိုတာကို နားလည်ထားမယ်ဆိုရင် အင်အားသုံးဖြိုခွဲရန် မလိုပဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ လူစုကွဲသွားအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ဒေါသနဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို လမ်းလွှဲ လျှော့ချမှုတွေပြုလုပ်ရာမှာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းခြင်း (ဒိုင်ယာလော့ခ်) နဲ့ အင်အားပြခြင်း (show of force) နည်းလမ်းတွေကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

စုဖွဲ့နှိမ်နင်းမှုသဏ္ဍာန်

ကော်လံသဏ္ဍာန်၊ လိုင်းသဏ္ဍာန်၊ မြားဦးသဏ္ဍာန်နဲ့ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ဆိုပြီး စုဖွဲ့နှိမ်နင်းမှုသဏ္ဍာန် လေးမျိုး ရှိပါတယ်။ အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ်ကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွေ့ပြောင်းချိန်မှာ ကော်လံ သဏ္ဍာန်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ်။ ကော်လံသဏ္ဍာန် စုဖွဲ့ရာမှာ ဒေါင်လိုက်ပုံ rows နှစ်ခု ထားရှိသင့်ပြီး၊ commander က ရှေ့မှာ၊ 2iC က နောက်မှာ နေသင့်ပါတယ်။ လိုင်းသဏ္ဍာန်စုဖွဲ့မှုဆိုရာမှာ ကော်လံသဏ္ဍာန်စုဖွဲ့မှုကနေ တယောက်ချင်းစီ ရှေ့တိုးသွားပြီး အလျားလိုက် လိုင်းတခုတည်းအဖြစ် ဖြန့်ခွဲနေရာယူခြင်းကို ဆိုလိုတာဖြစ်ပါတယ်။ လူစုကို ရှေ့ဆက်သွားလို့မရအောင် ပိတ်ဆို့ရာမှာ လိုင်း သဏ္ဍာန်စုဖွဲ့မှုကို အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ်။

မြားဦးသဏ္ဍာန် စုဖွဲ့မှုဆိုရာမှာ ကော်လံသဏ္ဍာန်၊ လိုင်းသဏ္ဍာန် စုဖွဲ့မှုကနေ မြားဦးသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲ စုဖွဲ့မှုဖြစ်ပါတယ်။ လူအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခြင်း၊ လူစုခွဲခြင်းနဲ့ နှိမ်နင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ရာမှာ မြားဦးသဏ္ဍာန်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ်။ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် စုဖွဲ့မှုကိုတော့ stationary position မှာ ခံစစ်သဏ္ဍာန်အနေနဲ့ အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ်။ နံရံတစ်ခုခု ရှိနေမယ်ဆိုရင် နံရံကို ကျောထောက်၊ နောက်ခံ ထားပြီး စက်ဝိုင်းပြတ်သဏ္ဍာန် စုဖွဲ့မှု ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။

မြေပြင်ပကတိ အခြေအနေ ဆန်းစစ်ချက်

အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေး မစတင်ခင်မှာ မြေပြင်ပကတိအခြေအနေ ဆန်းစစ်ချက်ကို ပဏာမ ပြုလုပ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်တွေကတော့ လူအုပ်ရဲ့ အရွယ်အစား (လူအင်အား၊ ထိတွေ့မှုလုပ်လာနိုင်သည့် လူအင်အား) နှင့် အမျိုးအစား (ငယ်ရွယ်သော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ မိသားစုနှင့် ကလေးများ၊ ကျောင်းသားများ စသည်)၊ လူစုလူဝေးဖြစ်ပေါ်လာစေသော လှုံ့ဆော်မှု အကြောင်းတရားများ၊ လူအုပ်၏ ရွေ့လျားမှုသဏ္ဍာန်များ၊ လက်နက်များ (တုတ်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ ဘက်တံများ၊ ချိန်းကြိုးများ) နှင့် လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုလာနိုင်သည့် ပစ္စည်းများ (ကျောက်ခဲများ၊ အုတ်ခဲများ) စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရာမှာ လူအုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ လှုံ့ဆော်သူများကို စောင့်ကြည့် ဖော်ထုတ်ခြင်း ဟာ လူစုလူဝေးထိန်းချုပ်ရေးအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်များ၊ စေ့စပ်ဆွေးနွေး ခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်များအား ဖမ်းဆီးခြင်း၊ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာမှာ ဖယ်ရှားခြင်း စတဲ့ နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်သူများဟာ လူအုပ်ရဲ့ ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံအပေါ် ကြီးမားစွာ

သက်ရောက်မှုရှိပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်သူတယောက်ဟာ စိတ်တက်ကြွနေတဲ့ လူတစ်စုကို ဒေါသထွက်ပြီး အဖျက်လုပ်ရပ်တွေ လုပ်ဆောင်လာတဲ့အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုရှိပါတယ်။ အဓိကရုဏ်းတွေမှာ ဒီလူတွေက အဓိကကျတဲ့အတွက် အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေး မစတင်ခင်မှာ ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ လှုံ့ဆော်သူ များကို ဖော်ထုတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ပိတ်ဆို့ခြင်း (Containment) နှင့် လူစုခွဲခြင်း (Dispersal)

အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရာမှာ လူအုပ်စုရဲ့ အဖျက်လုပ်ရပ်များ ပိုမိုဆိုးဝါးသွားခြင်း မရှိစေရန် ပိတ်ဆို့ခြင်းနဲ့ လူစုခွဲခြင်း ပြုလုပ်ရတာတွေ ရှိပါတယ်။ ပိတ်ဆို့မှုပြုလုပ်ရာမှာ အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ်ရဲ့ အင်အား ကြီးမားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လူအုပ်ကို နံရံနောက်ခံနဲ့ အခြားနောက်ခံ အတားအဆီးများရှေ့မှ ဝန်းရံခြင်းဟာ ပိတ်ဆို့ခြင်းကို အထောက်အကူ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

ထိန်းချုပ်မှုများ လုပ်ပြီးချိန်မှာ လူတစ်ဦးချင်းစီကို လူအုပ်ထဲမှ ခွဲထုတ်ပြီး လွှတ်ပေးခြင်း၊ ဖမ်းဆီး ထိန်းသိမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လွှတ်ပေးလိုက်သူတွေက အခင်းဖြစ်ပွားနေရာမှာ ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်နဲ့ လှုံ့ဆော်သူ များကိုတော့ ယာယီထိန်းသိမ်းပြီး မေးခွန်းများ မေးခြင်း၊ ဥပဒေချိုးဖောက်မှုများရှိပါက တရားစွဲဆို အရေးယူမှုပြုလုပ် ခြင်းများ ဆက်လက်ပြုလုပ်နိုင်ပါ တယ်။

လူစုခွဲခြင်းများ ပြုလုပ် ချိန်မှာ လူတစ်စုလုံးကိုဖမ်းဆီး ထိန်းသိမ်းရန် မလိုအပ်ဘူး ဆိုရင် ထွက်ပြေးနိုင် လမ်းကြောင်း အချို့ကိုဟပေး ဖို့လိုပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အင်အား သုံးဖြိုခွဲမှု လုပ်ချိန် မှာ ထွက်ပေါက်တွေ ထားရှိ ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ လူအုပ်ကို ထောက်ချောက်ထံ ထည့်ပြီး ထွက်ပေါက်ပိတ် လိုက်တဲ့အခါ ခုခံ တိုက်ခိုက် ရေးလုပ်ဖို့ တွန်းအားပေး လိုက်သလို ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ပိတ်ဆို့ ခြင်း ပြုလုပ်ချိန်မှာ ထွက်

ပေါက်တွေကိုလည်း ဖွင့်ပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

နှုတ်သတိပေးခြင်းနှင့် နေရာယူခြင်း

ပိတ်ဆို့ခြင်း၊ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ အင်အားသုံးခြင်းများ မပြုလုပ်ခင်မှာ နှုတ်သတိပေးခြင်း (verbal warning) ကို ပြုလုပ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ နှုတ်သတိပေးခြင်း ပြုလုပ်ရာမှာ အသံချဲ့စက်ကို အသုံးပြုပြီး လူစုခွဲဖို့ နှစ်မိနစ်မှ လေးမိနစ်အထိ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောကြားရပါမယ်။ ဒီလိုနှုတ်သတိပေးခြင်းအားဖြင့် လူအုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကြောက်တတ်သူများ၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် လိုက်ပါလာသူများ၊ passive participants များ နဲ့ တက်ကြွစွာ ပါဝင်နေသူများကို ခွဲထုတ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

နှုတ်သတိပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးချိန်မှာ လူစုခွဲရေးအတွက် အဆင်သင့် နေရာယူပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ရပါတယ်။ ဒီအခြေအနေမှာ တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက အခြေအနေကို စဉ်ဆက်မပြတ် စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လူအုပ်က စတင်လူစုခွဲလာချိန်မှာ လူစုကွဲတဲ့ အရှိန်ကို ပိုကောင်းလာစေမယ့် လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ ပြုလုပ်သင့်ပါတယ်။ လူစုခွဲနေတဲ့ လူအုပ်ကို ကြောက်လန့်ပြီး ဖရိုဖရဲနဲ့ တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်မှုများ မဖြစ်ပွားစေအောင် လှုပ်ရှားမှုများကို စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခြင်း

ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့ငယ်များကို အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေးတပ်များမှာ သီးခြားတာဝန်ပေး ဖွဲ့စည်းထားသင့်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ငယ်များမှာ အဖွဲ့ဝင် လေးဦးမှ ခြောက်ဦးအထိ ပါဝင်ပြီး၊ လူအုပ်ထဲမှ သတ်မှတ်လူအချို့ကို ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းဖို့ တာဝန်ယူရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ငယ်တွေက လိုင်းသဏ္ဍာန် စုဖွဲ့မှုရဲ့ နောက်မှာ နေရာယူထားသင့်ပြီး၊ ဖမ်းဆီးရမယ့် လူကို လူအုပ်ထဲမှာ ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိချိန်မှာ လိုင်းသဏ္ဍာန်ကို အနည်းငယ်ပေးရပါတယ်။ ဒီလို ဟထားတဲ့နေရာကနေ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ငယ်က ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ရပါတယ်။

လူနှစ်ယောက်က အမှန်တကယ် ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းရေးကို တာဝန်ယူရပြီး၊ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ လူယူဖို့ လွယ်ကူစေမယ့် လက်နက်များကို မကိုင်ဆောင်ရပါဘူး။ လက်ထိပ်နဲ့ ကြိုးများကိုသာ ကိုင်ဆောင် သွားသင့်ပါတယ်။ အခြား လူနှစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) လေးယောက်ကတော့ ဖမ်းဆီးမယ့် လူနှစ်ယောက် ဘေးကနေ အရံအတားအဖြစ် တာဝန်ယူရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုတာဝန်ယူသူတွေကတော့ နံပါတ်တုတ်များနဲ့ pepper spray များကို ကိုင်ဆောင်သွားသင့်ပါတယ်။ ဖမ်းဆီးရမယ့်လူကို ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းပြီးတာနဲ့

လိုင်သဏ္ဍာန်စုဖွဲ့မှုဆီကို ချက်ချင်းပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး၊ ဟထားတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

နိဂုံး

အဓိကရုဏ်းဆိုတာ ဒေါသ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ရောပြွန်းရာက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ စုပေါင်းစိတ်ခံစားမှု ဖော်ပြချက် (collective expression) ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေးနဲ့ လူမှုရေး အကြောင်း တရားတွေကြောင့် လူတွေ စုပေးလာပြီး၊ အင်အားကြီးထွားလာချိန်မှာ အဖျက်လုပ်ရပ်များ လုပ်ဆောင်ဖို့ လှုံ့ဆော်သူတွေ ပေါ်ထွက်လာတဲ့အခါ အဓိကရုဏ်းတွေကို ဦးတည်သွားစေတတ်ပါတယ်။ အဓိကရုဏ်းတွေ ဟာ စီးပွားရေးအရ ဆုံးရှုံးမှုများနဲ့ အုပ်စုများအကြား တိုက်ခိုက်ရေးစိတ်များ ရှင်သန်မှုတွေကို ဖြစ်ပွားစေပြီး၊ ပဋိပက္ခများ ကြီးမားလာစေတတ်တဲ့အတွက် အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရေးကို တာဝန်ရှိသူများက စနစ်တကျ ပြုလုပ်သင့်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြအပ်ပါတယ်။

ခင်မမမျိုး (၅၊ ၄၊ ၂၀၁၃)

တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုနှင့်

ပျက်စီးပွားစရာ

စစ်အုပ်ချုပ်ရေးမှ အရပ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးဖြစ်သည့် ဒီမိုကရေစီလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်တာခရီးပေါက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုက်သင့်သော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် ကမ္ဘာ့စင်မြင့်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပုံရိပ်ကောင်းများကြောင့် နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးမြင့်တက်လာခြင်း၊ ကုန်သွယ်စီးပွားပြေလျော့မှုများ၊ နိုင်ငံတကာကူညီထောက်ပံ့မှုများ၊ ပယ်ဖျက်ပေးခဲ့သည့် ကြွေးမြီများ၊ ထပ်မံချေးငှားသည့် နှစ်ရှည်ချေးငွေများကြောင့် ဒီမိုကရေစီ တည်ဆောက်ရေးခရီးတွင် များစွာ အားရဖွယ်ရာများ ရှိခဲ့သည်လည်း ဖြစ်သည်။

အသွင်ကူးပြောင်းရေးကာလတစ်ရပ်အတွင်း အခက်အခဲများ၊ ပြဿနာများ၊ စိန်ခေါ်မှုမျိုးစုံတို့ တွေ့ရမည်မှာ မထူးဆန်းလှပါ။ သို့သော် နိုင်ငံတော်၏ ပုံရိပ်ကို ထိပါးစေမည့် လုပ်ဆောင်နေမှုများကား အရှိန်ယူစပြုနေသည့် ဒီမိုကရေစီခရီးတွင် အဟန့်အတားသဖွယ် ဖြစ်စေနိုင်သည်ကို သတိပြုကြရန်သာ ဖြစ်သည်။

မကြာလှသေးသော လပိုင်းအတွင်းကပင် အနောက်တံခါးကိစ္စ ပေါ်ခဲ့သည်။ ယင်းကိစ္စအတွက် များစွာ စီမံဆောင်ရွက်နေရဆဲမှာပင် သွေးတိုးလှုံ့ဆော်မှုများ၊ ကောလာဟလများနှင့်ရော၍ မှိုင်းတိုက်ကာ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးအသွင် ရောက်စေရန် ဆူပူအကြမ်းဖက်သတ်ဖြတ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်မှာ များစွာကြေကွဲဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

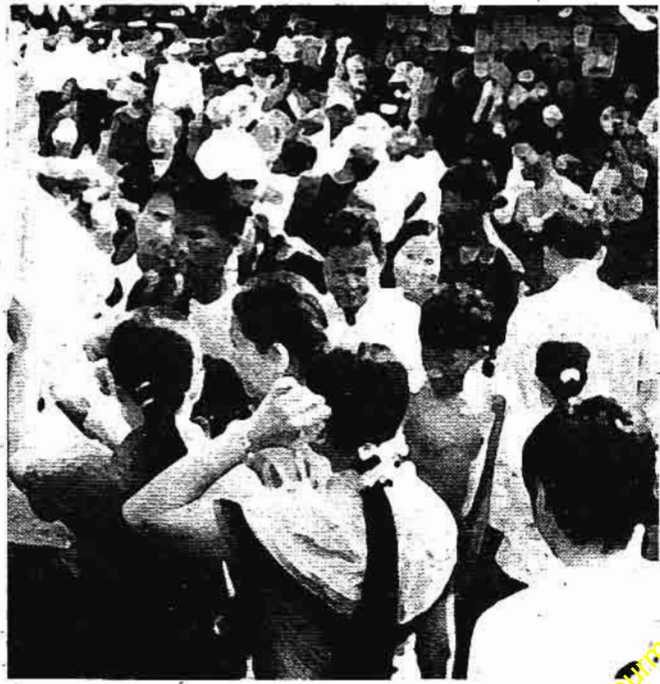
ယင်းကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာဒေသများတွင် အရေးပေါ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ-၁၄၄ ထုတ်ပြန်ကာ နိုင်ငံတော်သမ္မတ၏ သဘောထားကြေညာချက်တွင် “ကျွန်တော်အနေနဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းရတာကို မနှစ်မြို့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြည်သူလူထုရဲ့အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် လုံခြုံမှုကို ထိပါးတဲ့ လုပ်ရပ်မှန်သမျှကိုတော့ လုံးဝလက်သင့်ခံမှာ မဟုတ်ဘဲ လိုအပ်လျှင် မြို့ပြအင်အားသုံးပြီးတော့ ထိထိရောက်ရောက် တားဆီးနှိမ်နင်းသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးအတွက် အဓိက

တာဝန်ရှိနေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ဥပဒေနဲ့အညီ ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ဆောင်ရွက်ကြဖို့ ပြောကြား လိုပါတယ်” ဟု အတိအလင်းဆိုမိန့်ခဲ့သည်။

မငြိမ်းချမ်းမှသာ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၏အရသာကို သိနိုင်ပါသည်။ တည်ငြိမ်မှုမရှိသည့်အခါမှသာ တည်ငြိမ်မှု၏အရသာကို ခံစားနိုင်ပါသည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်း၍ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုရှိမှသာ ပြည်သူ အများ လွတ်လပ်ပျော်ပါးစွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်ပါသည်။ ကြည့်ရှုစရာပွဲလမ်းသဘင်များသို့ စိတ်အေး သက်သာစွာ ကြည့်ရှုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ညနေခင်းဈေးတန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်တန်းများသည် ရန်ကုန် ညကို တိုးဝှေ့စည်ကားစေပါသည်။

ပုံမှန်လှုပ်ရှားရောင်းဝယ်သွားလာနေသည့် လူမှုယန္တရားတစ်ခု ရပ်တန့်သွားသည်နှင့် လူတစ်ဦး တစ်ယောက် တစ်စုတစ်ဖွဲ့တည်း နစ်နာဆုံးရှုံးရသည် မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် လက်လုပ်လက်စား ဈေးရောင်းဈေးဝယ်များ၊ နေ့စားအလုပ်သမားများ၊ အနွေးယာဉ်လုပ်သားများ၊ တက္ကစီများ၊ လမ်းဘေး ဈေးဆိုင်များ ဝင်ငွေသိသာစွာ ကျဆင်းသွားခြင်းမျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့၏။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်-ပြည် မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက် ကုန်စည်ဝင်ရောက်မှု နည်းသွားခြင်းကြောင့် ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား များ ဝင်ငွေကျဆင်းသွား၏။ ကုန်စည်အဝင်အနည်းပါးမှုကြောင့် အမြတ်တင်ရောင်းသူများ ဖေါ်လာ၏။ ညနေပိုင်း ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်ခွင့်

မရသည့် မြို့နယ်များတွင် ခရီးသွား ပြည်သူများ ခရီးကြန့်ကြာမှု ဖြစ် ကြရ၏။ ပုပ်သိုးပျက်စီးနိုင်သည့် ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများ အကျိုးမဲ့ ဆုံးရှုံး ပျက်စီးနိုင်၏။ ဤမျှမက သေး။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေး ပွဲဖြေဆိုဆဲကာလဖြစ်၍ ကျောင်းသူ /သားများမှာ စာမေးပွဲကို အထိတ် တလန့် ဖြေဆိုခဲ့ရ၏။ တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲအချို့ ရပ်နားရ၏။ သံဃာ့ စာမေးပွဲများ ဖြေဆိုမှုအချိန် ပြောင်း ရွှေ့လိုက်ရ၏။ ဆုံးရှုံးပျက်စီးမှုများ စွာတို့မှာ နိုင်ငံသူ/သားတို့၏ ဆုံးရှုံး မှုဖြစ်သကဲ့သို့ နိုင်ငံတော်၏ ဆုံးရှုံး

မူများလည်း မည်ပါသည်။

မြန်မာတို့သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်စွာကပင် လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ ဘာသာပေါင်းစုံတို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသော လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးအသွင် အဓိကရုဏ်းများ၊ ပဋိပက္ခများအဖြစ် ပြောင်းလဲ အရောင်ဆိုးကြမည့် စိန်ခေါ်မှုများ ကိုမူကား မည်သူ့ကိုမျှ လက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးသီတဂူဆရာတော်ကြီး မိန့်ကြားသကဲ့သို့ ယခုဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဆူပူအကြမ်းဖက်မှုသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်း ရောက်ရှိနေသည့် မစင်ပုံနှင့်တူကြောင်း၊ ယင်းကို ဝိုင်းဝန်း ထိုးဆွနေကြလျှင် အနံ့ဆိုးများ ပျံ့နှံ့လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှ အမြန်ဆုံး ဖယ်ရှား ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ လိုကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် သီတဂူဆရာတော်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးသဝဏ်လွှာတွင် “ဗုဒ္ဓရဲ့ဝါဒဟာ အဟိံသာဝါဒ ဖြစ်သလို ခရစ်ယန်ဘာသာ၊ အစ္စလာမ်ဘာသာ၊ ဟိန္ဒူဘာသာတွေကလည်း Non-violenceဆိုတဲ့ အဟိံသာ ဝါဒဟု ယုံကြည်ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်အားလုံးတို့က လူများအားလုံးတို့ကို ဆူပူသောင်းကျန်းမှုတွေ ပြုလုပ်ကြဖို့ ဘယ်ဘုရားကမှ မဟောကြားခဲ့ကြောင်း၊ မိမိတို့ယုံကြည်ရာ ဘာသာတရားအသီးသီးကို လိုက်နာကျင့်သုံးနေကြတဲ့ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ ဘာသာဝင်လူမျိုးအားလုံးတို့ဟာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ညီညွတ်စွာ နဲ့ အတူလက်တွဲနေထိုင်ကြဖို့ အထူးမေတ္တာရပ်လိုကြောင်း၊ ဘာသာရေးအကြမ်းဖက်မှု၊ လူမျိုးရေး အကြမ်းဖက်မှု၊ စီးပွားရေးအကြမ်းဖက်မှု အားလုံး ဘယ်လိုအကြမ်းဖက်မှုမျိုးမဆို သီတဂူဆရာတော်က ပြင်းထန်စွာ ရွတ်ချကြောင်း” အကျယ်တဝင့် သဝဏ်လွှာပေးပို့ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။

စင်စစ် အကြမ်းဖက်ဖျက်ဆီးခြင်း၊ လူ့အသက်များ သေဆုံးခြင်းများ ရှိခဲ့သည့် မင်းမဲ့စရိုက် ဆန်ဆန် ပြုလုပ်မှုများ၏ အကျိုးဆက်များအား ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် မည်သို့သောရလဒ်များ ထူးခြား ပြောင်းလဲသွားပါသနည်း။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်လာသူများ၊ သည်လူ၊ သည်မျက်နှာများ ပြန်တွေ့ကြရသည်သာ။ ဆုံးရှုံးသွားသော အဆောက်အဦများ၊ အိုးအိမ်များ၊ မီးလောင်ပြင်များကား မည်သူ ၏ အကျိုးစီးပွားကို တိုးပွားစေပါသနည်း။ မေတ္တာတရား၊ သည်းခံခြင်းတရားကို မျက်ကွယ်ပြု၍ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု ပျက်သုဉ်းသွားသည့်အခါ တစ်ဦးတည်း တစ်ဖက်တည်းမဟုတ် “ဆန်စင်ရာ ကျည်ပွေပါ” သကဲ့သို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆုံးရှုံးရခြင်းသာ အဖတ်တင်ပါသည်။ လူထုလူတန်းစားအလွှာ အသီးသီး လူမှုရေးဒုက္ခ၊ စီးပွားရေးဒုက္ခများစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရပါသည်။

ဤသို့အတိဒုက္ခရောက်သောအခါတွင်လည်း မည်သူတို့ လာ၍ ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ကြံ ရပါသနည်း။ အဖွဲ့ပေါင်းစုံ၊ အသင်းပေါင်းစုံ၊ ဘာသာပေါင်းစုံတို့ ဝိုင်း၍ ဝန်း၍ ကူကြ ပံ့ပိုးကြပြန် ၏။ ဤနေရာတွင် အသွေးအရောင်၊ ဘာသာအယူဝါဒများ ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိနိုင်ပါဦးမည်လား။

“အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာ” ဆိုသကဲ့သို့ တစ်နေရာတွင် မငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ မတည်မငြိမ် ဖြစ်ခြင်းသည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ကူးစက်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု၏ အရင်းခံ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးသည် အဓိကကျလှပါသည်။ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု မရှိသရွေ့ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ဆန် ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းလိုသူများ၊ အမျိုးဘာသာသာသာ ဗန်းပြု၍ နိုင်ငံရေးအမြတ်ထုတ်လိုသူများ၊ တစ်ရာကို တစ်ရာတစ်ဆယ်များ၊ အရေခြံများ၏ သွေးထိုးလွှဲဆော်မှုများကို ပြည်သူပြည်သားတစ်ရပ်လုံး၏ ငြိမ်းချမ်း စွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်လိုစိတ်ဖြင့် ဖြိုခွင်းရှင်းလင်းပစ်ရမည် ဖြစ်၏။

သို့မှသာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ တရား ဥပဒေစိုးမိုးမှုအောက်တွင် ဥပဒေ၏ အကာအကွယ်ပေးမှုကို ခံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏ လူမှု အကျိုးစီးပွားများကိုလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ စားသောက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် “ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ” မိမိတို့၏ဘဝများစွာကို ပြန်လည် ထူထောင်ရင်း ယုံကြည်မှုတည်ဆောက်ခြင်း (Trust Building) အမှုကို မလွဲမသွေပြန်လည် ပြုစုပျိုးထောင် ယူကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ခင်မောင်စွေး(ပညာရေး)

နတ်တလင်းချစ်လွင်

“ဘဝ်သုဗြု...တမဒုဗု”

“အလွန်အေးတဲ့ရာသီ××
အလွန်ချမ်းတဲ့ရာသီ×××မောင်
တစ်ရွာမယ်တစ်မြို့တော့ နေလို့
လည်း မဖြစ်နိုင်ပါပြီ×××”

ငယ်စဉ်က နားဝင်ပီယံဖြစ်
ခဲ့သော သီချင်း၊ ခံစားချက်နှင့်
လိုက်ညီ၍ စွဲခဲ့သော စာပိုဒ်၊
အားလုံး အားလုံး ချစ်သူပျိုငယ်
နုနယ်တို့ ခေတ်အလိုက် သီချင်း
စာသားတွေ ပြောင်းသွားပေမယ့်
“ကြားလေသွေးတော့ ဝေး
တယ်ထင်” “မောင်မနေတတ်
ဘူး××ယောင်ချာချာအရူး တစ်
ပိုင်းဖြစ်နေပြီ×××× ဘာတွေပဲ
လုပ်လုပ် ဟာတာတာရင်မှာ
ကျန်နေတယ်××”ဖြစ်နေခဲ့ကြ၊
ဖြစ်နေကြ၊ လောကတံထွာ၊
ဓမ္မတာ၊ အရိုးကို အရွက်မဖုံး
သော အချစ်ဖြစ်စဉ်တွေပါပေ။

ခုခေတ် "Living together"
"Valentine Day" တွေခေတ်စား

တာရယ်ကြောင့် ဟိုတုန်းကလို
(၃) နှစ်(၃)မိုး စောင့်ပြီးမှ လက်
ထပ်ပေါင်းသင်းကြတာ တွေ၊
“အိမ်ထောင်မှု ဘုရား တည်
ဆေးမှင်ရည်စုပ်ထိုး” သည် ၃
ခု ချက်မပိုင်လျှင်၊ နောင်ပြင်
နိုင်ခက်သည့်အမျိုး ဆိုတာကို
ဦးထိပ်ထား ကျင့်ကြံတာတွေက
ဆရာမ “ဂျူး” ရေးတဲ့ ဝတ္ထု
ရှည်လို “ရာဇဝင်ထဲမှာ မောင်
ကို ထားခဲ့ပြီ” “ခုမြင်၊ ခုလိုက်၊
ခုကြိုက်၊ ခုညား၊ ခုကွဲ ဖြစ်စဉ်

တွေ ဖြစ်ကုန်ကြာကုန်၊ ဆရာ
သုမောင်ရဲ့ “စေ့စပ်၊ လက်ထပ်၊
ကွာရှင်း၊ ပြတ်စဲပြီးစီးခြင်း” တွေ
ဖြစ်ကုန်ကြတာကတော့၊ မြန်မာ
မှု နယ်ပယ်မှာ အကျဉ်းတန်
နေစေပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ပိုအရပ်ဆိုးတာ
က၊ အချစ်နယ်လွန်ကြပြီ၊ လင်
ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတာ
တို့ ၊ ကိုယ်ဝင်ဖျက်ချလို့ မိခင်
ရော ကလေးပါ အသက်ဆုံးတာ
တို့၊ မွေးစ ကလေးအမှိုက်ပုံ (သို့)
လူအလစ် မြင်သာထင်သာ တစ်
နေရာရာ (ဘူတာရုံ၊ ဈေးဘုရား၊
ကျောင်းကန် အနီးတဝိုက်မှာ
စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာတို့၊ ဆေးရုံမှာ
ကလေးမွေးပြီး ဝန်တမ်းများ
အလစ် စွန့်ပစ်ပြေးတာတို့ တွေ
က မြန်မာတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊
အဖြေထုတ်စရာပါ။

တကယ်တော့ ကုမအား

ဆေးတွေ၊ တားဆေးတွေလည်း
နေရာအနှံ့၊ အမျိုးသား ဦးရေ
ထက် အမျိုးသမီးဦးရေကများ
လူပျိုအမေဆန်တစ်အိတ်နဲ့ ပုန်း
အိပ်ရမည့်ကိန်း ဖြစ်စဉ်မို့၊ သမီး
ရည်းစားချင်း အချစ်နယ်ကျွံဖို့၊
နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး၊ လာ
မည့် ဘေးပြေးတွေ့မယ်။ လော
လောဆယ် အငိုလွယ်၊ အရှိုက်
ခက်တာကို မစိုးရိမ်ဘဲ ဆင်ကန်း
တောတိုး၊ ချစ်မိုးတွေ အပြိုင်ရွာ
ကုန်ကြတာပေါ့။

မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် အန္တရာယ်
ရင်ဆိုင်လာကြတော့ ယောက်ျား
ကလည်း သစ္စာရှိရှိ တာဝန်
သိသိနဲ့ မရှောင်တိမ်းဘူးဆိုရင်
ပြဿနာကို လူသာခုခေါ် နတ်
သာခုခေါ်ပြီးသွားမှာပါ။ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ဘဲ လင်ကောင်ဖော်ဖို့
ကလေးအဖေခေါ်ဖို့ ပြဿနာတွေ
ဖြစ်လာရင် အချင်းချင်းညှိနှိုင်းကြ
မိဘဆွေမျိုးရပ်ရွာက ဝိုင်းဝန်းကြ
တို့နှင့် ပြီးသွားရင်ပြီး မပြီးပြတ်
ပါက တရားရုံးကို အမှုအခင်း
အဖြစ်ရောက်ပြီလေ။

‘မလှသန်းနှင့် ကိုကျော်
ဆင့်’ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ တရားမ
ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် (၂၇)

(မန္တလေး) အမှုမှာ မလှသန်းက
၎င်းတွင် ရရှိသည့် ကိုယ်ဝန်
သည် ကိုကျော်ဆင့်နှင့် ရရှိသော
ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ကြောင်း ‘မြွက်ဟ
ကြေညာပေးရန်’ သီးခြား
သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၄၂ အရ တရားစွဲဆိုသည်။
တရားစွဲဆိုသည့် အချိန်တွင်
ကလေးမဖွားမြင်သေးပေ။ ထို့
ကြောင့် ကလေးမဖွားမီ ကိုယ်ဝန်
ရှိစဉ်အချိန်၌ ဤကဲ့သို့သော
အမှုမျိုး တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိ/မရှိ
ပြဿနာ ပေါ်ထွက်လာသည့်
တရားရုံးချုပ်က-

“မိခင်အနေဖြင့် ယခု
ကဲ့သို့သော အမှုမျိုးကိုတရားမရုံး
များ၌ စွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း
တွေ့ရှိရသည်။ ကလေးအနေဖြင့်
မည်သည့်အခါတွင်မှ ၎င်းသည်

တရားပြိုင်ကလေး ဖြစ်ကြောင်း
မစွဲနိုင်ဟု မဆိုလိုပေ။ ဤ
ပြဿနာမျိုးပေါ်လွင်ကျယ်ကျယ်
ပြန့်ပြန့် စဉ်းစားရန်ရှိသည်။ မိခင်
အနေဖြင့် ဤကိစ္စ၌ တရား
ဥပဒေ အသိအမှတ်ပြုသော ဂုဏ်
အင်္ဂါ (Legal Character) သို့မ
ဟုတ် ပစ္စည်းပိုင်ရေး၊ ဆိုင်ရေး
ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု မဆို နိုင်ပေ။
မိခင်ဖြစ်သူသည် ကလေးအုပ်
ထိန်းသူ အနေဖြင့် ကလေး
အတွက် ပြစ်မှုကြောင်း စွဲဆိုပိုင်
ခွင့်ရှိသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကွင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ ကလေး
စားရိတ် လျှောက်ထားနိုင်သည်
ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ (မြွက်ဟ
ကြေညာခြင်း ပြုလုပ် မပေးပေ)

ဖိုမတို့ ‘လိင်’ ကိစ္စတွင်
အထူးသဖြင့် ပိုမိုနစ်နာရသည်က
အမျိုးသမီးများဖြစ်ရာ၊ ခေတ်
အဆက်ဆက် တရားရုံး စီရင်ထုံး
များ၊ ဓမ္မသတ်များက “လျှော်
ကြေး” တောင်းခံခြင်း ရှိတတ်
သည်။ ယင်းနှင့် ပတ်သက်၍
ပေးသင့်၊ မပေးသင့် အမျိုးမျိုး
သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ကြသည်တို့နှင့်
မောင်မျိုးနှင့် လောဂု (၁၉၈၅)
ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထုံး၊ စာ (၁၀၈) အမှုတွင်
 “မမ္မသတ်အများစုက
 အမျိုးသမီးသည် မိမိအပေါ်
 သစ္စာမဲ့သည့် အမျိုးသားထံမှ
 လျော်ကြေးတောင်းဆို ခွင့်ပြုထား
 ကြသည်။ ယင်းသို့ ခွင့်ပြုခြင်း
 သည်ဖြောင့်မှန်ခြင်း၊ တရား
 မျှတခြင်း ကောင်းမြတ်သော
 စိတ်ထားရှိခြင်း စသည့် မူများ
 နှင့်လည်း ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိသည့်
 အလျောက် လက်ခံသင့်သည်ဟု
 ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်”
 သို့ပါ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
 အမျိုးသားတစ်ဦးက အမျိုးသမီး
 တစ်ဦးအား ဖြားယောင်းသွေး
 ဆောင်ပြီး ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်
 ၍ ပဋိသန္ဓေရရှိသည့် ကိစ္စတွင်

ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် ကတိ
 မရှိသော်လည်း အမျိုးသမီးက
 လျော်ကြေးတောင်းခွင့် ရှိသည်
 ဟု ပြောဆိုလိုက်ပြီ ‘မခင်နှင့်
 မောင်မြင့်ကြီး’ ‘ဘိုးသိုက်နှင့်
 မနှင်းစံ’ ‘မယုံနှင့်မောင်ဘိုး လူ’
 ‘မောင်သန်းဌေးနှင့်မပု’ အမှုများ
 ရှိ ယင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းသမျှ
 ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက် လိုက်
 သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။
 သို့ဖြင့် လက်ထပ်ယူမည်
 ဟု ကတိမရှိဘဲ ပဋိသန္ဓေရှိလျှင်
 လျော်ကြေးတောင်းနိုင်သည်။
 လက်ထပ်ယူမည်ဟု ကတိရှိပြီး
 ကိုယ်ဝန်ရှိ၍ လက်ထပ်ရန် ငြင်း
 ဆန်ပါမူ ပြစ်မှုဆိုင်ဥပဒေ ပုဒ်မ
 ၄၁၇ (ကာမလိမ်လည်မှု) နှင့်

ပတ်သက်၍ ‘မောင်ကြည်ဝင်း
 နှင့် ပြည်ထောင်စု’ ၁၉၇၀ ပြည့်
 နှစ် ပြည်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
 အမှတ် ၃၃(ခ) မန္တလေး အမှု
 တွင် “၁၉၆၇ ခုနှစ် ပြည်
 ထောင်စုနှင့် ကိုကျင်ဝက်(၁၉၆၇)
 ခုနှစ် မတစ၊ စာ ၄၆ အမှုတွင်
 ချမှတ်ထားသည့် “အမျိုးသား
 က အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ပါ
 မည်ဟု အယုံသွင်းပြီး ကာမရယူ
 သဖြင့် အမျိုးသမီး၌ ကိုယ်ဝန်ရှိ
 လာသောအခါ လက်ထပ်ရန်
 ငြင်းဆိုခြင်းသည်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ
 ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၅ ၏ ဒုတိယ
 ပိုင်းအရ လိမ်လည်မှု မြောက်နိုင်
 သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ “ကို
 လက်မခံဘဲ” x x x ထိုကဲ့သို့
 ငြင်းဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်
 ရာမရောက် နှစ်နာသူက တရား
 မကြောင်းဖြင့်သာ အရေးဆိုရန်
 လည်း အရေးရှိသည့်ဟု ဆုံးဖြတ်
 ခဲ့ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် တရားရုံးချုပ်
 က ဆုံးဖြတ်ချက် ၂ ခု ဆန့်ကျင်
 ဘက် အဖြေထွက်နေသည်။
 ယင်း ဆုံးဖြတ်ချက်များမှာလည်း
 တရားသူကြီး ၂ ဦး ထိုင်ခုံရုံးမှ
 ချမှတ်ခဲ့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်
 များဖြစ်ရာ၊ အဆိုပါ ပြဿနာ

အပေါ် ဝိဝါဒကွဲပြားမှုမရှိရအောင်
‘မောင်သန်းထွန်းနှင့် ပြည်ထောင်
စု’ ၁၉၇၂ ခုနှစ် မတစ၊ စာ
၂၃ အမှုတွင် စုံညီ ခုံရုံးဖြင့်
အကျယ်တဝင့် စစ်ဆေး ကြားနာ
ခဲ့ပြီး-

“အမျိုးသားတစ်ဦးက
အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လက်ထပ်
ယူပါမည်ဟု အယုံသွင်းပြီး
ကာမရယူပြီးနောက် လက်ထပ်
ရန် ငြင်းဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ
လိမ်လည်မှု မြောက်နိုင်သည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကျောရရုံကြံသူ’ အိုင်
တွေ့ခြေဆေး’ နှမချင်း မစာနာ
သူ’ တို့အတွက် ပုဒ်မ ၄၁၇
က ကြိုဆိုနေသည်။ နှမ မထိနဲ့
ဓားကြည့်ဆိုသူ၊ လက်ရဲဇာက်ရဲ
အစ်ကို မောင်သားချင်းများနှင့်
ဆိုလျှင်တော့ ယင်းသို့ တရားရုံး
မှာ ဖြေရှင်းမနေတော့ဘဲ၊ ယုတ်
မာစော် ကားသူကို ရရာလက်
နက်ဖြင့် ဆုံးမနှိပ်ကွပ်၍ လူသတ်
မှု၊ ဓားခုတ်မှု၊ ရိုက်မှုတို့၏ မှုခင်း
ဖြစ်စဉ်များတွင် ပါ၊ ပါလာတတ်
သည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်
သည်။ အဖြစ်ဆိုးကလေးနှင့်

အဖြစ်ဆိုးကြီးများ တစ်ခုခုကြုံ၍
မှဆိုးမှ သားကောင်ဘဝရောက်
မည်။

ပုဒ်မ ၄၁၇ ကာမ၊ လိမ်
လည်ရယူမှု ပုဒ်မနှင့်ပတ်သက်၍
သတိပြုစရာ စီရင်ထုံးဥပမာကို
တင်ပြလိုသည်။ (၂၀၀၈) ခုနှစ်
တရားစီရင်ထုံးများ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထူးအယူခံမှု “မောင်အောင်
နိုင်ထွန်းနှင့် ပြည်ထောင်စုပါ ၂
အမှုအမှတ် ၂/၂၀၀၈” ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ
လူမျိုးတို့ တစ်ခါတစ်ရံ၊ ‘တစ်လွဲ
ဆံပင်ကောင်း’ (သို့) ‘အဓိက၊
က သာမည၊ သာမညက အဓိ
က’ ဆိုတာမျိုး အချို့ကိစ္စများ
တွင် ဖြစ်တတ်သည့် တကယ်
တော့ ပြဿနာကို ရိုးသားတည်
ငြိမ်စွာ ကိုင်တွယ်မဖြေရှင်းဘဲ
‘မယားနေစ၊ ကြောင်သေမှ၊’
‘လင်နေစဆင်သေမှ’ ဟူသော
လွဲမှားသည့် အယူအဆဖြင့် မိမိ
တို့ (မ)ဘက် (ကျား) ဘက်
တောင်းဆိုချက်မရလျှင်ဖြင့် မခံ
မရပ်နိုင် ဦးကျိုးတော့မခံနိုင်၊
နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်
ထောင်ပြလိုက်ဦးမယ် စသည့်
မလိုလားအပ်သော၊ မဖြစ်သင့်

သော အတွေးအခေါ် အယူအဆ
တို့ဖြင့် ‘ပါးကိုက်၊ နားကိုက်’
လုပ်ချင်ကြသည်၊ လုပ်ကြသည်။
ထိုအခါ အပ်နှင့် ထွင်းရမည်ကို
ပုဆိန်နှင့်ပေါက် ကြရတော့ပြီ။

မြန်မာမှုနယ်ပယ်တွင် လူ
ကြီးမိဘတိုင်း နှစ်ဖက်သဘော
တူစေစပ်ကြောင်းလမ်း၊ လက်
ထပ်ထိမ်းမြားကြ၊ မင်္ဂလာဆွမ်း
ကျွေး၊ စည့်ခံပွဲလုပ်ကြဖြင့် ရွှေ
လမ်းငွေလမ်းဖောက်၍ အိမ်
ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ပေး
သည်မှာ မိဘဝတ္တရား ‘မ
ကောင်းမြစ်တာ၊ ကောင်းရာ
ညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ၊ ပေး
ဝေးနှီးရင်း၊ ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်
ဝတ် (၅) အင်၊ ဖခင်မယ်တို့
တာ’ ဆိုထားသည့် ချစ်စရာ
ကောင်းသော မြန်မာရိုးရာ ထိမ်း

မြားခြင်း အစဉ်အလာ ကောင်း ဖြင့် ဘဝတစ်ခုထူထောင်ဖို့ ဖြစ် သည်။ သို့သော် ဖြစ်တတ်ကြ သည်က မိဘက သားသမီး အရွယ်မရောက်သေး၊ ပညာမစုံ သေး၊ အိမ်ထောင်သားမွေး ပြု ရန်မသင့်သေး၊ ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ်ကိုယ် မရပ်နိုင်သေးဟု သတ်မှတ်လင့်ကစား ယခုခေတ် လူငယ်အချို့တို့ ကိုယ့်လှေကိုယ် ထိုး ပဲခူးရောက်ရောက်၊ ထင် ရာစိုင်းသည်။ အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ဟု ဆင်ခြေပေးကာ မိဘအုပ်ထိန်း

သူ စီမံမှုကို မစောင့်နိုင်ဘဲ ခိုး ပြေးကြသည်။ ၃-၄ ရက်၊ တစ် ပတ်ကြာပြီး ပါသည့်ငွေကုန်၊ ပေါင်နှံစရာလည်း မကျန်တော့မှ (သို့) မိဘ အုပ်ထိန်းသူတို့၊ ဆွေမျိုးတို့ သတင်းအရ လိုက် ခေါ်မှ မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံပွဲ လုပ်ရန်၊ သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ်ပြန်နေ ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံ ပွဲပြီးမှ တရားဝင် အကြင်လင်မ ယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းဖို့ဖြစ် သည်။ ဒီအတွင်း မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အထူး သဖြင့် ကုန်ကျစရိတ်နှင့် ပတ် သက်ပြီး ညှိမရကြပါကအကျယ် အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်ရသည်။ အမှိုက်ကစ ပြဿဒ်မီးလောင် တော့သည်။ ကာယကံရှင် သားသမီးတို့ အပျို၊ လူပျိုပြန်ဖြစ် တော့မှာလား၊ ဧည့်ခံပွဲမလုပ်၍ လည်း အရှေ့ (၇)အိမ်၊ အနောက် (၇)အိမ်၊ ပုဆိုးတန်းတင် အကြင် လင်မယားအဖြစ် ဘုရားသွား ကျောင်းတက်၊ သာရေးနာရေး အတူသွားလာပါက စာချုပ် စာတမ်းလည်းမလို၊ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကျင်းပဖို့ မလိုဘဲ တရားဝင် လင်မယားအရာ

မြောက်ပါ သည်။ (ဦးပုလေးနှင့် ဒေါ်ချစ် ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မတစ၊ စာ-၄၁)

ယခု 'မောင်အောင်နိုင်ထွန်း' အမှုတွင် အထူးအယူခံရုံး၏ သုံး သပ်ချက်အရ မူလမြို့နယ် တရားရုံး၊ အထက်တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့က တရားခံ မောင်အောင်နိုင်ထွန်းကို ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ- ၄၁၇ အရ ကာမလိမ်လည်မှု မြောက်သည် ဆိုကာ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၆)လ ကျခံစေရန် ချမှတ်ထား သည်။ အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက် (၂) ဖက်လျှောက်လဲချက်တို့အရ နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးပြေး၍ တရားသူကြီးရှေ့လက်ထပ် စာ ချုပ်ချုပ်ခံပြီး မင်္ဂလာပွဲပြုရန် ကျေးရွာခလေး ကန်တော့ကြေး ငွေအနည်းအများတွင် အငြင်း ဟွားကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲနေ့တွင် အမျိုးသမီးမိဘများဘက်မှ ရဲ စခန်းတိုင်ခြင်း၊ ဧည့်ခံပွဲ မလာ ရောက်ခြင်းတို့ ရှိခဲ့သည်။ သို့ သော် တစ်လခန့်ပေါင်းသင်းပြီး အမျိုးသမီးမှာ ယောက္ခမအိမ်မှ ဆင်းသွားရာမှ ယခုကဲ့သို့ အမှု

ဖွင့်တိုင်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအမှုကို မူလမြို့နယ်ရုံးနှင့် ပြင်ဆင်မှုအယူခံမှု လက်ခံကြားနာသော ခရိုင်၊ တိုင်း တရားရုံးချုပ်တို့ကလည်း တရားခံကို ပြစ်မှုပုဒ်မ - ၄၁၇အရကျူးလွန်သူဆိုကာ အမိန့်ချခြင်း၊ အတည်ပြုခြင်း ပြုလုပ်သည်။ ယခု အထူးအယူခံရုံးတွင်ပင် နိုင်ငံတော်ကိုယ်စား လိုက်ပါဆောင်ရွက်သူ ဥပဒေ အရာရှိ (ညွှန်ကြားရေးမှူး) က အမိန့်ကိုဆက်လက်အတည်ပြု၍ အယူခံကို ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲချက်ပေးခဲ့သည်။

သို့သော် အထူးအယူခံတရားရုံးက “..... မောင်အောင်နိုင်ထွန်းသည် မသွဲ့သွဲ့ဝင်းအား လက်ထုပ် ပေါင်းသင်းပါမည်ဟု လှည့်ဖြားပြောဆို၍ ကာမကို လိမ်လည်ရယူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ - ၄၁၇နှင့် ငြိစွန်းကြောင်း ကောက်ယူနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းမှုပြုခြင်း၊ မပြုခြင်းကိစ္စသည် လင်နှင့် မယားနှစ်ဦးအကြားတွင် ပေါ်

ပေါက်သော ကိစ္စရပ်သာ ဖြစ်၍ ဖြစ်မှုမြောက်သော ကိစ္စရပ်မဟုတ်ပေ” ဟု သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ကာ မူလရုံးနှင့် အဆင့်ဆင့် တရားရုံးများ၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ တရားခံကို အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သည်။ အပျို၊ လူပျိုတို့ အပါအဝင် မိဘရှင်တို့ပါ ဂရုပြုစရာစီရင်ထုံးပါပေ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာက (၁၂) လရာသီပွဲတော်များတွင် အထူးသဖြင့် ဝါဆိုပန်းခူး၊ သင်္ကြန်ပွဲတို့က လူငယ်သမီးရည်းစားတို့ ချိတ်ဆက်၊ ဖန်တီး လွှတ်လွတ်လပ်လပ် အကြောင်းပြု၍ ကံနိုင်ကြသလို တောရွာများတွင် သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်တို့၌ ဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲ၊ ရုပ်ရှင်ပွဲ

များ၊ ဘုန်းကြီးပျံပွဲ၊ ရှင်ပြုနားသ၊ မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲ ဆိုင်းဝိုင်း၊ ရုပ်ရှင်ညဉ့် ပွဲများမလွတ်။ ထိုအခါ ဖို၊မ သွေးသား သောင်းကျန်းတုန်း အရွယ်တွေ မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ကုန်၍ ပညာမစုံ၊ ကြင်ယာစုံ၍ အလုပ်မရှိ၊ အိမ်ထောင်ရှိ ဇာတ်ခင်းကြတော့သည်။ သူတို့၊ သူတို့လေးတွေ၏ ချစ်သူတို့လမ်းခရီးကား မဖြောင့်ဖြူးသည်ထက်၊ အထက်ကတင်ပြခဲ့သလို ‘လိင်’ ပြဿနာ၏ အကျိုးဆက် ပေါ်ပေါက်လာ၍ အမှုအခင်းများ ကြုံရတော့သည်။ မည်သူမပြု၊ မိမိမူကို ဘယ်သူမပြု ကာမအမှုဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ရတော့မလိုဖြစ်နေသည်။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ‘မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲ’ ဓလေ့စရိုက်ကို မာနနှင့် အတ္တဆိုသည်တို့ ရိုက်မချိုးမိပါစေ ရန် သတိပေးဆောင်းပါး ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

နတ်တလင်းချစ်လွင်

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
 နေထိုင်တဲ့
 လူတွေအားလုံး
 (၂၀၁၃)

၂၀၁၃

၁၃၇၄ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လဆုတ် (၁၀) ရက် (၉-၁၁-၂၀၁၂)နေ့က မုံရွာ ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားပွဲတော်ကြီးက ကြက်ပုံမကျ စည်ကားဆဲ။ ည (၈)နာရီအချိန်ခန့်၊ မုံရွာ မြို့၊ ဘုန်းစိုးရပ်၊ ဘုန်းစိုးကျောင်းတိုက်မှ ရှင်သာမဏေများဖြစ်ကြသော ရှင်နာဂတေန၊ အသက် (၁၅)နှစ် ရေစကြိုမြို့နယ်၊ ကံသစ် ကျေးရွာ။ ရှင်နန္ဒိယ၊ အသက် (၁၄)နှစ်၊ ရေစကြိုမြို့

နယ်၊ ကသစ်ရွာ။ ရှင်အိန္ဒိယ အသက် (၁၅)နှစ်၊ မုံရွာမြို့၊ ရတနာပုံရပ်။ ရှင်စာရိတ္တအသက် (၁၄)နှစ် ပလောင်ရှမ်း ပြည်နယ်၊ ရှင်ဓမ္မသာမိအသက် (၁၂)နှစ်၊ မုံရွာမြို့၊ အင်းရွာသစ်တို့ ငါးပါးသည် ဘုရားပွဲတော်လှည့်လယ်နေသည်။

ဘုရားကြီးလမ်း ပွဲတော်ဈေးမှ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းရှိ တာရီးပေါ် လျှောက်လာကြရင်း မုံရွာ ညောင်ပင်ကြီးကူတို့ဆိပ်

အရောက် ညဉ့်ရှစ်နာရီထိုး၍ တရားဝင်ဖြတ်ကူး ကူးတို့စက်လှေများပိတ်ချိန်၊ လှေသမ္ဗန်ငယ်များကို တရုတ်လုပ် ဟွန်ဒါစက်လေးများကို တပ်ဆင်ပြီး ဘုရားပွဲဈေးအသွားအပြန်ခရီးသည်များကို ပို့ဆောင်ပေးနေကြသည်။

ပွဲတော်ဈေးသွား ဈေးလာများ နန်ချွန်စတိုးဘက်မှ ညောင်ပင်ကြီးကူးတို့ဆိပ်ဆီလာနေစဉ် မြင်တွေ့ကြရသော လှေသမ္ဗန်

ကျော်သောင်း (ဘုတလင်)

အပျော်ခရီး စက်လှေစီး

စက်လှေသမားတို့က အပြိုင်အဆိုင် လှယက်ခေါ်ဆိုကြပြီး သူထက်ငါ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးပို့နေကြသော အချိန်ဖြစ်သည်။

ရှင်သာမဏေ ငါးပါးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုင်ပင်ကြပြီး တစ်ပါးသော ရှင်တစ်ပါးက စတင်ပြီး တို့စက်လှေ မစီးဖူးဘူးကွ၊ အပျော်စက်လှေစီးကြရအောင်ကွာ” “အေးကောင်းတယ်ကွ တို့စီးကြရအောင်”

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၁၀) ရက်ရဲ့ ညဉ့်ရှစ်နာရီ ထိုးပြီးချိန်၊ လမ်းမီး အဆောက်အဦးမီးတို့ကြောင့် သာမြို့တွင်းလမ်းများပေါ်အလင်း ရောင်ရှိနေသော်လည်း ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း မဲမှောင်နေပြီး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးဘက်မှ မီးရောင်တို့သည် ချင်းတွင်းမြစ်အား အလင်းရောင် ထိုးဖောက်နိုင်ခြင်း

မရှိဘဲ အမှောင်ထုကြားမှ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးနေကြသော ဟွန်ဒါစက်တို့၏ လှော်ခတ်သံ၊ အော်ဟစ်စကား ပြောသံတို့ကသာ ညဉ့်အမှောင်ထုကို ကျော်ဖြတ်၍ ကြားနေရပါသည်။

ကူးတို့ဆိပ်အရောက်သမ္ဗန်စက်လှေသမား တစ်ဦး၏ “ကိုရင်တွေ ညောင်ပင်ကြီးလိုက်မလား။ ညောင်ပင်ကြီး လိုက်ချင်လှေပေါ်မှာ လူ ခုနစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုရင်တို့လိုက်လျှင် ထွက်မယ်။

“လိုက်မလား ကိုရင်တို့တို့လိုက်ကြရအောင်ကွာ” ဒါက တစ်ပါးသော သာမဏတစ်ပါးရဲ့ ပြောသံ။

ကိုရင်အသံကြားလိုက်ရတော့ စက်လှေသမားက ထွက်မယ် ထွက်မယ် ငါးပါးတစ်

ထောင်သာပေး၊ တစ်ပါးမှနှစ်ရာရယ်လိုက်မယ် မဟုတ်လား။ “လိုက်မယ်ဗျို့ ဟု ပြောဆိုပြီး ကိုရင်ငါးပါး လှေပေါ်တက် ငွေတစ်ထောင် ပေးလိုက်သည်။

စက်လှေကို စက်နှိုး၍ မုံရွာဘက်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ စက်လှေသမ္ဗန်သည် မနိုင်ဝန်ကိုထမ်းလာခဲ့ရသဖြင့် ကုန်းပတ်ရေစွဲလျက် ပသီနသီဖြင့် အမှောင်ထု အတွင်း ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့ရာသည်။

စက်လှေပေါ်တွင် စက်လှေပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် တက်မကိုင်ကိုယ်တိုင်စက်မောင်း အပါအဝင် လူခုနစ်ဦးနှင့် ရှင်ငါးပါး ပေါင်း (၁၂)ယောက်၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး တို့ဖြင့်လရောင်မရှိ ကြယ်ရောင်မသန်း၊ အမှောင်ထုလွှမ်းသော အကာလ ညဉ့်ရှစ်နာရီခွဲအချိန်၊ မုံရွာမြို့ နန်းချွန်စတိုးဆိုင်နှင့်

ညောင်ပင်ကြီး ကူးတို့ဆိပ်တာရိုး ပေါ်တွင် ထွန်းထားသော မီး ရောင်မှ ညောင်ပင်ကြီး ကူးတို့ ဆိပ်ရုံ လျှပ်စစ်မီးရောင်ဆီသို့ မောင်းနှင် ထွက်ခွာလာပါတော့ သည်။

ထွက်ခွာလာသော သမ္မာန် စက်လှေငယ်သည် မုံရွာဘက် ကမ်းမှ ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း ညောင်ပင်ကြီးဆိပ်ကမ်း ရောက် ဖို့ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်အလို မြစ် အတွင်း လေကပြင်းပြင်း တိုက် ခတ်လေသည်။ တိုတ်ခတ်သော လေကြောင့် ပုတ်ခတ်နေသော လှိုင်း ကြက်ခွပ်တို့ကို ဖြတ်သန်း နေစဉ်။

ရုတ်တရက် စက်ရပ်ပြီး တိမ်းမှောက်သွားခဲ့ရာ စက်လှေ သမ္မာန်ပေါ်ပါ လူခုနစ်ယောက် နှင့် ကိုရင်ငါးပါးတို့မှာ စက်လှေ ပေါ်မှ ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း လွင့် စဉ်ကျသွားကြပြီး ကယ်ပါ။ ယူပါ တစ်စာစာ အော်သံတို့မှာ ငရဲပွက်သည့်အလား အမှောင် သန်းနေသော မြစ်အတွင်း ဆူညံ စွာ ထွက်ပေါ်နေခဲ့တော့သည်။

ညောင်ပင်ကြီးကူးတို့ဆိပ် ရုံ ကူးတို့ပို့ချိန်ကုန်သဖြင့် ရပ်နား

**စက်ရပ်ပြီး
တိမ်းမှောက်သွားခဲ့ရာ
စက်လှေသမ္မာန်ပေါ်ပါ
လူခုနစ်ယောက်နှင့်
ကိုရင်ငါးပါးတို့မှာ
စက်လှေပေါ်မှ
ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း
လွင့်စဉ်ကျသွားကြပြီး**

ထားကြသော ငွေဇင်ယော် စက် လှေနှစ်စီးတို့က မြစ်အတွင်းမှ စက်လှေနှစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေ သော သူတို့၏ အော်ဟစ်သံများ ကြားလိုက်ရတော့...။

စက်လှေပေါ်ရှိ စက်လှေ သမားတို့က စက်လှေချည်ထား သော ကြိုးကိုဖြုတ်၊ စက်ကို နှိုး အော်သံကြားရာ ထွက်ပြီး ကယ် တင်လိုက်ကြရာ ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် လူခြောက်ဦး ပေါင်း (၈) ဦးကို ဆယ်ယူရရှိ ပြီး ကိုရင်သုံးပါးနှင့် ယောက်ျား တစ်ဦးပေါင်း (၄) ဦးဆယ်ယူ ရရှိခြင်းမရှိဘဲ စက် လှေမှောက်ရာတွင် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးပါ နစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးနေ ကြောင်း သိကြရပါသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုရင် သုံးပါးမှာ ရှင်အိန္ဒြိယ အသက် (၁၅)နှစ်၊ ရတနာပုံရပ်ကွက်နှင့် ရှင်စာရိတ္တ အသက် (၁၄)နှစ်၊ ပလောင်ရှမ်းပြည်နှင့် ရှင်ဓမ္မသာမိ အသက် (၁၂)နှစ် အင်းရွာသစ်တို့ ဖြစ်ကြပြီး ပျောက်ဆုံးနေသူ တစ်ဦးမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အသက် (၂၂)နှစ် အောင်ချင်းစိ ရွာသားဟု သိရပါသည်။

ပျောက်ဆုံးကိုရင်သုံးပါး

အသက်ရှင်လျက်
မေတ္တေ့တော့ဘဲ
အလောင်း
ေတ္တမည်ဆိုပါက၊
အလောင်းထည်ရန်
စိန်ဆွဲ ပလတ်စတစ်
အိတ်တို့ကိုပါ
ယူဆောင်ခဲ့ကြပြီး

မှာ မုံရွာမြို့ ဘုန်းစိုးကျောင်း တိုက်ကဟု သိရတဲ့အတွက် ဘုန်းစိုးကျောင်းကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့ရာမှဘုန်းစိုးကျောင်းဆရာတော် ဦးဇနက၏ စီစဉ်မှုဖြင့် ဘုန်းစိုးကျောင်းတိုက်မှ ဦးဇနဦးပညာသာမိ၊ ဦးအိန္ဒြိယ၊ မုံရွာမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ ညဉ့် (၉:၃၀)နာရီအချိန် သောင်ပင်ကြီးဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကြသည်။

သောင်ပင်ကြီး ရဲစခန်းအရောက်တွင် စက်လှေပိုင်ရှင် စက်လှေမောင်းသူအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားပြီး ဒုရဲအုပ် တစ်ယောက်၊ ဘုန်းစိုးကျောင်းသို့ ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုရင်သုံးပါးအတွက် အတိအကျ စစ်ဆေးချက်ရယူပြီး ဘုန်းစိုးကျောင်းပြန်ခဲ့ကြရာ။

ဘုန်းစိုးကျောင်း အရောက် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကိုရင်သုံးပါးတို့ရဲ့ ဘွဲ့တော် အသက်၊ နေရပ်၊ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့ရဲ့ စာရင်းကို ရေးမှတ်ရယူပြီးနောက် ညဉ့် (၁၁)နာရီ ကျော်မှ ဒုရဲအုပ် ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

ဘုန်းစိုးကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးဇနကသည် စက်လှေ

မှောက်ရာတွင် ပါသွားပြီးပျောက်ဆုံးနေသော ကိုရင်သုံးပါးအား နောက်ရက်များတွင် ရှာဖွေကြရန် ကိုရင်တို့နဲ့ ခမည်းတော်မယ်တော်များ၊ ဘုန်းစိုးရပ်ကွက်ရှိ လူမှုကူညီရေးအသင်း၊ အမေ့သွေးလှူရှင်အသင်း၊ ဘုန်းစိုးကျောင်းတိုက် ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟ အသင်းတို့အား အကြောင်းကြားပြီး ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုရင်သုံးပါးအား ရှာဖွေကြရန် ညတွင်းချင်း စီစဉ်ကြရပါတော့သည်။

သီတင်းကျွတ် လဆုတ် (၁၁) ရက် (၁၀.၁၁.၂၀၁၂)နေ့ နံနက်တွင် ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုရင်တို့၏ ခမည်းတော် မယ်တော်များ၊ ဘုန်းစိုးကျောင်းတိုက်မှ အကျိုးတော်ဆောင် ဆရာတော်များ၊ ဘုန်းစိုးကျောင်းတိုက် ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ကြီးမှ ဦးမျိုးတင်အောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ ဘုန်းစိုးလူမှုရေး အသင်းမှ ဦးအောင်ထွန်းဦးနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ အမေ့သွေးလှူရှင် အသင်းမှ ဦးဇော်နှင့်အဖွဲ့ဝင်များ လိုက်ပါကြလျက်။ ထန်းတောကြီးဘုန်းတို့ ဆိပ်မှ စက်လှေကြီးဟစ်စင်းကို

ငှားရမ်းပြီး ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုရင်သုံးပါးကို ရှာဖွေရန် ထွက် ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကိုရင်သုံးပါး ရှာဖွေရေး အဖွဲ့သည် စက်လှေမှောက်သည့် နေရာမှ စတင်ပြီး ချင်းတွင်းမြစ် ရိုးတစ်လျှောက် စုန်ဆင်း၍ရှာဖွေ ကြရာ၊ လက်ပံတောင်း ဝဲကြီး၊ ဝဲကွဲ၊ နတ်ကျွန်း၊ နတ်စက်၊ ပက် ကား၊ ခံကုန်းပေါင်းဝအထိ အစုန် လင်္ကာဖက် ကမ်းတစ်လျှောက် နှင့်၊ လက်ဝဲဖက် ကမ်းတစ် လျှောက်တို့ကိုပါ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေကြသော်လည်း လုံးဝရှာဖွေ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြရာမှ။

ငှားမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများမှ ရေလုပ်သား၊ တံငါ သည်တို့ပါမကျန် ရွာစဉ်တို့ တစ်လျှောက် ကိုရင်သုံးပါး အလောင်းမျောပါ တွေ့ရှိပါက၊

ဆယ်တင်ထားကြပါရန် နှင့် အချိန်မှီ အကြောင်းကြားနိုင် အောင် ဖုန်းနံပါတ်များပေးခဲ့ကြ ပြီးသည်။

ထိုနေ့ ကိုရင်သုံးပါး ရှာဖွေ ရေးအဖွဲ့၊ ဘုန်းကြီးရော၊ လူပါ နံနက်စာ ထမင်းလွတ်၊ဟင်းလွတ် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေကြသော် လည်း လုံးဝရှာဖွေ မတွေ့ရှိကြရ သောကြောင့် စက်လှေဖြင့် ပြန်ခဲ့ ကြရပါသည်။

သီတင်းကျွတ် လဆုတ် (၁၂) ရက် (၁၁.၁၁.၂၀၁၂)နေ့ နံနက် (၉) နာရီအချိန် စက်လှေ နှစ်စီးနှင့် ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုရင်သုံးပါး အရှာထွက်ခဲ့ကြရ ပြန်ပါပြီ။ မနေ့က နံနက်စာစားခဲ့ တဲ့အတွက် ယနေ့တော့ ဘုန်းစိုး ကျောင်းတိုက်က ထမင်းဟင်း များ ချက်ပြုတ်ယူလာခဲ့ကြသည်။

အကယ်၍ ကိုရင်သုံးပါး ကို အသက်ရှင်လျက် မတွေ့ တော့ဘဲ အလောင်းတွေမည်ဆို ပါက၊ အလောင်းထည့်ရန် ဇစ်ဆွဲ ပလတ်စတစ် အိတ်တို့ကိုပါ ယူ ဆောင်ခဲ့ကြပြီး -တွေ့ရှိသော အလောင်းဆေးရုံ အရောက် အမြန်သယ်ပို့နိုင်အောင်၊ မုံရွာမြို့ သုဗောဓာရုံ ဆရာဇော် ဘုရား ကြီး စီမံထားသောဂရုဏာမြင့်မိုရ် လူမှုကူညီရေး မော်တော်ကား အား ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ် ချိတ် ဆက်လုပ်ထားပြီး ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ သည် ချင်းတွင်းမြစ်ရိုး တစ် လျှောက် ရှာဖွေရေး ထွက်ခဲ့ကြ ပါတော့သည်။

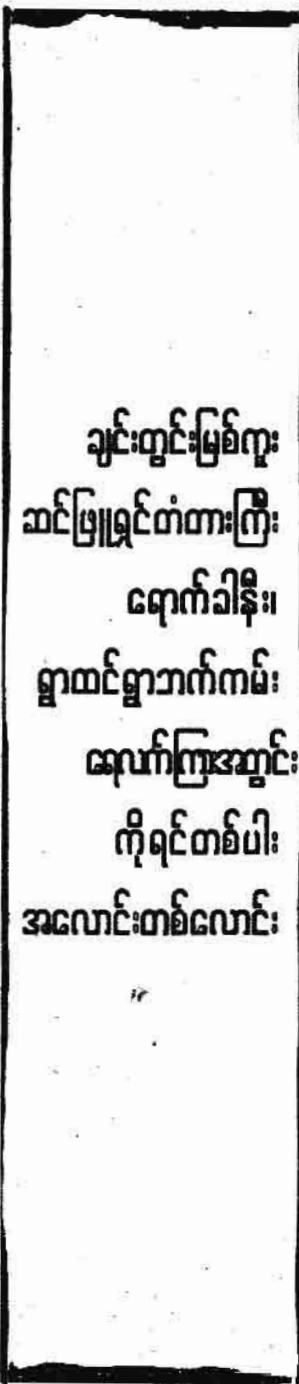
ထိုနေ့ ရှာဖွေရာတွင် မနေ့ ကကဲ့သို့ စက်လှေနှစ်စင်းအနက် တစ်စင်းစီခွဲပြီး ချင်းတွင်းမြစ်၏ အစုန်ခရီးကို ဝဲယာခွဲရှာဖွေခဲ့သော်

လည်း ကိုရင်သုံးပါးတို့၏ အစ အနကိုပင် မတွေ့ရဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ရှာဖွေရေး အဖွဲ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ပါဝင်နေသဖြင့် မွန်းလွဲသွားပါက ဆွမ်းအချိန်လွန်သွားမည် စိုးသဖြင့် ရွှေလှေရွာရဲ့တစ်ဖက်ကမ်း သောင်ပြင်တွင် ဆိုက်ကပ်၍ ချက်ပြုတ်လာသောဆွမ်း၊ ဆွမ်း ဟင်းများကို သဲခုံပေါ်ချ၍ နံနက်စာကို စားကြရပါသည်။

နံနက်စာစားပြီး ဆက်လက် ရှာဖွေကြရာ၊ ညနေ (၃) နာရီ အချိန်ခန့် ချင်းတွင်းမြစ်ကူး ဆင်ဖြူရှင်တံတားကြီး ရောက်ခါနီး၊ ရွာထင်ရွာဘက်ကမ်း ရေလက်ကြားအတွင်း ကိုရင်တစ်ပါး အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့ရှိကြောင်း သတင်းအရသွားရောက်ကြရာ။ အသက် (၁၂) နှစ်အရွယ် ရှင်ဓမ္မသာမိ၊ အင်းရွာသစ် အလောင်းကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ရှာဖွေရေး အဖွဲ့တို့မှ အလောင်းကို ဆယ်ယူပြီး၊ ဂရုဏာမြင်မိရ်ကားအား ဖုန်းဆက်ခေါ်ယူပြီး အလောင်းအား မုံရွာဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ ကိုရင်ဓမ္မသာမိ

အလောင်းကိုသာ တွေ့ရှိရပြီး အချိန်ကုန်သွားသည့် အတွက် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့သည် မုံရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြရပါသည်။

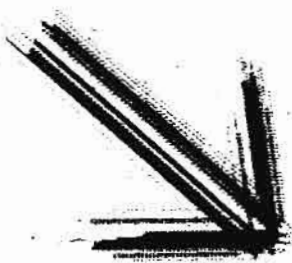
သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၁၃ ရက် (၁၂.၁၁.၂၀၁၂) နေ့တွင် ဆက်လက် ရှာဖွေကြပြန်ရာ။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီအချိန်ခန့် အနိမ့်ရွာ (သုံးပန်လှရွာ) တစ်ဖက်ကမ်းသောင်စပ်တွင် ကိုရင်တစ်ပါး အလောင်း တစ်လောင်း တွေ့ရှိ၍ ဆယ်ယူ ချိထားကြောင်း သတင်းရသဖြင့် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ လိုက်သွားကြရာ၊ အသက် ၁၄ နှစ် ရှင်စာရိတ္တရဲ့ အလောင်း တွေ့ရှိရပြန်သဖြင့်။

အလောင်းကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း စက်လှေနှင့်ဆွဲယူပြီး ဂရုဏာမြင်မိရ်ကားကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ယူပြီး မုံရွာဆေးရုံသို့ပို့ပြီး ဆေးရုံမှယနေ့ ညနေမှာ သပြီပြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီး ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များ မုံရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း၌၊ ကိုရင်သုံးပါး စက်လှေမှောက် သေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လာရောက် မေးမြန်းသူများနှင့် ကိုရင်ပျံ့ပို့ဆောင်ရန်

ရောက်ရှိနေကြသူတို့မှာ အလွန်များပြားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

မုံရွာဆေးရုံပို့ဆောင်ထားသော ကိုရင်လောင်းတို့အား မှုခင်း ဆရာဝန်ကြီးကဆေးဘက်ဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ညနေ (၄) နာရီအချိန်တွင် ကိုရင်ပျံအသုဘ သင်္ဂြိုဟ်ပွဲကျင်းပပြုလုပ်ကြရာ၊ အသုဘလိုက်ပါပို့ဆောင်ကြတဲ့ ရဟန်းပရိသတ်၊ ရှင်သာမဏေပရိသတ်၊ လူပရိသတ်ကြီးမှာ အလွန်များပြားပြီး၊ ကားတန်း၊ ဆိုင်ကယ်တန်းကြီးမှာ အံ့မခန်း စည်ကားများပြားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကိုရင်နှစ်ပါး အသုဘချ၍ အပြီး ည (၇:၂၅) နာရီအချိန်တွင် ထပ်မံ၍ ဖုန်းဖြင့် အမြင့်မြို့အထက်ဘက်တွင် အသက် (၁၅) နှစ်အရွယ် ရှင်အိန္ဒြိယ အလောင်း တွေ့ရှိထားကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလာသဖြင့်၊ ဂရုဏာမြင့်မိရ်ကားနှင့် သွားရောက်သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အလောင်းမှာ သုံးရက်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကိုင်တွယ်ရန်ကိုပင် ခက်ခဲနေပြီဖြစ်၍၊ ဆေးရုံမှုခင်း

ဆရာဝန်ကြီး၏ စစ်ဆေးချက်ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ညတွင်းချင်း သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

စာရေးသူရဲ့ အပျော်ခရီးစက်လှေစီးဖြစ်ရပ်မှန် အကြောင်းကတော့ ဤမျှသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်.....မြစ်ကူး၊ ချောင်းကြား ခရီးသွားကြတဲ့ သူတိုင်း။ မြစ်ကူးချောင်းကြား ငွေရလိုမှုအတွက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရတဲ့ သူတိုင်း၊ အထူးသတိထား စဉ်းစားသွားလာလုပ်ကိုင်သင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုဆိုတာကိုတော့ သတိလုံးဝ မမေ့သင့်ပါဘူး။

မြစ်ကူး၊ ချောင်းကြားခရီးမှာ လှေငယ်တစ်စင်းနှင့် ခရီးသွားကြသူတိုင်း အထူးသတိပြုရတဲ့ ကိစ္စပါ။ ကုန်းလမ်းခရီးကားတိုက်၊ ကားမှောက်တာကမှ ကံကောင်နိုင်သော်လည်း မြစ်တွင်း။

ချောင်းတွင်း၊ လှေမော်တော်မှောက်လို့ကတော့ ရေကူးကျွန်းကျင်လျှင် တော်ပါလိမ့်ဦးမည်၊ ရေကူး မကျွန်းကျင်လို့ကတော့ ကျောက်ခဲ ရေထဲချလိုက်သလို ဖြစ်ပြီဆိုတာ သတိပြုသင့်ပါတယ်။

တစ်ဖန် ရေကူးကျွန်းကျင်သော်လည်း၊ ရေနစ်နေသူက ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဆွဲမိဆွဲရာ၊ ဖက်မိဖက်ရာ၊ ဖက်တတ်တဲ့အတွက် ရေကူးတတ်သူကို၊ ရေကူးမတတ်သူက ဖက်တွယ်လိုက်လို့ နှစ်ဦးစလုံး သေတတ်သည် ဆိုတာကိုလည်း သတိပြုသင့်ပါသည်။

ယခုဖြစ်ရပ်မှာ၊ ညဉ့်မှောင်မှောင်၊ အချိန်မတော်၊ ပဲစင်ကလှုပ်၊ လှိုင်းကပုတ်ဆိုသည့်ဥပမာကဲ့သို့၊ စက်လှေ အပျော်စီးတဲ့ ကိုရင်ငါးပါး။ ဝန်နဲ့အား၊ လေးနှင့်များ မချိန်ဆတဲ့ စက်လှေပေါင်းဆုံမိကြတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။

ကျော်သောင်း(ဘုတလင်)

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
တို့၏အကျိုးစီးပွား
ကို
ပိတ်ဆို့ရန်
အရေးကြီးသည်

တနင်္လာနေ့ည ဖြစ်နေခဲ့သောကြောင့် လီယို၏ ဆိုင်ထဲတွင် ခုံလွတ်အတော်များများ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ချာတိတ်သည်ကား ကောင်တာအဆုံး အထိ ဟစ်မင်းနောက်မှလိုက်ခဲ့ပြီး သူ့ဘေးနားမှာ ပင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဟစ်မင်းသည် ဤသို့ မိတ်ပြုလာချက်ကို ငြင်းဆန်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ဤတနင်္လာနေ့ ညနေတွင် သူ အနည်းငယ်ပင်ပန်းနေခဲ့၍ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ ထိုင်လိုခဲ့သည်။

ချာတိတ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိပုံ ရခဲ့သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ရန် လိုနေပုံ ပေါက်ခဲ့သည်။ ဟစ်မင်းသည် သူ့ထိုင်ခုံတွင် တစ်လက်မခန့် နောက်သို့တိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဘားကောင်တာနောက် နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဒရယ်ဦးခေါင်းပုံကို တစ်ချက်ငေးကြည့်မိလိုက်သည်။

“အတော်အေးဆေးတဲ့ညပဲ”

ချာတိတ်လေးက ဆိုလိုက်သည်။

“အေးကွ”

ဟစ်မင်းက လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပြောလိုက်သည်။ သူသည် အနီရောင်ရင်ဖုံးစကို ကောက်စွပ်နေသော ဆိုင်ရှင်ကို လက်လှမ်းပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခွက်လီယို”

လီယိုသည် ဖန်ခွက်ပုံပုခိုင်းခိုင်းတစ်ခုထဲသို့ ရေခဲတုံးသုံးလေးတုံး ချလိုက်ပြီး ရေခဲတုံးပေါ်သို့

တိုးထက်

လမ်းသွေသွားသော ကျည်တစ်တောင့်

ဝိစင်္ဂီလောင်းချလိုက်သည်။ အရက်ခွက်ကို ဟစ်
မင်း၏ရှေ့တွင် ချပေးပြီး ချာတိတ်ဘက်သို့ လှည့်
လိုက်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

“ဘီယာတစ်ခွက်လောက်ဗျာ”

ချာတိတ်က ပြောလိုက်သည်။

“အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ရော စားဦးမလား
မစုတာဟစ်မင်း”

အရက်ကောင်တာသမားက ဘီယာစည်တစ်ခု
မှ ဘီယာကို ဖန်ခွက်တစ်ခုထဲ ဖွင့်ထည့်ရင်း ဟစ်
မင်းကို မေးလိုက်သည်။

“မစားတော့ဘူး လီယို။ ကျွန်တော် ကိုယ်
အလေးချိန်လျှော့ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်”

လီယိုက သူ့ခိုက်ကို သူပုတ်၍ ဖြေလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အလေးချိန်လျှော့သင့်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်

စိတ်ညစ်နေရမယ့်အစား ဝဝဖြိုးဖြိုးနဲ့ စိတ်ချမ်းသာ
နေချင်တယ်။ ကောင်မလေးတွေက အပြစ်ဆိုစရာ
မမြင်သမျှပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ”

ဟစ်မင်းက ဆိုလိုက်သည်။

လီယိုသည် အရက်ဖိုး ကျသင့်ငွေများကို
ကောက်ယူ၍ ငွေစာရင်းစက်တွင် ထည့်သွင်း
ရေတွက်ရန် ကောင်တာတစ်ဖက်စွန်းသို့ လျှောက်
သွားသည်။

“ဒါ ကျွန်တော် လော့အိန်ဂျယ်မြို့ကို ပထမ
ဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတာပဲ။ ကျွန်တော်က အိုရီ
ကွန်ပြည်နယ်ကပါ”

ချာတိတ်က ဆိုလိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး။ အဲဒီပြည်နယ် စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့
မိုးတော့ကြီးတယ်နော်”

ဟစ်မင်းက ဆိုလိုက်သည်။

ချာတိတ်က ရှေ့သို့တိုင်းလိုက်ပြီး ဟစ်မင်း၏

မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပြောပြချင်တယ်။ နားထောင်မလား။ ကျွန်တော် ဒီအဖြစ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြရမှဖြစ်မယ်ဗျာ။ တစ်ကြိမ်တော့ ပြောရမှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား အမဲလိုက်မှဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ရင်တော့ စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ ဇာတ်လမ်းက လမ်းလွဲသွားတဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်အကြောင်းပဲဗျ”

ဟစ်မင်းသည် ချာတိတ်ကို တစ်အောင့်အကဲခတ်လိုက်သည်။ ချာတိတ်က ပိန်ပိန်ပါးပါးအားအင်ချည့်ဟန်ပင် ပေါက်နေခဲ့သည်။ ဝတ်ထားသော အဆင်ကွက်ကြား၊ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီက သူ့အတွက် လေးလံနေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ အညှီရောင်ဆံပင်က ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်နှင့်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများကမူ နာနာကျင်ကျင် စူးစူးရှရှ အရိပ်အရောင်ရှိနေခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကြားရအောင်”

ဟစ်မင်းက ပြောလိုက်သည်။ ချာတိတ်သည် သူတို့အတွက် အရက်တစ်ခွက်စီ ယူလာပေးရန် လီယိုကို လက်လှမ်းပြလိုက်ပြီးနောက် အက်တက်တက်အသံဖြင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို စတင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဝက်စလီမစ်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ စက်တင်ဘာလက ပို့တလန်မြို့က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က ဂျူဒီ၊ ကျွန်တော်တို့ အတန်းကျောင်းကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြတာ။ သူ့ဆံပင်လေးတွေက ရွှေဝါရောင်၊ မျက်လုံးတွေက မိုးပြာရောင် ဝိုင်း

ဝိုင်းစက်စက်ကလေးတွေဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ဖို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့အားကစားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်က ခွင့်တစ်ပတ်ယူခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ပြည်နယ်ထဲမှာပဲ မော်တော်ကားလျှောက်မောင်းဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒုတိယနေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ယူကျင်းမြို့အရှေ့ဘက်မှာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်ကို မောင်းနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျူဒီက တောထဲဝင်သွားတဲ့ သစ်ဆွဲလမ်းဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့တယ်။ အဲဒီတောလမ်းအတိုင်းလိုက်သွားရင် သူ့ကြိုက်တဲ့ ဘလက်ဘယ်ရီရိုင်းပင်တွေ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ တပ်အပ်ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဝေးပြေးလမ်းကနေ ဆင်းချလာခဲ့တယ်။ ကားမောင်းလို့ မရတော့အောင် ချုံထူတဲ့အထိ ကား မောင်းဝင်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တော့ အဟုတ်ပဲ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဘယ်ရီသီးချုံတွေ ချည်းပဲ။ ဂျူဒီက ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် လိုပဲ ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောကခုန်လိုက်တယ်။ ကားထဲက ပလပ်စတစ်ပုံးတစ်ခုယူပြီးတော့ ဘယ် ရီသီးတွေ ဆွတ်မယ်ဆိုပြီး ပြေးသွားတယ်”

သူက တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ် အပြေး တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး လာခဲ့ ဆိုပြီး ဝေ့ယမ်းခေါ်တယ်။ “မြန်မြန်လာ ဝက်စ်။ ဒီမှာလာကြည့်စမ်း ကျွန်မတွေတာ”

ကျွန်တော်က သူစောင့်နေတဲ့နေရာကို အပြေး တက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာတွေလဲကျွန်တော် မသိခဲ့ရတော့ဘူး။ သူ ရပ်နေတဲ့ တောင်ကုန်းလေး ထက်ကို ကျွန်တော် ရောက်ချိန်မှာပဲ ကျည်ဆန် တစ်တောင့်က သူ့ခေါင်းကို မှန်သွားပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်ရက်တာဇနီးသည်လည်း ပွဲချင်းပြီး သေသွား တယ်”

“ဟာ ... ဆိုးဝါးလိုက်တာ”

ဟစ်မင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် လိုအပ် သည်ဟု ယူဆပုံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရူးသလိုဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကို သေစေခဲ့တဲ့ သေနတ်သံကို ကျွန်တော် မကြားလိုက် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် သေနတ်သံသုံးချက်ကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီကျည်ဆန်တွေ ဘယ်လိုမှန်သွားလဲ ကျွန်တော် မမြင်ဘူး။ ကျွန် တော် နတ်ဆိုးနောက်ကို သရဲမရစီးလိုက်နေတဲ့ပုံစံ မျိုး အဲဒီအသံနောက်ကို အပြေးလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် သစ်ပင်အမြစ်တချို့နဲ့ ခလုတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားတယ်။ ညာခြေထောက်က အရိုးနှစ် ချောင်း ကျိုးသွားတယ်။ ဘယ်လို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လည်းတော့ မသိဘူး။ ဂျူဒီနားကိုရောက်အောင် ကျွန်တော် ပြန်တွားသွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘာလို့ဆို တော့ နောက်ခြောက်နာရီအကြာမှာ သူတို့ ကျွန် တော့်ကို ရှာတွေ့တော့ ကျွန်တော် ဂျူဒီအလောင်း မှာရှိနေခဲ့တယ်။ ကြောင်တောင်တောင်ကြီးပေါ့။ ကင်းလှည့်နေတဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ယောက်က ကျွန်

အရက်ပုလင်းကို လွှင့်ပစ်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားတဲ့
သူရဲအရက်မော မောနေတဲ့မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းတွေ့လိုက်ပါတယ်။
ကားလမ်း တစ်ကျောလုံးပြည့်အောင် ဟိုထိုးဒီထိုး မောင်းသွားခဲ့တာ။

တော်တို့ကား အဝေးပြေးလမ်းကနေ ဆင်းသွားတာ မြင်ပြီး နောက်ကလိုက်မစုံစမ်းခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီမှာပဲ ရှိနေခဲ့ဦးမှာ”

“အဲဒါကတော့ ကံကောင်းသွားတယ်ပေါ့”

ဟစ်မင်းက ဆိုလိုက်သည်။

“ကံကောင်းသွားခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဝက်စလီမစ်သည် ထိုမေးခွန်းကို ထိုအတိုင်း လွင့်မျောထားခဲ့ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“နောက် ငါးလလုံးလုံး ကျွန်တော် ဆေးရုံ တက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ပြန်ကုသ ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီရက်ပေါင်း တစ်ရာ လေးဆယ့်ခုနစ်ရက်မှာ ဂျူဒီအစား ကျွန်တော် သေသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ကျွန်တော် မတောင်းတမိခဲ့တဲ့ တစ်နာရီတောင် မရှိခဲ့ဘူး”

“အဲဒီသေနတ် ဘယ်သူပစ်မှန်း ရဲက မပြော နိုင်ခဲ့ဘူးလား”

“ရဲက ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ ဘူး။ ၃၀.၀၆ ဒရယ်ပစ်ရိုင်ဖယ်မှန်းတော့ သိခဲ့ တယ်။ သေနတ်သံထွက်လာခဲ့တဲ့နေရာမှာ ဝီစကီ ပုလင်းလွတ်တစ်လုံး တွေ့ခဲ့တယ်။ သေနတ်သမား က သစ်ဆွဲလမ်းကျွေးနားမှာရှိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ဟောင်း တစ်ခုကို သေနတ်နဲ့ပစ်နေခဲ့တာလို့ သူတို့ တွက်ဆ ခဲ့ကြတယ်။ လက်တည့်စမ်းနေခဲ့တာ သက်သက် ပဲလေ။ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်တိုင်ကို သုံးချက်ထိခဲ့တယ်။ ပထမတစ်ချက်က လွှဲပြီး ဂျူဒီကိုမှန်ခဲ့တယ်။ သူ ပစ်လိုက်တဲ့ကျည်ဆန် လူတစ်ယောက်ကို မှန်မှန်း တောင် သူ မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီမှာ ချုံပုတ်တွေကွယ် နေခဲ့တော့ လမ်းကို လှမ်းမမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“အဲဒါ အတော်ဆိုးတာပဲ။ အဲဒီလူရဲ့ကားကို တောင် မင်းတစ်ချက်မမြင်လိုက်ရတော့ ပိုဆိုးတာ ပေါ့”

ဟစ်မင်းက ဆိုလိုက်သည်။

“အိုး ... အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် တွေ လိုက်မိတယ်။ သူ့ကားကို ကျွန်တော်လှမ်းတွေ့ လိုက်တာတင်မကဘူး ကာလီဖိုးနီးယား လိုင်စင် နဲ့ပါတ်ကိုပါတွေ့ခဲ့တယ်။ သေနတ်နဲ့ ပစ်သွားတဲ့သူ ကို မြင်လိုက်တယ်။ အရက်ပုလင်းကို လွင့်ပစ်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားတဲ့ သူရဲ့အရက်ဖော ဖောနေ တဲ့မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ကားလမ်း တစ်ကျောလုံးပြည့်အောင် ဟိုထိုးဒီထိုး မောင်းသွားခဲ့တာ။ နောက်တစ်နေ့ကျ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု တလေမှ မှတ်မိမယ့်ဟန် မရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီကားနောက် ပြေးလိုက်နေတုန်း သစ်မြစ်တွေနဲ့ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားခဲ့တာ”

“အဲဒီလူရဲ့ ကားနဲ့ပါတ်ကိုလည်းသိ၊ မျက်နှာ ပုံလည်း မင်းသိနေတယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် အဲဒီလူကို ရှာမတွေ့နိုင်ရတာလဲ”

ဝက်စလီမစ်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ ပါးစပ်ကို တစ်သူ့ူးတစ်ခုဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သန့်စင်ခန်း ခဏသွားလိုက်ဦး မယ်။ ပြန်လာမှ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို ဆက်ပြောပြ မယ်”

ချာတတ်က ပြောလိုက်သည်။

ချာတတ်က သန့်စင်ခန်းသို့ ထော့နဲ့ ထော့ နဲ့ ထွက်သွားချိန်တွင် လီယိုသည် ဟစ်မင်းဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဘားကောင်တာပေါ် ကိုင်းညွှတ်

လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟိုကောင် ဟောင်ဘွာ ဟောင်ဘွာနဲ့ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးနေတာလား”

“မပေးပါဘူး။ အေးဆေးပါ။ သူ့မိန်းမ ကြုံခဲ့တဲ့အဖြစ်တစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်များနေတာ။ ရင်ဖွင့်ချင်တာလောက်ပါပဲ”

“ဒီကောင် စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော့်ကိုသာ လှမ်းပြီးအချက်ပြလိုက်။ သူ အိုရီဂွန်ပြည်နယ်ကလို့ ပြောသံကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီလူတွေက ကျွန်တော်တို့ ကလီဖိုးနီးယားသားတွေကို သိပ်သဘောကျကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ပြောရရင် သူတို့ပြည်နယ်လောက်ကတော့ စာရင်းထဲထည့်မတွက်ဘူး”

“မိုးကလည်း အရမ်းရွာတယ်”

ဟစ်မင်းက ဆိုလိုက်သည်။

ချာတီတ်က ပြန်လာပြီး သူ့ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လီယိုက သူ့ကို ခက်ထန်စွာကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘားကောင်တာတစ်ဖက်စွန်းသို့ အသာလျှောက်သွားသည်။

ချာတီတ်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို အစပြန်ကောက်သည်။

“အဲဒီလူကို ရဲကမဖမ်းမိတဲ့အကြောင်းကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တဲ့အကြောင်း သူတို့ကို မပြောခဲ့လို့ဘဲ”

“မင်းက ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ။ သူ့ကို အပြစ်ပေးမခံစေချင်ဘူးလား”

ဟစ်မင်းက မေးလိုက်သည်။

“သူ့အပြစ်ဒဏ်ခံစေချင်လို့ကိုး မပြောခဲ့တာ။

ဒီနေ့ တရားရုံးတွေ ပျော့တဲ့ပုံစံနဲ့ပဲဆို သူ ကွင်းလုံး မကျွတ်တောင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုင်းငံ့၊ ထောင်ဒဏ်လောက်နဲ့ ပွဲပြီးသွားမှာ။ အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့အလှဆုံးအရာကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာ။ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် သူ ခံရမယ့်ဒဏ်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူ သေရမယ်”

“ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်နေတဲ့ကာလတွေမှာ ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှည်စေခဲ့တဲ့အကြောင်း တစ်ခုပဲ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော့်မယားကို သတ်တဲ့သူနောက်လိုက်ပြီး လက်စားချေသတ်ဖို့ ဆန္ဒပဲ”

“အဲဒီလူကို မင်းဘာသာမင်းတွေ့အောင်ရှာမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“အဲဒီလူကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီလို့ဆိုလိုတာပဲ။ ရှာရတာ လွယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ယာဉ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ကို စာရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ ကားလိုင်စင်နံပါတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့က ကားပိုင်ရှင်အမည်ကို ပြန်ပေးပို့လိုက်တယ်။ သူက ဒီလော့အိန်ဂျယ်မြို့မှာနေထိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်”

ဟစ်မင်းသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မင်း သူ့လိပ်စာကို သိတယ်”

“အမှန်ပဲ ဒီနေ့ ကျွန်တော် သူ့အိမ်ကို သွားတယ်။ သူ့မှန်းသေချာအောင် သူ့အိမ်ထဲကထွက်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့တယ်။ အခု ဒီဘားဆိုင်ကို အရောက်ပေါ့”

ဟစ်မင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ချာတိတ်သည် ပေါင်ပေါ်တွင် ဒသမ ၄၅ ကာလီ ဘိုင်ပစ္စတိုလ်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နေဦး ... ချာတိတ် မင်းမှားနေပြီ”

ဟစ်မင်းက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

“မမှားဘူး”

ချာတိတ်က ဆိုလိုက်သည်။

သူတို့အသံကျယ်သွားသောကြောင့် လီယိုသည် ဘားကောင်တာအထက်ဘက်ဆီသို့ကသုတ်ကယက် လျှောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာသို့ သူရောက်သောအခါတွင် ဝက်စလီမစ်သည် သူ၏ပစ္စတိုလ်ကို မြှောက်၍ သူ၏မျက်နှာတည့်တည့်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ လီယိုသည် နောက်သို့လွန်သွားပြီး အရက်ပုလင်း

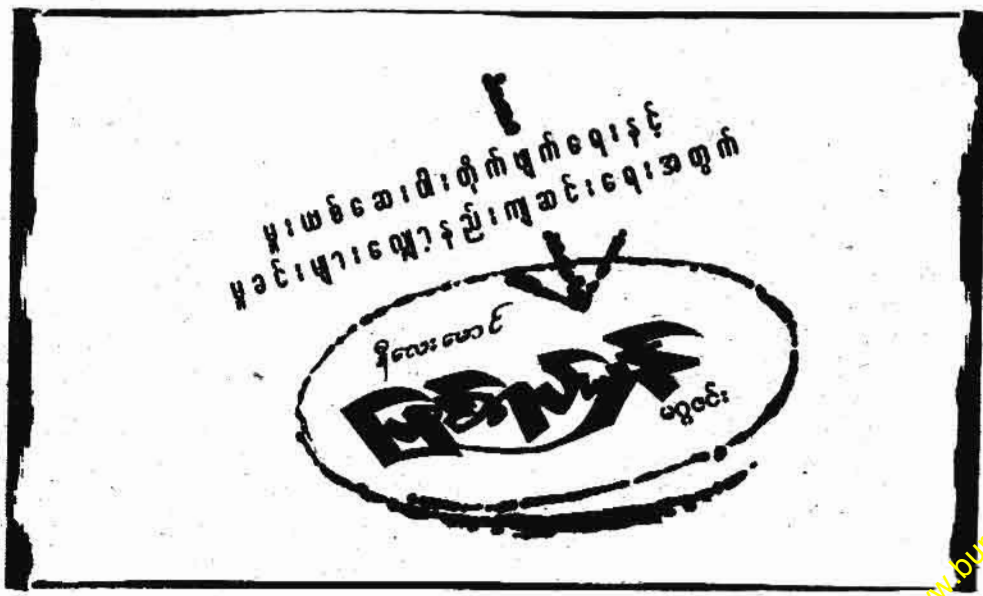
စင်နဲ့ ရိုက်မိသွားသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ ပြန်မှောက်ကျပြီး ဘားကောင်တာနဲ့ မျက်နှာ ရိုက်မိပြီး ကြမ်းပေါ် လျှောက်သွားသည်။

ဟစ်မင်းသည် ထိုင်ခုံတွင် ဂဟေဆော်ခံထားရသည်ကဲ့သို့ တုတ်တုတ်မလှုပ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဝက်စလီမစ်သည် ဘားကောင်တာပေါ်တွင် သူ၏ သေနတ်ကိုတင်လိုက်ပြီး ဟစ်မင်းဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီသေနတ်လိုမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ လမ်းသွေသွားတဲ့ကျည်ဆန်က နေရာမှန် ပြန်ရောက်သွားပြီ”

တိုးထက်

The Stray Bullet by Gar Gary Brandner ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

သွေးနှင့်ချွေးနှင့် ရင်းရသည့်

အခန်း (၁)

“ကျော်ငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကနေ့ လူချင်းပူး ထိုးသတ်ရမယ့် Sparring Day ကွ။ 16.02 Sparring Gloves ကို စွပ်။ ကျော်ငြိမ်းက Round Robin အနေနဲ့ (၄)ယောက်ကို လှည့်ပတ်ထိုးရမယ်။ ရဲဒင် (၁၀၅) ပေါင်၊ အောင်နိုင် (၁၁၂) ပေါင်၊ မင်းဝေ (၁၃၂) ပေါင်၊ ဆရာ (၁၂၆) ပေါင်နဲ့ ထိုးသတ်ရမယ်။ ပွဲစဉ် (၁) ကျော်ငြိမ်းနဲ့ ရဲဒင် (၃) မိနစ် (၂) ချိထိုးရမယ်။

(၁၁၂) ပေါင်တန်းရှိ ကျော်ငြိမ်းသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်မျောမျောသဏ္ဍာန်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း (၁၁၂) ပေါင်တန်း (၃) နှစ်ဆက်တိုက် ချန်ပီယံဖြစ်၏။ သတ္တိကောင်းပြီး ထိုးကွက်စုံသလောက် လျင်သည်။ မြန်သည်။ သူ့ကို ထိလျှင် နောက်

လက်ဝှေ့မိုလ်လွှဲ

မလက်ဝှေ့မိုလ်လွှဲ

မဆုတ်တတ်။ လက်ဝှေ့ကျော်တို့တွင် ရှိအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်နှင့် ညီ၏။ သို့သော် ကျော်ငြိမ်းက စိတ်တိုတတ်ချေသည်။ ထိုသည်ကတော့ မကောင်းလှ။ ကျွန်တော်က ထိန်းပေးရသည်။ လက်ဝှေ့သမား၊ လက်ဝှေ့ကျော်အပေါင်းတို့၏ အဓိက (အဓိက) လိုအပ်ချက်မှာ သံတ္တိပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျော်ငြိမ်းမှာ ထိုအရည်အသွေးရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်က စိတ်ချသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဧပြီလ ပထမအပတ်ထဲတွင် မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) တွင် ကျင်းပတော့မည့် မန္တလေး၊ ရွှေဘို၊ မေမြို့ လက်ဝှေ့မိုလ်လွှဲသို့ သွားရောက်ထိုးပြိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော့်တပည့် လက်ဝှေ့သမားပေါင်း (၈၀)ထဲမှ (၅)ဦးကိုသာ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ထား၏။ ဒေါင်ဒေါင်မြည် လက်ရွေးစင် (၅)ဦးကတော့ ရဲဒင် (၁၀၅)ပေါင်၊

သွေးနှင့်ချွေးနှင့်ရင်းရဲသည် လက်ဝှေ့မိုလ်လှပ

ကျော်ငြိမ်း (၁၁၂)ပေါင်၊ အောင်
နိုင် (၁၁၉)ပေါင်၊ ဘာမထီခင်
အောင် (၁၂၆)ပေါင်၊ မင်းမေ
(၁၃၂)ပေါင်တို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုးသတ်
မည်၊ နိုင်ရမည်၊ အားလုံးနိုင်ရ
မည်။ အလောင်းဘုရားရဲ့သွေးကို
ရဲရဲတောက်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ထားကြသည်။ ကြောက်တတ်
သည်ဆိုသည့် ဝေါဟာရ ရွှေဘို
အဘိဓာန်တွင် မရှိ။ (စကားညှပ်)
ကျော်ငြိမ်းဆိုသူသည်ကား နီလေး
မောင်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင်
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပညာပေး
ဆောင်းပါးတွေကို ရေးသားနေ
သည့် ပင်တိုင် စာရေးဆရာ
(ကလောင်အမည်-ကျော်သူ)ပင်
ဖြစ်သည်။

ကျော်စိုးမိုး (ရွှေဘို)၊ ချမ်း
ငြိမ်း (ဒဿန)

ကလောင်ခွဲ စသည်များနှင့်
လည်း စာရေးသေးသည်။ ကျော်
ငြိမ်းသည် ရဲအရာရှိ ((ငြိမ်း)
လည်း ဖြစ်၏။

ထူးခြားချက်မှာ ကျော်ငြိမ်း
တို့ ညီအစ်ကို (၄) ယောက် ဖြစ်
သော ကိုလှမောင်၊ ကျော်ငြိမ်း၊
ရဲဒင်နှင့် ချစ်ဆွေသည် ကျွန်တော်
ထံသို့ ၁၉၆၂ ခုနှစ်ကတည်းက
Boxing လက်ဝှေ့ထိုးပညာကို
လာရောက်သင်၏။ သူတို့၏
ဖခင်ကြီး ရဲအရာရှိ ဦးအုန်းကိုယ်
တိုင် လာရောက်အပ်ခဲ့သည်။
ချစ်ဆွေဆိုသူမှာ စာရေးဆရာ
ချစ်မြတ်(ရွှေဘို)ပင် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ဘဝက ထူးခြား

၏။ ကျွန်တော်က လက်ဝှေ့
သမား၊ လက်ဝှေ့နည်းပြဆရာပါ။
၁၉၅၀ ခုနှစ်က ဆရာကြီး (တိုရို-
ယိုဆိုးဆား) TORIO-SOSAထံ
လက်ဝှေ့ပညာကို သင်ပြီး ၁၉၅၁
ခုနှစ်ကစ၍ ၁၉၆၅ ခုနှစ်အထိ
(၁၅) နှစ်တိုင် လက်ဝှေ့သတ်ပြိုင်
ခဲ့၏။ လက်ဝှေ့ပွဲပေါင်း (၇၄)
ပွဲ ထိုးသတ်ခဲ့ရာ (၆၇) ပွဲအနိုင်
ရပြီး (၁၁) ပွဲ ရှုံးခဲ့သည်။ ချန်ပီ
ယံ Title(၁၃) ဘွဲ့ရထားသည့်
သဲအိတ်ကြီးပေါင်း (၆၂) လုံးကို
ဗလာလက်သီးဖြင့် ထိုးခွဲနိုင်ခဲ့ရာ
ကျွန်တော် တင်ထားသည့်စံချိန်
ကို ကနေ့(၂၀၁၂)အထိ အဘယ်
လက်ဝှေ့ကျော်မှ မချိုးနိုင်ခဲ့ပါ။
ကျွန်တော်သည် သန်စွမ်း
သူမဟုတ်။ လူရွက်တူသူ

မဟုတ်။ ညာခြေတစ်ဖက် အမေ
မွေးကတည်းက ကျိုးလာသူဖြစ်
၏။

သို့တစေ ...

ကျွန်တော် ဘယ်လိုလူစား
မျိုးကိုမှ မကြောက်။ မူမထီပါ။
ကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှာ တွေ့ရသည့်
သတ်ဖက်ကို ထည့်မတွက်။

ခြေတစ်ဖက် မသန်ပေ

သည့် အားမငယ်တတ်ပါ။
ယောက်ျားပဲ ရဲရဲပေါ့။ လက်တွေ့
သတ်တယ်ဆိုတာ သူရဲကောင်း
တွေရဲ့ အလုပ်။ ကြောက်တတ်
သူများ၊ အားငယ်တတ်သူများ
ခြေချရသည့် ကြိုးဝိုင်းမဟုတ်ပါ
ချေ။

အခန်း (၂)

ကျွန်တော် (ဘာမထီခင်
အောင်)၊ ကျော်ငြိမ်း၊ ရဲဒင်၊ အောင်
နိုင်၊ မော်ကြီး (၅) ယောက်သည်
တစ်ဦးလျှင် (၈) ချီ လှေကျင့်ထိုး
သတ်မှု Sparringလုပ်အပြီး တစ်
ဦးချင်းကို ကျွန်တော်က ဝေဖန်

၁၉၆၃ ခုနှစ်အတွင်းက ပြည်ရွှေဘို ကျားနက်လက်တွေ့ အသင်းမှ လက်ရွေးစင်လက်တွေ့ ကျော် (၁၆)
ယောက်။

ဝဲမှယာ - လှမောင်၊ မောင်ချို၊ တင်မောင်၊ မင်းဝေ၊ (လိုက်ဝိတ် ၁၃၂ ပေါင်တန်း) ဘာမထီခင်
အောင်(ဖယ်သာဝိတ် ၁၂၆ ပေါင် တန်း) မော်ကြီး၊ အိစ္စတ်၊ ကျော် ငြိမ်း(ဖလိုင်းဝိတ် ၁၁၂ ပေါင် တန်း)
(စာရေးဆရာကျော်သူ ဖြစ် လာသူ)

ရှေ့တန်းဝဲမှယာ - နေဝင်း၊ ဝင်းကို၊ ရဲဒင်(လိုက်ဖလိုင်းဝိတ် ၁၀၅ ပေါင်တန်း) မောင်လုံ၊ ခင် မောင်ဝင်း၊
အောင်နိုင်(ဘင်တန်း ၁၁၉ ပေါင်)၊ လူမိုး၊ သိန်းထွန်း။

သမ္မု ပြု၏။

“ကျော်ငြိမ်း ကနေ့ ထိုး သတ်မှု မြန်တယ်။ ကောင်းတယ်။ One+Two သိပ်ကောင်းတယ်။ မင်း မေမြို့လက်တွေ့မှာ One+Two ကို ၇၅% ရာခိုင်နှုန်းအား ထားပြီး ထိုးသတ်ပါ။ Champion ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ Hook ကို မင်း အားမပြုနဲ့။ ထိုးသင့်မှ ထိုး၊ ဝိုက်လက်သီး Hook ထိုးတာ ပုတုံးလူ တွေအတွက်ပဲ ကောင်း တယ်။ နားလည်လား”

“ဟုတ်”

“မင်းက တိုက်စစ် သိပ်

ဆင်ချင်တဲ့ အကောင်ပဲ။ ကိုယ့် ထက် ပုတုံးလက်တွေ့သမားကို စောင့်ပြီး Counter ထိုးလေကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သတ်နေရတာ လဲ။ အဲဒါကို ပြင်။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုမင်းဝေက (၁၃၂) ပေါင်တောင်ရှိတာ။ မင်းက (၁၁၂) ပေါင်သာရှိတာ။ ဝိတ်ချင်း က မတူဘူးလေကွာ။ ဘာဖြစ် လို့ ပြိုင်ထိုးနေရတာလဲ။ ကျ ချင်းကျ မင်းကျသွားမှာပေါ့ကွ။ Defence To Fight လုပ်ရမယ်။ နားလည်ပြီလား”

“နားလည်ပြီ ဆရာ”

“အေး ... အဲဒါတွေကို ပြင်လိုက်။ မင်း မေမြို့၊ မန္တလေး၊ မြစ်ကြီးနားပွဲမှာ ချန်ပီယံ ဖြစ် မယ်။ ဒါပဲ”

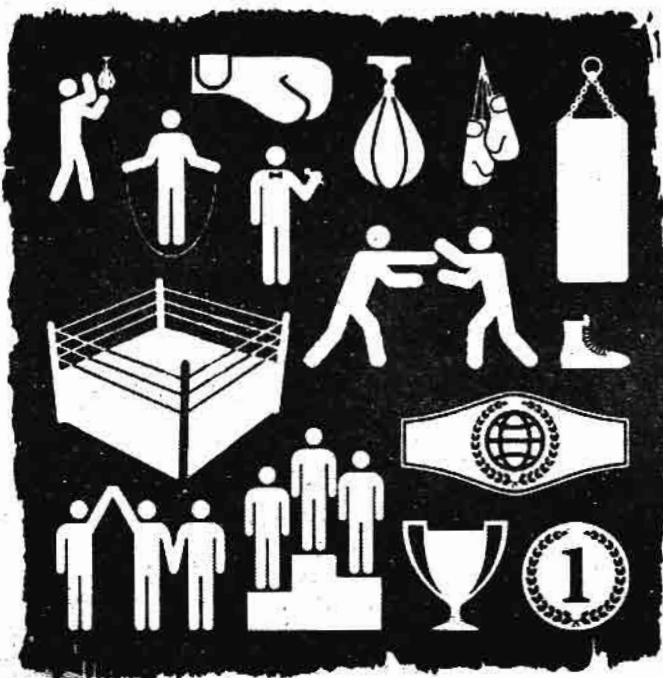
ကျော်ငြိမ်းကို ဝေဖန်အပြီး သူ့ရဲ့ညီအရင်း ရဲဒင်အား ဝေဖန် ရ၏။

“ရဲဒင် ... မင်းက ဂျပူ။ ဒီတော့ အရပ်ရှည်တဲ့လက်တွေ့ သမားတွေနဲ့ချည်း တွေ့ရဖို့များ တယ်။ ဝင်သတ်၊ ပူးသတ် (Attack) လုပ်ရမယ်။ သတ်ပြိုင်ဘက် ကို ပင့်လက်သီး (Upper CUT) ဝိုက်လက်သီး (Hook) တွေ များများသုံးရမယ်။ ဘယ်ပင့်၊ ညာပင့်၊ ဘယ်ဝိုက်၊ ညာဝိုက် ထိုးချက် ၇၅% ထိုးပါ။ မြန်မြန် ထိုး၊ မြန်မြန်ပြန်ထွက်။ တစ်ဖန် မြန်မြန်ဝင်သတ်ရမယ်။ ကြား လား”

“မင်း သတိထားရမှာက Jaw မေးရိုးထောင်နေတယ်။ မေး ရိုးချိုးထားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အောင်နိုင် ... ခြေရွေ လှုပ်ရှားမှု (Foot Work) တောင် လိုက်တာကွာ။ (Very Good)။

မဝှတ်တာက ခြေရွှေပြေးစဉ်မှာ လက်က ထောက်၊ထောက်မထားဘူး။ ထောက်ထောက်ထားခဲ့လေကွာ။ (Jab x Jab) လုပ်ပြီး ရွှေပြေးပါ။ တစ်ခု သတိထား။ မင်း ပျာယာခတ်လွန်းတယ်။ မပျာနဲ့။ ပါးစပ်ကို ဖော့နေအောင် ပိတ်ထားစမ်း။ ကဲ ... သိပြီလား။”

“သိပြီဗျ”

အောင်နိုင်နဲ့ ရဲဒင်တို့က တစ်မျိုး။ ပွဲပေါ်ရောက်လျှင် ပို၍ ပိုမိုကောင်းနေတတ်၏။ သူတို့ (၂) ယောက်လည်းပဲ စစ်ကိုင်းတိုင်း (၃) နှစ်ဆက်တိုက် ချန်ပီယံတွေပါ။ သတ္တိအရာမှာ ပြောစရာမရှိ။ ရွှေဘိုသားပီသလှ၏။

ကျော်ငြိမ်း၊ ရဲဒင်၊ အောင်နိုင်တို့သည် လက်ဝှေ့သတ်ပွဲတွင် လိုသည်ထက်ပို၍ ရဲတင်းလွန်း၍ ကျွန်တော်က ထိန်းရ၏။ သတ္တိကို အလွဲသုံးစားလုပ်လျှင် မှားတတ်၏။ ကျွန်တော်က ကိုယ်တွေ့မို့ တပည့်တွေအား သတိပေးထားရသည်။ နောက်ဆုံး အကြံပေးရမည့်သူကတော့ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူ ကိုမင်းဝေကြီးပါ။ ကျွန်တော်နှင့် Sparring Partner ပါ။ ကျွန်တော်

က သူ့ကို ချစ်စနိုး ဝေဝေကြီးဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။

“ဝေဝေကြီး ကနေလေးနေတယ်။ အဝင်အထွက် နှေးနေတယ်။ ထိုးအား Punch က သိပ်ပြင်းတယ်။ ကျွန်တော် ခါသွားတယ်။ ဝေဝေက ဆက်သွင်းလိုက်ရမှာဗျ။ Second Round မှာ ခင်ဗျားကျသွားရတာက Jaw ပွင့်နေလို့ပဲ။ မေးရိုးထောင်နေတတ်တာကို သတိပြုပါ။ ပြီးတော့ ဝေဝေ ကနေမောနေတယ်။ ညက အိပ်ရေးပျက်သလား။

“ဟုတ်တယ်။ ညက မိုက်နာလို့ အိပ်ရေးမဝဘူးဗျာ”

“နောက်ကို Fit မဖြစ်ရင် Sparring မလုပ်ပါနဲ့။ ကဲ ... ကဲ ... ကနေ နားလိုက်ကြစို့။

အခန်း (၃)

မေမြို့ဘောလုံးကွင်းကြီး၏ အလယ်တွင် ပေ (၂၀) ပတ်လည်ရှိ လက်ဝှေ့ကြီးဝိုင်းတည်ရှိ၏။ (၄)ပေ မီးချောင်း (၄) ချောင်း (၅၀၀) ဝပ် မီးသီး (၃) လုံး ထွန်းထား၍ လင်းဝင်း

နေ၏။ လက်ဝှေ့ကြည့်ပရိသတ် (၅၀၀၀) ကျော်ကျော်သည် တစ်ခဲနက် တစ်ဖြိုင်နက်တည်း အားပေးလျက်ရှိသည်။

“ရွှေဘို x x x ရွှေဘို x x x ရွှေဘိုသားကွ။ ရွှေဘိုသားကွ။ လိုက်ထိုး x x x လိုက်ထိုး x x x ကျတော့မယ် x x x ကျတော့မယ်”

မြစ်ကြီးနားက လက်ဝှေ့သမားသည် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ပြေးနေရသည်။ ကျော်ငြိမ်း ထိုးလွှတ်နေသော One + Two ဘယ်/ညာဖြောင့်ဆင့်လက်သီးတွေကို ရှောင်ရင်း၊ တိမ်းရင်း ပြေးနေစဉ် အတောအတွင်း ကြီးဝိုင်းဒိုင်လူကြီး ဦးစောလှမြင့်က ပွဲကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး သူထောင့်သူပြန်စေသည်။

ပြီး အမှတ်ပေးဒိုင် (၃)ဦး အား R.S.C (Referee Stop Game

၆၆ မြန်မာ့

test) “ဒိုင်ပွဲရပ်အနီ” “ဒိုင်ပွဲရပ်
အနီ” ဟု ကြေညာလိုက်သည်။
ဘယ်ညာဖြောင့် ထောက်
လက်သီးထိုးချက် JAB အထိုး
ကောင်းပြီး မြန်ဆန်လှသူ ရွှေဘို
ကျော်ငြိမ်းက ဒုတိယအချိန် မြစ်
ကြီးနားမှ ပါစွပ်ဗဟာဒူးအား
ဒိုင်ပွဲရပ် R.S.C ဖြင့် အနိုင်ရလိုက်
သည်။

ပြည်ရွှေဘို ကျားနက်
လက်ရော့အသင်းမှ ကျော်ငြိမ်း
သည် (၄) မြို့နယ် လက်ရော့
ဗိုလ်လုပွဲ၏ (၁၁၂) ပေါင်တန်းမှ
ဗိုလ်တကာဘုရင် ဖြစ်လာတော့
သည်။

“ဘာမထီ ... မင်း
တပည့် ကျော်ငြိမ်းထိုးလိုက်တဲ့
ဝမ်းတူးက စက်သေနတ်ပစ်သလို
ဘာပဲလားကွ”

တဲ့ ဆရာကျားဘညိမ်းက
ပွဲ အပြီးမှာ ချီးကျူး၏။
ကျော်ငြိမ်း၏ညီလေး ရဲဒင်
သည်လည်း ဖိုင်နယ်ပွဲစဉ်တွင်
မန္တလေးရွှေကျားလက်ရော့အသင်း

မှ မိုးဝင်းအား (၃-၀) နှင့် အနိုင်
ရကာ (၁၀၅) ပေါင်တန်းက
ဗိုလ်စွဲပြန်သည်။ အင်မတန်မှ
ကြည့်ကောင်းလှသည့် လက်ရော့
ဗိုလ်လုပွဲပါပေ။

“ရွှေဘို xxx ရွှေဘို” နှင့်
တစ်ဖက်သတ် တစ်ဖက်စီး
သောင်းသောင်းဖျဖျ အားပေး
လိုက်သည်မှာ တစ်မြို့လုံး တုန်

ဟည်းလို့နေသည်။ ကျွန်တော် တို့ ရွှေဘိုအဖွဲ့ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည် မှာ အောင်နိုင်(ရွှေဘို)နှင့် အတူး (မန္တလေး)ပွဲ၊ ကိုမင်းဝေ(ရွှေဘို) နှင့် လှထွန်း(မန္တလေး)ပွဲအညစ်ခံ ရ၍ ရှုံးရပါသည်။

အမှတ်ပေးဒိုင် (၃) ဦးစလုံး က မန္တလေးက ချည်းမို့ ရှုံးရခြင်း ပါ။ ဒိုင်လူကြီးတစ်တွေ မတရား လှပါ။ ဘက်လိုက်၏။ ညစ် တတ်၏။ ထိုညစ်သည့်အထဲတွင် ဆရာကျားဘညိမ်း မပါပါ။ ကျွန်တော်က မခံ။ အမှတ်ပေး ဒိုင်တွေနှင့် စကားများကြသေး သည်။ ဆရာကျားက ကျွန်တော် ကို တားသည်။ ဖျောင်းဖျ၏။ ဆရာကျားက ကျွန်တော်နှင့် အမျိုးမကင်းပါ။

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဧပြီလ (၂၇) ရက်ညပွဲစဉ် (၈)၊ ကျွန်တော် ဘာမထီခင်အောင်(ရွှေဘို)နှင့် အာချီမိုး(မန္တလေး) ထိုးရ၏။ (၁၂၆) ပေါင်တန်းနောက်ဆုံး ဝိုလ် လှပွဲ၊ ကျွန်တော်က အပြာထောင့်၊ အာချီမိုးက အနီထောင့်ကြီးဝိုင်း ဒိုင်လူကြီးက ဆရာကျားဘညိမ်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအချီ လွတ်လိုက်

လျှင် လွတ်လိုက်ခြင်း ကျွန်တော် က ကျွန်တော့်ထောင့်မှ လေ အဟုန်နှင့်အတူ ထွက်၍ အာချီမိုး အား တိုက်စစ်ဆင်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အရပ်မြင့်၍ ကျွန်တော်က တိုက်စစ်ဆင်ကာ ပူးသတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ သူက ဘယ်/ညာ ဖြောင့်၊ ထောက်၊ လက်သီးတွေကို တရစပ်ထိုး လွှတ်၍ ပြေးထိုးထိုး၏။

သူထိုးကွက်မှန်လှသည်။ ပရိသတ်အားလုံးလိုလိုက “ရွှေဘို x x x ရွှေဘို” နှင့် တစ်ခဲ နက် အားပေးလျက်တည်း။

ပထမအချီမှာပင် ကျွန် တော့်နှာခေါင်းသွေးများ ဖြာကျ လာသည်။ ရင်ဘတ်၌ သွေး တစက်စက်နှင့်။ မမူပါ။ ကျွန် တော် ရဲရဲကြီး လိုက်ချသည်။ ပထမအချီ ထိုးချိန် (၃)မိနစ်စေ ခေါင်းလောင်းသံထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ဤအချီ ကျွန်တော် အမှတ်ဖြင့်ရှုံးသည်။ တစ်မိနစ်နားအပြီး ဒုတိယအချီ၌ အာချီမိုးအား အဆက်မပြတ်တမ်း ဘယ်ညာ လက်သီးစုံကို သွင်း တော့သည်။ သူ ဆုတ်၍ ပြေး ကွက်ကျဉ်းအောင် ထောင့်ပိတ်

၍ ရက်ရက်စက်စက် သတ် သည်။

ကျွန်တော့်ညာဖြတ် Right Cross လက်သီးပြင်းတစ်လုံးက သူ့မျက်ခုံးကို တိုက်ရိုက်ထိလိုက် သည်တွင် သွေးရဲနီနီတွေ ပန်း ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်က အဆက်မပြတ် ပစ်ပစ်သွင်းနေ သည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းက သွေးတစက်စက်ကျနေသလို သူ မျက်ခုံးရိုးမှလည်း သွေးတစက် စက်ကျနေသည်။

“ရွှေဘို ... ရွှေဘို ... ရွှေဘိုသားကွ။ ချ ... ချ”

“မန္တလေး ... မန္တလေး မန္တလေး ... ဆက်ထိုး ... ဆက်ထိုး”

ပွဲက ကောင်းနေပြီ။

ပရိသတ် (၅၀၀၀) စလုံး ပွက်လောရိုက်ကုန်သည်။ သတ် ကောင်းနေတုန်း ဒုတိယအချီ ပြီး သွားသည်။

ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် နိုင်သည့်အချီ။

အာချီမိုးအား ဘယ်လို ဘယ်ကဲ့သို့ ထိုးသတ်ရမည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီမို့ တတိယ အချီ၌ ပထမအချီနှင့် ဒုတိယ

အချို့ကို မထိုးတော့ဘဲ ထိုးကွက် တစ်မျိုးပြောင်းလိုက်ရန် ချက်ချင်း ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

တတိယအချို့လွတ်လိုက် သည်နှင့် ကျွန်တော် သူရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်လိုက်ပြီး ဘယ်ဝိုက်ကျ Left Swing အားရ ပါးရ ထိုးနှက်၏။ သူက ဘယ် ဘက်မျက်ခုံးကွနေရာကို ဘယ် လက်အိတ်ဖြင့် လုံ့လုံ့ခြုံခြုံ ကာကွယ်ထား၏။ ကျွန်တော် ထိုးလွှတ်နေသော ဘယ်ဝိုက်ကျ

ထိုးချက်က သူ့လက်အိတ်နှင့် လက်မောင်းကိုပဲ တစုန်းစုန်းနှင့် ထိနေ၏။

သူက ကျွန်တော့်ကို ညာ ဖြောင့်ထိုးချက်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို တိုက်ရိုက် ထိ၍ သွေးတွေ ပိုကျလာသည်။ တကယ်မတော့ ကျွန်တော် ထိုး ထိုးလွှတ်နေသည့် ဘယ်ဝိုက်ကျ လက်သီးထိုးချက်အား အာချီမိုး က အာရုံစိုက် ဂရုထားအောင် တမင်ဟန်ပြ Feint လုပ်နေခြင်း

ပါ။
တတိယအချို့ထိုး၍ (၂) မိနစ်ခန့်အကြာ သူ ဘယ်လက် အကျဉ်း ကျွန်တော် အင်မတန်မှ အားထားသည့်ညာဖြတ် Right Cross လက်သီးတစ်လုံးကို အားရှိပါးရှိ တစ်ကိုယ်လုံး ခုန် ပစ်၍ ဒိန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လိုက်ရာ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ ပက်လက်လန်၍ လဲအကျ ကျွန် တော်က ကြားထောင့်ဆီသို့ လှစ် ခနဲ သွားရပ်နေသည်။ ဤသည်

လက်ဝဲစွန်း - နေဝင်း၊ မင်းဝေ (၁၃၂ ပေါင်)၊ ရဲဒင် (၁၀၅ ပေါင် ကြိုးခုန်နေသူ) ဘာမထီခင်အောင် (ဘောင်းဘီရှည်နှင့်)၊ ၁၂၆ ပေါင်၊ မောင်လုံ၊ မော်ကြီး၊ ကျော်ငြိမ်း (၁၁၂) ပေါင်၊ ဘောင်းဘီနက်၊ စွပ်ကျယ်ဖြူညာပင့်လက်သီးထိုးပုံ၊ လှမောင် (Time Keeper) အောင် နိုင် (၁၁၉ ပေါင်တန်း၊ ငုံ့တိမ်းနေ သူ၊ ခင် မောင်ဝင်းတို့(၄)ဦးဖြူနယ် လက်တွေ့ဗိုလ်လုပွဲ ၂၇၊ ၄၊ ၁၉၆၃) သို့ ဝင်ရောက်ထိုးရန် ရွေးကွင့် နေပုံ။

တွင် ပက်လက်ကြီးလဲကျနေ
သော ရွှေမန်းသားအာချီမိုးအား
ကြီးဝိုင်းဒိုင်လူကြီးဖြစ်သူ ကျား
ဦးဘညိမ်းက အမှတ်စဉ်ရေတွက်
ချေသည်။ အမှတ်စဉ် (၁) မှ
(၁၀) အထိ (၁၀ စက္ကန့်) ရေ
တွက်ပြီးပါသော်လည်း သူပြန်ထ
မလာနိုင်သဖြင့် နောက်ကောက်
(knock out) ဖြင့် ပွဲသိမ်းသွား
တော့သည်။

ကျွန်တော် နောက်ကောက်
ဖြင့် အနိုင်ရဖိုလ်စွဲလေပြီ။

“ရွှေဘိုသားကွ ... မှတ်
ထား”

ကျွန်တော်တို့ ပြုံးပျော်၍
မဆုံး။

ထိုညတွင် အောင်နိုင် ရှုံး
ရ၏။

ကိုမင်းဝေက မေမြို့ စစ်
ခွေးတပ်မှ လက်ဝှေ့ကျော်အား
အမှတ်ဖြင့် အနိုင်ရသင့်ပါလျက်
(၃-၁) နှင့် အညစ်ခံရပြီး ရှုံးရ
သည်။ တကယ်တော့ မင်းဝေ
နိုင်တဲ့ပွဲပါ။

အခန်း (၄)

၁၉၆၃ခုနှစ်၊ ဧပြီလ နောက်

ဆုံးအပတ်က မေမြို့ (ပြင်ဦး
လွင်) တွင် ကျင်းပခဲ့သည့် မေမြို့
မန္တလေး၊ မြစ်ကြီးနား၊ ရွှေဘို (၄)
မြို့နယ် လက်ဝှေ့ဗိုလ် လှပွဲဝယ်
ဝိတ်တန်း (၇) တန်း ယှဉ်ပြိုင်
အနိုင်လုကြရာ၌ ရွှေဘိုက (၃)
တန်း၊ မန္တလေးက (၂) တန်း၊
မေမြို့က (၂) တန်း ဗိုလ်ဆွဲကာ
ရွှေတံဆိပ်ဆု ရခဲ့၏။ ရွှေဘိုက
ရဲဒင် (၁၀၅) ပေါင်တန်း၊
ကျော်ငြိမ်း (၁၁၂) ပေါင်တန်း၊
ကျွန်တော် ဘာမထီခင်အောင်
(၁၂၆)ပေါင်တန်းက ဗိုလ်တကာ
ဘုရင် ရွှေတံဆိပ် ရခဲ့သည်။
ရွှေဘိုက မင်းဝေ (၁၃၂) ပေါင်
တန်းက ငွေတံဆိပ်ဆုရ၏။
ဒုတိယပေါ့။

ရွှေဘိုက အောင်နိုင်နှင့်
မင်းဝေကြီးသာ အညစ်မခံရပါ
လျှင်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်ရွှေဘို
ကျားနက် လက်ဝှေ့သမား (၅)
ဦး စလုံးသည် ရွှေတံဆိပ်ရ
(CHAMPION) တွေ ဖြစ်လှာ
ရမည်မှာမူချ။

“ခင်ဗျားတို့ လူညစ်တွေပဲ
ဗျ။ လက်ဝှေ့သမားဘဝက
တက်လာတဲ့ ဒိုင် (JUDGE) တွေ
ဖြစ်ကြပေတဲ့။ ကိုယ်ချင်းစာမှာ

စိတ် မရှိဘူး။ မန္တလေး အနိုင်
ရဖို့ပဲ လုပ်ပေးနေကြတယ်။ ကျုပ်
တို့တစ်တွေ ဆင်းဆင်းရဲရဲကြား
က လွန်ခဲ့တဲ့ (၄) လကတည်းက
(BOXING-TRAINING) လက်ဝှေ့
လေ့ကျင့်ကြတာ။ တစ်နေ့ (၄)
မိုင် အပြေးလေ့ကျင့်ခဲ့ရတာတွေ
အလကားဖြစ်ခဲ့ရပြီ ...

ခင်ဗျားတို့ မန္တလေးက
ဒိုင်လူကြီးတွေ ရွှေဘိုမှာ ကျင်းပ
တဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲမျိုးမှာ ဒီလိုသာ
ညစ်ပတ်ခဲ့ရင် ခါးနဲ့ အခုတ်ခံမယ်
မှတ်ထား”

ကျွန်တော်က နောက်ရက်
နံနက်ခင်းတွင် မန္တလေးက ဒိုင်လူ
ကြီးကို လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း၌
လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး၍
ကြိမ်းရာ ဆရာကျားက “ခင်
အောင်တော်တော့” ဟု တား၏။
ကျွန်တော်လူ လက်ဝှေ့ ကျော်
ကိုမင်းဝေကြီးကလည်း လက်
လွန် ခြေလွန်ဖြစ်မည်စိုး၍ တား
၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်
လူကောင်းလူမွန် မဟုတ်ပါ။
အကြိမ်ကြိမ် လက်သွေးစွန်းခဲ့ဖူး
၏။ ဘာမထီဘွဲ့က သွေးစွန်း၍
ရခဲ့တာဖြစ်သည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ မန္တလေး

က ဒိုင်တွေက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်။ စကားများရလျှင် ကျွန်တော် ထလုပ်လိုက်မည်။

မေမြို့မှ ဗိုလ်ကြီး အေဗယ်(လ်)ဆိုသူက ကျွန်တော့်အား မေး၏။

“မင်းတို့ ရွှေဘိုက လက်တွေ့သမား (၅) လောက်စလုံး ထိုးကွက်၊ ထိုးအား၊ လက်တွေ့ နည်းဗျူဟာတွေ ကောင်းတယ်။ အားလုံး (Fit)လည်း ဖြစ်ကြတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ကြတာလဲ”

တဲ့။ ကျွန်တော်က ...

“ကျွန်တော်တို့ ပြည်ရွှေဘိုကျားနက် လက်တွေ့ကလပ်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ လက်တွေ့

နည်းပြဆရာကြီးက ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုး (Torososa)ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုလိုနီခေတ်က ကြေးစား လက်တွေ့ကျော်ပါ။ လိုက်ပိတ်တန်းက ထိုးသတ်ပါတယ်”

“မင်းတို့ ရွှေဘိုကို ဘယ်နှယ် ရောက်လာတာလဲ။ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ။ အခုဘာလုပ်နေလဲ” တဲ့။

“ဆရာကြီး တိုရိုယိုဆိုဆားက ၁၉၃၈ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတယ်။ ကြေးစားလက်တွေ့တွေ သတ်တယ်။ ငွေရှာတယ်။ ရန်ကုန်ဂျူဗလီဟော(လ်)မှာ သွင်းတဲ့ လက်တွေ့တွေမှာ နာမည်ကျော် ‘ဂျော့ဂေါက်ဒီ’ ‘နော်မံဂေါက်ဒီ’၊ ‘ကစ်ဒီဆီးလဘား’၊ ‘ဟူစီနီမာမက်’၊ ‘ရန်ကုန်

ကိုကိုကြီး’၊ ‘သရဲဗအေး’တို့နဲ့ ကြေးစားထိုးခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ ဂျပန်ခေတ်မှာ မန္တလေးဝင်းလိုက်ရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးကျော်မင်းညီအစ်ကိုက ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ပေါက်စောင့် အလုပ်ကို ပေးထားတယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ပြန်ဝင်လာတဲ့အခါ မန္တလေးမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၄၈ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေး ရတော့ မန္တလေးက ဆည်မြောင်းမင်းကြီး ဦးဘကျော် (စာရေး ဆရာမောင်သော်က ခေါ် ဗိုလ်ဘသော်ရဲ့ အစ်ကိုရင်း)က ကျွန်တော့်မေမေ ရွှေဘိုခရိုင် ရဲဝန် ဦးမေခင်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ဆရာ တိုရိုယိုဆိုဆားကို ရွှေဘို လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဦးဖေခင်က ရွှေဘို ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ တပ်ကြပ်ကြီးရာထူးနဲ့ အလုပ်ခန့် လက်တွေ့သင်တန်းတွေ ဖွင့်စေတယ်။ ဆရာကြီးတိုရိုယိုရဲ့ တာဝန်က လက်တွေ့ဝါသနာပါသူ ရွှေဘိုသားတစ်တွေကို လက်တွေ့ပညာ သင်ပေးရုံပါပဲ”

“အေး .. ဟုတ်ပြီ။ မင်းတို့ ရွှေဘိုသားတွေဟာ တိုရိုယိုရဲ့ လက်ပေါက်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး တိုရီယိုဟာ ရွှေတိုက လက်ဝှေ့သမားအားလုံး (အားလုံး) ရဲ့ ဆရာပါခင်ဗျား”

“အခု သူ ဘာလုပ်နေလဲ”

“အလုပ် မရှိတော့ဘူး။ အသက် (၆၀) ကျော်နေပြီ”

“သူ့လိပ်စာ ငါ့ကိုပေး။ ငါ တစ်ခုခုလုပ်ပေးမယ်”

ဟုဆို၏။

ဗိုလ်ကြီးအေဗယ်(လ်)က ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်ပြန်ပါသည်။

“မင်းတို့လက်ဝှေ့သမားတွေကို ဆရာတိုရီယိုဆိုးဆားက ဘယ်လို လေ့ကျင့်မှု (Training) ပေးသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လို ကြေးစား လက်ဝှေ့ကျော်တွေကို နေ့စဉ် လေ့ကျင့်တဲ့ နည်းတူနည်းပါး လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး နားတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင်ကိုယ်ကျ ဦးဆောင်ပြီး သင်ကြား၊ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကြေးစားစတိုင်အတိုင်းပါပဲ”

“ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ခန်း

ပေးတာလဲကွ”

ဥပမာပြောရရင် တစ်ပတ်မှာ (၆) ရက် လေ့ကျင့်ကြပါတယ်။ နေ့စဉ် နံနက် (၅) နာရီ ထပြီး (၄) မိုင် ပြေးရတယ်။ တစ်ပတ်ကို လူချင်းပူးတွဲထိုးမှု Sparring(၃) မိနစ်ထိုး (၁) မိနစ် နား၊ (၆) ချီ၊ (၈) ချီ၊ (၁၀) ချီ (၄) ရက် ထိုးရတယ်။

အရိပ်ကြည့် လက်ဝှေ့ (Shadow Boxing) က (၃) ချီ သဲအိတ်ထိုး (Sand Bag) က (၃) ချီ၊ ကြီးခုန် (Skipping) ကလည်း (၃) ချီ လေ့ကျင့်ရတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် (Exercises) တွေ (၄၅) မိနစ်ကြာ လေ့ကျင့်ရပြန်တယ်။ Total Box အနည်းဆုံးအချို့ (၂၀) လုပ်ရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ Total Box (၁၀) ချီပဲ လုပ်စေပါတယ်။

“တော်တော်ကို ပြင်းထန်တာပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ လက်ဝှေ့ပွဲမှာ K.O ချပြီး အနိုင်ရတာ များပါတယ်။ တချို့ ဒိုင်တွေက ညစ်တတ်တဲ့ အတွက် K.O နောက်ကောက်ချ

နိုင်အောင် အလွန်အမင်းအဆင်းရဲခံပြီး လေ့ကျင့်ထားရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အေး ... အေး ... ငါ သိထားပါတယ်။ မင်းတို့ ရွှေဘို သားတွေ သတ္တိကောင်းကြတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေဘိုသားတွေဟာ သူရဲကောင်း အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင် ဇေယျရဲ့အနွယ်တွေမို့ ဘာကိုမှ မကြောက်တတ်ကြဘူးဗျ”

“အေး ... ကောင်းတယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ သတ္တိအပြည့် ရှိရတယ်” တဲ့။

ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်

တို့လည်းလိုက်မယ်ချန်မထားနဲ့

တင်ဖေဇော်

ရိုးရိုးပဲ ရေးသားတင်ပြပါမည်။ နိဒါန်းအကျယ်မလွယ်တော့ပါ။ ယနေ့ မျက်မှောက်ကာလ၌ သက်ဆိုင်ရာကဏ္ဍအသီးသီးတွင် တာဝန်ရှိသူတို့က အမျိုးမျိုး အဖက်ဖက်ကတိုးတက်ပြောင်းလဲရန် ကြံဆောင်ကြရာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လား (သို့မဟုတ်) ချန်ပစ်ခဲ့သည်လား မပြောတတ်။ တရားစီရင်ရေး ကဏ္ဍတွင်တင်ပြစရာရှိနေပါသည်။ တရားရုံးများ ကလည်း အားလုံးသိကြပါသည်။

သေဒဏ် ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် တရားခံများအတွက် အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ငှားရမ်းသော ရှေ့နေများ၏ အခကြေးငွေနှုန်းထားကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးသင့်ကြောင်း ရေးသားလိုပါသည်။

သေဒဏ်ထိုက်သင့်သော ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် တရားခံများအတွက်အစိုးရငှားပေးသည့် ရှေ့နေများ၏ အခကြေးငွေနှုန်းထားများကို ရှေးယခင် (၁၉၉၃ ခုနှစ် မတိုင်မီ)

က တစ်နေ့အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခ အဖြစ် (၂၅/-)နှုန်း သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် အင်းစိန်ရှေ့နေများမှ ခေတ်ကာလ ဒေသအခြေအနေအရ ကိုက်ညီမှုရှိစေရန် ယင်းရှေ့နေနှုန်းထားများကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားချက် အရ နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ (၁၂-၃-၁၉၉၃) ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် (၁/၉၃)ဖြင့် ရှေ့နေလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခ နှုန်းထားကို (တစ်နေ့-တစ်မှုအတွက်) (ပထမနေ့ ၇၅/-)နှုန်း၊ ကျန်နေ့ရက်များ အတွက် (၅၀/-)နှုန်းအထိ တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုအမိန့်ကြော်ငြာစာဖြင့် တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည့် အစိုးရငှားရမ်းပေးသည့် ရှေ့နေများအတွက် တစ်နေ့တာ အခကြေးငွေ နှုန်းထားမှာလည်း ယနေ့ကျရောက်ဆဲ အချိန်ကာလအတွက် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး နှင့် ကြုံတွေ့နေရပါသဖြင့် လျှောက်ကန်သင့် မြတ်သောနှုန်းထားအထိ တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးရန်ကိုလည်း အင်းစိန်ရှေ့နေများမှ (၁၇-၁၂-၂၀၁၀) ရက်နေ့စွဲပါ ယန်ကြားစာဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ တင်ပြခဲ့ဖူးကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ယင်းတင်ပြစာတွင် အစိုးရငှားရမ်းပေးသော ရှေ့နေများအတွက် ငှားရမ်းခတိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးပါရန် လိုအပ်သောအကြောင်းပြချက်များအဖြစ် အောက်ပါတို့ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြပါရှိခဲ့ကြောင်း လေ့လာသိရှိရပါသည်။

- (၁) ယနေ့အထိ သတ်မှတ်ထားသည့် တည်ဆဲအခကြေးငွေ တစ်နေ့အတွက် (၅၀/-) မှာ ကွမ်းယာ တစ်ယာမျှသာ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။
- (၂) ယနေ့ လက်ရှိတွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် (၂၅၀/-)၊ ထမင်းတစ်နပ်အနိမ့်ဆုံး (၁၀၀၀/-၊ ၁၃၀၀/-) ဖြစ်နေပါသည်။
- (၃) ယင်းသတ်မှတ်ခွင့်ပြုထားသည့် နှုန်းထားဖြင့် အမှုတစ်မှုကို ရက်ချိန်း(ရုံးချိန်း) ပေါင်း (၂၀) လိုက်ရပါမှ (၅၀/- + ၂၀ = ၁၀၀၀/-) မျှသာ ခံစားခွင့်ရှိပါမည်။
- (၄) ထိုငွေကို ခံစားခွင့်ပြုရန် ဆောင်ရွက်ရသည့် ရှေ့နေမှ စာရင်းဇယားပြုပြင်စွက်၍ ထောက်ခံစာများဖြင့် တောင်းခံကြရာတွင် ကုန်ကျစရိတ်ပင်လျှင် (၁၀၀၀/-)မျှမက ကုန်ကျရန် ရှိနေသည် ဖြစ်၍ တောင်းခံမှုပင် မပြုကြတော့ပါ။
- (၅) ခရိုင်ဥပဒေရုံးမှ အစိုးရငှားရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါရန် အမည်စာရင်းတောင်းခံသည့်အခါတွင်လည်း လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် ဆန္ဒရှိသူ အလွန်နည်းပါးသဖြင့် အမျိုးမျိုးချဉ်းကပ်စည်းရုံးပြီး ရွေးချယ်ပေးနေရပါသည်။
- (၆) အထူးသဖြင့် ရှေ့နေဖြစ်စ (ဝါနုသေးသော) ရှေ့နေများကို လိုက်ပါစေရခြင်းက များသဖြင့် သေဒဏ်ထိုက်သောအမှုကြီးနှင့် ဝါနုရှေ့နေများအတွက် မလိုက်ဖက်၍ ခက်ခဲမှုများ ကြုံတွေ့

နေရပါသည်။

(၇)သို့ဖြစ်ပါ၍ သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုဖြင့် ခွဲဆိုခံရသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် တရားခံများ အတွက် အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ငှားရမ်းပေးသော ရှေ့နေများ၏ (တစ်နေ့အတွက် - တစ်နေ့တာ) ရှေ့နေလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခများကို လက်ရှိကျ ရောက်ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေအရပ်ရပ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်စေရန် အမှန်လိုအပ်ပါသည်။

(၈)ဝန်ထမ်းများအား ခံစားခွင့်လစာငွေများ၊ ပင်စင် လစာငွေများ တိုးမြှင့်ပေးဘိသကဲ့သို့ ချိန်ခွင်ညှာ ညီညွတ်မျှတစေရန်အတွက် သင့်လျော်သောနှုန်း ထားအထိ တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးပါရန် အစီရင်ခံ ပန်ကြားအပ်ပါကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေလိုက်ပါသူများကို အချင်းချင်းကပင်လျှင် တစ်နေ့လိုက်ခါ ဘယ် လောက်ရသလဲဟု သိလျက်နှင့်ပင် ရယ်သွမ်းသွေး

၍ မေးတတ်ကြပါသေးသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ရယ်စရာသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်မတိုင်မီက တစ်နေ့အတွက် ရှေ့နေလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခအဖြစ် (၂၅/-) နှုန်း သတ်မှတ်ခဲ့ရာ ထိုခေတ်၊ ထိုအခါ၊ ထိုအချိန်ကာလက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ရွှေဈေးနှင့်ပဲတွက်ကွက်၊ စပါးဈေး နှင့်ပဲတွက်ကွက်၊ သစ်ဈေးနှင့်ပဲတွက်ကွက် မည်ရွှေမည်မျှ တန်ဖိုးရှိသည်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် သိနိုင် ပါသည်။

ထို့အတူ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေရုံး၏ (၁၂-၃-၁၉၉၃) ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြေငြာစာအမှတ် (၁/၉၃) ဖြင့် ပြင်ဆင်သတ်မှတ်သည့် ရှေ့နေလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခနှုန်းထားကို (တစ်နေ့-တစ်မူအတွက်) (ပထမ နေ့ ၇၅/-) နှုန်း၊ ကျန်နေ့ရက်များအတွက် (၅၀/-)နှုန်းအထိ တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည့်ငွေကိုလည်း ယနေ့ ကွမ်းတစ်ယာဈေး၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဈေး၊ ထမင်းတစ်နပ်ဈေး၊ ဘယ်ဈေးနှင့်တွက်ကွက် သင့်တင့်မျှတမှုရှိ၊မရှိကို ချင့်ချိန်တွက်ကြည့်လျှင် သိနိုင်ပါသည်။

အကယ်၍သာ လျော်ကန်သင့်မြတ်သောနှုန်းထားအထိ ပြင်ဆင်သတ်မှတ်ပေးမည်ဆိုပါက ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော တရားခံများအတွက်လည်းကောင်း၊ လိုက်ပါအကျိုးဆောင်ပေးရသော ရှေ့နေများအတွက်

လည်းကောင်း၊ အမှန်တရားအတွက် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးရမည့် တရားရုံးများအတွက် လည်းကောင်း သုံးပွင့်ဆိုင် သုံးနားညီ အကျိုးရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် နိုင်ငံတော်အတွက်လည်း တရားရေးမဏ္ဍိုင် မယိုင်မလဲ ပိုမိုခိုင်မြဲစေနိုင်ပါသည်။

သမ္မတကြီးဦးသိန်းစိန်ခေါင်းဆောင်သည့် ယခု အစိုးရသစ်လက်ထက်တွင် နိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးရှိသော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ သိသာထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ သက်ဆိုင်ရာတို့မှ သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသော ဆင်းရဲနွမ်းပါး သည့် တရားခံများအတွက် အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ငှားရမ်းသော ရှေ့နေများ၏ တစ်နေ့တာအခကြေးငွေ (ချီးမြှင့်ငွေ) နှုန်းထားကို တိုးတက်ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သော ခေတ်နှင့်အညီ လျှော်ကန်သင့်မြတ်သော နှုန်းထား အထိ တိုးမြှင့်သတ်မှတ်ပေးသင့်ပါကြောင်း ထပ်လောင်းရေးသား တင်ပြအပ်ပါသည်။

နိဂုံးအနေဖြင့်မူ “တို့လည်းလိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့” ဟုအစိုးရစရိတ်ဖြင့် ငှားရမ်းသော ရှေ့နေ များ၏ အခကြေးငွေနှုန်းထားက ကြုံးဝါးကြွေးကြော် ဟစ်အော်နေဘိသို့ ရှိနေပါကြောင်း။

တင်ဖေသော်(သထုံ)

အရောင်နှင့် စိတ်စိုင်း ခက်ထန်မှုကို ဟန်စားနည်း

အကျဉ်းထောင် အခန်းများ၏ အတွင်းခံရုံများကို ပန်းရောင်ဆေး သုတ်သင့်သည်ဟု သတ္တဗေဒလူမှုဆက်ဆံရေး သုတေသန ညွှန်ကြားရေးမှူး ‘အလက်ဇန္ဒားရှော့’ က ဆိုသည်။ ပန်းရောင်မြင်ကွင်းသည် ဟော်မုန်းဖြစ်ထွန်းမှုကို ပြောင်းလဲစေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရိုင်းဝင်မှုများကို လျော့နည်းစေသည်ဟု ထုတ်ဖော်သည့် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆန်ဂျစ်တောင်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပေါလ်ဘက်ကာက ထိုအချက်ကို လက်တွေ့စမ်းသပ် ကြည့်သည်။ ဤသို့ ပန်းရောင်ဆေးသုတ်ထားသော အကျဉ်းခန်းထဲသို့ အကျဉ်းသားများကို ထည့်၍ လေ့လာကြည့်ရာတွင် -

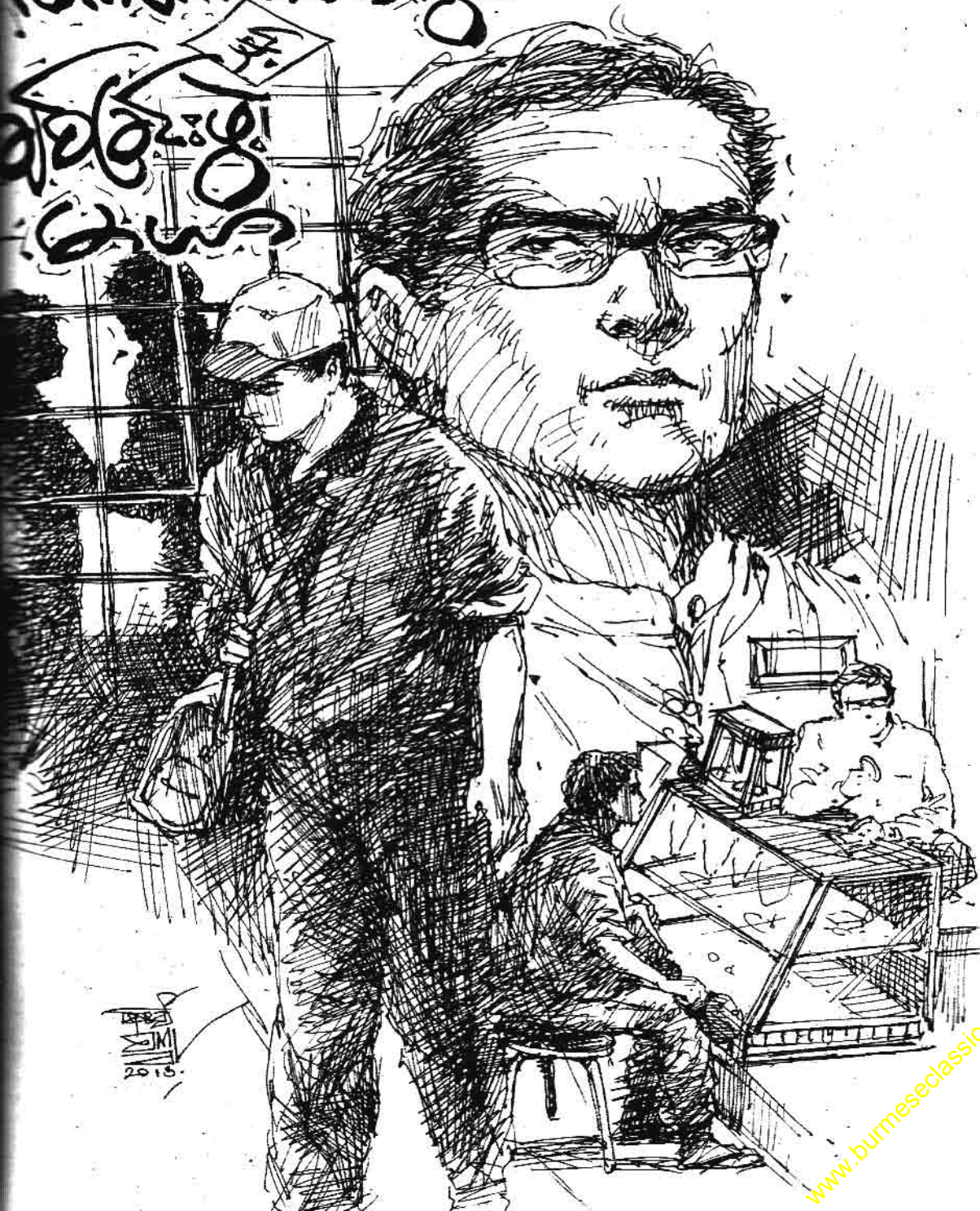
- ပထမ ၁၅ မိနစ်အတွင်း ရလို့သော အမှုအရာများ နည်းပါးသွားသည်။ သို့ရာတွင် မိနစ် ၂၀ ကြာသောအခါ ရန်လိုသော စိတ်များ ပြန်လည်ပေါ်လာမည်။ ၃ နာရီကြာအောင် ထားလိုက်သောအခါ အကျဉ်းသားအချို့သည် အုတ်ခုံမှ ပန်းရောင်ဆေးသားများကို ခြစ်ခွာပစ်ကြလေသည်။ သို့ဖြင့် သူ၏ လက်တွေ့စမ်းသပ်ချက်အရဆိုလျှင် ပန်းရောင် အကျဉ်းခန်းထဲတွင် အကျဉ်းသားများကို ၁၀ မိနစ်နှင့် ၁၅ မိနစ်ကာလအတွင်းသာ ထားသင့်ကြောင်းဖြင့် ဆန်ဂျစ်ထောင်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပေါလ်က ထုတ်ဖော်ပြောကြားသည်။

TIME, NEWSMAGAZINE

အောင်ကျော်ကျော်

၉၉

လက်ကတတ်ကွေး
အောင်ကျော်ကျော်

AMT
2015

လက်ကောက်တစ်ကွင်းနှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့မာယာ

ရေဝတီမြို့မှာနေသော ကျွန်တော်သည် ဆွေမျိုးများရှိရာ ပြည်တော်အေးရွာသို့ အလည်ရောက်ရှိနေသည်မှာ (၃) ရက်ရှိပြီဖြစ်၏။ မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကွဲကွာနေကြသော ညီကိုမောင်နှမများက ကျွန်တော့်ကို နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ချိသွားသည့် အချိန်မှာ နွေရာသီကိုင်သိမ်းချိန်ဖြစ်၏။ ရွာမှာ စိုက်ပျိုးသီးနှံများ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်နေကြ၏။ ဝင်ငွေကောင်းပြီး စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လျက်ရှိကြသည်။ ထိုရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တို့မှာ အလှူမင်္ဂလာပွဲများဖြင့်

စည်ကားသာယာနေကြပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘကြီးဖြစ်သူ ဦးစံမောင်အိမ်တွင် နေထိုင်သည့် နောက်ဆုံးည ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်နေ့နံနက်စောစောမှာ မြို့သို့ပြန်တော့မည်ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာရှိသည့် မိသားစုများနှင့် ည (၉)နာရီအချိန်ထိ ရေနွေးသောက်ရင်း စကားပြောကြပြီးနောက် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

(၁၅)မိနစ်ခန့် အချိန်ကြာသွားမည်ထင်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေခဲ့

သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရင်း အတန်ငယ်ကြာချိန်မှာ အိမ်အောက်ထပ်ဆီမှ စကားပြောသံ လှုပ်ရှားသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံများမှာ ထူးခြားဟန်ရှိနေ၍ ဂရုစိုက်နားစွင့်နေမိလိုက်သည်။

“စည်းကမ်းမှမရှိဘဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ထားချင်ရာထား၊ ဟိုမေ့ ဒီမေ့နဲ့ အိမ်ကိုလည်း ရွာထဲက ဘယ်သူမှလာတာ မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစားလည်း ကြည့်ဦး။ အလှူကပြန်တော့ ကိုယ့်လက်မှာပါလာတယ် မပါလာဘူးကောသိရဲ့လား။ အခုပျောက်တဲ့ ပန်းလက်ကောက်က

နည်းတဲ့တန်ဖိုးမဟုတ်ဘူး။
တစ် ကျပ်သားရှိတယ်”

ကြားရသောအသံမှာ ဘကြီး
စံမောင်၏သမီးအကြီး မအေး
ဟန်၏အသံဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ
ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်း
ပျောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရ
သည်။ ပြောဆိုနေသည့် စကား
အရ မအေးဟန်၏ ညီမ မမြ
ကြည် မနက်ပိုင်းက ဝတ်စား
ဆင်ယင်ပြီး ရွာထဲက အလှူပွဲ
သို့ သွားခဲ့သည်။ အလှူက
ပြန်လာပြီးနောက် ညအချိန်
ရောက်မှ လက်ကောက်ပျောက်
ကြောင်း သိရ၍ အစ်မဖြစ်သူ
က ညီမဖြစ်သူကို မကျေမနပ်
နှင့် ဆူပူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ညီ
မဖြစ်သူ မမြကြည်ထံမှ တစ်
ချက် တစ်ချက် ပြောသံကို
ကြားရသော်ငြား သဲသဲကွဲကွဲ မရှိ
လှ။

အချိန်အတော်ကြာမျှ ပြော
ဆိုဆူပူလှုပ်ရှားသံတွေ ကြားနေ
ရပြီး ညဉ့်နက်ချိန်ရောက်မှ တိတိ
ဆိတိငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ မိမိတည်းခို
အိမ်မှ ပစ္စည်းပျောက်သည့် ကိစ္စ
ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရပြီး

**ကျွန်တော့်မှာ
မိမိတည်းခိုအိမ်မှ
ပစ္စည်းပျောက်သည့်
ကိစ္စကို
စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေရပြီး**

မည်သည့်အချိန်မှာ အိပ်ပျော်
သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်ပေ။

အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်
သည်နှင့် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့သည်။
မြို့သို့ပြန်ရန် အိမ်အောက်ထပ်
ဆင်းပြီး ပြင်ဆင်ရတော့သည်။
ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ အိမ်သားများ
လည်းနှိုးလာကြသည်။

ညက ရွှေထည်ပစ္စည်း
ပျောက်သည့်ကိစ္စကို သူတို့ထံမှ
ဘာမျှပြောဆိုခြင်း မရှိသလို၊
ကျွန်တော်ကလည်း စွက်ဖက်
မမေးမြန်းဘဲ နေမိခဲ့သည်။ မော်
တော်ဆိပ်သို့ဆင်းရန် အဆင်သင့်
ဖြစ်သည်နှင့် မိသားစုအားလုံးကို
နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့
သည်။ မိသားစုများနှင့် နှုတ်
ဆက်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ်
သံယောဇဉ်စိတ်နှင့် လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ ဆက်ဆံပြောဆိုကြသော်
လည်း ထိုမိသားစုမှာ သူတို့
သောကနှင့်သူတို့ ရှိနေကြ၍
မျက်နှာတွေ မကောင်းကြသည်
ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

“ရှင်သုငယ်ချင်း
ကိုအောင်လှက ပြန်မရောက်
သေးဘူးလားလို့ ညနေတိုင်း

ရွှေထည်ပစ္စည်း
 လာရောင်းသည့်
 လူငယ်မှာ
 အသက် ၂၀
 ဝန်းကျင်လောက်သာ
 ရှိဦးမည်ထင်သည်။
 သူ့ရုပ်ရည်အသွေး
 အမွှေးကိုကြည့်ပြီး
 ကျွန်တော်က
 လူငယ်ကို
 စပ်စုမိလိုက်သည်။

လာမေးရှာတယ်”
 မြို့ကို ပြန်ရောက်သည်နှင့်
 အိမ်မှ ဇနီးသည်က ပြောလာ
 သည်။

ဇနီးသည်ပြောသည့် ကိုအောင်
 လှမှာ ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်း
 သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ သူက ယခု
 ကျွန်တော့်ဖခင်၏ တပည့်လည်း
 ဖြစ်သည်။ ဖခင်ထံတွင် ပန်းတိမ်
 လုပ်ငန်းကို သင်ခဲ့ပြီး သူ့အိမ်မှာ
 ပန်းထိမ် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်လျက်
 ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။

မြို့ပြန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့
 မနက်ပိုင်းအချိန်မှာ မြို့ထဲရှိ မာ
 လာမြိုင်ဈေးရုံကြီးထဲသို့ ရောက်
 ရှိသွားသည်။

ဈေးရုံထဲရှိ ရွှေဆိုင်တန်းဘက်
 ဝင်သွားသည်နှင့် ဆိုင်အသီးသီး
 တွင် ပသပူဇော်ထွန်းညှိထား
 ကြသည့် စပယ်ပန်း၊ နှင်းဆီ
 ပန်း၊ အမွှေးတိုင်ရနံ့တို့မှာ မွှေးထုံ
 သင်းယုံလျက်ရှိကြပြီး မှန်ဖိရိထံ
 မှ ခင်းကျင်းပြသထားသော စိန်
 ရွှေရတနာ ပစ္စည်းတို့မှာလည်
 ဝင်းလက်တောက်ပလျက် ရှိနေ
 ကြသည်။

လျှောက်လာရင်း အောင်လှ
 တစ်ယောက် သူ့ဆိုင်ပေါ်တွင်

ထိုင်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရသည်။ အောင်လှက။

“မင်းတောသွားတာ ကြာ
 လှချည်လား။ ငါလည်း မင်းကို
 မျှော်နေတာ”

ကျွန်တော်က ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး
 မှန်ဘီရိုနောက်ရှိ အောင်လှဘေး
 တွင် ဝင်ထိုင် ဝိုက်သည်။

“ခဏကြာရင် တို့အိမ်က
 တစ်ယောက် ယောက်လာလိမ့်
 မယ်။ သူတို့လာရင် ဆိုင်မှာထား
 ခဲ့ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားကြ
 မယ်”

ကျွန်တော်နှင့် အောင်လှမှာ
 မကြာမကြာ ဆုံတွေ့တတ်ကြ
 သလို တွေ့ဆုံသည့်အခါတိုင်း
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားပြီး
 စကားပြောနေကြဖြစ်၏။ အမှန်
 တော့ အောင်လှမှာ သူ့ရွှေဆိုင်
 မှာ အမြဲထိုင်လေ့မရှိပါ။ သူ့မိ
 သားစုထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်
 ရောက်လာပြီး ဆိုင်မှာထိုင်ကာ
 ရောင်းဝယ်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
 ဆိုင်ထဲတွင် စကားစမြည်ပြောနေ
 ကြခိုက် လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုင်
 ရှေ့ရောက်လာပြီး-

“ရွှေထည်ပစ္စည်း တစ်ခု

ရောင်းချင်လို့ဗျာ ဝယ်ပါသလား။”

“အေး ဝယ်တယ်”

အောင်လှက ပြန်ပြောလိုက်၍ လူငယ်က ဆိုင်ရှေ့ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့မှာ ပါလာသည့် လွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ပေးသည်။

ပန်းလက်ကောက် တစ်ကွင်း ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်လှက ပစ္စည်းကို ကိုင်တွယ်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုချိန် ဆလိုက်ပြီး မှန်စီရိုပေါ်ရှိ ချိန်ခွင်လေးထဲမှာ ထည့်ချိန်လိုက်သည်။

“တစ်ကျပ်သားရဲ့တယ်၊ အထည်ပျက် ရွှေဟောင်းဈေး (....) ဈေးနဲ့ ဝယ်တယ်”

လူငယ်က လက်ခံသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

အောင်လှက လက်ကောက်ကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ....

“ငါ့ညီရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းဖိုး ငွေချေဖို့ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ငွေနဲ့ မပြည့်စုံဘူး။ လိုတဲ့ငွေကို အိမ်ပြန်ယူရဦးမယ်။ ငါ့ညီဆိုင်မှာ ခဏစောင့်ပါ။ ကျော်ငွေလည်း ဆိုင်

မှာခဏစောင့်ကွာ။ ငါအိမ်ပြန်ပြီး ငွေယူမှာမကြာပါဘူး။

အောင်လှက လူငယ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောဆိုပြီး ဆိုင်မှ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆိုင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ရွှေထည်ပစ္စည်းလာရောင်းသည့် လူငယ်မှာ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိဦးမည် ထင်သည်။ သူ့ရုပ်ရည်အသွေးအမွှေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က လူငယ်ကို စပ်စုမိလိုက်သည်။

“ငါ့ညီက ဧည့်သည် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ပြည်တော်အေး ရွာမှာ

နေတာပါ”

“ပြည်တော်အေးရွာ”

လူငယ်စကားကြောင့် ပြည်တော်အေးရွာ နာမည်ကို မိမိနှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိသည်။

ပြည်တော်အေးရွာမှ မပြန်မီ ညက ကျွန်တော်ညအိပ်ခဲ့သည့် အိမ်တွင်လက်ကောက်ပျောက်သည့်ကိစ္စကို ပြန်သတိရမိသွားသည်။

လူငယ်နှင့် စကားမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိနေရင်း အတန်ငယ်အကြာမှ အောင်လှရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ သူ့ညီမဖြစ်သူလည်း ပါလာသည်။

အောင်လှက သူဝယ်ထား

သည့် ရွှေထည်တန်ဖိုးငွေကို လူငယ်အား ပေးချေသည်။ လူငယ်က ငွေများကိုယူပြီး သူ့လွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ ဆိုင်မှထွက်သွားလေသည်။

“ကဲ ငါတို့အပြင်သွားကြမယ်။ ဆိုင်မှာ ထိုင်မယ့်သူရောက်ပြီ” ဆိုင်မှာအောင်လု၏ ညီမဖြစ်သူကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဈေးရုံအပြင်ဘက် ကမ်းနားလမ်းရှိ သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်မိကြသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက် စကားပြောကြရင်း နာရီဝက်ခန့် ကြာသွားချိန်မှာ-

“အောင်လု ငါဒီနေ့တော့ အချိန်သိပ်မရဘူးကွ၊ အိမ်မှာ ကိစ္စလေး နည်းနည်းရှိလို့ ပြန်ဦးမယ်။ ဒီမနက်က ငါပြန်လာပြီဆိုတာ မင်းသိအောင် ထွက်လာတာ”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အမြဲလိုလို အချိန်တစ်နာရီ ကျော်ကြာအောင် ထိုင်တတ်လေ့ရှိသည်မို့

**လူငယ်တစ်ယောက်
မြို့ကရွေ့ဆိုင်မှာ
လက်ကောက်
လာရောင်းချသည့်
အကြောင်းနှင့်
လာရောင်းသူ၏
ရုပ်ရည်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်**

အောင်လုကို ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၍ အားနာစရာတော့ ဖြစ်ရသည်။

“မင်း ကိစ္စရှိလည်း ပြန်ကြမယ်လေ”

အောင်လုက ဆိုင်မှစားပွဲထိုးလူငယ်အား လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပေးအပြီးမှာ ဆိုင်မှထွက်လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲခဲ့ကြပါတော့သည်။

ဆွေမျိုးများရှိရာ ပြည်တော်အေးရွာသို့ အလည်သွားပြီး မြို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁လကြာပြီဖြစ်၏။ ထိုပြန်ရောက်နေသည့် လအတွင်းမှာ ပြည်တော်အေးရွာမှ အစ်မကြီး မမြဟန်တို့ မိသားစုကို မြို့မှာနေသည့် ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အစ်မကြီးမမြဟန်တို့အိမ်မှ လက်ကောက်ပျောက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့်သတင်းကို သိချင်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြည်တော်အေးရွာမှ မြို့ကိုပြန်ရောက်ပြီး

နောက်နေမနက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်လှရွှေဆိုင်သို့ ရောက်သွားစဉ်မှ လူငယ်တစ်ယောက် ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်း လာရောင်းသွားသည်ကို သံသယဖြစ်မိခဲ့သည်။ ထိုနေ့မနက်ပိုင်းက အောင်လှနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားပြီးနောက် ဆိုင်မှာအချိန်ကြာကြာ မထိုင်လိုဘဲ အောင်လှကို အိမ်ကိစ္စ အကြောင်းပြပြီး လူချင်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ပြည်တော် အေးရွာမှ အစ်မကြီး မမြဟန်ထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး မော်တော်နှင့် စာထည့်ပေးပို့ခဲ့သည်။

စာထဲတွင် လူငယ်တစ်ယောက် မြို့ကရွှေဆိုင်မှာ လက်ကောက် လာရောင်းချသည့် အကြောင်းနှင့် လာရောင်းသူ၏ ရုပ်ရည်ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အနေအထားစသည်ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

စာရေးပို့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဘာသတင်းမျှ မကြားရ၊ ရေးပို့လိုက်သည့်စာမှာ မရောက်၍ လား သို့တည်းမဟုတ် ပျောက်သည့်ပစ္စည်းမှာ ပြန်တွေ့၍လား လက်ကောက် လာရောင်းသူ

အပေါ်မှာ မိမိသံသယလွှဲမှားနေ၍လား စသည်တို့ကိုအကြောင်းရင်း ဖြစ်ရပ်မှန် မသိရသေး၍ စဉ်းစားတွေးတောစရာ ဖြစ်နေရပါသည်။

တစ်နေ့သော် မနက်ခင်းအချိန်မှာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် မြို့ထဲသို့သွားရင်း အောင်လှရွှေဆိုင်ဘက်သို့ မသွားရောက်သေးဘဲ ကမ်းနားဆိပ်ဆီသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ကမ်းနားဆိပ်တွင် ခရီးသွားခရီးလာအလုပ်သမား ဈေးသည်များနှင့် စည်ကားလျက်ရှိနေကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းစပ်တွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ခရီးသည်တင် မော်တော်လေးများ ရောက်ရှိ ဆိုက်ကပ်နေကြပြီဖြစ်၍ ထိုမော်တော်များထဲတွင် အိုကောင်း မော်တော်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အိုကောင်းမော်တော်မှာ ပြည်တော်သာရွာနှင့် ရေဝတီမြို့ကို နေချင်းပြန် ပြေးဆွဲနေသည့် မော်တော်ဖြစ်၏။ မနက်ပိုင်း ၁၀ နာရီခွဲခန့် အချိန်မှာ ပြန်ထွက်ပေမည်။ မော်တော်ဆိုက်ကပ် နေသည်မှာ အချိန်သိပ်ကြာလှဟန်

မရှိသေး။ ကမ်းစပ်ဆင်းပြီး မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့ မော်တော်ဝမ်းထဲမှာကုန်အနည်းငယ် ရောက်ရှိနေပြီး မော်တော်လက်တန်းဘေး တန်းလျားခုံပေါ်တွင် အသက် ၅၀ အရွယ်ရှိ ခရီးသည် တစ်ယောက်သာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က တန်းလျားခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသူ နားသို့ သွားရောက် ထိုင်လိုက်ပြီး မေးလိုက်မိသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါက ပြည်တော်အေး ရွာကို ပြန်မှာ။ မြို့မှာဈေးလာဝယ်တာလေ၊ မင်းကကော ဘယ်လိုက်မှာလဲ”

ထိုင်နေသည့် သူက ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့်ပင် ပြန်လည် ဆက်ဆံကာမေးလာသည်မို့-

“ကျွန်တော်က မလိုက်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ပြည်တော်အေးရွာကဆိုတော့ မမြဟန်ကိုသိလား”

“ဟာ သိတာပေါ့၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး တစ်ရွာတည်းသားတွေပဲ”

“ကုန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော် လောက်က မမြဟန်တို့အိမ်က လက်ကောက်ပျောက်တဲ့ ကိစ္စ နောက်ပိုင်း ဘာသတင်းမှမကြား ရလို့ပါ။ အစ်ကိုကြီးများ သိသ လားလို့ မေးချင်လို့ပါ”

“ဪအေး အဲဒီကိစ္စက ပြီး သွားပါပြီ”

“ဘယ်လိုပြီးသွားတာလဲ”
ကျွန်တော်က တစ်ဖက်လူ အပေါ် အားမနာဘဲ သိချင်သည့် အနေအထားသာ ဆန္ဒ စောနေ မိသည်။ ထိုလူကလည်း စိတ် ရှည်လက်ရှည်နှင့် ပြန်ပြောပြပါ သည်။

“ဒီလိုကွ... လက်ကောက် ပျောက်တဲ့ကိစ္စမှာ အတွင်းလူပါ လို့ဖြစ်တာပါ။ ပြောရရင်တော့ ရွာထဲက မောင်ချစ်ထွေးဆိုတဲ့ လူငယ်လေးနဲ့ မမြဟန်ရဲ့ညီမ မမြကြည်တို့ လူငယ်ချင်းမေတ္တာ မျှနေကြတာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိကြပြီတဲ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ခိုးပြေးကြဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့ ခိုးပြေးကြပြီး ပြန်အပ်တဲ့အခါ မောင်ချစ်ထွေး က ရပ်ရွာ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ခန်းဝင်ပစ္စည်းလေးနဲ့ တင့်တောင်း

တင့်တယ်ပြန်အပ်နိုင်ဖို့ မမြကြည် က မောင်ချစ်ထွေးကို သူ့လက် ကောက်ပေးပြီး ထုခွဲခိုင်းလိုက် တာပါ။ မမြကြည်က သူ့အိမ်ကို တော့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ပျောက် သွားတယ်လို့ ပြောထားတယ်။ မောင်ချစ်ထွေးကလည်း ဆင်းရဲ ရှာတယ်။ ရွာထဲမှာ ကြွေးမြီက လည်းရှိတယ်။ မိခင်မုဆိုးမကြီး ကိုလည်း လုပ်ကျွေး နေရရှာ တယ်။ မမြကြည်ကလည်း မောင်ချစ်ထွေးကို ဒီလိုမှ မလုပ် ပေးရင် ပြန်အပ်နိုင်စွမ်း မရှိမှာ စိုးလို့လုပ်ရတာ ဖြစ်မှာပါ။
ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်

ကဲ မကောင်းရှာကြပါဘူး။ မြို့ မှာလက်ကောက်သွားရောင်းတာ သိသွားလို့ ရွာလူကြီးအိမ်မှာ ရှင်းကြရတယ်။ မောင်ချစ်ထွေး က အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံတဲ့ အတွက် မမြဟန်က အမှုမှာ သူ ညီမပါဝင်နေတာ သိလို့ အမှု ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ လက် နောက် ရောင်းရတဲ့ငွေကိုသာ ပြန်ယူ ထားလိုက်ကြတယ်။ နောက်ပြီး မမြဟန်က သူ့ညီမ ကို မောင်ချစ်ထွေးနဲ့ သဘော မတူလို့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်နဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ထား လိုက်တော့ လူငယ်တွေ တစ်ဦး နဲ့တစ်ဦး ပြတ်စဲသွားကြပြီး အခု တော့ မောင်ချစ်ထွေးလည်း အိမ် ထောင်ကျသွားပြီ”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူနဲ့လဲ”
ကျွန်တော်က နားထောင်နေ ရာမှ စိတ်ဝင်စားလျက် ဆက် မေးမိရာ-

“ရွာထဲက ဈေးဆိုင်က အပျို ကြီးမငွေခင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျ သွားတာ။ မောင်ချစ်ထွေးက တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသွားပါ တယ်။ သူ့မှာ သူ့ဖခင်ကြီး မသေခင်ကမကျွန်ုပ်မမာလို့ ဆေး

ကုစရာမရှိတဲ့ အတွက် အပျိုကြီး မငွေခင်ဆီက ချေးငှားခဲ့ရတဲ့ ကြွေးကော၊ ဈေးဆိုင်မှာ ကြွေး ယူစားတဲ့ ဈေးဖိုးကော ရှိတယ်။ သူ့မှာလုပ်လုပ်စားစားနဲ့ ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား။ မငွေခင်က ရုပ်ဆိုးပေမယ့် ပစ္စည်းရှိတယ်လေ။ နောက်ပြီး မောင်ချစ်ထွေးကိုလည်း တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိခဲ့ပုံရတယ်။ မောင်ချစ်ထွေးကလည်း မထူးတော့ပြီဆိုပြီး သူ့ဘဝအတွက် ဖန်တီးပြောင်းလဲလိုက်တယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ”

ပြောပြသူ၏ စကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်၏ရင်မှာ မော့ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ မမျှော်လင့်သော စိတ်မကောင်းစရာ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

လက်ကောက်ပျောက်သည့် ကိစ္စမှာ ဤသို့သော သက်ရောက်ခြင်းအထိ ဖြစ်လာနိုင်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ပါ။ မြို့သို့ လက်ကောက် လာရောင်းသည့် အကြောင်းကို ပြည်တော်အေးရွာသို့ စာမရေးပို့မီဘဲ အမှုမဲ့နေ

လိုက်မည်ဆိုပါက မောင်ချစ်ထွေးနှင့် မမြကြည်တို့၏ ချစ်ခြင်းမှာ ကွဲကွာသွားကြမည် မဟုတ်သော်ငြား-

ထိုကဲ့သို့ စာမရေးပို့မီလျှင်လည်း ကျွန်တော့်အနေနှင့် သိလျက်နှင့် မျက်ကွယ်ပြုရာ တာဝန်မဲ့ရာ ကျရောက်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် မြစ်ပြင်ဘက်ဆီသို့ တွေဝေငေးမော ကာ ထိုင်နေမိရင်း မော်တော်ပေါ်သို့ ခရီးသည်များ တစ်စတစ်စ ရောက်လာကြသည်ကို ဂရုပြုမိလိုက်သည်။ မကြာမီ မော်တော်ပြန်ထွက် တော့မည်ဖြစ်၍-

“အစ်ကိုကြီးရေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“အေး...အေး”

ထိုင်နေသူအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ရောက်လျက် အိမ်သို့သာ တန်းပြန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့မနက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်လှနှင့် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ပြည်တော်အေးရွာသို့ မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ၅

နှစ်ခန့်က ထိုဖြစ်ရပ်ကလေးကို မမေ့နိုင်သေးပါ။ အမှန်ဆိုရပါ မှု ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်ရင်မှာ မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားရသည့် အငွေ့ အသက်ကလေးများ စွဲငြိကျန်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် အစ်မကြီး မမြဟန်၏ညီမ မမြကြည်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား၊ မောင်ချစ်ထွေးနှင့် ဖူးစာလွဲခဲ့ရသည့်အတွက် တစ်ကိုယ်တည်း ဘဝနှင့်ပင် ရှိနေမည်လား ဆိုသည်ကို မသိပါ။

ပန်းတနော် ကျောမိုး

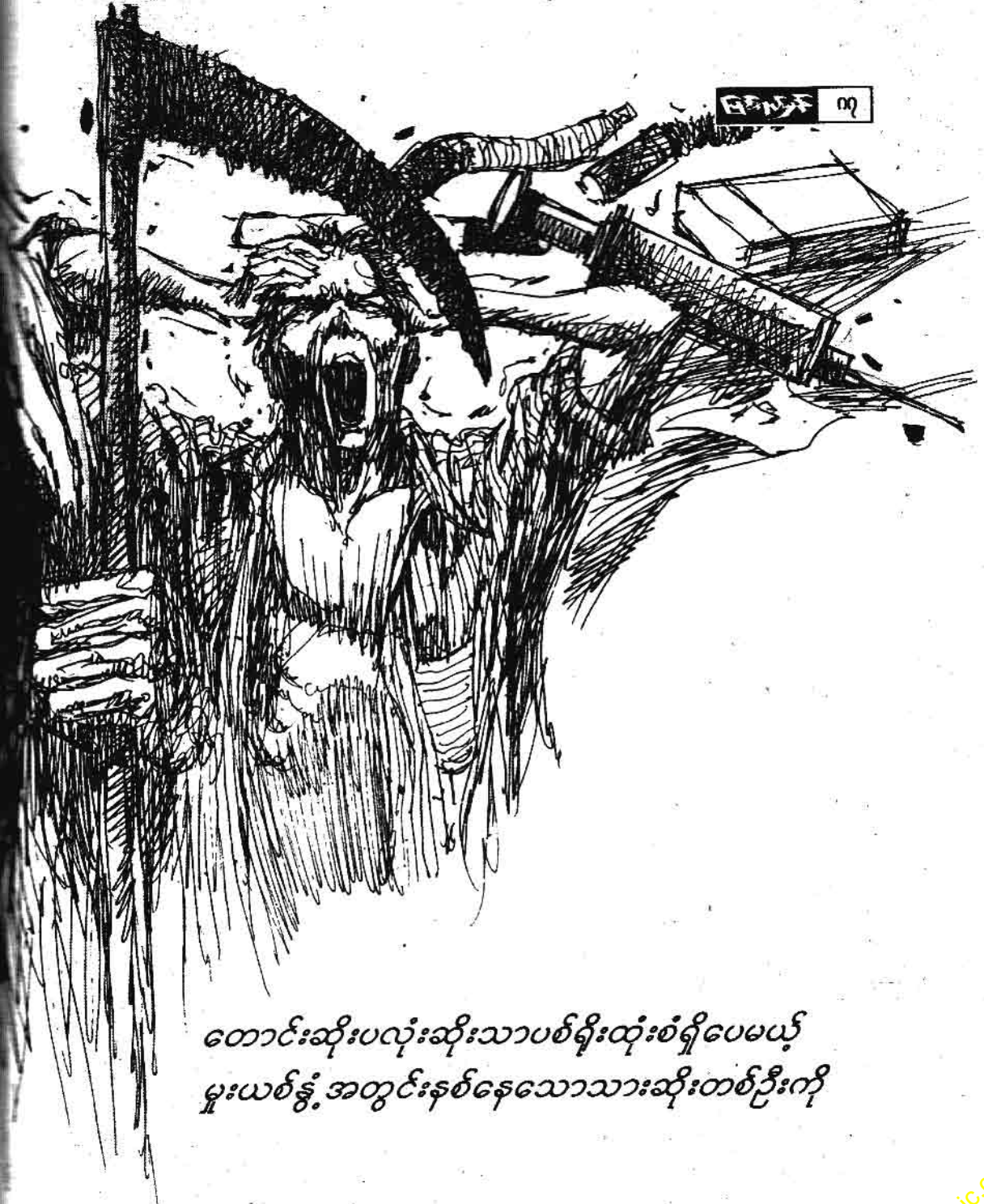

စော့စော့လဲလဲဝဲဝဲ ပဲပဲပဲ

စိန်ကတိက

၂၀၁၂ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂ ရက်

တောင်းဆိုပလုံးဆိုသောပစ်ခတ်ထုံးစံရှိပေမယ့်
မူးယစ်နွံ့အတွင်းနစ်နေသောသားဆိုတစ်ဦးကို

ရှောင်လေဝေးဝေး မူးယစ်ဆေး

ကချင်ပြည်နယ်၏ ရာသီဥတုထဲတွင် မိုးရာသီကား အဆိုးဝါးဆုံးကာလရာသီဖြစ်သည်ဟု နယ်ခံများက ပြောကြားကြ၏။ မိုးအဆက်မပြတ်ရွာ၏။ တစ်နေ့ကုန် မိုးစွေနေတတ်၏။ မိုးအပြင်လေကပါ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်တတ်၏။ မိုးပြင်းလေပြင်းတိုက်ခတ်လျှင်သွားလာစရာအကြောင်း ရှိက သွားလာမှုနည်း၏။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှ၏ ဟု ဆိုကြ၏။

ယခုလည်း မိုးစွေနေသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

ဗန်းမော်ရဲစခန်းမှ လှမ်း၍ မြင်နေရသော တောင်တန်းကြီးငယ်များသည် မိုးမှုန်များအကြားတွင် ထီးထီးမားမားတည်ရှိနေပါ၏။ မှုန်ဝါးဝါးမြင်တွေ့နေရသည့် တောင်တန်းကြီးငယ်များအား စခန်း၌ နေ့တာဝန်မှူးအဖြစ်

တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဒုရဲအုပ် ဦးသိန်းရွှေသည် ငေးကြည့်နေရင်းမှ မိမိ၏ဇာတိဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့ကို လှမ်းနေမိသည်။ လှမ်းစိတ်ကလေးများက ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေအား ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ရန်ကုန်သားကြီး ဒုရဲအုပ် ဦးသိန်းရွှေသည် ရွှေကူရဲစခန်းမှ ဗန်းမော်ရဲစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်မှာ ခြောက်လခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း ၎င်းဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့ရသည့် အမှုပေါင်းကား မနည်းတော့ပြီ။

လူသတ်မှု၊ လူယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ ခိုးမှု၊ ရိုက်မှု စသည်အမှုကြီးငယ်များအား တာဝန်အရ ဖြေရှင်းခဲ့ရ၏။ အထက်လူကြီးများ၏ ချီးကျူးမှုကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရကာ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်

များလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရ၏။

ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေ၏ တာဝန်ဝတ္တရားကျေပွန်မှု၊ နယ်သူနယ်သားအပေါင်းအား လိုက်လျောညီထွေစွာ ဆက်ဆံမှု၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊ မှန်ကန်သော အကူအညီပေးမှု၊ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းမှုများကြောင့် ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေအား တစ်နယ်သားလုံး ချစ်ခင်ရိုသေ၊ လေးစားကြ၏။

သို့သော် ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေသည် ဘဝင်မြင့် မာန်ထောင်လွှားခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ မိမိ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမည့် တာဝန်အား သင်တန်းမှ ချမှတ်ပေးလိုက်သည့် အသိ၊ ပညာတို့ဖြင့် ချင့်ချိန်စဉ်းစားဝေဖန်၍ စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်သဖြင့် ၎င်းကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရသည့် အမှုကိစ္စကြီးငယ်မဟူ

အားလုံးအဆင်ပြေ၏။ တစ်ဖက်
လူကို အကူအညီပေးနိုင်သ၍
ပေး၏။

ယခုလည်း ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်း
ရွှေသည် စခန်း၌ နေ့တာဝန်မှူး
အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
ခိုက် ရဲတပ်သားသစ်ကလေး
မောင်ကျော်သန်း၏ လာရောက်
သတင်းပို့စကားကြောင့် အတွေး
စိတ်ကလေးများ ပြေပျောက်သွား
လေသည်။ တပ်သားသစ်
ကလေးအား ဤသို့ ပြန်မေးမြန်း
မိလေသည်။

“ဘယ်လို ... ပြန်ပြော
စမ်းပါဦးကွ ကောင်လေးရ”

“ဆရာကြီးတို့နဲ့ တွေ့ပါရ
စေဆိုပြီး လူသုံးယောက်စာ ဝင်
ခွင့်တောင်းနေတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ရိုသေလေးစားစွာ ပြော
လေသည်။ ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေက

“ကိစ္စရှိလို့နဲ့ တူတယ်။
အထဲလွတ်လိုက်ကွာ”

ဟုပြောဆိုကာ ဂိတ်ဝသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ အရပ်
ပူပူဝဝက တစ်ယောက်။ အရပ်
ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့်လူက တစ်
ယောက်၊ မိန်းမကြီးက တစ်
ယောက် စုစုပေါင်း သုံးယောက်

**သူတို့ရဲ့သားက
အခု
ဘိန်းဖြူသားကောင်
ဖြစ်နေပြီ
ဆရာကြီးရဲ့။
အဲဒါ ဆရာကြီးတို့
ကူညီပါခင်ဗျာ”**

ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။
အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း
ထိုသုံးယောက် ၎င်း၏ရှေ့မှောက်
သို့ ရောက်ရှိလာကာ အရပ်ပူပူ
ဝဝနှင့်လူက ဤသို့ပြောကြားလေ
သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် စိုး
မောင်။ မလူလာကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ
ပါ ဆရာကြီး။ သူက ဦးအိုက်စံ၊
ဒါက သူ့ရဲ့မိန်းမ ဒေါ်သန်းမေ
ပါ”

ဟု ကျန်လူများနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးလေသည်။ ဒုရဲအုပ်
ဦးသိန်းရွှေက ...

“ကျုပ်တို့ ဘာအကူအညီ
ပေးရမလဲ”

“ဒီလိုပါဆရာကြီး။ အခု
လာရတာက သူတို့ရဲ့သား ရဲ
မောင်ကိစ္စပါခင်ဗျာ။ သူတို့ရဲ့
သားက အခု ဘိန်းဖြူသားကောင်
ဖြစ်နေပြီ ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒါ
ဆရာကြီးတို့ ကူညီပါခင်ဗျာ”

ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေက ဤသို့
ပြောလေ၏။

“ခက်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့
ကို အပ်ရင် ကျုပ်တို့က တာဝန်
အရ လုပ်ရမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့
စဉ်းစားကြပါ။ ကောင်လေး

အတွက်လည်း ထည့်ပြီးစဉ်းစား ကြပါဦး”

ထိုအခါ ဦးအိုက်စံ၏ဇနီးသည်က ဤသို့မျက်ရည်ကလေးကျ၍ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မတို့သားကလေး ဒီအပြစ်မျိုးရောက်တာ ကျွန်မတို့အပြစ်ပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့မှာက ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ အလိုလိုက်မိတာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ အခု သားက အိမ်မှာလည်း ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေတယ် ဗိုလ်ကြီးရဲ့။ ပစ္စည်းတွေ ခိုးရောင်း၊ မိဘမှာမည်တွေ သုံးပြီး ငွေချေး သုံးဖြုန်း မူးယစ်ဆေးတိုးလုပ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း မနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ဒီဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဗိုလ်ကြီးတို့ဆီ အကူအညီတောင်းဆိုလို့ အခုလို လာခဲ့ရတာပါရှင်။ ကျွန်မတို့ကို ကူညီပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒုရဲအုပ် ဦးသိန်းရွှေက ...

“အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သားကို ဆရာဝန်နဲ့ ပြသပြီး ကုလိုက်ရင် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့

တာဝန်အရ လုပ်ရရင် ခက်ကုန်မယ်။ ဆရာဝန်နဲ့ အရင်ပြုကြည့်ဗျာ”

ဟု အကြံဉာဏ်ပေးသော် ၎င်းတို့လည်း တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ကာ ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေအား မလူလာဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိုးမောင်က ဤသို့ပြောဆိုလေသည်။

“သူတို့သားကို ဆရာဝန်နဲ့ ပြသကုသပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဆရာကြီးရဲ့။ အခု ပိုဆိုးလာလို့ ဆရာကြီးတို့ဆီ လာရတာပါ။ အကူအညီပေးပါခင်ဗျာ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့။ ပထမဦးဆုံး ခင်ဗျားတို့ သိထားရမှာက ကျုပ်တို့ကို အပ်ရင် ကျုပ်တို့က ဥပဒေအတိုင်း လုပ်ရမှာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကို နားလည်ပေးစေချင်တယ်။ နိုင်ငံတော်က ချမှတ်ထားတဲ့မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု ပြစ်မှုအနေနဲ့ အရေးယူရမှာ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့လည်း အပြစ်မကင်းဘူးဗျ။ ဘယ်နဲ့ဗျာ။ ကိုယ်သားသမီးကို ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့။ အလိုလို က်တာလည်း အလိုလို က်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့

အလွန်အကျွံဖြစ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းပဲ။ မလဲဗျာ။ အခုတော့ အားလုံး စိတ်မကောင်းစရာတွေ ဖြစ်လာရပြီ။ ခင်ဗျားတို့သားက မူးယစ်ဆေးဝါး၊ ဘိန်းဖြူစွဲနေပြီဆိုတော့ နောင်တစ်ချိန်မှာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတွေ လုပ်လာတော့မှာ။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားတို့သားကို စခန်းကို ချောမော့ခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးပါမယ်”

ဟုပြောကြားမှ ၎င်းတို့ အားလုံး၏မျက်နှာများ ပြုံးယောင်သန်းလာကာ ဤသို့ပြောလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့သားလေးကို ချောမော့ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ နှုတ်ဆက်၍ ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်သွားကြလေသည်။ စခန်းမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားကြသော ၎င်းတို့ကို ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေ ကြည့်ရင်း ၎င်းကိုယ်တိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် မဖြစ်မီက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ကျောင်းအောင်သူငယ်ချင်း ကိုဝင်းရွှေ၏ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေလေ

သည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နယ် မြေကား ကျောင်းသားကျောင်းသူများနှင့် စည်ကားလျက်ရှိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ယခု ဒုရဲအုပ်ဖြစ်လာမည့် ကိုသိန်းရွှေသည် ပထမနှစ် ဒဿနိကဘာသာရပ်ချင်းတူသူသူငယ်ချင်းကိုဝင်းရွှေနှင့် စတင်ခင်မင်ခဲ့၏။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ၎င်းတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညီအစ်ကိုရင်းတမျှ ချစ်ခင်တွယ်တာကြ၏။ သွားအတူ လာအတူ စားအတူ။

၎င်းတို့ ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်လာကြသည့်အခါ ကိုဝင်းရွှေ ဗွေဖောက်လာသည်။ အပေါင်းအသင်းများလာသည်။ လူပေါင်းမှားလာသည်။ ဆေးသမား(မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲသူ)များနှင့် ပေါင်းသင်းမိလေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုဝင်းရွှေလည်း နောက်ဆုံး မူးယစ်သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ဆေးစွဲသူဖြစ်လာသည်။

ကိုသိန်းရွှေ အမျိုးမျိုးတား

၏။ မူးယစ်ဆေးသည် မကောင်းသောအကျိုးကို ဖြစ်စေ၏။ လူညွန့်တုံးစေ၏။ အမျိုးမျိုးပြောဆိုသော်လည်း ကိုဝင်းရွှေကား မူးယစ်သားကောင်ဘဝထဲသို့ ဇွတ်တိုးဝင်သွားလေသည်။

၎င်းတို့ တတိယနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုဝင်းရွှေ တစ်ယောက် မူးယစ်ဆေး၏ဒဏ်ကို လှလှကြီးခံယူကာ သေပွဲဝင်ခဲ့ရလေသည်။ ကိုသိန်းရွှေတစ်ယောက် ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ချစ်ခင်ရပါသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့၍ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကိုသိန်းရွှေသူငယ်ချင်းအံ့တွက် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။ မူးယစ်ဆေး၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ဝါးမျိုးမှုအန္တရာယ်ကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ အသွေးကိုယူ၊

အသားကိုယူ နောက်ဆုံးအထက်ပါ ယူသွားသေး၏။ ကိုသိန်းရွှေ ၎င်း၏သူငယ်ချင်းအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“ထမင်းချိုင့်ရောက်နေပြီ ဆရာ”

ဟူသော ကင်းသမားလေး၏ စကားသံကြောင့် ဒုရဲအုပ်ဦးသိန်းရွှေ အတွေးပြန်ဝင်လာကာ မူးယစ်ဆေးဝါးသားကောင်ကလေးကို မည်သို့ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို တွေးတောနေလေတော့သည်။ စခန်းအပြင်၌ မိုးရွာသွန်းမှုကား ဘုဂုန်းဂုန်း တဖြုန်းဖြုန်းရွာသွန်းနေလေ၏။

စိန်ဖောက်က

၉၂ မြန်မာ

ရန်ကုန်မြစ်လယ်ခေါင်မှာ ခရီးသွားပြည်သူထွေကို
မရုဏတိုင်းပြည်သို့ ဦးတည်စေခဲ့တဲ့

တိုးအေးသင်္ဘောကြီး ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ
စိတ်ဝင်စားစရာဥပဒေရေးရာ

၆၀၂၄ ၉၃

၆၀၂

၆၀၂၄
၆၀၂၄
၆၀၂၄
၆၀၂၄

ထက်အောင်ကျော် (ကညွတ်ကွင်း)

တိုးအေးတရွှေ

မရဏအဖြစ်သိုးနှင့်တိုးအေး

၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ ရက်နေ့။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသည် ခရီးသည်များ၊ ကူလီများ၊ ဈေးသည်များဖြင့် စည်ကား ရှုပ်ထွေးနေသည်။ လူပေါင်းစုံတို့၏ အော်သံ၊ ခေါ်သံ၊ စကားပြောသံများဖြင့်လည်း ပွက်လောရိုက် ဆူညံလျက် ရှိသည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် တိုးအေးအမည်ရှိ သင်္ဘောကြီးဆိုက်ကပ်ထားသည်။

တိုးအေးသည် ပြည်တွင်း ရေကြောင်းပိုင်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်နှင့် ဒလကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးပေးနေသော သင်္ဘောဖြစ်သည်။

မရဏနာရီလက်တံက တစ်ထစ်ချင်း၊ တစ်ထစ်ချင်း ရွေ့လျားလာနေသည်။

သေခြင်း၏အေးစက်မှု တွေလွှမ်းခြုံလျက်ရှိစဉ် သေမင်း၏ တမန်တော်တွေကလည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိနေကြသည်။

သို့သော် ထိုအခြင်းအရာကို မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ သတိမမူမိကြ။

ညနေ ၃ နာရီ ၄၅ မိနစ်ခန့်တွင် တိုးအေးဆီမှ ဆူညံသော စက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနည်းငယ် နောက်ကျနေသည့် ခရီးသည်များ သင်္ဘောရှိရာသို့ အပြေးဆင်းလာကြသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် တိုးအေးသည် ဥဩသံရှည်တစ်ချက်နှင့်အတူ ဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ထွက်ခွာလာသည်။

ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွေသည် တိုးအေးကို ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းမှ ၄၅ ဒီဂရီခန့် စောင်း၍ ဒလဘက်

သို့ ခုတ်မောင်းစေသည်။

ညနေ (၄) နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သေမင်း၏ အချက်ပေးသံတွေကို ကိုကျွေ စတင်ကြားလိုက်ရသည်။

“သင်္ဘောကြီး ..... သင်္ဘောကြီး”

ခရီးသည်တို့၏ အော်ဟစ်သတိပေးသံကြောင့် ကိုကျွေ ထွက်ကြည့်၏။

ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။

“ဘုံဘောမာရူး”
ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီး၏ အမည်ကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။

မိမိသင်္ဘော တိုးအေးနှင့် ကိုက် ၁၅၀ ခန့် ဝေးသေးသည်။ ကြမ္မာငင်ခြင်းပင် ဖြစ်မည်

ထင်၏။ ကိုကျွေသည် စက်
အချိန်လျော့၍ ပင်လယ်ကူး
သင်္ဘောကြီးနှင့် ဘေးတိုက်ယှဉ်
မောင်းလျှင် အန္တရာယ်ကင်းမည်
ကို သိသော်လည်း ထိုသို့ပြုစေပ
ရန် စိတ်မကူးမိ။

စက်ကုန်မြင့်၍ ပင်လယ်ကူး
သင်္ဘောကြီး၏ရှေ့မှ လွတ်အောင်
ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် စက်ကို ရှေ့
သို့ အပြည့်မောင်းရန် စက်ခန်းသို့
အချက်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် စက်ခန်းအုပ်
ဦးမောင်စိန်မှာ စက်ခန်းအတွင်း
ရှိမနေခဲ့။

တိုးအေး၏ တစ်နေရာရာ
တွင် ရောက်နေပေသည်။

စက်ခန်းအတွင်း စက်မောင်း
နေသူမှာ ဒုဆီလောင်း မောင်
ဘကြည် ဖြစ်သည်။

မောင်ဘကြည်သည် အချက်
ခေါင်းလောင်းပေးသံ ကြားသည်
နှင့် စက်ရှိန်ကို အမြင့်ဆုံးသို့ မြှင့်
လိုက်သည်။

စက်မောင်းသံ ဘဒုန်းဒုန်း
က နားကွဲလှမတတ် ဆူဆူညံညံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မမောင်းနဲ့ ... မမောင်း

“တိုက်တော့မယ်...
တိုက်တော့မယ်...
တိုက်တော့မယ်”
ခရီးသည်များ၏
ငယ်သံပါအောင်
အော်ဟစ်သံကို
ဆိပ်ကမ်းများဆီကပင်
ကြားနေရသည်။

နဲ့။ မလွတ်နိုင်ဘူး”

အခြေအနေကို စိုးရိမ်တကြီး
စောင့်ကြည့်နေသည့် ခရီးသည်
များက အော်ဟစ်တားဆီးကြ
သော်လည်း ကိုကျွေ မည်သို့မျှ
မတုံ့ပြန်မိ။

တိုးအေးသည် မြစ်လယ်
တွင် ခုတ်မောင်းနေသောပင်လယ်
ကူးသင်္ဘောကြီး၏ ရှေ့မှ လွတ်
အောင် ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေဆဲ
...

“တိုက်တော့မယ်... တိုက်
တော့မယ်... တိုက်တော့မယ်”

ခရီးသည်များ၏ ငယ်သံ
ပါအောင် အော်ဟစ်သံကို ဆိပ်
ကမ်းများဆီကပင် ကြားနေရ
သည်။

ထိုအခါမှ ကိုကျွေ သတိ
ပြန်ဝင်လာသည်။

“နောက်ပြန် အပြည့်
မောင်း”

အချက်ပေးခေါင်းလောင်း
ပေးလိုက်သည်။

သူသည် စက်ကုန်တင်၍
လွတ်ကင်းအောင်ကြိုးစားခဲ့သည်။
ယခု မလွတ်နိုင်မှန်း သိသည့်
အခါ တိုးအေးကို နောက်ပြန်
မောင်းရင်း တက်မကို လက်

ဘက်သို့ အကုန်ပေးကာ သင်္ဘောကြီးနှင့် ပွတ်ပြီး တိုက်မိရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏ ပြုလုပ်ချက်တို့က စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ နောက်ကျသွားလေပြီ။

ဂျပန်ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ဘုံဘောမာရူးက သူ့လမ်းကြောင်းရှေ့တွင် ရောက်ရှိလာသည့် တိုးအေးသင်္ဘောအား တိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ညနေ (၄) နာရီတိတိပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာများ

ခရီးသည် သုံးရာခန့် တင်ဆောင်ထားသည့် တိုးအေးသည် ရန်ကုန်မြစ်လယ်တွင် တုံးလုံးလဲကျသွားခဲ့သည်။

မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ရေပြင်ပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ခရီးသည် အများအပြား တိုးအေးနှင့်အတူ ရေအောက် ပါသွားခဲ့ရသည်။

အသက်ဘေးကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ကူးခတ်နေသူတွေနှင့်။

ဝန်စည်စလယ်များကို ဖက်တွယ်ရင်း ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ မျောပါနေသူတွေကလည်း အမြောက်အမြား။

အခင်းဖြစ်နေရာသို့ ရန်ကုန်နှင့် ဒလဆိပ်ကမ်းများဘက်မှ မော်တော်၊ စက်လှေများနှင့် ၎င်းကမ္ဘာများ ချက်ချင်းရောက်လာကြသည်။

ဘေးဒုက္ခရောက်နေသူ များအား ဆယ်ယူကယ်တင်၍ ဆိပ်ကမ်းသို့ ပို့ပေးကြသည်။

သေကံ မရောက်သူတွေအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပေမယ့် ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးများကြောင့် ရောက်လာသူအပေါင်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရသည်။

သမီးငယ်အမည်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း အရူးတစ်ပိုင်း ပြေးလွှားနေသော မိခင်တစ်ဦး။

သားကိုရှာရန် မြစ်ထဲပြေးဆင်းနေသည့် မိခင်တစ်ဦးကိုမူ လူတွေ ဝိုင်းဆွဲနေကြရသည်။

ကမ်းပေါ်မှာ ငိုကြွေးသံတွေ ညံ့နေသည်။

လှေ၊ မော်တော်အချို့က အောက်ဘက်ထိ လိုက်ရှာကာ

မျောပါသွားသူများကို ကယ်တင်ကြသည်။

ရေနစ် သေဆုံးသူတို့၏ အလောင်းတွေကလည်း မရှာရက်၊ မမြင်ရက်စရာ။

ဆန့်သောလက် မကွေးမီ၊ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ ချစ်ခင်သူတို့နှင့် သေကွဲပွဲကြရလေပြီ။

“နေဝင်တော့မယ်။ ရှာကြပါဦး။ ကျွန်မသားလေး ... ကျွန်မသားလေး”

နေရောင်ခြည်တို့အား ပျော်မွှေးမိန်လာသည်နှင့်အတူ မျှော်လင့်ချက်တို့ကလည်း တစ်စတစ်စ နည်းပါးလာခဲ့သည်။

နေလုံးကြီးသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် အနောက်အရပ်သို့ ထွက်ခွာ သွားခဲ့သည်။

ရှာဖွေကယ်တင်သူတို့ ကားလက်မလျှော့ကြသေး။ မြစ်ပြင်ကွယ်ကြီးအတွင်း ဆလိုက်မီးများ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ အသုံးပြု၍ စုန်ဆန်လူးလားရှာဖွေနေကြဆဲ။

အလောင်းအချို့ ထပ်မံ ရရှိသည်။ ထိုအထဲမှာ နို့စို့ကလေးငယ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ရင်း သေဆုံးခဲ့ရှာသည့် မိခင်၏ ဖြစ်ရပ်က မြင်သူတိုင်း၏ ရင်ကို

ဆိုနစ်လှိုက်လှဲ့ မျက်ရည်ဝဲစေခဲ့သည်။

ရှာဖွေခြင်းကို ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာမှ အဆုံးသတ်ခဲ့ကြသည်။

ရေနစ်သေဆုံးသည့် ခရီးသည်တို့၏ အလောင်းအချို့ကား ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းနှင့် ဒီရေ ဝင်ထွက်ရာ ချောင်းငယ်များအတွင်း ရက်အတန်ကြာထိ တွေ့ရှိနေခဲ့သည်။

တိုးအေးသင်္ဘော နစ်မြုပ်မှုကြီးတွင် အပြစ်မဲ့သူ ခရီးသည်ပေါင်း ၉၀ ကျော် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ကျန်ခရီးသည် ၂၀၀ ခန့်တို့မှာလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အနေဖြင့်လည်း တန်ဖိုးများစွာ ထိုက်တန်သော သင်္ဘောတစ်စီး ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တိုးအေးသင်္ဘောမှ တာဝန်အရှိဆုံးသူ (၂) ဦးဖြစ်သည့် ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွေနှင့် စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၀၄(က)/၃၄ဖြင့် အမှုဖွင့် အရေးယူခဲ့သည်။

အမှုသည် အထူးရာဇဝတ်ရုံးမှ ဗဟိုတရားရုံး စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့ထိ ရောက်ရှိခဲ့သောအမှုဖြစ်သည်။

ဗဟိုတရားရုံးစီရင်ရေး အဖွဲ့၏ ကြားနာသုံးသပ်ချက်၊ စိစစ်ဝေဖန်ချက်များမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါတော့သည်။

ရေယာဉ်အုပ်ကိုကျွေနှင့် တရားဥပဒေ

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့တွင် ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွေနှင့် စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၀၄(က) ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှား၍ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ထောင်ဒဏ်(၁၅)နှစ်စီ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ပြစ်ဒဏ်အပေါ် ကျေနပ်ခြင်းမရှိ၍ ကိုကျွေနှင့်ဦးမောင်စိန်တို့က အကျိုးဆောင်ရွေးနေများဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံတက်ခဲ့သည်။

ကိုကျွေ၏ ပညာရှိအကျိုးဆောင်ကြီးက အယူခံလွှာတင်ပြသည့်အချက်အလက်များမှ အချို့

မှာ -
* မူလရုံးက အပြစ်ဒဏ် (၇) နှစ်သာချမှတ်ခြင်းကို အတည်ပြုအဖွဲ့မှ မိမိအလိုအလျောက် အပြစ်ဒဏ် (၁၅) နှစ်သို့ တိုးမြှင့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ လွဲမှားနေကြောင်း၊

** အထူးရာဇဝတ်ရုံးက စစ်ဆေးကြားနာနိုင်သောအမှု ပုဒ်မများကို ၁၉၆၂ ခုနှစ် အထူးရာဇဝတ်ရုံး ဥပဒေတွင် ဇယားပြုလုပ်ဖော်ပြထားရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ-၃၀၄ (က) ဖော်ပြခြင်း မရှိကြောင်း။

*** ကိုကျွေသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်အကြံအစည် မရှိကြောင်းနှင့် **** သင်္ဘောချင်းတိုက်ရခြင်းမှာ ဂျပန်သင်္ဘော၏မှားယွင်းမှုကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဂျပန်သင်္ဘော ဘုံဘောမာရူးမှ သက်ဆိုင်သူအရာရှိများကိုလည်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးသင့်ကြောင်း တင်ပြထားသည်။

တင်ပြချက်များအား ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိုးလှိုင်နှင့်အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးသန့်ဇင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားရုံး

စီရင်ရေးအဖွဲ့က တစ်ချက်ချင်းစီ စိစစ်ဝေဖန်ခဲ့သည်။

အမှုတွဲကို လေ့လာသော အခါ -

* အတည်ပြုအဖွဲ့သည် မူလ ရုံးက ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် ချမှတ်ခြင်းကို မိမိတို့ အလို အလျောက် ထောင်ဒဏ် (၁၅)နှစ် သို့ တိုးမြှင့်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ဥပဒေ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အပြစ်ဒဏ်ကို တစ်ကြိမ် ပြန်လည် ပြင်ဆင်စေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ် ချမှတ်ခြင်းမှာလည်း တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ပြင်ဆင်သတ်မှတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

** အထူးရာဇဝတ်ရုံးမှ စစ်ဆေးနိုင်သော ပြစ်မှုများ စာရင်းဇယားတွင် ပုဒ်မ-၃၀၄(က) မတွေ့ရဟူသော တင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ၁၉၆၂ ခုနှစ် အထူးရာဇဝတ်ရုံး ဥပဒေကို ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဥပဒေအမှတ် ၃၄ အရ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ဤသို့ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ရာတွင် ဇယားဝင်ပြစ်မှုများကို ပယ်ချလိုက်ပြီးလျှင် အခြားတည်ဆဲဥပဒေအရပ်ရပ်တွင် မည်သို့ပင်

ပါရှိစေကာမူ အထူးရာဇဝတ်ရုံးသည် မည်သည့်ပြစ်မှုကိုမဆို စစ်ဆေးကြားရာ စီရင်နိုင်သည်ဟု ပုဒ်မ ၄(၁)တွင် အတိအလင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထား၍ ကိုကျွေနှင့်ပတ်သက်၍ တင်ပြသော ဥပဒေအချက်အလက်မှာ လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာအကြောင်းမရှိချေ။

*** ကိုကျွေသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်အကြံအစည်မရှိကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ ယခု ကိုကျွေအပေါ်တွင် အပြစ်ဒဏ်ပေးထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ-၃၀၄(က)မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်လိုသောဆန္ဒ၊ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန္ဒသာ ရှိမည်ဆိုလျှင် ကိုကျွေသည် လူသတ်မှုကျူးလွန်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ပုဒ်မ-၃၀၄(က) သည် ပေါ့လျော့ခြင်းဖြင့် သေစေမှုဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

**** သင်္ဘောချင်းတိုက်ရခြင်းမှာ ဂျပန်သင်္ဘော၏ မှားယွင်းမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဂျပန်သင်္ဘော ဘုံဘော

မာရူးမှ သက်ဆိုင်သူအရာရှိများကိုလည်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးသင့်ကြောင်း တင်ပြချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ဘုံဘောမာရူးသင်္ဘောတွင် ရေကြောင်းပြအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော ဦးကျော်ဝင်း(လိုပြ-၃၁)ကို စစ်ဆေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်က သင်္ဘောကြီး၏သွားလာမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမိန့်ပေးနိုင်သူမှာ ဦးကျော်ဝင်းသာဖြစ်၍ ဂျပန်သင်္ဘော မာလိန်မှူးမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်သင်္ဘော မာလိန်မှူးနှင့် အခြားအရာရှိများကို စစ်ဆေးရန် ပျက်ကွက်ခြင်းအားဖြင့် လျှောက်ထားသူ ကိုကျွေအပေါ် မည်သို့မျှ ထိခိုက်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိပေဟု စိစစ်ဝေဖန်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ဆိပ်ကမ်းဥပဒေ နှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေများအရ ရေယာဉ်အုပ်သည် သင်္ဘောတွေ့မည်ဆိုလျှင် ဥဩဆွဲရသည်။ သင်္ဘောမတွေ့မီ နောက်ပိုင်းကို ကြည့်ရှုပြီးအချက်ပေးရန် 'နောက်ကြည့်' ခေါ်သော သင်္ဘောသားထားရန် တို့ကိုလည်း ကိုကျွေပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားတွေ့ရသည်။

သင်္ဘောတွင်ပါသော ခရီးသည်များက လွတ်မည်မထင်၍ ဖြတ်မကူးရန် သတိပေးသော်လည်း ကိုကျွေးသည် ဇွတ်ဖြတ်ကူးခဲ့သည်။

ကိုကျွေးသည် သင်္ဘောကြီးကို မြင်ရချိန်တွင် စက်ကိုလျှော့၍ ကြိုကြိုတင်တင် သင်္ဘောကြီးနှင့် ဘေးတိုက်မောင်းလျှင် သင်္ဘောချင်း တိုက်မိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဆိပ်ကမ်းဥပဒေအပိုဒ် ၄၅ အရ ဆိပ်ကမ်းနယ်နိမိတ်အတွင်းတွင် အခြားသင်္ဘောများသည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများကို ဦးစားပေးရှောင်ရှားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

လွတ်မည်ထင်၍ အမြန်ဖြတ်မောင်းပါသည် ဟူသော ဆင်ခြေမှာလည်း လက်မခံသင့်။

သင်္ဘောစီးခရီးသည် ၃၀၀ ခန့်တို့၏အသက်ကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသူ တစ်ဦးသည် လွတ်လိုလွတ်ငြား ဟူ၍ အမြန်ဖြတ်မောင်းရန် ကြိုးစားခြင်းသည် ပင်လယ် မဆင်မခြင်ပြုမှုသော အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကျွေးသည် ခွဲ

**ဆိပ်ကမ်းနယ်
နိမိတ်အတွင်းတွင်
အခြား
သင်္ဘောများသည်
ပင်လယ်ကူး
သင်္ဘောကြီးများကို
ဦးစားပေး
ရှောင်ရှားရမည်
ဖြစ်ကြောင်း**

ဆိုသည့်အတိုင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ထင်ရှားသည်ဟု ဗဟိုတရားရုံးတော်က ယူဆသည်။

ထောင်ဒဏ် (၁၅)နှစ် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စဉ်းစားခဲ့သည်။

ထောင်ဒဏ် (၁၅)နှစ်မှာ သာမန်အားဖြင့်များသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ခရီးသည် (၉၀) ကျော် အသက်ဆုံးရှုံး၍ ခရီးသည် (၂၀၀) ခန့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ပြစ်မှုဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် တန်ဖိုးများစွာ ထိုက်တန်သော သင်္ဘောတစ်စီးလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးက ပေးထားသော အပြစ်ဒဏ် (၁၅) နှစ်ကို လျော့ပေါ့ပေးရန်အကြောင်း မမြင်ဟု ယူဆ၍ ရေယာဉ်အုပ်ကိုကျွေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၀၄(က)အရ ထောင်ဒဏ် (၁၅) နှစ် ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ အယူခံပယ်လိုက်သည်။

ဥပဒေနှင့်စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်

ဦးမောင်စိန်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ-၃၀၄(က) အရ

ထောင်ဒစ် (၁၅)နှစ် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ယခု အမှု အတွက် အပြီးအပြတ် လွှတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ဦးမောင်စိန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟိုတရားရုံး စီရင်ရေးအဖွဲ့၏ သုံးသပ်ဝေဖန်ချက်များမှာလည်း မှတ်သားစရာကောင်းသည်။

စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်အပေါ် တာဝန်ရှိသည်ဟူ၍ မူလရုံးက အပြစ်ပေးထားခြင်းမှာ သက်သေခံအမှတ် (က-က)၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ပြန်သော စခန်းအုပ်များအား ညွှန်ကြားချက်များအရ ဖြစ်သည်။

ထိုညွှန်ကြားချက်တွင် စက်ခန်းအုပ်သည် စက်ခန်းတွင် အချိန်မရွေး ရှိနေရမည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

သို့သော် ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ပြင်ဆင်သောအမိန့် ထပ်မံ၍ ထုတ်သည်။

ထိုအမိန့်အပိုဒ် ၁၇(က)တွင် စက်ခန်းအုပ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ဆိပ်ကမ်းအကပ်အခွာများတွင် စက်မောင်းစဉ်၌ ရှိနေရမည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်အချိန်တွင် သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း လက်မခံနိုင်ချေ။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် ဆိပ်ကမ်းအနီးမှ သွားလာနေခြင်း မဟုတ်။ မြစ်အလယ်မှ သွားလာနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စက်ခန်းတွင် ဦးမောင်စိန်ကိုယ်တိုင် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မောင်ဘကြည်ရှိသည်ဖြစ်စေ ရေယာဉ်အုပ်၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း စက်ကို အမြန်မောင်းပေးရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဦးမောင်စိန် စက်ခန်းတွင် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွေး၏ အလျင်စလို မောင်းနှင်ရန် ညွှန်ကြားမှုကြောင့် အချင်းဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်သည် တိုးအေးသင်္ဘောနှစ်မြုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်မရှိဟု ယူဆကာ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားစီရင်ထုံးတိုးအေး နှစ်မြုပ်သည်

သာဓကကိုနမူနာယူ၍ ခရီးသည်တင်ဆောင်သော ရေယာဉ်၊ လေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ်မောင်းသူများသည် အစစအရာရာ ခရီးသည်များ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းလွတ်စေမှုကို ဦးစားပေးရန် သင့်ပေသည်။

အမှုဖြစ်လာ၍ တရားခံအဖြစ်သို့ရောက်သောအခါမှ လူမှုရေးကို တင်ပြခြင်း၊ မသိ နားမလည်မှုကို တင်ပြခြင်း၊ တစ်ဖက်ယာဉ်၏ မှားယွင်းမှုကို တင်ပြခြင်း အစရှိသည်တို့မှာ တရားရုံးများက အထူးလိုအပ်မှသာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ထုံး ကိုကျွေးပါ (၂) နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ကို မှီငြမ်းကိုးကား ရေးသားအပ်ပါသည်။

ထက်အောင်ကျော် (ကညွတ်ကွင်း)

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေကြတဲ့ သူတို့

၂၀၂၂.၁၂.၂၀၁၃ ရက်နေ့က နေပြည်တော်ကောင်စီ နယ်မြေ တပ်ကုန်းမြို့တွင်
ည ၉:၅၀ နာရီ အချိန်က ဆိုင်ကယ်တိုက်မှုဖြစ် ပွားကြောင်းကြားသိရ၍ ယာဉ်မှ
စစ်ရုံးမှ တာဝန်မှူးဒုရဲအုပ်ထွန်း နိုင်မြင့်သည် အခင်းဖြစ်နေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု
စစ်ဆေးရာ တပ်ကုန်းမြို့၊ ဘုရင့်နောင် ရပ်ကွက် ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်း မိုင်တိုင်အမှတ်
၂၇၈/၃ နှင့် ၂၇၈/၄ အကြား ရဲမာန်လမ်းဆုံ တွင် ရှားပင်ဆိပ်မီးပွိုင့်ဘက်မှ မင်းမောင်
မောင်ဇော် ၂၀ နှစ် မောင်းနှင်လာပြီး ဆိုင်ကယ်၏ နောက်မှ မအေးသီရိဆွေ ၁၆ နှစ်
လိုက်ပါလာသည့် ၅ဃ/ ၅၉၀၂၂ ကင်ဘို ၁၁၀ အနက် ရောင် ဆိုက်ကယ်နှင့်မိုးကောင်း
ဘုရားဘက်မှ ရှားပင်ဆိပ်မီးပွိုင့် ဘက်သို့ ဘိုဘိုဝင်း ၃၁ နှစ် ပဒုက္ကမမြို့နေသူ
စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ၁၀ဃ/၉၁၄၅၁ ယာဉ် ၁၂၅ ဖြူ/နီ ဆိုင်ကယ်တို့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင် တိုက်မိသဖြင့် မင်းမောင်မောင်ဇော်တွင် ယာမျက်ခုံးပေါက်ပြဲ၊ နှာခေါင်း ပေါက်ပြဲ၊
ယာဒူးပေါက်ပြဲ ယာမျက်ခုံးဖူးယောင် ဒဏ်ရာနှင့် မအေးသီရိဆွေတွင် နဖူးပေါက်
ပြဲဒဏ်ရာ ဘိုဘိုဝင်းတွင် နဖူးပေါက်ပြဲ၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ ရင်ဘတ်အောင့်ဒဏ်ရာနှင့်
ကိုကို လွင်တွင် ဝဲမျက်ခုံးပေါက်ပြဲ၊ ယာဒူးပေါက်ပြဲ၊ ရင်ဘတ်အောင့် ဒဏ်ရာများ
ရရှိခဲ့ကြသဖြင့် တပ်ကုန်းရဲစခန်း ယာဉ်(ပ) ၅/၂၀၁၃ ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၃၃၇/၃၃၈ ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ကာ ယာဉ်မှစစ်ဌာနမှာ ဒုရဲအုပ် ထွန်းနိုင်မြင့်မှ စစ်ဆေး
ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

မင်းဟိန်းခန့် (မူခင်း)
မူခင်းသတင်းထောက်

ပြည်ပ
မှပေး

နေ့ဇော်ဦး

အိတ်လီနှင့် အရက်ခက်ဆုံးသော လူသတ်သမား

BURMESE
CLASSIC

တယ်လီဖုန်းသံမြည်သောကြောင့် ရဲစုံထောက်
မာတီယိုဒီဆန်တစ်(စ်)သည် ကောက်ကိုင်လိုက် ရာ
သူ ဦးစီးအရာရှိရိုနိုမော်နာကိုက သူ၏ရုံးခန်းသို့
လာရောက်ရန် ခေါ်လိုက်သည်။ မော်နာကိုသည်
အိတ်လီရာဇဝတ်အထူးတိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့မှူးအဖြစ်
မကြာသေးမီကပင် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။
သူတို့၏ ကွန်ကရစ်၊ ကျည်ကာမှန်များ တပ်ဆင်
ထားသည့်ရုံးသည် ရောမမြို့တောင်ဘက်တွင်
တည်ရှိသည်။

ရုံးခန်းရောက်သောအခါ မော်နာကိုမှ ပြော
သည်။ ၁၉၉၄ အောက်တိုဘာလဖြစ်၏။ “ငါ
အခုအရေးပေါ်စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုကို စခွလီကျွန်းမှ
လုပ်မှာလုပ်မယ်။ မင်း ဒီကျွန်းကို ပြန်မသွားချင်
ဘူးလား”

ဒီဆန်းတစ်(စ်)အံ့သြသွားသည်။ ထိုကျွန်း

ပေါ်တွင် လပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး မကြာသေးခင်က ပြန်လာခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ဘာတာဝန်လဲ”

“ဂျီအိုဗန်နီဘရူစကာ” မော်နာကိုက ပြောသည်။

“သူ့ကို ရအောင်ရှာပြီး ရောမကို ပြန်ခေါ်ခဲ့”

ဒီဆန်းတစ်(စ်)မျက်လုံးပျိုးသွားသည်။ ရဲသားတိုင်း သူဟာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ သိပြီး၊ ရဲသားတိုင်း၏ အလိုချင်ဆုံးသော ရာဇဝတ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အမည်ပြောင်မှာ ‘ဝက်ကြီး’ ဟု သိသည်။

ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပြုမူတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘရူစကာသည် အစ်နက်ဇီယိုဆာ(လ်)ဗိုကဲ့သို့

ဩဇာအာဏာရှိသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး

အပါအဝင် လူပေါင်း (၃၀)ကျော်ကို ဆိုးဝါးစွာ

သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု ကောလာဟလဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘရူစကာသည် ဆာ(လ်)ဗို၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို

မျက်လုံးတစ်လုံးချန်၍ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခဲ့သည်။

သူ၏လက်နက်ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ရစ်စက်မှုကို ပြသ

ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘရူစကာသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အထူး

အာဏာရတရားသူကြီး ဂျီအိုဗန်နီဖာ(လ်)ကွန်နီ၏

မာဖီးယားအဖွဲ့ပေါင်း (၄၇၅) ယောက်ကို စစ်ဆေး

ရာတွင် တစ်ယောက်ပါဝင်သည်။ သို့သော် အီ

တလီ၏ ဥပဒေအရ အီတလီနိုင်ငံသားတစ်ဦးကို

အပြစ်ဒဏ်မချမှတ်မီ (၂) နှစ် ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းနိုင်

ခွင့်သာ ရှိသောကြောင့် ထိုကာလကို ကျောလှန်

လာသောအခါ ဘရူစကာကို လွှတ်ပေးလိုက်ရ

BURMESE CLASSIC

သည်။ စီရင်ချက်ချမှတ်သော် အချိန်တွင် ဘရူစကာတစ်ယောက် မြေလျှိုးမိုးပျံသွားသည်။

သူ့ကို တရားစီရင်ရန်ကြံသော် တရားသူကြီး

ကို လက်စားချေသည်။ မေလ (၂၃)၊ ၁၉၉၂

ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ဖာ(လ်)ကွန်နီသည် ပါလာ

မိုလေဆိပ်မှာ ကျည်ကာကား (၃)စီး ယာဉ်တန်း

ဖြင့် မြို့ထဲအလာ လမ်းပေါ်တွင် ထောင်ထားသော

ပေါင် (၁၀၀)ကျော် ယမ်းများ ပေါက်ကွဲသွား

သည်။

ထိုပေါက်ကွဲမှုတွင် ဖာ(လ်)ကွန်နီတစ်ဦး

တည်း သေဆုံးသွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့မိန်းမနှင့်

ကိုယ်ရံတော် (၃)ဦးပါ အဆစ်ပါသွား၏။ မာဖီး

ယား၏တန်ခိုးအာဏာ အထက်တွင် ဘယ်သူမှ

မရှိပါဟူသော် ထိုလုပ်ကြံမှုကြောင့် အီတလီနိုင်ငံ

၏ ဥပဒေဖက်တော်သားအားလုံး တုန်လှုပ်ပြီး

အရှက်ရစေခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သတင်းပေး

သူတစ်ဦးထံမှ ဘရူစကာ၏တိုတုတ်သောလက်ညှိုး

နေ့ဇော်ဦး

အိတ်လီနှင့် အရက်ခက်ဆုံးသော လူသတ်သမား

က ထိုပေါက်ကွဲမှုဖြစ်စေသော အဝေးထိန်းခလုတ်ကို နှိပ်ခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။

ဘရူစကာ၏လက်စားချေမှုသည် ဤတွင် မပြီးဆုံးသေးပါ။ ဖာ(လ်)ကွန်နီကို လုပ်ကြံသော ဘရူစကာ၏အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးသည် ရဲသတင်းပေးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော်ကြောင့် ၎င်း၏သား ဂျစ်စပီဒီမာလီယို ဟူသော (၁၁) နှစ်အရွယ် ကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သည်။ (၁)နှစ်ကျော်ကလေးကို ဖမ်းထားပြီး ၎င်း၏တရားရုံးတွင် နုတ်ထွက်ထားသော စကားများကို ပြန်ရုပ်သိမ်းစေရန် ၎င်းကလေး၏ နှိပ်စက်ခြင်းများကို ရိုက်ကူးထားသော မီဒီယာများကို ပေးပို့ခဲ့သည်။ သို့သော် ဤသည်မှာ နောက်ကျနေပြီဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ဒေါသထွက်နေသော ဘရူစကာသည် ထိုကလေးငယ်ကို သတ်လိုက်၏။

ဘရူစကာကို ထောက်လှမ်းသောအခါတွင် မုဆိုးများအတွက် နှစ်သိမ့်စရာတော့ တစ်ခုရှိထားသည်။ သာမန်ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့

နိုင်ငံကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးနိုင်သည်။ သို့သော် မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သူ့အနေကတော့ များပြားလှတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဖြစ်သော ငွေညစ်ခြင်း၊ ငွေတိုးချခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ ငွေမည်းခဝါချခြင်းနဲ့ အစိုးရကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကြီးများမှ ခွဲစာမ်းတောင်းယူခြင်း စတဲ့ လုပ်ငန်းများကို အဝေးမှ စီမံခန့်ခွဲရန်မလွယ်ပေ။ ကိုယ်တိုင် ဒီမှာနေပြီး 'ဆိုင်ထိုင်' ရမည်ကို ရဲမုဆိုးများက သိနေသည်။ စစ္စလီကျွန်းလိုနေရာမျိုးတွင်သာ မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ အကာအကွယ်ကို ရနိုင်သည်။

ပါလာမိုမြို့အနောက်တောင်ဘက် (၁၈)မိုင်ကွာ ချန်ဂစ်စပီဂျာတိုဟူသော တောင်ပေါ်ရွာလေးသည် ဘရူစကာမိသားစု၏ ကိုယ်ပိုင်နယ်မြေအဖြစ် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သည်ကို သိထားသောကြောင့် ဒီနေရာမှာ စတင်ထောက်လှမ်းသင့်သည်မှာ ယုတ္တိတန်သည်။ လုပ်ငန်းစတင်သောအခါ ဒီဆန်တစ်(စ်)က ဒီထောက်လှမ်းမှုမှာ

သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်းမဟုတ်သူ သိထားသည်။ ကျေးရွာအတွင်း တော်တော်ယာဉ်သွားလာမှုမှာ (၁၀) မိနစ်ကားတစ်စီးသာသာ။ လူစီမံးတစ်ဦးဝင်လာသည်နှင့် ချက်ချင်းသိသာ၏။ ထို့ကြောင့် စာတိုက်ကားများ ကုန်ပစ္စည်းပို့ဆောင်ယာဉ်များ တစ်နေ့လျှင် (၄)ကြိမ်ထက်မသွားနိုင်ပေ။ အများဆုံး သူ၏မျှော်လင့်ချက်မှာ ဘရူစကာ၏အဖွဲ့ဝင် သို့မဟုတ် တပည့်တစ်ဦးဦးကို ဖြတ်သန်းစဉ် မြင်တွေ့နိုင်ခွင့်သာဖြစ်သည်။ မယုံသင်္ကာစိတ်များမဖြစ်စေရန် တစ်ကြိမ်ဖြတ်တိုင်း ကားတစ်မျိုးကို အသုံးပြုရမည်။

ဇွန်လ ၁၉၉၅ ထောက်လှမ်းခြင်းစတင်ပြီး မကြာမီ ပါလာမိုအရှေ့ဘက်ရှိ မြို့လေးတွင် ဌာနေမာဖီးယားအဖွဲ့ဝင်များသည် သာမန်ထက် ထူးခြားသော လုံခြုံရေးကာကွယ်မှု အပြုအမူများ လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှသတိပြုမိသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သွားစဉ် နောက်ကျောကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ခြင်း၊ လမ်းဘေးဆိုင်ရှိ မှန်များမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ခြင်း၊ ကားမောင်းစဉ်ချက်ချင်းရပ်၊ ချက်ချင်းမောင်းထွက်ခြင်းနှင့် ရုတ်တရက် 'ဂ' ကွေများတို့ဖြစ်သည်။

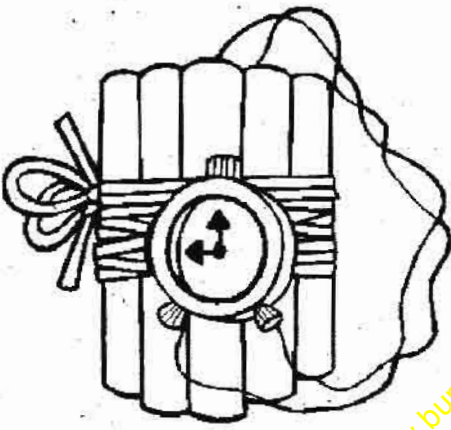
ဒီဆန်တစ်(စ်)သည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ငယ်များကို မြို့တွင်းချထားပြီး မြို့ပြင်လမ်းမကြီးပေါ်တွင်ကား အချို့တာဝန်ချထားသည်။ ဇွန်လအကုန်လောက်တွင် သူသည် အမှတ်အသားမပါ ရဲကားတစ်စီးပေါ်တွင် တာဝန်ယူခိုက် ဘဲ(လဲ)ဖာရိုမီယိုကားတစ်စီးနှင့် လူ (၂)ယောက်သည် သတိအနေအထားဖြင့် ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို တွေ့

လိုက်သည်။ 'ရှေ့ပြေးကင်း'ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးမိသည်။ ရဲအတားအဆီးရှိမရှိ စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုကားကို ဖြတ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

၎င်းနောက် လန်စီကာအမျိုးအစားကားတစ်စီး မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာသည်။ 'ဗီအိုင်ပီ' ကိုယ်တိုင်ပေးလား။ ကားဖြတ်ဝင်သည်နှင့် ဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ် ပိတ်လိုက်ရုံပေ။

ရုတ်တရက် ထိုလန်စီကာ ကားသည်။ ကွေဖြင့် အလျင်အမြန်ကွေ့ပြီး တောင်တန်းပေါ်သို့ မောင်းပြေးသွားသည်။ ကားမောင်းသူမှ ထောင်ခြောက်ကို တစ်နည်း သို့မဟုတ် တစ်နည်းသံသယဝင်သွားနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်နိုင်၏။ ကားမောင်းသူနောက်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူနှင့် 'လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဘရူစကာကိုယ်တိုင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့သည် မကျေနပ်ပါက တစ်ကပြန်စရမည်လား။

နောက်လတွင် ဘရူစကာ၏ လက်စွဲနောက်လိုက် (၂) ဦးသည် မဆီမဆိုင် မနက်စောစော ၆:၀၀နာရီတွင် တွေ့စုံနေသည်ကို မြင်တွေ့ပြီး ၎င်း

တို့ (၂) ဦး နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ရာ မြို့ပြင်သို့သွားနေပြီး လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ သူတို့ ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ ပေ။

ဇွဲကာလမှ ဆောင်းဦးကာလ ထိုမှတစ်ဖန် ဆောင်းကာလသို့ရောက်လာသည်။ အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ် ရဲအကယ်ဒမီကျောင်းဆင်းခါစမှ ယခု တိုင် ဒီလောက်ကြာတဲ့ စစ်ဆင်ရေးမျိုးကို မတွေ့ ကြုံခဲ့ပေ။ 'စိတ်ရှည်ပါ' ဟု သူ့ကိုသူအားပေး လိုက်သည်။ သူသိနေသည်မှာ ဘရူစကာသည် သူ၏ရည်းစားရီဇာရီယာ ခရစ္စတီဟာနိုဟူသော ညိုချောလေးနှင့် ရှိနေမည်ဖြစ်ပြီး (၄)နှစ်အရွယ် ဒေးဗစ်ဟူသော ကလေးတစ်ယောက်ဝင်နေပြီ ဖြစ် ၏။ ဒီဆန်းတစ်(စ်)သည် ရဲစခန်းတစ်ခုတွင် အိပ် နေရသည်။ သူ၏မိန်းမနှင့်ကလေးသည် ရောမမြို့ တွင် ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒီဆန်းတစ်(စ်)သည် မမျှော်

လင့်ဘဲ သတင်းကောင်းတစ်ခုရသည်။ မာဖီးယား ထိပ်တန်းဝင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးသည် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့ပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းချိန်တွင် ဘရူစကာ သည် ပါလာမိုမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် နေထိုင်သည်ဟု သတင်းရခဲ့သည်။

ဇန်နဝါရီလ (၁၂) ရက်၊ ၁၉၉၆ တွင် ဒီဆန်းတစ်(စ်)သည် ရဲအင်အား (၁၅၀)၊ ဟယ်လီ ကော်ပတာ(၂)စီးဖြင့် သတင်းရအိမ်သို့ ဝင်ရောက် စီးနင်းခဲ့သည်။ ဆေးအသစ်သုတ်ထားသော တံခါး ကို ဖျက်ဆီးဝင်ရောက်သော်လည်း ဝက်ကြီးသည် ထိုအိမ်တွင် မရှိတော့ပါ။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ သတင်းစာများကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော (၂) ရက်၊ (၃) ရက်က နေ့စွဲများပါ သတင်းစုများ ဖြစ်နေသည်။

“ငါတို့ရက်နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်” ထိုင်ငိုချင်စိတ်များ ပေါက်လာသည်။

သို့သော် သူ၏လပေါင်းများစွာ လှုပ်ရှားမှုများ သည် အချည်းနှီးမဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဘရူစကာသည် သူ၏ ကွန်းခိုရာမှ နီးထခြင်းခံရပြီး အခုတော့ ပြေးနေရ ပြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ကောက်ကျစ်မှု ဘယ်လိုပင် ရှိစေကာမူ အမှားတစ်ခုခုတော့ ပြုလုပ်မှာ မလွဲ ပေ။

ပါလာမိုမြို့သည် အဆောက်အဦတစ်ခုတွင် အထူး ရဲကွန်မင်ဒိုခေါင်းဆောင် လောရင်ဇီဂျွန် တိုင်(လ်)သည် နောက်ဆုံးရဲသတင်းအချက်အလက် များကို ဖတ်နေသည်။ (၃၁)နှစ် ဒုခေါင်းဆောင်၏ တာဝန်မှ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးများ ကျူးလွန်သူများ

ကို ဖမ်းစီးရန်ဖြစ်သည်။

“ဒီဝက်ကြီးက အရမ်းကောက်ကျစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ရုပ်တည်မှုကို လူအတော်များများပေါ်မှာ မှီခိုနေရတာ။ ဒါက သူ့ရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခုပဲ။ တို့တစ်တွေ ငါးလေးတွေကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေရင်းနဲ့ ဒီငါးလေးတွေက ငါးကြီးထံကို ငါတို့ကို ပို့ပေးမှာပဲ” ဟု တွေးမိသည်။

လအနည်းငယ်ကြာသော် အခွင့်အရေးအသစ်တစ်ခုပေါ်လာပြန်သည်။ ပါလာမီမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့သည် မာဖီးယားထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင် နောက်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆဲ(လ်)ဗာတို ကူကူဇာကို ဖမ်းလိုက်သည်။ ရှေးရိုးစွဲ မာဖီးယားတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် သူ၏နှုတ်မှ ဘာစကားမှ မထွက်လာခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ဖုန်းမှတ်တမ်းစာအုပ်မှ သတင်းအချို့ ထွက်လာသည်။

“ဒီနာမည်ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ”

ဂျင်တိုင်း(လ်)က ဖုန်းမှတ်တမ်းထဲမှ “အိုင်-ဂျေ” အက္ခရာပိုင်းမှ နာမည်တစ်ခုကို ထောက်ပြသည်။ ဘရူစကာ၏လက်ထောက် အစ်နက်ဇီယို ထရိန်နာ၏အမည် ဖြစ်သည်။ ကူကူဇာသည် ဝက်ကြီး၏လက်ထောက်ကို သိနေမည်မှာ မလွဲပေ။

နံပါတ်များသည် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများဖြင့် ရေးထားသည်။ သို့သော် ရဲဌာနချုပ်မှ ထိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းနိုင်၏။ သို့သော် ထိုနံပါတ်များသည် ကူကူဇာအဖမ်းခံရပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း ဖုန်းများကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ကံကောင်းသည်မှာ အီတလီနိုင်ငံ၏ တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီများသည် အဝင်၊ အထွက်မှတ်တမ်းများ ထားရှိသည်။ ထရိန်နာမှ ဘယ်သူ

တွေကို ဆက်သွယ်နေသည်ကို သိနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထရိန်နာမှ ခေါ်ထားသည့် နံပါတ်များမှာ တစ်ရာကျော်နေသည်။ ဂျင်တိုင်း(လ်)နှင့်အဖွဲ့ဝင်များသည် အလုပ်ရှုပ်တော့၏။

နံပါတ်များသည် မာဖီးယားအဖွဲ့ဝင် အကြီး၊ အလတ်၊ အငယ်များထံသို့ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဒစ်ဂျစ်တယ်လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးမှာ စတူလီမြို့နယ်ရှိ စာဖတ်၊ စာရေးတတ်ရုံ အသက် (၈၂)နှစ်အရွယ် အဘွားကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျင်တိုင်း(လ်)က ...

“ငါ ဒီတယ်လီဖုန်းကို ဖြတ်နားထောင်ဖို့ လုပ်လိုက်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

အဖွဲ့ဝင်များသည် ဂျင်တိုင်း(လ်)၏ရုံးထဲတွင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည့် ဖုန်းသံကို ပိုင်း၍ စောင့်မျှော်နေကြသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အဖွဲ့ဝင်များ ကော်ဖီသောက်နေချိန် ထိုဖုန်းသံ မြည်လာသည်။ တစ်ခန်းလုံးငြိမ်သွားသည်။ ပြောနေသောကိစ္စမှာ အစိုးရမှ ချပေးသော ဆောက်လုပ်ရေး ကန်ထရိုက်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ထို (၈၂) နှစ်ဆိုသော မိန်းမကြီး၏အသံမှာ ဩဩနှင့် ယောက်ျားတစ်ဦး၏အသံဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖက်မှ ပြောနေသောအသံကို ဒေသခံရဲစုံထောက်တစ်ဦးက မှတ်မိသည်။ ဒီမြို့မှ ဒေသခံ မာဖီးယားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ငွေညစ်မှုကိစ္စတစ်ခုတွင် သူ့ကို စစ်ဆေးခဲ့သောကြောင့် သူ့အသံကို မှတ်မိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုမိန်းမကြီးဆိုသော အသံဩဩနှင့် ယောက်ျားကြီး၏အသံက ဘယ်သူလဲ။ ထိုအချိန်တွင် တရားသူကြီး ဖာ(လ်)ကွနီ၊

ဘဂ္ဂစကာကို ရုံးတော်တွင် မေးမြန်းနေစဉ် အသံ သွင်းထားသော တိတ်ရွေးများရှိနေသည်ကို သတိရပြီး ရောမမြို့တော် ရဲဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ထိုမိန်းမကြီးဆိုသောအသံနှင့် ဘဂ္ဂစကာ၏ အသံ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည်။

ဂျင်တိုင်း(လ်)သည် ထိုမြို့၏အကောင်းဆုံး ပီစာမုန်များနှင့် ကက်ပယ်ချိန်ကော်ဖီကို လူတိုင်းစေမှာလိုက်သည်။ ဝမ်းသာပျော်မြူးစွာဖြင့် ...

“ငါတို့ ဒီဝက်ကြီးကို ရပြီ” ဟုအော်လိုက်သည်။

သို့သော် ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖုန်းတစ်လုံးကို လူဦးရေ ထူထပ်သည့်နေရာတွင် ရှာဖွေရခြင်းမှာ မလွယ်ကူပေ။ (၃)ရက်ကြာမှ အဖြေထွက်လာသည်။ ထိုဖုန်းသည် စစ္စလီတောင်ဘက်ကမ်းခြေ မြို့တစ်ခုဖြစ်သော ကယ်နာတယ်လိုမြို့ဟူသော သတင်းကောင်းတစ်ခုရသည်။ ဆိုးသည့်သတင်းကတော့ နေရာအတိအကျမသိဘဲ အချင်းမိုင်ဝက်အတွင်း အိမ်ပေါင်းများစွာထဲက တစ်အိမ်။

ဂျင်တိုင်း(လ်)သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ထဲမှ အတော်ဆုံး လူ (၁၀) ဦးကို ရွေးလိုက်သည်။ ပုတ်သင်ညို

ကဲ့သို့မလှုပ်မရှားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နာရီပေါင်းများစွာ နေနိုင်သူများဖြစ်သည်။ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူရင်း ထိုမိုင်ဝက်အတွင်းရှိ ပန်းခြံများ၊ အသီးအနှံ စိုက်ခင်းများနှင့် သင့်တော်သောနေရာများတွင် ကင်းပုန်းဝပ်နေကြသည်။ အားလုံးသည် ဆယ်လူလာဖုန်း၊ ညကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် အင်ဖရာကင်မရာများပါသည်။ မှောင်မိုက်သည့်အချိန်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်သည်။ မီးဖွင့်ထားသည့် အိမ်မှန်သမျှ သူတို့၏ပစ်မှတ်ပင်။

နေ့အချိန်တွင် ဘယ်လိုမှလှုပ်ရှားမှု မပြုနိုင်ပေ။ နေ့စာ၊ ညစာမှာ အဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြတ်သွားသည့် အခါပေးသည့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နှင့် အချိုရည်ဘူးများသာ။

ထိုအချိန်တွင် ဘဂ္ဂစကာ၏ဖုန်းသံကို နေ့ည စောင့်နေကြသည်။ ဘာသံမှမကြားရပေ။ စားပွဲများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကြုံတဲ့နေရာမှာ အဖွဲ့ဝင်များ အိပ်နေရသည်။ ဝက်ကြီးသည် သူ၏ ဝပ်ကျင်းကို ဖော်ထုတ်မည်လား၊ ရက်သတ္တပတ်ကုန်သွားသည်။ ဖုန်းသံမမြည်ခဲ့ပါ။

ဇေလ (၁၉) ရက်နေ့ မနက် (၁၁) နာရီကျော်

ဆယ်လူလာဖုန်း။ ညကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် အင်ဖရာကင်မရာများပါသည်။
မှောင်မိုက်သည့်အချိန်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်သည်။ မီးဖွင့်ထားသည့်
အိမ်မှန်သမျှ သူတို့၏ပစ်မှတ်ပင်။

လောက်တွင် ကင်းပုန်းဝပ်နေသူတစ်ဦးမှ ဖုန်းဝင် လာသည်။

“ဗီရာ ပါပီလွန်းလမ်း၊ အမှတ် (၃၄) အိမ် ရှေ့ပန်းခြံထဲမှာ ခန့်မှန်းအသက် (၄)နှစ်ကျော် ချာတိတ်တစ်ယောက် ကစားနေတယ်” ဟု သတင်းပို့သည်။

၎င်းကပင် ည (၇)နာရီတွင် ထပ်မံသတင်း ဝင်လာသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ခပ်ဝဝလူတစ်ဦး မြေညီထပ် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဝက်ကြီးဖြစ်နိုင်သည်။

အဖွဲ့ဝင်များသည် အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သည်။ နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားကြ သည်။ ဂျင်တိုင်း(လ်)မှ စဉ်းစားရင်း အဖြေတစ်ခု ကို တွေးမိသောကြောင့် ...

“ဒီလို ငါတို့လုပ်ရအောင်။ ဘဂ္ဂစကား ဖုန်း ခေါ်သံကို စောင့်။ အိမ်ကိုဝင်စီးဖို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက အသင့်အနေအထားရှိနေရမယ်။ ဖုန်းခေါ်ချိန်မှာ စက်အားကောင်းတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အမှတ် (၃၄) ရှေ့က စက်ရှိန်မြင့်ပြီး မောင်းသွား မယ်။ တကယ်လို့ ဘဂ္ဂစကားရဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ဒီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့အသံကို ကြားတာနဲ့ တို့အိမ် ကို ဝင်စီးမယ်”

ဝိုင်း၍ အဖက်ဖက်မှ ဆွေးနွေးအကြံပြုကြပြီး နောက်ဆုံး ဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ ဘက်မှ သေချာအောင်ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ မဟုတ်ပါက အခြားအိမ်တစ်အိမ်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ မှား ယွင်းစီးနင်းဝင်သွားပါက သားကောင်မှ ထပ်မံ ခြေရာဖျောက်သွားမည် ဖြစ်၏။

မေလ (၂၀) တနင်္လာနေ့ ညနေ (၄) နာရီတွင် အမှတ် (၃၄) ဗီရာပါပီလွန်းလမ်း၊ တစ်ဖက်တစ် ချက်ဘေးတစ်လမ်းစီ၏ လမ်းထိပ်များတွင် တစ်စီး စီ၌ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် (၁၅) ဦးစီပါဝင်သည်။ ပထမ တစ်စီးကို ဂျင်တိုင်း(လ်)ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး နောက် တစ်စီးတွင် ရဲဦးစီးများပါ၏။ သိပ်မဝေးသော တစ် နေရာ၊ ဗင်ကားပေါ်တွင် ဒီသန်းတစ်(စ်)ဦးစီ တပ်ဖွဲ့ ဝင်များရှိနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်အင်အား (၂၀၀) သည် စစ်ဆင်ရေးစသည်နှင့် အချင်းမိုင်ဝက်နေရာကို ပိတ်လိုက်မည်ဖြစ်၏။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို”
ဂျင်တိုင်း(လ်)သည် အခြားကားများနှင့် ပါလာ မိုမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့ရှိ ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းများကို စစ်ဆေးဆက်သွယ်သည်။

“အသံကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြားရတယ်။ ဒါပဲ”

ကျန်သော ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းများမှ ပြန် ဆက်သွယ်သည့် ဂျင်တိုင်း(လ်)သည် ဘဂ္ဂစကား ၏ တယ်လီဖုန်းနှင့် ချက်ထားသည့် ကရိယာကို စစ်လိုက်၏။

ညနေ(၆)နာရီ...ပထမကားထဲမှ ဂျင်တိုင်း(လ်) နှင့်အဖွဲ့ဝင်များသည် ချွေးပြန်နေ ကြသည်။ ဘဂ္ဂစကား၏ ဖုန်း သည် ငြိမ်လျက်။ ဂျင်တိုင်း(လ်) ၏စိတ်ထဲတွင် ‘ကောက်ကိုင် လိုက်၊ ကောက်ကိုင်လိုက်’ဟု ပြောနေ၏။

ည. (၇)နာရီ... ဘယ်နှကြိမ်လဲဆိုတာတောင် မှတ်

မိတော့ပေ။ သူ၏ဌာနမှ ထုတ်ပေးထားသော ဘရက်တာ သေနတ်ကိုစစ်ဆေးနေမိ၏။ ဤသေနတ်ကို ဒေါသဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပစ်ခဲဘူးပေ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ယခင်ကလို ဝင်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ည (၈)နာရီ... အားလုံးငြိမ်သက်လျက်ပင် *တစ်ခုခုများ မှားသွားသလား မသိဘူး။ ဂျင်တိုင်း(လ်)တွေ့မိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဘဂ္ဂစကားနှင့် မာဖီးယားအဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို ဆဲနေသည်။

ည(၉-၁၅)နာရီ... ဘဂ္ဂစကား၏တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်ထားသည့် မော်နီတာ လင်းလာသည်။ ဝက်ကြီးသည် တယ်လီဖုန်းခေါ်နေပြီး ဂျင်တိုင်း(လ်)သည် သူ၏ စကားပြောခွက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး အရေးတကြီးအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သွားခိုင်းလိုက်”

■ အရပ်ဝတ်နှင့် ရဲတပ်သားတစ်ဦးသည် သူ၏ကြီးမားသော ဂျပန်ဆိုင်ကယ်ကို အမှတ် (၃၄) သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ဘဂ္ဂစကားသည် နောက်ခံတယ်လီဗေးရှင်းအသံနှင့် ဆက်လက်စကားပြောနေသည်။ ဂျင်တိုင်း(လ်)၏စိတ်ထဲတွင် *ဖုန်းကိုမချနဲ့ဦး ...

ဖုန်းကိုမချနဲ့ဦး ... ဖုန်းကိုမချနဲ့ဦး ...” ကိုရွတ်ဆိုနေသည်။

ဆိုင်ကယ်သည် အိမ်နဲ့ကိုက် (၂၀)အကွာအဝေးတွင် ရောက်နေသည်။ (၁၅) ကိုက်၊ (၁၀) ကိုက်၊ (၅)ကိုက်၊ ရဲတပ်သားသည် သူ၏ ဆိုင်ကယ်ကို အမြင့်ဆုံးစက်အရှိန်သို့ တင်လိုက်သည်။ ပိုပြီး အသံကျယ်ရလေအောင် အိတ်ဇောပိုက်တွင် အပေါက်တစ်ခုဖောက်ထားသည်။

ဘဂ္ဂစကား၏ “အေး ... နောက်တော့မှ တွေ့မယ်” ဟူသော နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သံသည် အလွန်ကျယ်လောင်သော မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ အသံအောက်တွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။

ဂျင်တိုင်း(လ်)၏ “ဝင် ... ဝင် ... ဝင် ဝင်” ဟူသော အရေးတကြီးအမိန့်သည် အနီးအနားရှိ ရဲတပ်ဝင်များ၏ဆက်သွယ်ရေးဖုန်းများ နားကြပ်များထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်သွားသည်။

တစ်ဖွဲ့သည် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဖျက်ပြီး ဝင်သွားသည်။ ဂျင်တိုင်း(လ်)သည် အိမ်ဘယ်ဘက်ပြတင်းပေါက်မှလည်းကောင်း၊ နောက်တစ်ဖွဲ့သည် ညာဘက်ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသည်။ မှန်ကွဲသံ၊ တံခါးရိုက်ချိုးသံများနှင့်အတူ မျက်နှာဖုံးစွပ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အင်အား (၄၅)ဦးသည် အိမ်ထဲတွင် အလုံးအရင်းနှင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သည်။

ဝက်ကြီးသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ရိုဇာရီယာ၊ ဒေးဗစ်၊ ဘဂ္ဂစကား ညီ ဗင်းဆင့် နှင့် မိသားစုတို့က ဧည့်ခန်းထဲတွင် စုဝေးနေကြသည်။ တယ်လီဗေးရှင်းအသံကတော့ ဆူညံနေဆဲပင်။ ထိုအချိန်တွင် ဘဂ္ဂစကားသည် လက်ကိုင်ဖုန်းကို

နံရံသို့ပစ်ပေါက်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးသို့ ပြေးရန် ထလိုက်သည်။ ဂျင်တိုင်း(လ)သည် သူထံကို ရောက်လာပြီး မကြာမီ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဒါဇင်က သူ့အပေါ်မှ အုပ်လိုက်ရာ ဘဂ္ဂစကကြမ်းပေါ်သို့ လဲသွားသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ “ပြီးပါပြီ” ဟု ဂျင်တိုင်း(လ)က စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက်ပြီး တယ်လီဗေးရှင်း ခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။

မိန်းမများသည် အော်ဟစ်နေပြီး ကလေးများက ငိုနေသည်။ ဂျင်တိုင်း(လ)သည် အသံကို လျှော့ရန် တယ်လီဗေးရှင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အသံလျှော့လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှ ပြန်သည့် ဇာတ်လမ်းကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဘဂ္ဂစက လုပ်ကြံသတ်လိုက်သည့် တရားသူကြီးအကြောင်း

[ဂျီဘိုဗာနီ ဘဂ္ဂစကသည် ယနေ့တွင် လုံခြုံရေးအဆင့်အမြင့်ဆုံး အကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ကျနေသည်။ သူဝန်ခံခဲ့သော ပြစ်မှုများကြောင့် ထောင်ထဲတွင် တစ်သက်နေရမည်ဖြစ်သည်။]

နေဇော်ဦး

၂၀၁၁ ခု ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်များ၏ အကျဉ်းချုပ်အစည်းအဝေး

 မိဂဒါဝုန် သင်္ကန်းတိုက်

သင်္ကန်းအမျိုးမျိုးနှင့် သံဃာအသုံးအဆောင်လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ထက်လီလက္ကာ ရနိုင်ပါသည်။
 ရှင်ပြု၊ ရဟန်း၊ ဝါဆို၊ ကထိန်အလှူပတ်တာပွဲမှာ ခန္ဓာအရှိ ဉာဏ်အသိ နဲ့ သတိကပ်ပြီး
 လှူဒါန်း မှသာ ကုသိုလ်ရကာ ၊ ဘဝ သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မှာ ။

ကိုထိုးဝင် ၊ မအေးအေးသိန်း
 အမှတ် ၃၆၁ ၊ ဧပြည် (B) ၊ မာလာဒွယ်လမ်း
 မေတ္တာညွန့် ရပ်ကွက် ၊ တာမွေမြို့နယ်
 ဖုန်း ၀၁ ၅၅၅၅၆၂

ထက်ဝယ်ရင် သတိထား

ကမ်းနဖူးကစမ်းဦး(ကသာ)

အမျိုးသမီးဝတ်တဲ့ ထဘီစမှာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရုပ်ပုံတွေ ထည့်သွင်းရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ ကိစ္စ

(၂၀-၇-၂၀၀၃) ရက်နေ့ နံနက် (၈) နာရီခန့် စာရေးသူ အိမ်တွင် ရှိနေခိုက် စာရေးသူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ မဋ္ဌေးဌေးတင့် အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မဋ္ဌေးဌေးတင့်မှာ ကသာမြို့ သီရိခေမာဈေးတွင် အလှကုန်ရောင်းသူဖြစ်သည်။ မဋ္ဌေးဌေးတင့်၏ လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ် ပါလာခဲ့၏။

စာရေးသူမှ လာရောက်ရသည့်အကြောင်းရင်းကို မေးကြည့်သည့်အခါ မဋ္ဌေးဌေးတင့်က ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲသူမ၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်လာသည့် အထုပ်ကို ဖြေ၍ မချုပ်ရသေးသည့် အဝတ်စတစ်စအား လှမ်းပေးသဖြင့် ယူလိုက်ရသည်။

“ဦးစမ်းဦး ဒီအထည်စကို ဖြန့်ကြည့်ပါဦး ဘာထူးခြားသလဲလို့”

မဋ္ဌေးဌေးတင့်၏ ပြော

ကြားချက်အရ စာရေးသူမှ ထဘီစကို ဖြန့်ကြည့်ပြီး လေ့လာလိုက်သည်။ ဘာမှ ထူးခြားမှုမတွေ့ရ။ သို့သော် ထဘီစတွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ရုပ်ပုံဒီဇိုင်းများကို အသေအချာ လေ့လာကြည့်သောအခါ ဟော တွေ့ရပါပြီ။ ပထမဦးစွာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အထွဋ်အမြတ်ပြုသည့် ပဋ္ဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်းကို ကိုယ်စားပြုသည့် ပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်းပုံများ၊ ထိုစက်ဝိုင်းအတွင်းရှိ အကန့်လေးများကို အသေအချာ ရေတွက်ကြည့်သောအခါ ၂၄ ခုတိတိရှိနေသည်။ ထိုပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်းများနှင့် ကပ်လျက် ပလ္လင်တော်ပေါ်ဝယ် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ သီတင်းသုံးတော်မူနေဟန် ရုပ်ပုံ။

ဘုရားဘုရား အမျိုးသမီးတွေဝတ်တဲ့ ထဘီစတွေမှာဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရုပ်ပုံတွေ ထည့်သွင်းရိုက်နှိပ်ထားခြင်းပါလား။

ရုပ်ပုံဒီဇိုင်းတွေ မြောက်မြားစွာရှိသည့်အထဲက ဤကဲ့သို့ ကြံကြီးစည်ရာ ဘာသာရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ရုပ်ပုံများကို အမျိုးသမီး ဝတ်ဆင်သည့် ထဘီစတွင် မည်သို့သော အကြံအစည်ဖြင့် မည်သူတို့က ရိုက်နှိပ်ထုတ်လုပ် ရော် ချနေပါသနည်း။

ထိုထဘီစကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ပါတိတ်ကဲ့သို့ အစကောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ တန်ဖိုးနည်း သာမာန်ပိတ်စမျိုး ဖြစ်သည်။ ထဘီအနားစတွင် ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကလေးနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပန်ဒါ ကုမ္ပဏီလီမိတက်ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မဋ္ဌေးဌေးတင့် ဒီထဘီစကို ဘယ်ကဝယ်လာတာလဲ”

ပလ္လင်ပေါ်တွင် စံပါယ်တော်မူနေဟန် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်ဒီဇိုင်း

“ကျွန်မ သိရိမင်္ဂလာဈေး အထည်ဆိုင်က ဝယ်လာတာ။ သူတို့ကလည်း မန္တလေးကစာဆင့် ဝယ်ပြီးပြန် ရောင်းတာ”

မဋ္ဌေးဋ္ဌေးတင့်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မလည်း ဈေးထဲက ဝယ်လာပြီး အထက်ဆင်တပ် မယ် လုပ်တော့မှ ဒီပုံတွေကို သတိထားမိတာနဲ့ ဒီထာဘီကို မဝတ်ရဲတော့ဘူး။

ကျွန်မလိုပဲ အခြား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးတွေ

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရုပ်ပုံများ ပါရှိသည့် ထာဘီ

ဒီလိုမျိုး ထာဘီတွေကို သတိမထားမိဘဲ ဝယ်မိမှာရယ်။ ချုပ်ဝတ်နေတဲ့သူတွေ သတိထားပြီး ရောင်ရှားနိုင်အောင်ရယ်။ အများပြည်သူတွေသိအောင် ဦးစမ်းဦးကို စာရေးခိုင်းမလို့ အခုလို လာခဲ့ရတာပဲရှင်”

သို့နှင့် စာရေးသူသည် မြဝတီရည်ဓာတ်ပုံနှင့် ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းတင် လုပ်ငန်းမှ ဦးမြမောင်ကိုခေါ်ယူ၍ထိုထာဘီအား အနေအထား ၃ မျိုးဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့သည်။ ရရှိလာသည့် ဓာတ်ပုံများအား နီးစပ်ရာမိတ်ဆွေများအားပြသ မေးမြန်းခဲ့ရာ အားလုံးနီးပါးကပင် ပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်း ဖြစ်ကြောင်း ပလ္လင်ပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ စံပါယ်တော်မူသည့်ပုံဖြစ်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း အမြင်တူညီစွာ ဖြေဆိုခဲ့ကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဘာသာရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ရုပ်ပုံဒီဇိုင်းများ

အကန့် ၂၄ ခုပါသည့် ပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်း ဒီဇိုင်း

ထည့်သွင်း ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ထာဘီမျိုးအား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု မပြုထိုက်ဟု စာရေးသူ ယူဆမိပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးများ အနေဖြင့် ထာဘီစ ဝယ်ယူရာတွင် သတိထား၍ ရောင်ရှားနိုင်ကြစေရန် ဖြစ်ရပ်မှန် စာပေစင်မြင့်မှ အသိပေး တင်လိုက်ရပါသည်။

ကမ်းနှုန်းက ဓမ္မိဦး (ကသာ)

တိုင်းပြည်၏ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ညှိုးနွမ်းပျက်စီးစေမည့် ပြည်တွင်းပြည်ပ မိစ္ဆာများ၏ အန္တရာယ်ကို အချိန်တိုင်း သတိရှိရှိ မျက်ခြေမပြတ်စေဖို့ လှန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်း၏ သတင်းအောင်းပါးကို ပြန်လည် ဖော်ပြပါသည်။

နေပြည်တော် တပ်ကုန်းမြို့နယ်မှ သတင်းအတိုအထွာများ

နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ယခင်က စရင်းနှီးပြီး စီးပွားရေး စပ်တူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူ ကိုကျော်ဇင် လင်းနှင့် မဖြူလုံး(ခ)ဇကရီချိုတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး မဖြူလုံးမှ မအိအိ ခိုင်၏ အိုဟောင်းနေသောဆိုင်ကယ် တစ်စီးအား ရောင်းပေးမယ်ပြော ကြောင်း၊ မဖြူလုံး ဆိုင်ကယ် ရောင်းပေးမယ်ပြော၍ မအိအိခိုင် ပိုင်ဆိုင်သော ၂၀၁၁/ ၆၁၆၁၃

အိခိုင်ထံ မဖြူလုံးမှ လာမယူမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သော် လည်း နောက် ၃ လခန့်ကြာ သည်အထိ အကျိုးအကြောင်း လာရောက် ပြောဆိုခြင်း မရှိ သဖြင့် မဖြူလုံးနေအိမ်သို့ မအိ အိခိုင်မှ သွားရောက်ပြီး မေးမြန်း ရာ ဆိုင်ကယ်အား လိုင်စင်မဲ့ ဈေးဖြင့် ရောင်းလိုက်ပြီးဖြစ် ကြောင်း၊ ဆိုင်ကယ်ရောင်းရငွေ အား ခေတ္တ သုံးထားကြောင်း ငွေအဆင်ပြေပါက ပြန်ပေးမည် ပြောသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းခဲ့သော် လည်း ငွေပြန် မပေးသည့်အပြင် လူအတွေ့မခံဘဲ ရှောင်တိမ်းနေ သဖြင့် ဆိုင်ကယ်အား ရောင်း ပေးမည်ဟု ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုပြီးယူသွားကာ လိုင်စင် မဲ့ဈေးဖြင့် ရောင်းချလိုက်သည့် အပြင် ရောင်းရငွေအား အလွဲသုံး စားပြုထားသောကြောင့် မဖြူလုံး (ခ) မဇကရီချို (၂၈) နှစ် (အဘ) ဦးခင်မောင်ချို မီးကောင်း ဘုရားအနီး ဘုရင့်မောင်ရပ်ကွက်၊

ရင်းနှီးမှုကို အစပြု၍ ၂၀၁၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့က နေပြည်တော်ကောင်စီ နယ်မြေ တပ်ကုန်းမြို့၊ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ နယ်မြေ (၅) ပြည်လုံးချမ်းသာ လမ်းနေ မအိအိခိုင် ၃၆ နှစ်မှ တပ်ကုန်းရဲစခန်းသို့ တရားလိုပြု လုပ်တိုင်တန်းသည်မှာ ၁၄.၁၀. ၂၀၁၂ ရက်နေ့က မနက် ၉:၀၀

ကင်ဘို ၁၁၀ အနက်ရောင်ဆိုင် ကယ်အား တန်ဖိုးငွေ (၅၅၀၀၀၀) ကျပ် ရရင်ရောင်း ချင်တယ်ဟုပြန် ပြောခဲ့ရာ မအိအိခိုင်မှ မဖြူလုံး အားဆိုင်ကယ် ရောင်းရန်ပေး လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်နှင့် ပတ်သက် သော အထောက်အထား စာရွက် စာတမ်းများအား ဆိုင်ကယ် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပါက မအိ

တပ်ကုန်းမြို့နေသူအား တပ်ကုန်းစခန်း (၁) ၆၀/၂၀၁၃ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ကာ ဒုရဲအုပ်မောင်ကျော်မှ စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

သူများစားမယ့်ဆန်၊ သူများမွေးတဲ့ ကြက်ခိုးတော့ ဖမ်းပြီပေါ့

၂၀.၃.၂၀၁၃ ရက်နေ့ညနေ ၅:၁၅ နာရီအချိန်က နေပြည်တော်ကောင်စီ နယ်မြေ တပ်ကုန်းမြို့နယ် မျက်ရဲအုပ်စု၊ ကရင်ချောင်းကျေးရွာမှ (အဘ) ဦးထွန်းဝဏ်သား မင်းဇော် (၃၅) နှစ်မှ တပ်ကုန်းရဲစခန်းသို့လာ ရောက်၍ ၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ မရီရီသန်နှင့်အတူ ကရင်ချောင်းကျေးရွာ၏ အရှေ့မြောက်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်ရှိ ဖခင်၏ လယ်ကွက်ထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း ၁၉.၃.၂၀၁၃ ရက်နေ့ နေ့ ၁၁:၃၀ နာရီအချိန်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ မရီရီသန်မှာ ကရင်ချောင်းကျေးရွာရှိ ဦးမြတ်ကြိုင်အလှူပွဲအတွက် ကူညီရန် တစ်ဦးတည်း ထွက်သွားခဲ့ကြောင်း ၎င်းနေ့ည ၇:၀၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ၎င်းမှ

လိုက်သွားရာ ဦးမြတ်ကြိုင်၏ အလှူအိမ်တွင် မည်သူမှ မကျန်ရှိတော့ကြောင်း နေအိမ်သို့ရောက်ရှိစဉ် တစ်ရွာတည်းနေ အဘ ဦးကြည်ရွှေ၏ သား အေးလွင်နှင့် ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒဟတ်ကုန်းကျေးရွာသား ရဲကိုကို တို့နှစ်ဦးမှာ ဓာတ်မီးဖြင့် အလှူအိမ်မှ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး ည ၉ နာရီအချိန် ခန့်တွင် ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ တဲအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့စဉ် ဆန် (၁) တင်းခွဲခန့် ထည့်ထားသော ဆန်အိတ် (၁) အိတ်နှင့် တဲအောက်ရှိ မွေးထားသော အလေးချိန် (၅၀) သားခန့်ရှိ ကြက် (၈) ကောင် ပျောက်သွားသဖြင့် ကျေးရွာလူကြီးထံ သွားရောက် တိုင်ကြားပြီး ဦးမြတ်ကြိုင်၊ ဘိုထွန်း၊ စိုးလွင်၊ ဇော်မိုးအောင်တို့ လိုက်လာသော တဲပတ်ဝန်းကျင်အား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြကြောင်း၊ တဲလှေကားဝါးလုံးအစွန်းတွင် စစ်အင်္ကျီလက်ရှည် အဟောင်းတစ်ထည်မှာ မရမ်းစိမ်းရောင် လွယ်အိတ်အဟောင်း အတွင်းထည့်လျက် တွေ့ရှိရ၍ ဦးမြတ်ကြိုင်မှ လွတ်အိတ်မှာ အေးလွင်၏ လွယ်အိတ်

ဖြစ်ပြီး စစ်အင်္ကျီမှာ ရဲကိုကိုဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အင်္ကျီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၍ သိရှိရသဖြင့် ဆန်အိတ်နှင့် ကြက်များခိုးသူ အေးလွင်နှင့် ရဲကိုကိုတို့နှစ်ဦးအား အရေးယူပေးပါရန် တိုင်ကြားသဖြင့် တပ်ကုန်းစခန်း (၁) ၅၉/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ကာဒုရဲအုပ်စုဝင်းရွှင်မှ တရားခံအေးလွင် ၂၆ နှစ်၊ ကရင်ချောင်းရွာ မျက်ရဲအုပ်စု၊ တပ်ကုန်းမြို့နယ်နေသူနှင့် ရဲကိုကို (၂၁) နှစ် ဒဟတ်ကုန်းကျေးရွာနေသူတို့ နှစ်ဦးအား အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးကာ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

မိုက်ရူးရဲဆန်ဆန် ရမ်းကားသူရဲ့ ဇာတ်သိမ်း

၁.၄.၂၀၁၃ ရက်နေ့ ည ၈:၃၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၅၀) နှစ်၊ နယ်မြေ (၁၀)၊ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ တပ်ကုန်းမြို့နေသူသည် နေအိမ်၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုတင်ကို (ခ) ကိုပါးပါး၊ သမီးဖြစ်သူ မစုရတနာမြင့်တို့နှင့်အတူ ရှိနေစဉ်

သစ်သားရေ

တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ ခမည်း ခမက်တော်စပ်သူ ကိုက်ကြီး မောင်မှ **နင်တို့ မိသားစု အားလုံးကို သတ်ပစ်မည်**ဟု ကြိမ်းဝါးကာ မကြားဝံ့မနာသာ အောင်ဆဲဆိုနေစဉ် တစ်အိမ် တည်းနေ သမီး မနွယ်မာဦးနှင့် သားမက်ဖြစ်သူ အငယ်လေးတို့ (၂) ဦး အပြင်မှပြန်လာရာ အိမ် ရှေ့လမ်းပေါ်အရောက်တွင် ကံ ကြီးမောင်မှ အငယ်လေးအား အရှည် ၂ တောင်ကျော်ခန့်ရှိ သည့် ဝါးတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ပြီး နေအိမ်ခြံဝန်း အပေါက်တွင် ရပ် နေသော သမီးမစုရတနာမြင့်အား ဆက်လက် ရိုက်နှက်ရာ မစု ရတနာမြင့်၏ နှာဖူးယာဘက် ခြမ်းတွင် ဖူးယောင်ညိုမည်းသော ဒဏ်ရာ ၁ ချက်ရရှိသဖြင့် ကိုတင်ကို (ခ) ကိုပါးပါးမှ မရိုက်ရန် နေအိမ်ရှေ့ကျောက်ပုံ

ပေါ်မှ လှမ်းတားရာ ကိုက်ကြီး မောင်မှ ၎င်း၏ နေအိမ်ခြံဝန်း ဘေးလမ်းဘက်တွင် ရှိသော အရှည် ၂ တောင်ကျော်ခန့်ရှိ သည့် (၂ x ၁) လက်မခန့် သစ်သားတုတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ရာ ကိုတင်ကို (ခ) ကိုပါးပါးအား ယာဘက်နို့အုံအောက်သို့ ထိမှန် ပြီး ပေါက်ပြဲသွေးထွက်သော ဒဏ်ရာ ၁ ချက် ရရှိခဲ့သဖြင့် ၎င်းမိသားစုအား လမ်းပေါ်မှနေ ၍ ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးကာ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူနှင့် သမီးတို့အား ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူ ကိုက်ကြီးမောင်အား အရေးယူ ပေးပါရန် ၂.၄.၂၀၁၃ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၂:၃၀ နာရီအချိန်တွင် ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်မှ တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းသဖြင့် ၂.၄.၂၀၁၃ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၂:၃၅ နာရီ အချိန်တွင် တပ်ကုန်းရဲစခန်း (ပ)

၇၂/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၄/၃၂၅/၅၀၆ ဖြင့် ရေး ဖွင့်ကာ ဒုရဲအုပ်ဝင်းရွှေမှ စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

လက်နက်ကိုင် ရမ်းကားတဲ့ အမျိုးသမီး လူရမ်းကား

၃၀.၃.၂၀၁၃ ရက်နေ့ ည ၇:၂၀ နာရီအချိန်တွင် နေပြည် တော်ကောင်စီနယ်မြေ၊ တပ်ကုန်း မြို့နယ်၊ တပ်ကုန်းရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်း မှ နယ်ထိန်း တပ်ကြပ် အေးလွင် နှင့် အဖွဲ့သည် သက်သေများနှင့် အတူ တပ်ကုန်းမြို့မဈေးအတွင်း နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုံခြုံရေးဆောင်ရွက်နေစဉ် မြို့မ ဈေးမြောက်ဘက်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးမှာ ဓားကိုင် ဆောင်သွား လာနေကြောင်းကြား သိရ၍ သွားရောက် စစ်ဆေးကြရာ ဈေးမြောက်ဘက်ရှိ ဗိုလ်ချုပ် လမ်းပေါ်တွင် အရိုး ၅ လက်မ ခန့်၊ အသွား (၆) လက်မခန့်ရှိ သစ်သားရိုးတပ် စတီးဓားဆူး တစ်ချောင်းအား ကိုင်ဆောင် လျက် လမ်းသွားလမ်းလာများ အား အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင်

ပြုလုပ်နေသူ မခင်မာညို (ခ) မကစီစာအား တွေ့ရှိ၍သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံ ပြုလုပ်သိမ်းဆည်းကာ ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး အရေးယူပေးရန် တိုင်တန်းသဖြင့် ၃၀-၃-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ည ၇:၂၅ နာရီအချိန်တွင် တပ်ကုန်းစခန်း (ပ) ၆၇/၂၀၁၃၊ လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှု ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) ဖြင့် ရေးဖွင့်ပြီး ဒုရဲအုပ်မောင်ကျော်မှ လူများအထိတ်တလန့် ဖြစ်အောင် ဓားကိုင်ဆောင်သူ တရားခံ ခင်မာညို (ခ) မကစီစာ (၃၅) နှစ်၊ အနော်ရထာရပ်ကွက် တပ်ကုန်းမြို့နေသူအား အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးကာ ရဲလုပ်ငန်းကုန်စင်အောင် စစ်ဆေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်းသတင်းရရှိသည်။

ပန်းခရေကို အနွမ်းခြွေပါသော်လည်း

၃-၄-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၃:၀၀ နာရီအချိန်တွင် နေပြည်တော်ကောင်စီနယ်မြေ တပ်ကုန်းမြို့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းသို့ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ နယ်မြေ (၁၁) နေ (၁၁) ဦးကံကြီးမောင်၏ သမီးဖြစ်သူ ပန်းခရေ (၂၃) နှစ်

ရောက်ရှိလာပြီး အမှုဖွင့်ပေးပါရန် တိုင်ကြားသည်မှာ ၁-၄-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ည ၈:၃၀ နာရီအချိန်တွင် ဆရာစံရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ဗီဒီယိုခွေဆိုင်သို့ ခွေအပ်ပြီး ပြန်လာစဉ် လမ်းတွင် ဆရာစံနယ်မြေ (၁၀) နေ မခင်စန်းမြင့်၏ နေအိမ်တွင် မခင်စန်းမြင့်၏ ခင်ပွန်းကိုတင်ကို (ခ) ကိုဝါးဝါးနှင့် ဖခင် ဦးကံကြီးမောင်တို့ ရန်ဖြစ်နေကြ၍ သွားရောက်ခေါ်ရာတွင် ကိုတင်ကိုမှ ၎င်းထံပြေးလာပြီး "ငါ-မ၊ -မ" ဟု ဆဲဆိုကာ ၎င်း၏ ယာဘက်ရင်အုံအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ အင်္ကျီပြုသွားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာအား လှမ်းထိုးလိုက်သဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ လည်ပင်းအား ထိုးမိပြီး ညှိမဲသောဒဏ်ရာ ချက်ရရှိကာ လဲကျသွားခဲ့ပါကြောင်း၊ ၎င်းတို့အိမ်ထဲ၌ ရှိနေကြသော မခင်စန်းမြင့်နှင့် မနွယ်မာဦးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှ ဆဲဆိုကာ ပြေးလာကြပြီး ပန်းခရေ အား နပန်းလုံးခွဲကြကြောင်း၊ အနီးရှိ လူများဝိုင်းဆွဲကြ၍ မခင်စန်းမြင့်နှင့် မနွယ်မာ

ဦးတို့အား ခေါ်သွားခဲ့ကြသဖြင့် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးပါရန် တိုင်ကြားပါသဖြင့် တပ်ကုန်းရဲစခန်း (ပ)/၇၅/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၄/၃၅၄/၃၂၃ အရ အမှုဖွင့်ကာ အမှုမှတရားခံ တင်ကို (ခ) ဝါးဝါး (၄၅) နှစ်၊ မခင်စန်းမြင့် (၅၀) နှစ်၊ မနွယ်မာဦး (၃၀) နှစ်တို့ (၃) ဦးအား အမှုဖွင့် ဖမ်းဆီးကာ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

မင်းဟိန်းခန့် (မူခင်း) မူခင်းသတင်းထောက်

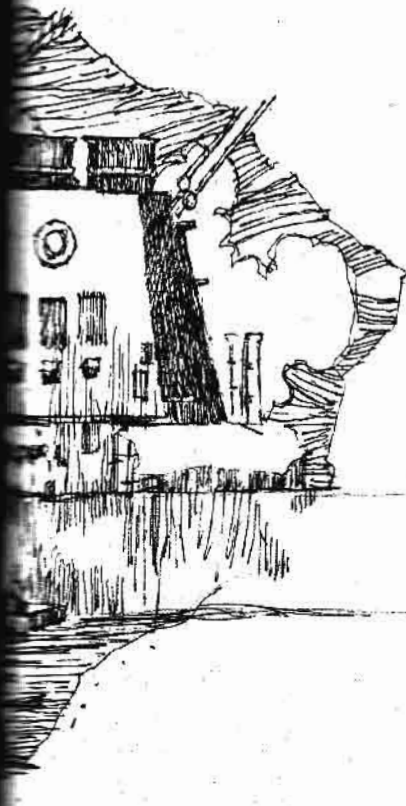

၁၁၁ မြန်မာ

မြန်မာ့အလင်း
 မြန်မာ့အလင်း
 မြန်မာ့အလင်း

ချစ်သူပိညာဉ် ပင်လယ်ရပ်ခြားသင်္ဘောသား

မောင်မောင်နှင့် ခင်မေ သက်တို့ သိပ်ချစ်သည့်ချစ်သူ နှစ်ဦးပါပေ။ ချစ်သူဘဝကနေ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းဖက်ကာ အိမ်ထောင်ထူစိုက်ခဲ့ကြ၏။ နှစ်ဖက် မိဘများကလည်း ကြည်ဖြူသည်မို့ အခက်အခဲတော့မရှိ။ ခွဲကြပေ။ မောင်မောင်က နိုင်ငံတကာသွား ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသားမို့သာ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်လျက်နှင့် နှစ်အပိုင်းခြားဝေးရ၏။

မိုင်ပေါင်း ဘယ်လောက် ပင်ဝေးကွာပါစေ ချစ်သူထံသို့ စိတ်ကအမြဲရောက်နေတတ်၏။ ဒီအချိန်ဆို ဘာလုပ်နေသည်၊

စားနေသည်သောက်နေသည် စသည်ဖြင့် သတိတရရှိစမြဲတည်း။ စာချင်းလည်း အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ကြချေ။ မြန်မာပြည်နှင့် ဆက်သွယ်လွယ်သည့် အာရှနိုင်ငံများဘက်သို့ သင်္ဘောရောက်တိုင်း ဆိုက်ကပ်သည့်မြို့ဆိပ်ကမ်းမှ တယ်လီဖုန်းလည်း ဆက်ပါ၏။ အလွမ်းပြေဓာတ်ပုံလေးကိုလည်း ကြည်မိစမြဲပါပေ။

သင်္ဘောသားဆိုသည်မှာ နေ့ရက်များစွာ ပင်လယ်ထဲမှာ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ရစမြဲတည်း။ သဘာဝဘေးအန္တရာယ် ပင်လယ်မုန်တိုင်းဒဏ်လည်း ကြုံရ

ချစ်သူပိညာဉ် ပင်လယ်ရပ်ခြားသင်္ဘောသား

တတ်၏။ မတော်တဆအလုပ်ခွင်
အတွင်း ထိခိုက်မှုများလည်း
ဖြစ်တတ် ကြုံတတ်ပေသည်။
ဂရုစိုက်ရ၏။ သတိထားလုပ်ရ
၏။ ပေါ့ဆမှုသည် အသက်
အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေတတ်၏။

မိသားစုများကလည်း
ပင်လယ်ရပ်ခြား သင်္ဘောသားထံ

စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေ
စာမရေးသင့်ပေ။ စိတ်ညစ်ကာ
လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ
အမှားတွေတတ်၏။ စိတ်လက်
မကြည်လင်၍ ဒေါသလည်း
အလိုလိုဖြစ်တတ်၏။ စခြင်း၊
နောက်ပြောင်မှုလေးပင် ပြဿနာ
ကြီးကျယ်စွာ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပေ
၏။ ခင်မေသက်က သဘော

ပေါက်၏။ သူမ မိဘအသိုင်း
အဝန်းများတွင်လည်း သင်္ဘော
လိုက်နေသူတွေ ရှိပေသည်။

မောင်မောင်တို့ သင်္ဘော
က အမှန်တင်သင်္ဘော ဖြစ်၏။
ဂျပန်ဆိပ်ကမ်း ယိုကိုဟားမားကို
ဖြတ်ကာ ကုန်တင်ခဲ့ပြီး ပစိဖိတ်
သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ကာ အမေရိက
တိုက်သို့ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ရေမိုင်
(၇၆၀၀)ရှိပြီး(၂၆) ရက်ကြာ
ခုတ်မောင်းရပေမည်။ ပစိဖိတ်
သမုဒ္ဒရာ အလယ်လောက်တွင်
ကျွန်းဆို၍ ဟာဝါယီကျွန်းသာရှိ
ပေသည်။ မောင်မောင်တို့
သင်္ဘောက အဝေးမှသာ ခုတ်
မောင်းဖြတ်သန်းမည် ဖြစ်ပေ
သည်။ မြေပုံအရသာရှိကြောင်း
သိပါသည်။

မောင်မောင်တို့ သင်္ဘော
သားတွေသည် သင်္ဘောခုတ်
မောင်းနေစဉ်အတွင်း နားရသည်
တော့မဟုတ်ချေ။ တာဝန်ချိန်
အတိုင်း နေ့နှင့်ည အဆက်မပြတ်
ထမ်းဆောင်နေရ၏။ အချိန်ပို
လည်း သတ်မှတ်ချက်မီအောင်
လုပ်ကိုင်ပေးရသေး၏။ တာဝန်
ချိန်ပြီးမှ ချစ်သောသူ၏ ဓာတ်ပုံ
လေးကြည့်ကာ အလွမ်းဖြေရ၏။
ရင်ထဲကအလွမ်း အဆွေးများကို
စာလွှာရေးမိပါသည်။

အိပ်မက်ဆိုး

ထိုနေ့ည (၁၉၈၄ ခုနှစ်၊
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၀ ရက်နေ့) တွင်
တာဝန်ချိန်ပြီးဆုံး၍ အခန်းထဲ
ရောက်တော့ ပင်လယ်သဖြင့်

ဆောင်ဆောင်အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ သော် ခြေသံကို မကြားမိတော့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ကာ ချွေး များထွက်လာသဖြင့် နိုးသွားခဲ့၏။

လှုပ်ရှားကြည့်သည့် ကိုယ် လက်များ လှုပ်ရှားမရတော့ပေ။ ဟစ်အော် ကြည့်သည်။ အသံ မထွက်ဘဲရှိ၏။ အမှန်က ဘီလူး စီးသည်ဟု ခေါ်၏။ သွေးလေ ချောက်ချားခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် သွေး လေ ရပ်တန့်သွားခြင်းတည်း။ သိပ်တော့ မကြာပါချေ။ သို့သော် သေရမလောက် ခံစားထိတ်လန့်မိ ပါသည်။ ထိုနေ့ရက်ကို မှတ်မှတ် ရရ ရေးမှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ခရစ်စတော ဘောဆိပ်ကမ်းအနီး ကျောက်ချ ရပ်နားစဉ်ကဖြစ်၏။ ပနားမား တူးမြောင်း ဖြတ်သန်း ရန် စောင့်ဆိုင်းနေချိန်ပါပေ။

ထိုသို့ဖြစ်ပြီးနောက် မောင် မောင် သည် တစ်ယောက် ယောက် မိမိနောက်က အမြဲ လိုက်ပါနေသလို ခံစားရမိ၏။ ခြေသံလိုလိုလည်း ကြားမိသလို ရှိခဲ့၏။ စိတ်ထင်၍ ဖြစ်မည်ဟု သာ ဖြေသိမ့်ရ၏။ ခြေသံကြား သလိုသည် လမ်းလျှောက်လှမ်း ချိန်တွင် ဖြစ်တတ်၏။ ရပ်လိုက်

ပေ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟုသာ စိတ်ထဲ မှတ်နေရတော့သည်။

တခြားသူများပြောပြလျှင် လည်း ယုံကြည်ကြမည် မဟုတ် ပေ။ လှောင်ကြပြောင်ကြမည် ဖြစ်၏။ ကြုံပါများတော့လည်း စိတ်ထင်ခြင်းမဟုတ်။ တကယ် ခြေသံကြားရခြင်း ဖြစ်လာခဲ့ပေ သည်။ စိတ်တွေ လေးလံသွားခဲ့ ၏။ ချစ်သောသက်ထံမှလည်း လာနေကျစာ မရောက်လာခဲ့ပေ။ တစ်ခါတရံ သင်္ဘော ကုမ္ပဏီ၏ ကိုယ်စားလှယ် မရှိသော ဆိပ် ကမ်းဆိုပါက စာတွေ မပို့ပေးပါ ချေ။ ရသည့် ဆိပ်ကမ်းတွင် စာတွေတစ်စောင်မက စုပေါင်း ကာရ၏။ ဖတ်ရပေသည်။

သူများတွေ စာကိုယ်စီ မိ သားစုထံမှ ရောက်လာပြီး မိမိထံ စာမရောက်လာသည့်အခါ ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်မိပါသည်။ စိတ်များ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွား၏။ ချစ် သောသက်များ တစ်စုံတရာများ ဖြစ်နေပြီလားဟု စိတ်ထင်မိ၏။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟုသာ စိတ်ဖြေရ၏။ အတိတ်နိမိတ်တော့ တစ်ခုခုဖြစ် ပါက ပြရပေမည်။ ဟုတ်သည်။

ဘီလူးစီးသလို ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို တွေးမိ ပြန်လာသောအခါ စိုးရိမ် စိတ်က တားဆီးမရပါတော့ချေ။ စာရေးကာ မေးမိပါသည်။ သက် များ နေထိုင်မကောင်းပေလား မဲသိနိုင်ပေ။

အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် တော့ သတိမရပါချေ။ အလုပ် ထဲမှာသာ အာရုံစူးစိုက်ထားရ၏။ သင်္ဘောသွားနေစဉ်လည်း ဆေး သုတ်၊ သံချေးခေါက်ခြင်း အလုပ် သည် ထမင်းစားရသောကံ လုပ်သလို အဆက်မပြတ် လုပ်ရ ပေသည်။ အမြင့်တိုင်များ တက် ကြရ၏။ ကရိန်း ဝါယာကြိုးများ အား အမဲဆီ သုတ်လိမ်းရ၏။ ဆီခမ်းခြောက်ပါက ဝါယာကြိုး များခိုင်ခန့်မှု မရှိဘဲ မာတောင့် သွားကာ ပြတ်တတ်၏။ အမဲဆီ မပြတ် သုတ်လိမ်းထားခြင်းဖြင့် ကြာရှည် အသုံးခံပါသည်။

ကုန်ပေါက်ထဲသို့ ဆင်း ကာ သန့်ရှင်းရေးဖြုလုပ်ရသေး ၏။ အချို့ကုန်များသည် ခဲကာ ကုန်ပေါက်နံရံတွင် ကပ်နေ တတ်၏။ ထိုသည်ကို ရေအား ဖြင့် ထိုးချရ၏။ မရပါက စကေ ပါ အရှည်ဖြင့် ထိုးခွာရ၏။

မမြင်အပ်သည့်
 တစ်စုံတစ်ရာက ညူအား
 ကယ်လိုက်သည့်
 ထင်ပါသည်။
 မောင်မောင်ဖမ်းဆုပ်
 ကိုင်လိုက်သည့်က
 အမြင့်တိုင်တစ်တိုင်၏
 လှေခါးထစ်ပင်တည်း။
 အကြောက်
 မပြသေးချေ။

အရှည် မမီပါက ခက်ခဲစွာ
 တက်ကာလုပ်ရတော့၏။ ကုန်
 ပြန်တင်ရန် လုပ်ရပေသည်။ ကုန်
 ဟောင်းများ ကပ်ငြိကုန်နေပါက
 ကုန်တင်ရန် လာရောက်စစ်ဆေး
 သော ကုန်စစ်ဆေးရေးအရာရှိ
 က ကုန်တင်ခွင့် မပြုပေးလျှင်
 ကုန်တင်ခွင့် မရနိုင်တော့ပေ။

သင်္ဘောအား သံချေး
 ခေါက်ဆေး သုတ်လုပ်ခြင်းမှာ
 လည်း သင်္ဘောအား မပျက်မဆီး
 ကြာရှည်ခိုင်ခန့်ရန် ထိန်းသိမ်းခြင်း
 ပင်တည်း။ ထိုသည်များမှာ
 သင်္ဘောသားတို့၏ တာဝန်များ
 ဖြစ်၏။ အထက်အရာရှိက အမိန့်
 ပေးစေခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်
 ကြရပေသည်။ ကုန်းပတ်မှူး ၏
 အ မိန့်ယူကာ လုပ်ရမည့် တာ
 ဝန်များကို နေ့စဉ်ခွဲဝေကာ လုပ်
 ကိုင်ရ၏။

အသက်အန္တရာယ်ဘေး

မောင်မောင်သည် အလုပ်
 လုပ်ရာတွင် စိတ်အေးထားကာ
 လုပ်တတ်သူဖြစ်၏။ ယခုတော့
 စိတ်မအေးနိုင်တော့ချေ။ ချစ်ဇနီး
 တစ်ယောက်အတွက် ပူပင်
 သောကဖြစ်နေ၏။ စိတ်စနောင့်

စနင်း ဖြစ်ရသည်။ သတိရှိရှိ
 လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း
 သတိလက်လွတ် ဖြစ်လာတော့
 သည်။ အမြင့်တိုင်များသို့ တက်
 ကာ ဆေးသုတ်ရစဉ်က ဖြစ်ပေ
 သည်။

လိုက်လိုင်း မနီလာကြိုး
 ထားရ၏။ ဆေးပုံးကိုလည်း
 ကြိုးတစ်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး
 လိုသောနေရာကို အောက်က
 တစ်ယောက်က အတင်အချလုပ်
 ပေးရ၏။ မမျှော်လင့်သော အန္တ
 ရာယ်က ကြုံတွေ့လာတော့၏။
 လိုက်လိုင်း ကြိုးပြတ်ကျသွား၏။
 မောင်မောင် အသည်းအေးသွား
 ၏။ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား
 တော့သည်။ သွားပြီသေပြီဟု
 ထင်မှတ်လိုက်၏။ အမြင့်ပေါ်က
 ပြုတ်ကျခြင်းတည်း။

သင်္ဘောကြမ်းခင်းသည်
 မြေမဟုတ်။ သံပြားဖြစ်၏။
 အမြင့်မှာလည်း သုံးထပ်တိုက်
 မကရှိ၏။ ထိုစဉ်မောင်မောင်
 အားလေပင့်လိုက်သလို တုန်ခန်
 ဖြစ်ကာ အပေါ်သို့မြောက်တက်
 တင်လိုက်သလိုဖြစ်၏။ သတိ
 ကလက်မလွတ်သဖြင့် နီးမှာဆွဲ
 ဖမ်းကိုင်လိုက်ရ၏။ သင်္ဘော

သည် လှိုင်းအပတ်ကြောင့် ဘယ်
ညာလူးသွားပြီးတည်း။ ကံ
ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။
မောင်မောင်ပြုတ်အကျ သင်္ဘော
က ဘယ်ညာလူးသဖြင့် သူ့အား
ကယ်တင်လိုက်သလို ဖြစ်သွား
ပေသည်။

မောင်မောင်စိတ်ထဲတွင်တော့
မမြင်အပ်သည့် တစ်စုံတစ်ရာက
သူ့အားကယ်လိုက်သည်ထင်ပါ
သည်။ မောင်မောင်ဖမ်းဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်က အမြင့်တိုင်
တစ်တိုင်၏ လှေခါးထစ်ပင်
တည်း။ အကြောက်မပြေသေး
ချေ။ တုန်ရီချိန်စွာဖြင့် အောက်
သို့မနည်း ဆင်းခဲ့ရသည်။ ရင်များ
က တထိတ်ထိတ်မြန်စွာ သောက်
မရောက် အသက်မပျောက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် အသက်ဘေး
နှင့် ကြုံပါသေး၏။ ကုန်ပေါက်
ထဲတွင် သင်္ဘောသားများ သန့်
ရှင်းရေးလုပ်ကြရသည်။ ရေမချ
ခင် ဦးစွာအမှန်ကုန်များ ကုန်များ
ကို တံမြက်လှဲကျင်းကြရပေ
သည်။ ပြောင်းဆဲအကျန်များ
ဖြစ်၍ သေချာလှဲကျင်းကြရ၏။
ကျန်ရစ်သောရေဖြင့် နူးကာ ပုပ်ပ

ကအနံ့ဆိုးတော့၏။ ထိုအနံ့
မပျောက်ပါက နောက်ထပ်တင်
သည့် ကုန်များ အနံ့စွဲကာ
ပျက်စီး တတ်ပေသည်။ သေချာ
စေစပ်စွာ လုပ်ကြရ၏။

လှည်းကျင်းပြီးသောအမှိုက်
များကို အပေါ်က ကရိန်းဖြင့်
သံစည်ပိုင်းများထဲထည့်ကာ
အပေါ်သို့ ကရိန်းဖြင့်မတင်ကြရ
ပြန်သည်။ ရေစုတ်ပေါက် တွင်
ဝင်ရောက်နေသော အမှိုက်များ
ကို သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က
ဝင်ကာ နှိုက်ထုတ်၍ သန့်ရှင်း
ရ၏။ ရေဖြင့် ကုန်များက စု
ဝေးကာ ပုပ်ပွန့်စော်နေပါတော့
၏။ ထိုအနံ့ကို ဆေးကြောသော်
လည်း နှစ်ရက်ခန့်မျှ မပျောက်ဘဲ
နံ့နေတတ်၏။

မောင်မောင်က သံစည်
ပိုင်းထဲအမှိုက်များ ပြည့်၍ ဆွဲ
တင်ရန် လက်ပြလိုက်၏။ ကုန်
ပေါက်အောက်ခြေမှ အထက်ဝ
သို့ ပေ (၁၈၀) ကျော်၏။
မောင်မောင်က ကျန်သံစည်ပိုင်း
လွတ်များကို အစားထိုး ပြောင်း
ရွှေ့နေသည်။ ထိုအခိုက်သံစည်
ပိုင်းအား ချည်နှောင်ထားသော
ပိုင်ယာကြိုးပြတ်ကာ အရှိန်ပြင်း

စွာ ကုန်ပေါက်ထဲသို့ပြန်ကျလာ
တော့၏။ မောင်မောင်၏အထက်
တည့်တည့်ကျလာခြင်းပင်တည်း။

အားလုံးက မှင်သက်ငေး
ကြောင်စွာ ကြည့်နေမိတော့
သည်။ မောင်မောင်က မသိပါ
ချေ။ အလုပ်သာမဲ၍ လုပ်နေပေ
သည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက်
အခြေအနေက ပြောင်းသွားတော့
သည်။ မောင်မောင်အား တစ်စုံ
တစ်ယောက်က အတင်းတွန်း
ထုတ်လိုက်သလို မောင်မောင်
အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားတော့၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ပြုတ်ကျလာ
သော စည်ပိုင်းကြီးက...

“ဝုန်း” ခနဲ တုန်ဟီး သွား
ပါတော့၏။

ထိုအဖြစ်ကို အားလုံး
မြင်လိုက်ကြရ၏။ ဖြူဖြူအ ရိပ်
သဏ္ဍာန်လိုလိုက မောင်မောင်
အား တွန်းထုတ်ကယ်တင်လိုက်
ခြင်းပင်တည်း။ မောင်မောင်မှာ
ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ
သူကံကောင်းလိုမသေခြင်းပါပဲ။
တစ်ယောက်က တွန်းထုတ်၍
သူမသေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်သူ
ပါလိမ့်။ ကျန်သူအားလုံးက သူ
နှင့်ဝေးရာမှာ အလုပ်လုပ်နေကြ

ခြင်းမို့ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ထိုအခါ မှ ကြက်သီးမွေးညှင်းများတောင် ထသွားတော့သည်။

ရောက်ရှိလာသောသတင်းဆိုး

မောင်မောင်တို့ သင်္ဘောပနားမားကိုဖြတ်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ပါးဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ရောက်ကုန်ချပြီး သင်္ဘောသည် ဘရာဇီးလ်တွင် ကုန်ပြန်တင်ရန် ဆိုက်ရောက်၏။ ဘရာဇီးလ် ဆိပ်ကမ်း စန်တော့စ်တွင် တိရစ္ဆာန်အစားအစာများ တင်ရ၏။ ဘရာဇီးလ်သည် ဘောလုံးလောကတွင် ကမ္ဘာကျော်သလို သင်္ဘောသား လောကတွင်လည်း ချစ်သူတို့ပျော်ရာမြေဟု တင်စားကျော်ကြားပေသည်။

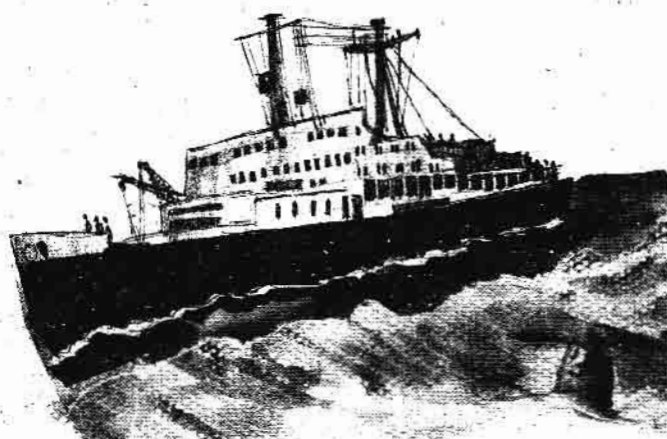
ဘရာဇီးလ်သို့ဆိုက်ရောက်သော သင်္ဘောသားတို့သည် ဘယ်မှာ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲနေအံ့နည်း။ ဆိပ်ကမ်းအနီးအနား သင်္ဘောပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသည့် ဆိပ်ကမ်းအပြင်တွင် နိုက်ကလပ်များ၊ ဒစ္စကိုကလပ်များက တန်းစီရှိနေ၏။ ညဘက် (၈)နာရီကျော်သည်နှင့် သီချင်းသံများက ရင်ခုန်စေ၏။ မကြားချင်လို့မရပေ။ ကျယ်လောင်စွာ အပြိုင်အဆိုင်ဖွင့်ကြ၏။

ကလပ်များသို့ ဘရာဇီးလ်အပျိုချောလေးများက လာရောက်ကခုန်ပျော်ရွှင်လေ့ရှိ၏။ အလွှာအသီးသီးမှ လာကြ၏။ တချို့ဆိုပါက ကိုယ်ပိုင်ကားများဖြင့်ပင် လာကြသေး၏။ အရက်

ပြင်းကိုဆိုင်ထဲတွင် မရောင်းချပါချေ။ ဘီယာတစ်မျိုးတည်းသာ ရောင်းချပေသည်။ မိန်းကလေးများအတွက် အချိုရည်များလည်း ရောင်းပေးသည်။ မြူးကြွသော သီချင်းသံများက စိတ်ကိုလန်းဆန်းနိုးထစေ၏။ လှပျိုဖြူတို့ကလည်း စွဲဆောင်ထားသလို ရှိပေသည်။

သူတို့ဒေသများမှာ ထုံးစံတစ်ခုရှိ၏။ မိမိကြိုက်သော မိန်းကလေးအား ကခုန်စားသောက်ရန် ခေါ်နိုင်ပေသည်။ မိန်းကလေးသဘောတူပါက သင်နှင့်အတူ ကခုန်ပါလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ မတူပါက ခေါ်ဖို့မစဉ်းစားသင့်တော့ချေ။ ထိုမိန်းကလေးအား ခေါ်ပြီး ခင်မင်ဆက်ဆံပြီး နောက်တစ်ယောက်ကိုမြင်၍ သစ္စာမဲ့ပါက ထိုနေရာရှိမိန်းကလေးအား လုံးက သစ္စာမရှိသူအား ဝိုင်းရိုက်နှက်မောင်းထုတ်ခြင်း ခံရပေလိမ့်မည်။ သူတို့ဓလေ့စရိုက်ကို ဂရုပြုသင့်၏။

သူမတို့သည်လည်း ထိုသူသင်္ဘောဆိပ်ကမ်းက မခွာမချင်း တခြားသူ လာခေါ်ပါကလည်း မလိုက်ကြချေ။ ငွေပုံးလည်း

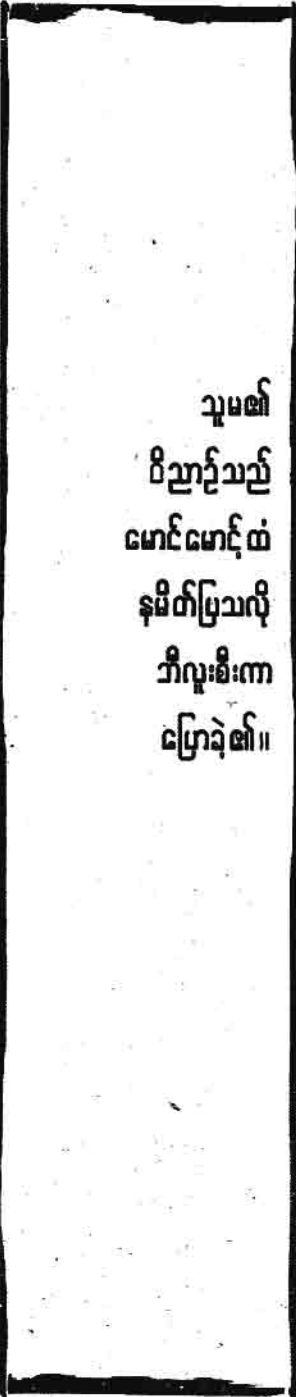

မရပါချေ။ သူမတို့ကလည်း သစ္စာစောင့်သိကြပေသည်။ ထို သဘောသား ငွေကြေးကုန်သွား ၍ မတတ်နိုင်ပါကလည်း ဖယ် ခွာရှောင်သွေ မသွားကြပါချေ။ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းပါသည်။ မောင်မောင် တစ်ယောက်တော့ မပျော်ရွှင်နိုင်ပေ။ မိဘဆွေမျိုး များထံမှ ပြန်စာကို

နှစ်လကျော်ကြာမှ ရခဲ့ သည်။

သူ၏ချစ်ဇနီးခင်မေသက် ရုတ်တရက် ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဟု အကြောင်း ကြားခဲ့၏။ သဘောသားတို့ဘဝ မှာ ရင်နာစရာကောင်းပါသည်။ မိဘဆွေမျိုးသားချင်း ကွယ်လွန် သော်မှ မပြန်နိုင်ကြပါချေ။ ပြန် ပါက ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်ကျခံရ ပေသည်။ လိစ်ပေး တစ်လခ လည်း မရပါတော့ချေ။ စာချုပ် နှစ်မပြည့်ဘဲ ပြန်၍ဖြစ်။

ပြန်ရောက်ပါကလည်း သေသူက သေနှင့်ပြီးဖြစ်၏။ ဘာမှ မထူးခြားပါတော့ချေ။ မောင်မောင် မပြန်တော့ပေ။ ပြန်ဖို့လည်း (၂)လကျော်မှ သိရ သဖြင့် အကြောင်းမထူးပါတော့

**သူမ၏
ဝိညာဉ်သည်
မောင်မောင်ထံ
နမိတ်ပြသလို
ဘီလူးစီးကာ
ပြောခဲ့၏။**

ချေ။ ဝမ်းနည်ကြေကွဲမှုတွေက သူ့အား နှိပ်စက်နေကြပေသည်။ ခင်မေသက် ကွယ်လွန်သည့် နေ့သည်ကား မောင်မောင် ဘီလူး စီးသလိုဖြစ်ခဲ့သော နေ့ပါတည်း။ ကားတိုက်မှုဖြစ် ပြီး ဆေးရုံသို့အချိန်မီပို့ပေးခဲ့ကြ ၏။ သို့သော် မရပါတော့ချေ။ ညဉ့် (၁၂)နာရီခန့် ၁၉၈၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၀ ရက်နေ့ သေဆုံး သည်ဟု ဆိုပေသည်။ မောင် မောင် ဘီလူးစီးခံရသလို အချိန် နှင့် တစ်ထပ်တည်း တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်တော့၏။ ခင်မေ သက် မကွယ်လွန်မီ သတိ တစ်ချက် ခဏလေးပြန်လည် လာခဲ့၏။ သူမက သူမချစ်သော ချစ်သူလင်ယောက်ျားမောင်မောင် အား မေးပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ သည်ဖြစ်၏။

ဝိညာဉ်လေလား

သူမသည် သေလွန်ချိန် အထိ မောင်မောင်အား သတိ တရ တမ်းတ စွဲလမ်းခဲ့ပေလိမ့် မည်။ သူမ၏ ဝိညာဉ်သည် မောင်မောင်ထံ နမိတ်ပြသလို ဘီလူးစီးကာ ပြောခဲ့၏။ မောင်

မောင်ကလည်း	သိပ်ချစ်ရလွန်းသူ	ခင်မေသက်	သိမ့်စရာ မရှိတော့သလို	လှစ်
ထိုသို့ ဖြစ်ပြီးသူမအား	ကွယ်လွန်သွားခြင်းကြောင့်	စိတ်	ဟာသွားတော့၏။	သင်္ဘောက
ချက်ချင်း သတိရမိလေသည်။	ထိခိုက်ရသည်တော့	အမှန်ပါ	သူငယ်ချင်း	ရောင်းရင်းတွေက

အလုပ်လုပ်လျှင်သော်မှ
 စိတ်ထင်နေခဲ့မိပေ
 သည်။ သူသင်္ဘောပေါ်မှာ
 အသက်အန္တရာယ် ကြုံခဲ့
 စဉ်က ကယ်တင်ရှင်မှာ
 ခင်မေသက်လေလားဟု မဆီ
 မဆိုင် တွေးမိပါသည်။
 ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။
 ခင်မေသက်သည် သူ့စွဲလန်းသူ
 ထံ စိတ်ရောက်ကာ ကွယ်လွန်
 သွားသူဖြစ်၏။ စွဲလန်း၍မကျွတ်
 မလွတ် ပြိတ္တာဘဝတွင်ပါ ကျင်
 လည်နေရဟန် တူပေသည်။
 မောင်မောင်၏ နောက်မှ
 တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေ
 ခဲ့ပေသည်။ ခြေသံပေးကာ အသံ
 ပေးသည်။ မောင်မောင်က သတိ
 မထားမိပါချေ။ စိတ်ထင်လို
 ပါဟု မှတ်ယူခဲ့ပေသည်။
 မောင်မောင်တစ်ယောက်

ဘရာဇီးလ်ရောက်ခိုက်
 မောင်မောင် စိတ်ပြေ
 လက်ပျောက် ဖြစ်စေ
 ရန် နိုက်ကလပ်သို့ခေါ်
 သွားခဲ့ကြ၏။
 မောင်မောင် မလိုက်
 ချင်ပါချေ။ သို့သော်
 မရပါ။ မာလိန်မှူးက
 အစ မောင်မောင်အား စိတ်ထိ
 ခိုက်နေမှန်း သိသဖြင့် မောင်
 မောင်အား မုန့်ဖိုးပေးကာ လိုက်
 သွားစေခဲ့၏။ သင်္ဘောသူကြီး
 ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါရန်တိုက်တွန်း
 နေသဖြင့် မလိုက်၍မကောင်း။
 လိုက်သွားရတော့သည်။ ကလပ်
 ထဲရောက်တော့ မောင်မောင် ဘီ
 ယာသောက်ကာ ခပ်ငူထိုင်နေ
 ၏။
 သူတစ်ပါးတွေ ပျော်ရွှင်
 နေကြတာ မြင်တော့နေရသည်။

ပေ။ စိတ်ဝေဒနာခံစားရသည်။
 တုန်လှုပ်ယူကူးမရဖြစ်ရ၏။ ဖြေ

ပို၍ ခင်မေသက်အား သတိတရ ရှိရပါသည်။ ပျော်ရွှင်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကိုယ်တူ အချိန်လေးများစွာကို ပြန် တမ်းတမိပါတော့သည်။ အထီးကျန်အတွေးဖြင့် ဘီယာ သောက်ကာ ဖြေသိမ့်နေမိ၏။ အားလုံးကိုမေ့လိုက်ချင်သည်။ မေ့မရနိုင်ပေ။ ရင်ထဲမှာ နာကျင် ခံစားရ၏။ ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်း မရှိ ပါတကား။

အုန်းသွင်၊ သက်ထွန်း၊ တင်မြင့်တို့နဲ့အတူ လုပ်စတေးရီ တွင် ပျော်ရွှင်စွာ သောက်စား ကခုန်ကြ၏။ မောင်မောင်က တော့ ဝေဒနာကိုရင်မှာ ထွေး ပိုက်ထား၏။ ဘီယာများသာ တစ်ပုလင်းပြီးတစ်ပုလင်း ဖြိုနေ တော့ သည်။ အရက်သည် တစ်ခွက် သောက်လည်း မူး မည်ဖြစ်၏။ သွေးသား တောင်း သူများအဖို့ တော်ရုံတာ မဖြိုမမူး ပါချေ။ မောင်မောင်လည်း ဘီယာမူးသည်က တခြား သတိ ရသည်ကတခြား စီ ဖြစ်နေ၏။ အမူးလွန်သွားမှ မေ့ပျောက်မည် ထင်၏။ သက်ထွန်းတို့ကတော့ ဘရာဇီးလ် သူလေးများကို ဖိတ် ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ မောင်မောင်

အတွက်လည်း မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့၏။ မောင် မောင်နဲ့ဘေးတွင် ထိုင်စေသည်။ မောင်မောင် စိတ်ဖြေနိုင်ရန် ပျော် ရွှင်စေရန် ရည်ရွယ်ကြသည်။

ထင်ရှောင်မိမှားဝိုးတဝါး

မောင် မောင် ကတော့ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်သာရှိ၏။ မိတ်ဆက်ပေးသော်လည်း ဂရု မစိုက်ပေ။ သူ့ဘာသာ ဝေဒနာ လေးတွေနှင့်အတူ အတိတ်ခြေ ရာကောက်နေခဲ့၏။ ဘီယာများ သာဖိ၍ သောက်နေသည်။ ဘရာဇီးလ်သူလေး မာရီယာက မောင်မောင်အပေါ် သနားမေတ္တာ သက်ဝင်စွာ မောင်မောင်အား ငေးမောကြည့်နေရှာသည်။ သူမ သည်လည်း အချစ် ဝေဒနာခံစား ဖူးခဲ့မည် ထင်၏။ ရှိခဲ့ဖူးသူတွေ ရှိကြပါမည်။

မောင်မောင်အလိုကျ ဘီ ယာကို သူမက ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပေး၊ ငှဲ့ပေးနေခဲ့၏။ သည် မြန်မာသင်္ဘောသားလေးအပေါ် သူမ စနာသနားနေမိပြီဖြစ်၏။ မှန်ပေသည်။ အချစ်သည် ဘယ် ကစ၍ ဘယ်မှာအဆုံးသတ်

သည်ကို ဘယ်သူသိပါအံ့ နည်း။ အဖြေမရှိသော ပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်လို ပါပေ။ မောင်မောင် မူးဝေရီ လျက်ရှိ၏။ အမြင်အာရုံ ဝေဝါး လာခဲ့သည်။

မာရီယာအား တစ်ခါတရံ ခင်မေသက်ဟု ထင်တတ်၏။ ထိုအခါ အတင်းပင်ပွေဖက်ကာ တစ်တွတ်တွတ် စကားဆို၏။ မာရီယာက နားမလည်ပေ။ မောင်မောင်ပုံမှန် သိဝင်လာ သောအခါ ခင်မေသက်ပျောက် ကွယ်သွား၏။ မာရီယာအား တွန်းလွှတ်သည်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေရ၏။ မဖြစ်ချင်တာတွေ လည်း ဖြစ်တတ်ပေသည်။ မောင်မောင် ဆက်သောက်နေ တော့သည်။

အမူးလွန်သွားတော့သည်။ သင်္ဘောသို့ မပြန်နိုင်တော့ပေ။ မာရီယာက သူမကားဖြင့် သူမ အခန်းသို့ မောင်မောင်အား ခေါ် ဆောင်သွားခဲ့၏။ အမူးပြေမှ ပြန် ပို့မည်ဖြစ်၏။ သင်္ဘောက ကုန် တင်ရန်တန်ချိန် လေးသောင်း ကျော်မို့ ရက်ကြာစွာ ဆိုက်ကပ် ထားသည်မို့ ပြဿနာတော့ မရှိ ပါချေ။ မာလိန်မှူးကိုယ်တိုင်က

လည်း မောင်မောင် စိတ်ထိခိုက်
 နေချိန်မို့ ဘေးမဲ့ပေးထား၏။
 အလုပ်လုပ်ပါကလည်း အသက်
 အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်၍ပါပေ၏။
 မောင်မောင်အိပ်ပျော်သွား
 ၏။ ဘာမျှမသိပါတော့ချေ။
 အမူးလွန်ကာ ချာလည်နေသေးခဲ့
 ၏။ အိပ်ပျော်သွားမှ ဘာမျှမသိ
 တော့ပေ။ ကလေးဆိုးလေးလိုပင်
 ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အိပ်မက်
 မက်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ခင်
 မေသက်နှင့်အတူ ချစ်တင်းနှော
 ခဲ့၏။ ပျော်သည်။ သို့သော် အိပ်
 မက်က အိပ်မက်သာပေ။ ကြာ
 ရှည်တော့ မခံပါချေ။

ခင်မေသက်ဝိညာဉ်က ဝင်
 ပူးနေသည်ထင်၏ စိတ်စွဲလန်း
 နေ၍သာ ဖြစ်ပေမည်။ တချို့က
 တော့ စိတ်ဝေဒနာ ခံစား၍ စိတ်
 ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ခြင်းဟုဆိုသည်။

မောင်မောင် ရေငတ်သဖြင့်
 အိပ်ပျော်နေရာက နိုးထလိုက်၏။
 သူ၏နံဘေးတွင် မိန်းကလေး
 တစ်ဦး အိပ်ပျော်နေသည်။ ခင်
 မေသက်ဟု သူထင်လိုက်သေး
 ၏။ ခေါင်းတွေက အရက်မူး
 လွန်၍ ကိုက်ခဲနေ၏။ သူ၏အိမ်
 မဟုတ်မှန်းတော့ သူသိပါသည်။

ရေခဲသေတ္တာတူသည်။ ဖွင့်ကာ
 ရေပူလင်းယူကာ မော့သောက်
 မိ၏။ ရင်ထဲအေးမြသွား၏။
 စိတ်ထဲအနည်းငယ် ကြည်လင်
 လာ၏။ ဆိုဖာကုလားထိုင်ပေါ်
 သူထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်
 ညှိသောက်လိုက်၏။

သူစဉ်းစားနေသည်။ သူ
 ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာ
 ပါလိမ့်။ သူတို့နိုက်ကလပ်ထဲမှာ
 ဘီယာသောက်ကြ၏။ ပြီးတော့
 သူမူးနေချိန်တွင် သူနံဘေးသို့
 ဘရာဇီးလ်သူလေးတစ်ယောက်
 လာထိုင်သည်။ ခင်မေသက် ဟု
 သူထင်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ
 စိတ်စွဲလန်းနေ၍သာ ထင်ရ
 သည်။ ခင်မေသက် နိုက်ကလပ်
 ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်ကို သူမြင်
 လိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ သူနံဘေးနားက
 ဘရာဇီးလ်သူလေးကိုယ်ထဲ ဝင်
 ရောက်ပူး ကပ်သွားသည်။ ဒါ
 ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူမူးနေလို့
 သာဖြစ်မည်။ ဒါပေမယ့် ခင်မေ
 သက်က သူ့အတွက် ဘီယာ
 များပင် ငှဲ့ပေးခဲ့သေး၏။ ဟုတ်
 သည်။ သူမမသေပါ။ သူထဲ
 သူမလိုက်လာခဲ့သည်။

ခင်မေသက်က ဘရာဇီးလ်
 သူအဖြစ် ရောက်လာခဲ့ပြီလော။

မောင်မောင် (မြန်မာပြည်)
 သင်္ဘောသား တစ်ဦး၏
 ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးသားပါသည်။
 သူ့အား စိတ်ဝေဒနာရှင်ဟု ဆေး
 ကုသပေးခဲ့ရသည်။

သူ၏ ချစ်သူဝိညာဉ် တ
 ကယ် လာရောက်ခဲ့သည်လော။
 (သို့တည်းမဟုတ်)
 သူစိတ်ဝေဒနာဖောက်ပြန်
 ၍ ထင်သည်လော။ အဖြေတော့
 ရှိမည်။ စာဖတ်သူတို့ လိုရာသာ
 တွေး၍ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါစေ။

တာဝန်သိသော်လည်း ယုံကြည်မှုမရှိတော့ ခက်

‘ဟော်လန်နိုင်ငံ၊ နစ်(ဂျ) မီဂျင်မြို့’ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်မှာ ၁၉၅၁ ခု ဩဂုတ်လ....။

“ရေဒါဦးနှောက်နှင့်လူ” ရယ်လို့ သတင်းကြီးနေသည့် “ဝိတာဟားကိုး(စ်) သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာရင်း မကြာမတင်သော ကာလမှာ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားတော့မည်ကို သူ့အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာသည်။ သို့ဖြင့် အနီးဆုံး ရဲစခန်းသို့ အပြေးအလွှားသွားပြီး သတင်းပို့ကြသည်။

ရဲတွေက မထုံတက်တေး....။ အေးတီအေးစက်....။ ဟားကိုး(စ်) စကားကို ယုံကြည်ဟန်မတူ သည်ကြားထဲ အပြောအဆိုကလည်း ရိုင်းပျလွန်းလှသည်။ ဟားကိုး(စ်) က အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းခံလိုက်သည်။ သူ့အစွမ်းကို ပြခွင့်လေ။

ဟားကိုး(စ်) က သူ့မျက်လုံးတွေကို အဝတ်ဖြင့် ပိတ်စည်းခိုင်းပြီးမှ ရဲမှူးကြီး၏ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ရှိနေသော ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး အိတ်ထဲမှာ ခဲတံတိုကလေးတစ်ချောင်း ရှိနေကြောင်းနှင့် ခဲတံတို၏ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပျက်နေသော တံဆိပ်အမျိုးအစားကိုပင် ချန်မထားခဲ့ပါချေ။

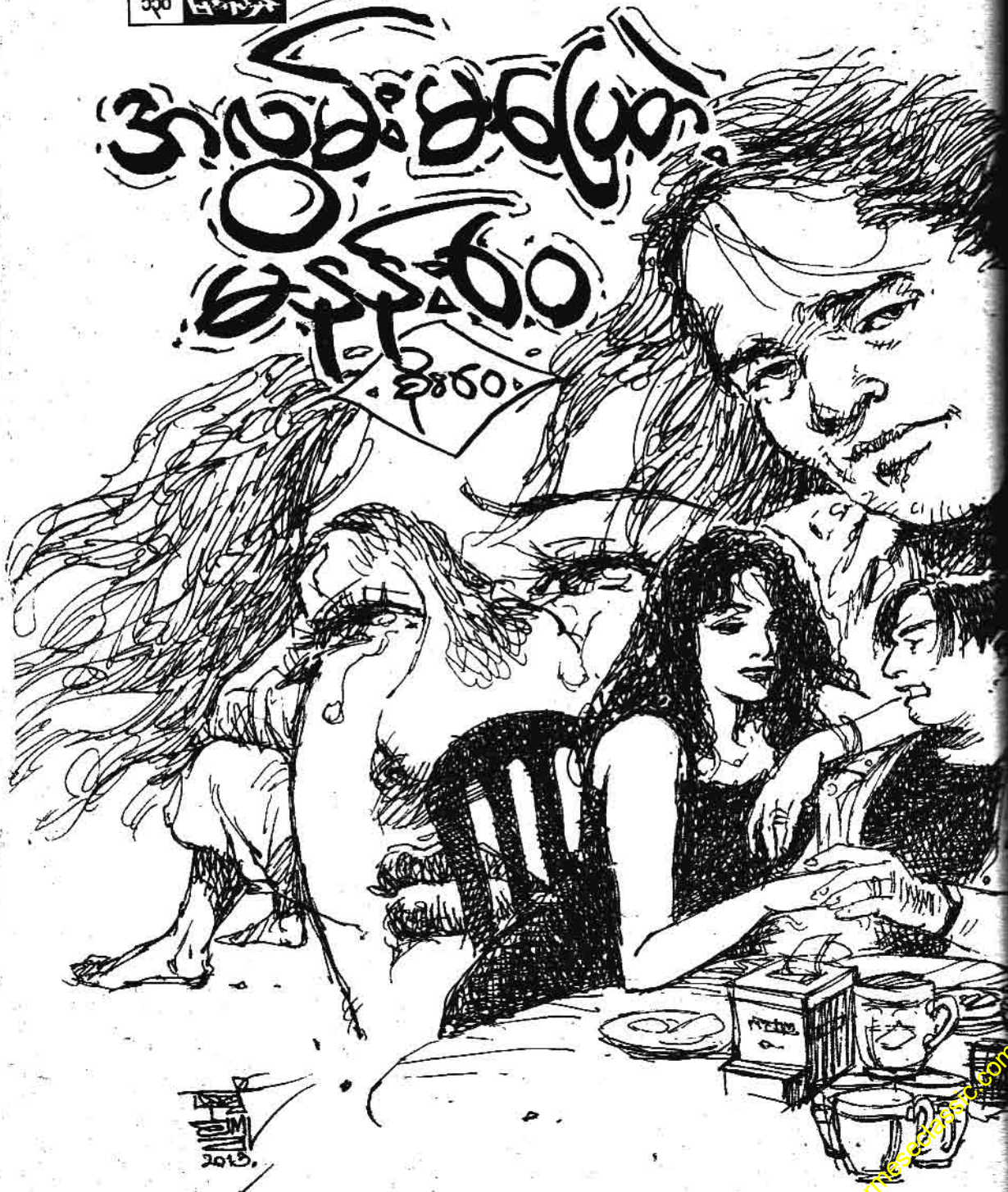
သည်တော့မှ ဘာသားချောတွေ ငေါက်ခနဲထလိုက်ပြီး အခင်းဖြစ်နေရာသို့ သွားရောက် ကာ တရားခံကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်တဲ့လေ။

၁၃၀ မြန်မာ

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

၁၃၀

မြန်မာ

ထို့အတူ တံခါးထဲရှိ အကျဉ်း သား၊ အချုပ်သားများကိုလည်း တံခါးတာဝန်ကျ တပ်သားမောင် ခင်က တစ်ဦးချင်းစီ ရှာဖွေနေခဲ့ သည်။ နောက်အားလုံး နေရာ တကျ ပြန်ထိုင်နေကြသည်။ တံခါးထောင်မှူး ဦးလှရွှေက တံခါးအဝင်အထွက် စာရင်းစာ အုပ် (ထပစ ၂၀၄) မှာ စာရင်း ရေးသွင်း အတည်ပြုနိုင်ရန် တံခါးစာရေး တပ်ကြပ် ခင် မောင်သန်းအား လှမ်းမေးလိုက် သောအခါ ကျား ၅၀ ဦး၊ မ ၆ ဦးဟူ၍ စာရင်းရေးသွင်းမှတ် တမ်းတင်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် တံခါးကြီးထဲမှာ အချုပ်သူ၊ အကျဉ်းသူများကို အမျိုးသမီးဆောင် တာဝန်ကျ တပ်သား မအေးအေးနွယ်ကအိပ် ထောင်ဆီ ခေါ်ဆောင်သွားလေ သည်။ အမျိုးသမီးဆောင်အဝမှ တစ်ဆင့် အဆောင်တံခါး ဖွင့် ပေး၍ ဝင်လာသော အမျိုးသမီး အချုပ်သူ၊ အကျဉ်းသူများအား အဆောင်ဝ ရုံးခန်းမှ ထောင်မှူး ဒေါ်အေးအေးမှ စစ်ဆေးမေးမြန်း သောအခါ ချုပ်ဟောင်း-၂ ကျ ဟောင်း-၁၊ ချုပ်သစ်သုံးပေါင်း

-၆ဟူ၍ သတင်းပေးပို့လိုက် သည်။

အမျိုးသမီးဆောင်လေးထဲမှာ တော့ လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျ နေသလိုပါပဲ စီစီညညနေအောင် စကားဖောင်ဖွဲ့ ပြောဆိုနေကြ သည်။ မိန်းမတို့ သဘာဝ ကျွတ်စီ ကျွတ်စီ ပြောနေသံများ မှာ ဆူညံနေသည်။

တချို့ အမျိုးသမီးများမှာ ရေ ကန်၌ ရေချိုးနေကြသလို တချို့ က အဆောင်ဘေး တောင်ယာ ခင်းနားမှာ ကန်စွန်းခင်းလေးထဲ က ကန်စွန်းရွက်ကို ညနေစာတို့ မြှုပ်စားရန် ခူးဆွတ်နေကြသည်။

ထူးခြားသည်မှာ အမျိုးသမီး ဆောင်ထဲတွင် မည်သည့်အခါမျှ အသီးပင်များကို စိုက်ပျိုးရန် တားမြစ် ပိတ်ပင်ထားသည်က များသည်။ အထူးသဖြင့် ခရမ်း သီး၊ မုံလာ၊ ရုံးပတီ၊ ခဝဲသီး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး စသည့် အပင် မျိုးများကို အမျိုးသမီး အိပ် ဆောင်ထဲတွင် စိုက်ပျိုးခြင်း တရားမဝင်ခိုးသွင်းခြင်းကို ကြပ် ကြပ်မတ်မတ် ပိတ်ပင် တားမြစ် ထားတတ်သည်။

တချို့ အမျိုးသမီးအုပ်စုများ

သည် အိပ်ဆောင်ကြီးဘေး တမန်တလင်းပေါ်ဝယ် ထိုင်ကာ သန်းတုတ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူရှာခြင်း လုပ်ငန်းကို ဆေးလိပ်ဖြင့်၊ အခ ကြေးငွေပေး၍ လုပ်ဆောင်ပေး နေကြသည်။

တချို့ကလည်း လက်ဖက် သုပ်စားကာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်၊ ဂီတမှ နာမည်ကြီးများအကြောင်း ကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆို အတင်းချနေကြသည်။ ညနေ စောင်း ရုံးပြန်လာသော တရား ရုံး ထွက်ရသည့် အချုပ်ဟောင်း များထံမှ စားစရာကို တောင်း စားသူများရှိသလို၊ အချုပ်သစ်ထံ မှ ပါလာသော စားစရာနှင့် ပစ္စည်းကို မိန်းမချင်း ဗိုလ်ကျ အနိုင်ကျင့် ခေါင်းပုံဖြတ်စားနေ သော ယောက်ျားလျာများလည်း တွေ့မြင်နေရသည်။

သည်လို အမျိုးသမီးဆောင် လေးထဲဝယ် သူတို့ကမ္ဘာနှင့် သူတို့ခမြာ ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများ ရှိနေသလို ထောင်အုတ်ရိုးကြီး အပြင်ဘက်မှာ ကျန်ရစ်သူ ယောက်ျားနှင့် သားသမီးများကို လွမ်းမောတာသ နေကြသူများမှာ လည်း မျက်ရည်ဝဲလို့ အားငယ်

နေရာသည်။

အိပ်ဆောင်အောက်ထပ်ခန်း ထဲက တက်တင်းဇာထိုးအဖွဲ့က လည်း သူတို့လုပ်ငန်း အချိန်မီ ပြီးစီးအောင် လုပ်ဆောင်နေကြ သလို အင်္ကျီဖြတ်စလေးများကို ကိုက်ဖြတ်ညှပ်နေသည့် စက်ချုပ် ဘုတ်ကလည်း ကလေးအင်္ကျီ

လေးများကို စက်ဖြင့် ချုပ်လုပ် နေကြသည်။ အကျဉ်းထောင် ဝန် ထမ်းမလေး မိမိအောင် ကတော့ လက်သုံး ကိရိယာများ ကို ထုတ်ပေးထားသဖြင့် အချင်း ချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်မှု မရှိ အောင်ထိမ်းသိမ်း စောင့်ကြည့်နေ သည်။

ညနေပိုင်း ထောင်ပိတ်ချိန်နီး နေသဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသူများ ကို လုပ်ငန်းလက်စသိမ်းခိုင်းနေ သည်။ အချုပ်သူလေးများမှာ ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်သည် လား ထင်မှတ်ရအောင် ခေတ် ပေါ်ဒီဇိုင်းဆန်း အင်္ကျီ၊ လုံချည် များကို အပြိုင် ခဆိုင် ဝတ်ဆင် ရှိုးပြလျက် လမ်းသလားနေကြ သည်။

ညနေ ထောင်ပိတ်ခါနီးမှာ ည တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများ အိပ် ထောင်ထဲဝင်လာနေပြီး အဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်း လျှောက်နေကြသူများ၊ အုပ်စုဖွဲ့ စကား ကောင်းနေကြသူများကို တပ်ကြပ် ဒေါ်အေးတင်မှ အိပ် ထောင်ထဲ ဝင်ကြရန် လိုက်လံ ဆော်ဩနေလေသည်။

မနန်းဝေတစ်ယောက် ဒီနေ့ မှ ထောင်ထဲကို ပထမဆုံးတရား ရုံး အချုပ်ကနေ ထောင်ကြီးချုပ် ကို ဝင်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အချုပ်သစ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ် မကျွမ်းကျင်သေးသော နေရာစီမံ နေရာမှာ ဘာလုပ်ရ ကိုင်ရမုန်းမ သိကြောင်းစိစိ ဖြစ်နေ သည်။

မနေညကတည်းက ရဲအချုပ် ခန်းမှာ အိပ်နေခဲ့ရပြီး ဒီနေ့မှ ရုံး ထုတ်လို့ တရားရုံးမှာ ရီမံယူပြီး ထောင်ကြီးချုပ် ပို့လို့သာ ပါလာ ရတယ်။ ရေကို မချိုးရတာ နှစ် ရက်ရှိနေပြီ။ ထောင်ထဲက ရေ ကန်ကြီးကို မြင်နေရပေမယ့် ရေ ချိုးချိန် လွန်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့ တစ်ယောက်မှ ရေပေးမချိုးတော့ ပါ။

ဒါကြောင့် ရေချိုးချင်စိတ်ကို မြှိုသိပ်ပြီး ရေကန်နားဆီ အပြေး တပိုင်းသွားလို့ ရေကန်ဘာယာ ထံ ဝင်ခွင့်တောင်းပြီး မျက်နှာခြေ လက်ဆေးဖို့ ရေတစ်ခွက်ခွင့်ပြု လို့ တော်သေးတယ်။ မိန်းမဆို တာ ရေတစ်ရက်နှစ်ရက် မချိုး ခဲ့ရလျှင် ဘယ်လောက်ဒုက္ခ ရောက်လို့က်မလဲ။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင် ...ဒေါင်”

ဗဟို ကင်းမျှော်စင်ကြီးပေါ်မှ တပ်ကြပ်သံချောင်း၏ နာရီ မောင်းထိုးတော့မယ့် အချက်ပေး ခေါက်သံကို ကြားနေရတယ်။ ထောင်ပိတ်တော့မည်ဆိုသည့် သတိပေး သံချောင်းခေါက်သံပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးသော

အကျဉ်းသူ၊ အချုပ်သူများဟာ အိပ်ထောင်ကြီး အထဲက အခန်း ကျယ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တစ် တွဲစီ ရင်ဘောင်တန်း ထိုင်လျက် ထောင်ပိတ်မည့်သူကို စောင့်နေ ခဲ့တယ်။

မကြာမီမှာ အိပ်ဆောင်အခန်း တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီး ထောင်မှူး ဒေါ်အေးအေးနှင့် ညတာဝန်ကျ အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်းတပ်ကြပ် ဒေါ်တင်တင်တို့နှင့် ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးများ ဝင်လာတယ်။ အမျိုးသမီးဆောင် လူပေါင်း စာရင်းကို ကောက်ယူရန် အိပ် ဆောင်ထဲ ဝင်လာနေစဉ်မှာ...

“အမျိုးသမီးဆောင် လူ ပေါင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ယောက် တန်းစီပြီးအသင့်” လို့ တန်းစီး မှူးကြီး ခင်ခင်က သတင်းလှမ်းပို့ နေခဲ့တယ်။ တာဝန်ကျ ထောင် မှူး ဒေါ်အေးအေးက စာရင်းမှန် ကန်မှု ရှိ မရှိ လက်ခံစစ်ဆေး နိုင်ရန် ဝန်ထမ်းမလေးတစ် ယောက်ကို လိုက်ရေတွက်စစ် ဆေးစေခဲ့တယ်။

“အားလုံး စုစုပေါင်း တစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးပြုးပါ ဆရာမ” အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ပုံစံထိုင်နေ

အကျဉ်းသူ၊
အချုပ်သူများဟာ
အိပ်ထောင်ကြီး
အထဲက
အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ
နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ
ရင်ဘောင်တန်း
ထိုင်လျက်
ထောင်ပိတ်မည့်သူကို

တဲ့ အမျိုးသမီးအားလုံး စုစုပေါင်း (၂၅၀) ယောက်ရှိနေတာကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ အပြူးနဲ့ ရေတွက်စစ်ဆေး သတင်းပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးမှန်ကန်မှုရှိသွားတာကြောင့် ဘာယာကဒ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးအတည်ပြုခဲ့ပြီး အိပ်ထောင်တံခါးကြီးကို သော့ခတ်ပိတ်လိုက်တယ်။

အမျိုးသမီးဆောင် တာဝန်ခံထောင်မှူး ဒေါ်အေးအေးသည် မိန်းဂျေးလ်ရုံးခန်းရှိ ထောင်ပိတ်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးထံကို သွားရောက် လူပေါင်း သတင်းပေးခဲ့လေသည်။

ထောင်ပိတ်လူပေါင်း ကိုက်ညီမှုမရှိမချင်း အိပ်ထောင်ကြီးထဲမှာ ပုံစံမဖျက်ရဘဲ ထိုင်စောင့်နေရတယ်။ မိန်းဂျေးလ်က ထောင်ဖွင့်အဖွဲ့ဆီမှ လူပေါင်း ကိုက်ညီ၍ ထောင်ပိတ်လို့ရသွားချိန်မှာတော့ ဂါတ်မကြီးပေါ်ကနေ ထောင်ပိတ်သံချောင်း ရိုက်ခတ်အတည်ပြုလိုက်ပါတယ်။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”
နေတာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းအားလုံး တာဝန်မှ ပြီးဆုံးသွားလို့

**ဒီလူ့စားသောက်ဆိုင်
ရောင်းအားတက်စေလို့
လူဝင် လာများစေဖို့
အဖော်အချွတ်တွေနဲ့
မန်းပြုပြီး
ခန္ဓာကိုယ်ကို
ရောင်းကုန်အဖြစ်
တင်ပြပေးရတာပါ။**

ထောင်အပြင်ဘက် ထွက်ခွင့်ရသွားပါတယ်။ ညဘက် တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများက ညရေးညတာ လုံခြုံရေး အခြေအနေကို ဆက်လက် တာဝန်ယူကြရတယ်။

ဒီလို ထောင်ပိတ်ပြီးဆုံးသွားမှပဲ အမျိုးသမီး၊ ဘင်လေးထဲမှာ တန်းစီးမဲ့ကြီး ခင်ခင်က ဘုရားစာကို ရှေ့မှ တိုင်ပေးပြီး ကျန်အမျိုးသမီးများက လက်အုပ်ချီလျက် ရွတ်ဆို ဘုရားရှိခိုးခဲ့ကြရတယ်။

ယင်းသို့ ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်မှ အိပ်ဆောင်အခန်းထဲမှာ အိပ်ဖို့ နေရာထိုင်ခင်းကို ညကင်းတာဝန်ကျ ဘာယာများက နေရာချပေးခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှ မနန်းဝေတစ်ယောက် ကျောတစ်နေရာစာလဲလှောင်းဖို့ ရသွားလို့ အနားယူခွင့်ရသွားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အတွေးရေယာဉ်ထဲ မျောဝင်လာနေတာကတော့....

သူမရဲ့ အတွေးရေယာဉ်ကျောထဲမှာတော့ စားသောက်ဆိုင်လေးထဲက စတော့ဂ်စင်မြင့်

လေးပေါ်တွင် မိုက်ကရီဖုန်းလေးကို ကိုင်ကာ မြူးမြူးကြွကြွ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် သီဆိုဖျော်ဖြေနေ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

သူမ အမြဲတန်း သီဆိုဟစ်ကြွေးနေတဲ့ သီချင်းလေးကတော့ “ကိုကိုနေ့တိုင်းလာနော်” ဆိုတဲ့ ကာလသားကြိုက်သီချင်းလေးဖြစ်ပါတယ်။ သူမ စင်ပေါ်ကနေ ဒီသီချင်းလေးကို စတင် သီဆိုဖျော်ဖြေလိုက်သည်နှင့် စားသောက်ဝိုင်းတွေထဲမှာ ဘီယာ၊ အရက်ပြင်း သောက်သုံးနေကြသူ၊ ကိုကိုကာလသားတို့ မြူးမြူး

ဆုံးသွားချိန်မှာတော့ သူမရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ထောင်ကျော်တန် သောင်းကျော်တန် ပန်းကုံးတွေ တစ်ထပ်ကြီး ဆူချအားပေးခဲ့တော့တယ်။

တကယ်တော့ သူတို့တတွေရဲ့ ဘီယာမူးမူး၊ အရက်မူးမူးနဲ့ လာပြီး ပန်းကုံးဆူချတာ ဟာ အနုပညာ သုခုမကြေး မဟုတ်နိုင်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို နိုးကြွလာအောင် အားပေးနေတဲ့ တဏှာရာဂ ကြေးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့လို စားသောက်ဆိုင် အဆိုတော်လေးတွေ ဆိုတာက

လည်း ဒီလိုစားသောက်ဆိုင် ရောင်းအားတက်စေလို့၊ လူဝင်လာများစေဖို့ အဖော်အချွတ်တွေနဲ့ ဗန်းပြပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုရောင်းကုန်အဖြစ် တင်ပြပေးရတာပါ။

ခုလို ဆိုင်မှာ လူစည်ကားလေလေ၊ လူဝင်များလာလေလေ မန်နေဂျာဆိုတဲ့ ငနဲတွေက တော့ သဘောကျနေကြမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် အကြိုအပို့လုပ်ပေးပြီး ရုပ်ချောချောငယ်ငယ်တွေနဲ့ အသံကောင်းသူတွေကို ဆိုင်မှာ မွေးထားကြတာလေ။

ဟင်း...ဟင်း စားသောက်ဆိုင်ဆိုလို့ သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ဦး။

ကြွကြွ ကခုန်လျက် ပျော်မြူးနေကြပါတော့တယ်။

သူမကလည်း သီချင်းလေးထဲကအတိုင်း မူဟန်နဲ့နဲ့နဲ့ ဟန်မူပိုပို ကလူသလို၊ မြူသလို လုပ်ပြတော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်လောရိုက်နေခဲ့တော့တယ်။ သီချင်းသီဆိုပြီး

ဘီယာမူး။
 အရက်မူးနဲ့ ရီဝေဝေ
 ဖြစ်လာချိန်မှာ
 ဝိုင်းလည်းသိမ်းရော
 သူတို့ကားနဲ့
 အိမ်လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး
 ခေါ်သွား
 တော့တာပါပဲ။
 ဆိုင်ကကြိုပို့ကားနဲ့
 မလိုက်ဖြစ်တာက
 များလာတယ်။
 ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့
 ပါလားတစ်ယောက်နဲ့

ကျွန်မတို့ အဆိုတော်ဆိုတာ ဆိုင်
 မှာ လခနဲ့ သီချင်းဆိုဖို့ ခန့်ထား
 တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စင်ပေါ်မှာ
 ဆုလာချတဲ့ ပန်းကုံးသာ ကျွန်မ
 တို့ ဆုကြေးဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတောင် ပန်းကုံးကြေးကို
 ဆိုင်ပြန်သွင်းရတဲ့ အခါမှာ ဖြတ်
 စား လပ်စား လုပ်ကြသေး
 တယ်။ တစ်ညကို ဆုချတဲ့ ပန်း
 ကုံးက ငွေကြေးကိုသာ ကျွန်မတို့
 ခံစားခွင့်ရတာ။ စားတာသောက်
 တာကကော ဘာထူးသေးလဲ။
 ဆုချတဲ့ဝိုင်းမှာ ကိုယ်က အော်
 နာပေးခံရလို့ ဝင်ထိုင်ရင်း ဖက်
 ရင်း နမ်းခံရင်း ကျွေးမွေးတဲ့
 အစားအသောက်ပဲ ကိုယ်စားရ
 တာ။

တစ်ခါတလေ စားသောက်
 တဲ့ ဝိုင်းဒကာက ငွေခပ်ထော
 ထောသဘောက ခပ်ကောင်း
 ကောင်းဆိုလျှင်တော့ အဲဒီည
 သိန်းထီပေါက်သလို အလှူပယ်
 စားရသောက်ရတယ်။ အဲဒီလို
 အချိန်မှာ ကိုယ်က နပ်ဖို့လို
 တယ်။ သူတို့က ဘီယာမူးနေ
 ကြတာဆိုတော့ ကိုယ်ကဘီယာ
 မကြိုက်ဘူး။ ဝိုင်သောက်မယ်၊
 ကျွဲရိုင်းသောက်မယ်ဆိုပြီး ပူဆာ

လိုက်လို့ကတော့ နွားပြာကြီးတွေ
 လို သွားရည်တမြားမြားနဲ့ ရော
 ရောရှာရှာ၊ ခွင့်ပြုပေးတာပဲ။

အဲဒီလို ဝိုင်းထဲမှာ ဟန်ဆောင်
 သောက်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး
 တော့ သူတို့တိုက်တဲ့ ဘီယာကို
 ပဲ ရောသောသောက်ဟန်ပြုလို့
 ဝိုင်တို့၊ ကျွဲရိုင်းတို့ကို ပုံစံမပျက်
 သိမ်းထားလို့ရတာပေါ့။ ဝိုင်း
 မသိမ်းခင်ကိုယ်က နပ်ဖို့လို
 တယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဗူးလေး
 တွေ သိမ်းဆည်းသလိုနဲ့ နောက်
 တစ်ဝိုင်းကူးဖို့ လုပ်ကြရတယ်။

နို့မို့ဆို တစ်ဝိုင်းထဲနဲ့ ပွဲသိမ်း
 သွားလို့က ဘာမှ ရလိုက်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို သဘော
 ကျနေတဲ့ လူဆီကငွေ၊ ပစ္စည်းရ
 ရာ ချူဆီများများ ထည့်တတ်ဖို့
 ပဲ လိုတယ်။ ကိုယ်ထိုင်တဲ့ ဝိုင်း
 မှာ ကျသင့်ငွေ သောင်းချီကုန်
 အောင် ဖြုန်းနိုင်သုံးနိုင်အောင်
 ကိုယ်က စီစဉ်မှာပေးရတယ်။
 ဒါမှ ပွဲပြီးလို့ ငွေရှင်းတဲ့အခါ
 တေဘယ်လ်ကြေး ပါဆင့်နှင့်
 ထပ်ရဦးမှာလေ။

ကျွန်မရဲ့ သီချင်းလေးတွေ
 ကြိုက်လို့ လာကြသလို၊ ချစ်ရည်
 ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တောင့်တင်း

အချိုးအစား ကျမှုကို မက်မောကြသူတွေကတော့ နေ့စဉ်လိုလို လာအားပေးကြပါတယ်။ သူတို့မှာတော့ ငွေဘယ်ကနေ ရလေသလဲ မသိပါဘူး။ သုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက်တာ ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။

ကျွန်မကို သီချင်းဆိုပြီးတော့နဲ့ ပန်းကုံးကြေးကြီးကြီး စွပ်တဲ့ ဝိုင်းမှာသွားထိုင်ပေးရတယ်။ သူတို့ဧည့်ခံတဲ့ စားစရာတွေ မကြိုက်လျှင် ကိုယ်မှာချင်တာ မှာစားခွင့်ရတယ်။ ဘီယာဆိုတာကတော့ ကျွန်မတို့ စားသောက်ဆိုင်အဆိုတော်တွေမှာ ရိုးနေပြီ။ တစ်ခါတလေ ဘီယာနဲ့ အရက်ပြင်း ရောတိုက်တာ သောက်ရင်း အကျင့်ပါနေပြီလေ။

အဲဒီလို ဘီယာမူး၊ အရက်မူးနဲ့ ရီဝေဝေ ဖြစ်လာချိန်မှာ ဝိုင်းလည်းသိမ်းရော သူတို့ကားနဲ့ အိမ်လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတော့တာပါပဲ။ ဆိုင်က ကြိုပို့ကားနဲ့ မလိုက်ဖြစ်တာက များလာတယ်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ဝါလားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲမိရင်တော့ ဆိုင်မှာ အလုပ်ဆင်းစရာမလိုဘဲ သူခေါ်တဲ့ဆီ နေ့တိုင်း သွားရင် အပြန်မှာ ငွေအထပ်

လိုက် ပေးလိုက်ကြတာပဲ။ သည်တော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကားလေးတစ်စီးနဲ့ ပါသွားခဲ့သလို ဝိုင်းသိမ်းအပြန်မှာ စောင့်ခေါ်သူကလည်း မရှားဘူး။ ကျွန်မတို့လို မိန်းမသားဆိုတာ ရုပ်ရည်လေး ဗန်းပြလို့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားလေး စွဲမက်စရာရှိနေတုန်းသာ ကိုယ့်အနားမှာ ပျားပိတုံးတွေ တဝဲဝဲလည်နေကြတာပါ။ ဟော... ဝတ်ရည်လည်း ခန်းစပြုလာရော အလျှိုလျှိုကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်ဖြစ်ကုန်ရော။

အဲဒီလို တံလျှပ်ကို ရေထင်ရွှေသမင် အလိုက်မှားမိခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ ဘဝကိုလူတွေ ပစ်ပယ်လာတော့ နာမည်ပျက်နေတဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်စားသောက်ဆိုင်ကမှ လူရာမသွင်းတော့ဘူးလေ။

ဟိုတုန်းက ကျွန်မကြောင့် ဆိုင်စည်ကား ရောင်းကောင်းခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ မသိကြတော့ဘူး။

ကျွန်မ ဒီလိုငွေကို အငမ်းမရရှာဖွေနေခဲ့ရတာကလည်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှာ အမေနဲ့ခွဲပြီး နေရရှာတဲ့ လေးနှစ်သမီးလေး ပိုးဥနဲ့ ကျွန်မသမီးကို စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးနေတဲ့ မိခင်အိုကြီးဆီ ငွေအလျင်မီအောင် ပံ့ပိုးထောက်ပံ့နေခဲ့ရလို့ပါပဲ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မဘဝရဲ့ သွေးသားခန်းခြောက်လာချိန်မှာ ဘယ်သူမှ လူရာမသွင်းကြတော့ဘူး။ ကျွန်မဘဝရပ်တည်နိုင်ဖို့ ငွေက အရေးကြီးတယ်။ ငွေရမှ ကျွန်မ မိခင်နဲ့ သမီးလေးဆီကို ငွေပို့နိုင်မှာမဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ကျွန်မငွေရနိုင်ဖို့ ငွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့ရပြီ။ ဟိုတုန်းက ဖူးစသစ်စ အလှဆုံးအချိန်မှာ ကျွန်မပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူတွေဟာ ကျွန်မထက်လှတဲ့ အရွယ်ငယ်ငယ် ကောင်မလေးတွေ နောက်ကို ပျားဝတ်ရည်

သောက်စို့ဖို့ ချစ်ဝဲလှည့်လည် နေကြပြီ။

ကျွန်မမှာတော့ မီးဇာကုန် ဆီ ခမ်းသလို ဘဝမျိုးနဲ့ ငွေနောက် ကိုလိုက်ရင်း ဟိုတုန်းက အမြင့် ဆုံးဈေးရခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ အရွယ်လွန်၊ ခန္ဓာကျကျနေတာ ကြောင့် ကြေးကြီးမရနိုင်တော့ ဘူးလေ။ ဒီတော့လည်း ရောင်း ကုန်ဈေးကို ဈေးလျှော့ရောင်းပြီး သွေးသားကို အရောင်းအဝယ် ပြုနေရင်း သက်ဆိုင်ရာက စီမံ ချက်နဲ့ ဖမ်းဆီးလို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ ၃ (က) နဲ့ ထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။

ထောင်ထဲ ရောက်လာမှပဲ ဗရမ်းဗတာ နေရာမဟုတ်ဘဲ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေရတဲ့နေရာဆို တာ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေမြင်ခဲ့ရ တော့တယ်။ အိပ်တဲ့နေရာ၊ စား တဲ့နေရာ၊ သွားတဲ့နေရာကအစ အားလုံး 'ပုံစံ' နဲ့ ချုပ်ကိုင်ထား တယ်။

မိမိအတွေး အာရုံဆုံးသွား တော့မှ ခန္ဓာကိုယ်က ဝေဒနာက ဖိစီးလာနေတယ်။ ဆီးစပ်နေရာ

က တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနာကျင် နေလို့ အပေါ့စွန့်ဖို့ ဘာယာဆီ သတင်းပို့လိုက်တယ်။

“၁၄၃၇/ချုပ်...နန်းဝေ သေးပေါက်”

အဲဒီလို စနစ်တကျ သတင်းပို့ ပေးမှ ဘာယာ ညကင်းစောင့်က လည်း အိမ်သာဘက် လူ ရှိ၊မရှိ လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ပြီး သွားလို့ ခွင့်ပြုပေးခဲ့တယ်။ အိမ်သာနေရာ မှာ ထရံတစ်ချပ်ရှေ့က တစ်ဝက် ကာထားတဲ့ မိလ္လာခုံဆီကို လမ်း လျှောက် ထလာနေတုန်းမှာ မိုက် ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လုံးဝ သတိ လစ် မေ့မျောသွားတော့တယ်။

နောက် သတိရလို့ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလိုက် ချိန်မှာ အမျိုးသမီးဆောင် ဆေးရုံ ခန်းက ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်း နေတာကို သိလိုက်ရသည်။

“ဆရာ...ကျွန်မ...ဘာဖြစ် တာလဲရှင်”

အမျိုးသမီး ဆောင်ထဲမှာ တာဝန်မှူးနဲ့အတူ ဆေးမှူး၊ ဆရာ ဝန်ကြီးတို့ဟာ ကျွန်မ ရောဂါ အခြေအနေကို လာရောက် စစ် ဆေးနေလို့ သေချာမေးကြည့် လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

“နင့်မှာ AIDS ရောဂါ ဖြစ် ပေါ်နေတဲ့ လက္ခဏာတွေ တွေ နေရတယ်... ဆရာမ ဒီလူနာ ကို သီးခြားအခန်းမှာ ခွဲထား လိုက်ပါ”

အဲဒီလို ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ မှတ်ချက်စကားသံ အဆုံးမှာ တော့ ကျွန်မခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားခဲ့တော့တယ်။ တပြိုင် တည်း ဟိုးမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဆီမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ သမီးလေးနဲ့ မိခင်အိုကြီးကို သတိရတမ်းတနေ မိခဲ့တော့တယ်။

ခုတော့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝက နေဝင်ချိန် ရောက်တော့မှာပါ လား။ သမီးလေးနဲ့ အမေ့ကို သိပ် သတိရတာပဲ။ ကျွန်မလွမ်း တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ နောက်ဆုံး အချိန် မှာ တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းပြနေခဲ့ သော်လည်း အခြေအနေ မပေး တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မဘာသာ အသိဆုံးဖြစ်ပါတယ်။

စိုးဝေ

သေဒဏ်အစ

အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် ရာဇဝတ်မှုကြီးများ ကျူးလွန်သူများကို သေဒဏ်စဉ်ပေးသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သလို ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှစ၍ အစမ်းသဘော ငါးနှစ်တိတိ သေဒဏ်ပယ်ဖျက် ထားသော နိုင်ငံလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ငါးနှစ် အစမ်းပယ်ဖျက်လာခဲ့ရာ ၁၉၇၀ ခုနှစ် မကုန်မီကပင် အင်္ဂလိပ်အထက်အောက် ပါလီမန်နှစ်ရပ်စလုံးက များရာမဲဆန္ဒဖြင့် ဘုရင်မ၏ သင်္ဘောကျင်းများ မီးရှို့မှု၊ ပင်လယ်ဒ်မြတိုက်မှုနှင့် နိုင်ငံတော်အပေါ် သစ္စာ ဖောက်မှုများမှလွဲ၍ ကျန်ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား သေဒဏ်ပေးခြင်းကို အပြီးအပိုင် ပယ်ဖျက်လိုက်တော့သည်။ အင်္ဂလန် အောက်ပါလီမန်တွင် ၃၄၃ မဲ၊ ၁၈၅ မဲဖြင့်လည်း ကောင်း၊ အထက်ပါလီမန် ၂၂၀ မဲ - ၁၇၄ မဲဖြင့်လည်းကောင်း သေဒဏ်ပယ်ဖျက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ မပယ်ဖျက်မီ ၁၈၀၀ ခုနှစ်က ၁၀ နှစ်သား ကလေးငယ်တစ်ဦးအား စာတိုက်တွင် ပစ္စည်းများခိုးမှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၁၈၀၁ ခုနှစ်တွင် ၁၃ နှစ်သား လူငယ်တစ်ဦးကို ဇွန်းတစ်ချောင်းခိုးမှုဖြင့်လည်းကောင်း ကြီးပေးသတ်ဖြတ် ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင်မှ ၁၆ နှစ်အောက် အရွယ်ကလေးများ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခဲ့၍ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးများ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဘဏ်ဥပဒေတစ်ရပ် ထုတ်ပြန်၍ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု များ အဖန်တလဲလဲ ထပ်မံကျူးလွန်သူများကိုသာ သေဒဏ်ပေးရန် ကန့်သတ်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဝီလဆင် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တက်ရောက်လာသည်တွင်မှ လောဘအစိုးရက သေဒဏ်ကို ငါးနှစ်အစမ်းပယ်ဖျက်သည့် ဥပဒေတစ်ရပ် ပါလီမန်မှတစ်ဆင့် ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်သန်းထွန်း၊ မဟာဝိဇ္ဇာ

၁၄၂ မြန်မာ

ကျွန်ုပ်တို့
ရခိုင်
အလောင်း

(တစ်)

တစ်နေ့သော (၂၀၁၁)
ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၁၉) ရက်နေ့။
ည (၇) နာရီခန့်အချိန်။
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။

အောင်မြေသာစံမြို့နယ်
သီရိမာလာအရှေ့ရပ်ကွက်၊ ရပ်
ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှာ
ဝသာန်မိုးကောင်းကင်အောက်
တွင် မိုင်းပျံပျံနှင့် မှောင်ရီပျိုးစ
အချိန်။ (၈၇) လမ်း၊ (၂၃ x
၂၄) လမ်းကြား၌ ခုံထည်စွာပင်
နေအိမ်တိုက်တန်းများအကြားတွင်
ရှိနေ၏။ ထိုစဉ် ရပ်ကွက်ရုံး
အတွင်းသို့ အသားမည်းမည်း၊

ခန္ဓာတုတ်တုတ်၊ အရပ်ပုပု တော
သားပုံပေါက်တဲ့ လူတစ်ဦးနှင့်
အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူနှင့်
ဥပဓိရုပ်ကောင်းသော လူတစ်ဦး
တို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ရုံးထဲသို့
ဝင်လာ၏။

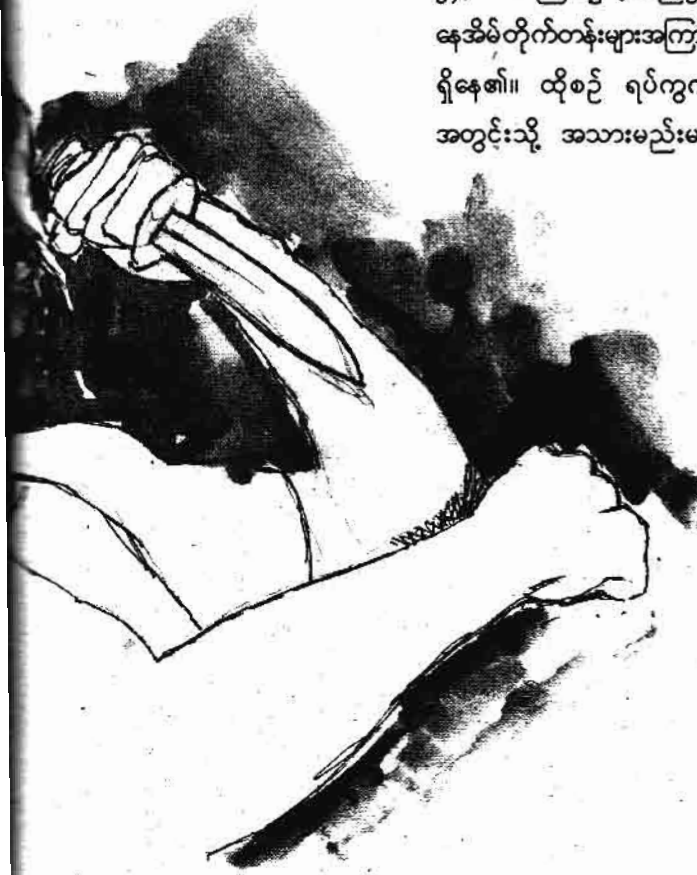
“အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရှိလား။”

လတ်တလော မေးလာသ
ဖြင့် ရပ်ကွက်ရုံးအတွင်းတွင် ရှိ
သော အကွက်မှူး ကိုဖြင့်အောင်
နှင့် ကိုသိန်းဝင်းဦးတို့မှာ အုပ်ချုပ်
ရေးမှူးမှာ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်၍ အိမ်
တွင် ရှိနေကြောင်း ပြောပြလိုက်
၏။ ဥပဓိရုပ်ကောင်းသောသူမှာ
သူ၏အရေးကြီးသော လူမှုရေး
အခက်အခဲတစ်ခု ဖြေရှင်းရန်ရှိ
သဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ဖုန်း
နံပါတ်အား တောင်းယူကာ သူ
၏ လက်ကိုင်ဖုန်း ခလုတ်ကို
ကောက်နှိပ်လိုက်သည်။

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလား
ခင်ဗျ”

“ ... ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ လူမှုရေး
ကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးနေလို့ အကူ
အညီတောင်းချင်လို့ပါ။ ကျွန်
တော် ဦးစီးအရာရှိတစ်ယောက်

အရိပ်မှ ရင်ခွင်

ကျွန်တော် ရုံးကပဲ စောင့်နေမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ကျေးဇူးနော်”

ဖုန်းပြောပြီး လေပူပြင်းပြင်း တစ်ချက်ကိုလွှတ်လျက် ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအတွင်းရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုံတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း စောင့်နေခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးမျိုးမျိုးမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး ရုံးထဲဝင်လာကာ ...

“ဘယ်လို ကူညီပေးရမလဲခင်ဗျ”

“ဒီလိုဗျ ... ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အေးဆေးပြောချင်တယ်”

ဆိုပြီး ဘေးနားတွင်ရှိနေသော အကွက်မှူးတို့အား မျက်

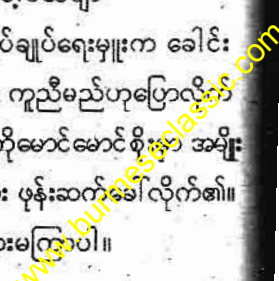
ရိပ်ထိုးပြသဖြင့် အကွက်မှူးတို့မှာ အလိုက်သိစွာပင် ရုံးအပြင်သို့ ထွက်ပေးလိုက်ကြသည်။ ထိုလူမှပင် လေပူပြင်းပြင်းတစ်ချက် လွှတ်ပြီး ချောင်းဟန့်လိုက်ပြီး ...

“ခုနက စကား ဆက်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်မောင်စိုးပါ။ ကျွန်တော် နယ်မှာ တာဝန်ကျတုန်းက ချစ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အခု သူတို့ လိုက်လာပြီးတော့ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေကြတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ လူမှုရေးညှိနှိုင်းလိုတဲ့အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကူညီဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကို

လည်း နစ်နာကြေးအဖြစ် သူတောင်းဆိုတာကို ပေးမယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးဆီက ကျွန်တော့်ရဲ့ အဝတ်အစား သေတ္တာတွေနဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေကို တောင်းပေးပါ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီး တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လာခဲ့သော် ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်လာမှာ ကြောက်လို့ အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်ယောက် သက်သေခေါ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်ဗျာ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကူညီမည်ဟုပြောလိုက်သည်။ ကိုမောင်မောင်စိုးမှာ အမျိုးသမီးအား ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၏။ များမကြာပါ။

အသက် (၃၅)နှစ်ဝန်းကျင် ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် (၁၆) နှစ်အရွယ်ကောင်လေးတစ်ဦးမှ နှစ်နှစ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိ ကလေးငယ်တစ်ဦးချီကာ ရောက်ရှိလာသည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ ရုံးအပေါ်ထပ်သို့ အကွက်မှူး ဦးသိန်းဝင်းဦးအား သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူ၍ အမျိုးသမီးအား နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ စကားစလိုက်၏။

“ကဲ ... အစ်မကြီးတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာတွေ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ။”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မမှာ ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်မဘဝနစ်နာကြေး သိန်း (၂၀၀) ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို အပြီးအပိုင်ကွာရှင်းပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် ကြားကနေပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီညှိနှိုင်းပေးမယ်နော်။ ကိုသိန်းဝင်းဦး ရုံးအောက်က ကိုမောင်မောင်စိုးကို အပေါ်ခေါ်ပေးပါဦးဗျာ”

အကွက်မှူး ဦးသိန်းဝင်းဦး

ကျွန်မမှာ
ဒီကလေး
တစ်ယောက်နဲ့
ဘဝရှေ့ရေးအတွက်
ကျွန်မဘဝနစ်နာကြေး
သိန်း (၂၀၀)
ပေးမယ်ဆိုရင်တော့
ကျွန်မ သူ့ကို
အပြီးအပိုင်
ကွာရှင်းပေးပါမယ်”

မှ ရုံးအောက်တွင်ထိုင်နေသော ကိုမောင်မောင်စိုးကို ရုံးပေါ်သို့ ခေါ်လိုက်၏။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ အမျိုးသမီးက ကွာရှင်းပေးမယ့်အကြောင်း တစ်ဆင့် ပြန်ပြောရာ ...

“ကွာရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် အသိသက်သေအဖြစ် သူမရဲ့ အုပ်ထိန်းသူကို ခေါ်ပေးပါ”

ကိုမောင်မောင်စိုး တောင်းဆိုလာ၏။ ဤတွင် အမျိုးသမီးက အုပ်ထိန်းသူအား ခေါ်ရန် ခက်ခဲကြောင်း၊ ၎င်းမှာ ကလေးတစ်ဖက်နှင့်ဖြစ်၍ ယခုလည်း တည်းခိုခန်းက ကလေး တစ်ယောက်အား အကူအညီတောင်း၍ အဖော်အဖြစ်လာရကြောင်း ပြန်ပြောပြ၏။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ ကိုမောင်မောင်စိုးနှင့် အမျိုးသမီးအား ယှဉ်လျက်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စကားစလိုက်၏။

“ကဲ ... ဒီက အစ်မက ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒပြော”

“ကျွန်မ နယ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်လည်း ကျွန်မမှာ

အခက်အခဲရှိပါတယ်။ သူက အစတုန်းက ကျွန်မကို ချစ်လှပါ ချည်ရဲ့၊ ကြိုက်လှပါချည်ရဲ့၊ မင်းနဲ့ ပဲ အတူနေချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ သူ့ကို ယုံကြည်ပြီး ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုကျတော့မှ သူ့မှာ မယားကြီးနဲ့ သားသမီးရှိ လို့ အတူမနေနိုင်ဘူးလို့ လုံးဝ ငြင်းတယ်။ ကျွန်မဘဝ နစ်နာ ကြေးအဖြစ် ကျွန်မကို သိန်း (၂၀၀) ပေးရင် ကွာရှင်းစာချုပ် မှာ ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ မယ်”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ ကိုမောင် မောင်စိုးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာ “အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကျွန် တော်က သာမန်လူတန်းစားတစ် ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ သိန်း

(၂၀၀) ဘယ်ကရှိမှာလဲ။ အုပ်ချုပ် ရေးမှူးလည်း စဉ်းစားကြည့်။ ဟိုတုန်းကလည်း ငွေတွေ ခဏ ခဏ တောင်းတယ်။ ပေးပြီး လေးငါးလကြာရင် ပြန်ပြန်ပြီး နှောင့်ယှက်တယ်။ ကွာရှင်း စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေး ရအောင်လည်း ယူတုန်းကတည်း က လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူထားတာ မဟုတ်ဘူး”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ နှစ်ဦး နှစ် ဖက်သို့ ကြားဝင်ညှိနှိုင်းပေးပြန် ၏။ ကိုမောင်မောင်စိုးမှာ ယခု သိန်း (၆၀)ယူထားပြီး ကျန်ငွေ ကို (၂)လစောင့်ဆိုင်းပေးရန် ပြော ၏။ အမျိုးသမီးက လက်မခံပေ။ တစ်စုတစ်လုံးတည်း လိုချင် ကြောင်းပြော၏။ နောက်ဆုံးတော့

ကိုမောင်မောင်စိုးမှာ နောက်တစ် နေ့ (၁၂) နာရီအထိ စောင့်ပေး ရန် ငွေရှာရမည်ဖြစ်ကြောင်း တောင်းဆိုသည်။

အမျိုးသမီးက နောက်တစ် နေ့ (၁၂) နာရီအထိ စောင့်ပေးရ မည်ဟု တောင်းဆိုသံကို ကြား သည့်အခါ သူမမှာ ခေါင်းငုံ့သွား ၏။ ခဏကြာ စဉ်းစားလိုက် သည်။ ထိုစဉ် သူမ၏မျက်လုံး ပေါ်မှ အရည်ရွှမ်းလျက် ဝေခွဲ၍ မရသော မျက်ရည်စများ ပါးမိုမို လေးပေါ်သို့ တစ်လိမ့်ချင်း လိမ့် ထွက်လာ၏။ သူမ မျက်ရည်စ များသုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာ အနေအထားကို ပြန်ပြင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ သူ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

“ကောင်းပြီ ... မနက် ဖြန် (၁၂) နာရီနောက်ဆုံးရအောင် လုပ်ပေး။ ပေးနိုင်မှသာ ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်ပါ။ မပေးနိုင်ရင် တရား ရုံးကျမှသာ ဆက်ပြောမယ်”

“ခုလည်း ကျွန်မ အမျိုး သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တည်း ခိုခန်းမှာ တည်းနေရတာ နှက် တွေလည်း တော်တော်ကြာနေပြီ။ ပါလာတဲ့ ကျွန်မဆွဲကြိုးကိုလည်း

အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်ပြီး သုံးထား ရတယ်”

“နင် ကုန်တာတွေ ငါ ပေး ပြီးပြီပဲ။ မနက်ဖြန် ပြန်စရိတ်၊ အသုံးစရိတ် ဘယ်လောက်ကုန် မှာမို့လို့လဲ”

“သုံး လေးသောင်း လောက်တော့ ကုန်မှာ”

ကိုမောင်မောင်စိုးမှာ ရုံး အောက်ဆင်းသွားသည်။ ခဏ အကြာ အပေါ်သို့ပြန်တက်လာပြီး ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအား သူမအတွက် လမ်းစရိတ်ပေးရန် ငွေ (၅၀၀၀၀)ကျပ်ကိုပေးသည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်း ကိုမောင်မောင်စိုး ရှေ့မှောက်တွင် ပင် အမျိုးသမီးအား လမ်းစရိတ် ငွေ (၅၀၀၀၀)ကို ချက်ချင်းပေး အပ်ခဲ့၏။

အမျိုးသမီးမှလည်း လင် မယားကွဲမည်ဆိုလျှင် ရှေ့နေနှင့် ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဒီရုံး ကလည်း ဘာမှလုပ်ပေးလို့ ရမှာ မဟုတ်။ မောင်မောင်စိုး၏ သေတ္တာနှင့် စာရွက်စာတမ်းများ မှာ ဖောင်းပြင်တွင်ရှိနေပါသဖြင့် လင်မယားအပြီးအပြတ်ဖြစ်က ၎င်းအား ပြန်ပေးမည်ဟုပြောပြီး

ပြန်ရန် ထရပ်လိုက်၏။ ကိုမောင် မောင်စိုးလည်း ည (၉)နာရီ အလုပ်ရှိနေသဖြင့် ပြန်မည် ပြော ပြီး သူမတောင်းဆိုချင်တာရှိလျှင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ တစ် ဆင့် တောင်းဆိုရန်၊ သူမနဲ့စကား မပြောချင်ကြောင်း ပြောပြီး ရုံး အောက်သို့ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးအား ဆက်သွယ် နိုင်ရန် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းယူထားလိုက် ၏။ သူမမှာ ဖုန်းနံပါတ်ရေးပေး ပြီး ရုံးအောက်သို့ဆင်းသွားသည်။ ရုံးအဝင်ပေါက်အရောက်တွင် ...

“အစ်မ ... အစ်မ ကလေးက အစ်မဆီလိုက်ဖို့ တောင်းနေလို့”

တည်းခိုခန်းမှ အဖော်ခေါ် လာသော ဝင်းအောင်ဆိုသည့် ကောင်လေးမှာ သူမ၏ကလေး အား လာပေးသဖြင့် ကောင်လေး ဆီက သူမကလေးကို ချီလိုက် သည်။ သူမ စီးလာသော လေးဘီးအငှားကားမောင်း ကို အေးမြင့်လည်း ရုံးအပေါက်ဝတွင် စောင့်နေသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်အတူ ကားရှိရာသို့ ကိုအေးမြင့်နှင့် မောင်ဝင်းအောင်တို့က ရှေ့က

ဦးဆောင်လမ်းဖြတ်ကူးပြီး ကား ဘေးနားအရောက်တွင် ...

“အား! ... ကျွန်မကို ဓား နဲ့ ထိုးတယ်”

စူးရှကျယ်လောင်တဲ့ အသံ။ ကိုအေးမြင့်နှင့် မောင်ဝင်းအောင် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချီထားတဲ့ကလေးမှာ လမ်းပေါ် တွင် ပြုတ်ကျသွား၏။ သူမ လဲ ကျသွားခဲ့သည်။ ကြောက်လန့် တကြားငိုကြွေးနေတဲ့ လူလောက အကြောင်း ဘာမှမသိသေးတဲ့ လူ ဘော်မဝင်သေးတဲ့ သူမရဲ့ကလေး မိခင်ရဲ့ဘေး သွေးအိုင်ကိုကြည့် လျက် ငိုကြွေးနေ၏။ လူများမှာ ဝိုင်းအုံလာသည်။

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နှင့် အကွက်မှူးတို့ ရုံးတံခါးများ ပိတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ် (၂၃ x ၂၄) လမ်းကြား၊ (၈၇) လမ်း ပေါ်တွင် လူများအော်ဟစ်နေသံ ကြား၍အကွက်မှူးအား သွား ကြည့်ခိုင်းပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လည်း ရုံးတံခါးပိတ် နောက်မှ လိုက်သွား၏။ လူအုပ်ထဲ ဝင် ရောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုံးပေါ် က ဆင်းသွားတဲ့အမျိုးသမီးက ဓားနဲ့အထိုးခံလိုက်ရပြီး ဓားနဲ့ထိုး

သွားသူမှာထွက်ပြေးသွားကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်း အမှတ် (၅) ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ နိဗ္ဗာန်သုခလူမှုရေးအသင်းသို့လည်း ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားခဲ့၏။

(နှစ်)

“ကလင် ... ကလင်”

တာဝန်မှူး စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာ၍ တာဝန်ကျ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်အောင်မင်းထွဋ်မှ ဖုန်းအား ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ။ အမှတ် (၅) ရဲစခန်းက တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်အောင်မင်းထွဋ်ပါ။ ဘာများကူညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်သူကို အထက်ပါစကားဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်လေး။ ကျွန်တော် သီရိမာလာအရှေ့ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးမျိုးမျိုးပါ။ (၈၇) လမ်း၊ (၂၃ x

၂၄) လမ်းကြားမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဓားထိုးခံရလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် စခန်းမှူးကို ချက်ချင်း သတင်းပို့ပြီး ထွက်လာခဲ့မယ်။ အခင်းဖြစ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းထားပေးပါ”

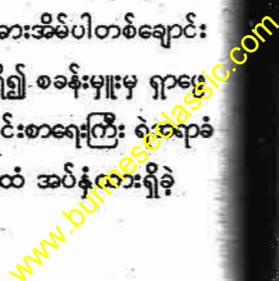
စခန်းမှူး ရဲအုပ်အောင် မြင့်ထံ ချက်ချင်း သတင်းပို့သည်။ စခန်းမှူးသည် နယ်ထိန်းဒုရဲအုပ်အောင်ဇော်မိုးတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ အခင်းဖြစ်ရပ်သို့ ချက်ချင်းထွက်ခွာခဲ့သည်။

ကြောက်လန့်ငိုကြွေးနေသော လူမမည် ကလေးငယ် တစ်ဦးနှင့် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲလျောင်းနေသောအမျိုးသမီးတစ်ဦး။ နာရေးကူညီမှုအသင်းမှ လူနာ တင်ကား ရောက်ရှိလာ၍ ဆေးရုံသို့ ဆေးကုသမှုချက်ချင်းခံယူနိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

အားကိုးရာမဲ့ ငိုကြွေးနေသော လူမမည်ကလေးငယ်နှင့် တည်းခိုခန်းမှ ကလေးချို၍အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါလာသူဟု သိရှိရသောမောင်ဝင်းအောင်နှင့် အခင်းဖြစ်ရပ်တွင် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်မြက်သက်သေ

အဖြစ် ထွက်ဆိုပေးရန် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူခဲ့သည်။ ဆက်လက် စုံစမ်းမေးမြန်းရာ အခင်းဖြစ်ပွားသည့်အချိန်က အင်္ကျီအနီရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ ရှည်ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ဦးမှာ တောင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြောင်း သိရှိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များဖြင့် မသင်္ကာသူ၏နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ခဲ့သည်။ မြတ်စောညီနောင်ဘုရားအနီးအရောက်တွင် သတင်းမျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။ ဘုရားဝင်းအတွင်း ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ ရိပ်ခခဲ လူအရိပ်တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှား ထွက်ပြေးမှုကြောင့် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။

အမှုမှ မသင်္ကာဖမ်းဆီးရမိသူအား သက်သေများရှေ့တွင် ၎င်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား ရှာဖွေရာ ၎င်း၏ခါးကြားအတွင်းမှ အသွား (၆) လက်မခွဲ၊ အရိုး (၅) လက်မ၊ ဓားဦးချွန် ဝါးလက်ကိုင်ရိုးတပ်ထန်းလက်စားအိမ်ပါတစ်ချောင်းအား တွေ့ရှိ၍ စခန်းမှူးမှ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် မှခင်းစာရေးကြီး ရုံးစာရခံလှသောင်းထံ အပ်နှံထားရှိခဲ့

သည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ပြောပြချက်အရ ဒဏ်ရာရရှိသူ အမျိုးသမီးနှင့် ၎င်း၏ခင်ပွန်းတို့မှာ ရပ်ကွက်ရုံးတွင်လင်မယားကိစ္စ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းခဲ့ကြကြောင်းသိရှိရသဖြင့် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အကွက်မှူးတို့အား ရဲစခန်း၌ ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။

ညနေ (၈) နာရီ (၂၀) ခန့်။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ အမှတ် (၅) ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဝင်လာသည်။ ပြင်ပလူနာဌာနတွင် ရောက်ရှိဆေးကုသမှု ခံယူနေသော မန္တလေးစခန်းမှာ ဓားထိုးခံရသည့် ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသွားကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ စခန်းမှူးမှ အထက်ဌာနသို့ အမှုကြီးဖြစ်ပွားကြောင်း အစီရင်ခံပြီး မူလအမှုဖွင့်ထားသော ပုဒ်မ-၃၂၆ အား ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၀၂ သို့ပြောင်းလဲအမှုဖွင့်လိုက်သည်။

အမှုမှ ဖမ်းဆီးရမိထားသော မသင်္ကာတရားခံ၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် မောင်

မောင်စိုး ရပ်ကွက်ရုံးသို့ လာရောက်အကူအညီတောင်းစဉ်က ၎င်းမှ “အဲဒီအမျိုးသမီး တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လာခဲ့သော် သူနှင့် ပတ်သက်လာမည်စိုး၍” ဟု ထွက်ဆိုချက်ပါရှိသောကြောင့် အမှုမှာ သွေးရိုးသားရိုး လူမှားယွင်းအသတ်ခံရခြင်း မဖြစ်နိုင်။ ကြိုတင်စီမံမှုဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်မှုဖြစ်နိုင်သည်။ ၎င်းမောင်မောင်စိုးမှာ အမှုဖြင့် ဆက်စပ်နေမည်ဟု သုံးသပ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် အမှုအား မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ လမ်းညွှန်မှု၊ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးရဲမှူးဦးစီးနှင့် အောင်မြေသာစံမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးလှဝင်းတို့၏ အနီးကပ်ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ကိုမောင်မောင်စိုးရှိရာ ၎င်း၏ဌာနဆိုင်ရာ ရုံးသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ အသင့်တွေ့ရှိသဖြင့်

ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကိုမောင်မောင်စိုးမှာ သူမနှင့် ရပ်ကွက်ရုံးတွင် ညှိနှိုင်းခဲ့ကြပြီးနောက် ၎င်းပြန်ခဲ့ကြောင်း၊ သူမ သေဆုံးသည်ကို မသိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံး၏ အကြည့်မှာကား တစ်နေရာဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားခဲ့၏။ သူ့မျက်နှာမှာ တော်တော်အိုရင့်ခဲ့သည်။ ရဲစခန်းရှေ့ စစ်ရေးပြတွင်းပြင်ကွင် ပြေးလွှားခေါ်နေသည့် လူမမည်ကလေးငယ်ငိုကြွေးလျက် သူ့မိခင်အား တစစာ အော်ခေါ်နေသည်။

“မေမေ ... မေမေ ... ဘယ်မှာလဲ”

“သား ... သား ... နို့နို့ ... အီး ... ဟီး ... ဟီး”

နို့ဆာနေသည့် ကလေးငယ်၏ ငိုသံသည် သူ့အသည်းနှလုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ အတွေးများက အတိတ်ကာလဆီသို့ လွင့်စင်သွား၏။

◆◆◆

(သုံး)

မနက်အလင်းရောင် ရောင် ခြည်သည် ကျေးငှက်တို့၏ အရုဏ်ဦး တွန်သံချိုနှင့်အတူ လောကကို လှုပ်နှိုးလာ၏။ မိမိ တာဝန်ကျရာဒေသသို့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် မောင်မောင်စိုးအဖို့ ဒီနေ့သည် ပထမဆုံးသောနေ့ တစ်နေ့၏မနက်ခင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် သည်ဒေသဖွားလည်း မဟုတ်သလို ဒီဒေသကို ရောက် ဖူးသူလည်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ ကြောင့် တစ်ခါမှမရောက်ဘူး သော အရပ်တွင် ပေးအပ်သော တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွလျက် ရှိ ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေပျ မလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း စိုးမိုးနေ၏။

သည်ဒေသသို့ လွန်ခဲ့သည့် ညနေခင်း မောင်ရီပျိုးစအချိန်က ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရွာသူရွာသား များကဆီးကြိုကြသည်။ ဝန်ထမ်း အိမ်ရာ လူမနေသည့်အိမ်ခန်း တစ်ခုသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ သူ နေထိုင်ရန်အတွက် အခန်းပင်ဖြစ် ၏တုံ့။

အခန်းမှာ မကြီးကျယ် လှသလို သူ့အတွက်လည်း ကျဉ်း ကျပ်မှုမရှိပါ။ အရာရှိ တစ် ယောက်စာအတွက်တော့ ကွက် တိပင်ဖြစ်သည်။ ရုံးသွားရန် အဝတ်အစားများ လဲလိုက်သည်။ မိမိနေထိုင်သော အခန်းအား ဘေး ဘယ်ညာကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ မိမိကိုယ်ကို လည်း ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ကျေနပ်စွာ ကြည့်ပြီးလျှင် ရုံး ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာ ခဲ့၏။ ရုံးနှင့်မိမိနေထိုင်ရာအခန်း မှာ နီးပါသည်။ ရုံးခန်းရှေ့ အရောက် တံခါးတွန်းအဝင် ...

“အမလေး”

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အသံ ကြား၍ အသံလာရာသို့ ကြည့် လိုက်သည်။ တံခါး၏နောက်

ကွယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် တံမြက်စည်းတစ်ဖက်က ကိုင် ထား၏။ ကျန် တစ်ဖက်က ဟောင်းလျက်သား ပါးစပ်ကို ထိ ပိတ်လျက် မျက်လုံးအကြောင် သားနှင့် ငေးကြည့်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး။ မျက်လုံးက ဝိုင်းစက်တောက် ပြီး ဆွဲဆောင် မှု ရှိသည်။ ပိတုံးရောင်ဆံကေ သာမှာ ပခုံး၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ တင့်တယ်စွာ ခါးထိ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာ ကျဆင်း လျက်ရှိ၏။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ပါး မို့မို့နှင့် ပန်းချီဆရာရုပ်လုံးဖော် ထားသည့် ခန္ဓာပုံအမျိုးအစားနှင့် သူ့မှာ လတ်တလော သူမ၏ အလှနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိ၍ မှင် တက်နေမိ၏။ သူမမှာ လတ်တ လော တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်၍ လန့် သွားသည်ထင်၏။ သူ့ပုံမှာ ရုံး ခန်းအတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး နေပုံရ၏။ ခဏကြာမှ သူကပဲ မျက်စိကို လွှဲဖယ်ကာ ...

“ဆောရီးဗျာ ... ကျွန် တော် စိတ်လောပြီး ဝင်လာမိလို့။ ခုလို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးထား တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲဗျာ”

အထစ်ထစ်အမင်္ဂါ့နှင့်

ပါးစပ်ထဲရှိ အလွယ်ဆုံးစကားလုံးများဖြင့် ရွေးချယ်တောင်းပန်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သူမ၏မျက်နှာဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။ သူမ ပြုံးလာ၏။ ရှက်စနိုးမျက်နှာထားနှင့် မျက်စောင်းဝင့်ဝင့်လေးထိုးကာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြ၏။ ပြုံးစေနှင့်။

“ဟုတ် ... ကဲ့”

ဆိုပြီး ရုံးခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းပေါက်အရောက်တွင် သူမ၏ သမင်လည်ပြန်နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ညှို့့မျက်လုံးဖြင့် ပြုံးပြသွား၏။ သူ့အပြုံးမှာ မနက်ပိုင်း နိုးထမှုနှင့်အတူ နှလုံးသားအစုံကို ထိမှန်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည် သူ၏မမေ့နိုင်သော နေ့တစ်နေ့ဆိုသည်ကား မမှားနိုင်ပေ။

သူမကား သနပ်ခါးရည်ကြဲလေးကို အမြဲလိမ်းသည်။ ခေတ်ဆန်သည့်နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ မိတ်ကပ်မသုံး။ မယဉ်မဆန်း၊ အဆင်ဆန်းလေးများကို ဝတ်လေ့ရှိသည်။ “ဣတ္ထိယ ရူပုံ မန်ဥစ္စံ”။ “ဣတ္ထိယ - မိန်းတို့၏၊ ရူပုံ - ရုပ်ဆင်းလှပခြင်းသည်။

မန် ဥစ္စံ - စီးပွားဥစ္စာမည်ပေ၏” ဆိုသည်နှင့်အညီ သူမ၏ ရူပုံရုပ်အဆင်းအင်္ဂါသည် ပြီးပြည့်စုံ၏။

နောက်ရက်များတွင် တစ်ဌာနတည်းမို့ သူမနှင့် ပိုပြီးရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည်။ သူမတို့ဒေသရှိ နာမည်ကြီးအရပ်နှင့် တန်ခိုးကြီးဘုရားများအား သူမကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ လိုက်ပို့သည်။ အတူသွား၊ အတူလာ၊ အတူစားရင်း ရက်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သံယောဇဉ် တွယ်တာလာ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပြီး တစ်ဆင့် သံယောဇဉ် တိုးကာ ချစ်သူသမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကပ်ပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ကြသည်။ ချိုမြိန်သော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု အဖြစ်ဖြင့်သာ။

၂၀၀၇ ရဲ့ အောက်တိုဘာလ၏နေ့တစ်နေ့။ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်

အမိန့်စာတစ်စောင်အား မောင်မောင်စိုး လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ အချစ်စင်ရော်ငှက်လေးတွေ ခွဲခွာရန် ကံကြမ္မာတစ်ရပ်ဟု ဆိုရမလားပင်။ နှစ်ဦးလုံးကဝန်ထမ်း။ တစ်ဦးက ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကျလာ၏။ တာဝန်ကျရာသို့ သတ်မှတ်ရက်အမီ သွားရောက်သတင်း မပို့လိုကား မဖြစ်။ သို့ဖြင့် မောင်မောင်စိုး မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ သူမက ရုံးပိတ်ရက်များတွင် လိုက်လည်လေ့ရှိ၏။ နောက်တွင် အလုပ်မှ ထွက်၍ မန္တလေးသို့ မကြာခဏ အတူလာနေဖြစ်၏။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် သူမ၌ ကိုယ်ဝန်ရလာသည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့်လူ၏ ကျန်းမာရေးအရ မန္တလေးတွင် အိမ်ခန်းငှားရမ်းစီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် သူမသည် မောင်မောင်စိုးထံတွင် မယားကြီးနှင့် သားသမီးတစ်ဦး ဧရာဝတီတိုင်း၊ ပုသိမ်မြို့တွင်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့သည်။ မန္တလေးသို့ သူ လိုက်လာမည့်အကြောင်းပါ သိရှိရ၏။ ထို့ကြောင့် မန္တလေးစားမှာ စိတ်ဝေဒနာကြီးကျယ်စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။ ညအိပ်ရေးပျက်ပေါင်း၊

သွေးပျက်ပေါင်း ညတွေက မရေ
မတွက်နိုင်။ နောက်ဆုံးတော့
ကိုမောင်မောင်စိုးဆီ သွားကာ
၎င်းမယားကြီးအား တရားဝင်
ကွာရှင်းပြီး သူမနှင့်ပေါင်းသင်း
ရန် ပြောဆိုခဲ့သည်။ သည်လို
ရှုပ်ထွေးမည်မထင်သော ကိုမောင်
မောင်စိုးတစ်ယောက် ခုတော့
အံ့ဩရရှာပြီ။ တစ်ဖက်ကလည်း
မယားကြီးက လိုက်လာတော့
မည်။ လက်ရှိအခြေအနေကို
ခေါင်းစားခဲ့ရပြီ။ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့
ရပြီ။

“အဲဒါက ငါ တရားဝင်
ယူထားတဲ့မိန်းမကွ။ ဘယ်တော့မှ
သူ့ကို ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူး။ နင်နဲ့
ငါ အတူရှိနေဖို့ဆိုတာ ငါ့ဘဝ
အတွက် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

မနွဲ့နွဲ့စန်း တစ်ယောက်
အသည်းနှလုံးကို ဖျစ်ညစ်ဆုပ်
ခြေပစ်လိုက်သလို ဆိုးရွားနာကျင်
စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ငိုနေသည်
ကို ရပ်လိုက်သည်။ သူမအသား
များမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ
သည်။ အမျက်ကြီးသူ မျက်လုံး
စိမ်းဖြင့် သူ့မျက်နှာအား စိုက်စိုက်
ကြည့်ကာ ...

“နင့်လိုလူမျိုးကို ရွှေထွက်

“အဲဒါက ငါ
တရားဝင်ယူထားတဲ့
မိန်းမကွ။
ဘယ်တော့မှ သူ့ကို
ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူး။
နင်နဲ့ငါ
အတူရှိနေဖို့ဆိုတာ
ငါ့ဘဝအတွက် လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

တောင်မှ မပေါင်းသင်းနိုင်ဘူး။
ငါ နင့်ကိုချစ်လို့ အတူနေခဲ့တာ
များမှတ်နေလား။ ငါ နင့်ဆီက
ပိုက်ဆံလိုချင်လို့သာလုပ်တာ
ဟေ့”

ဆိုပြီး အနီးအနား တွေ့သမျှ
နှင့် ကိုင်ပေါက်ခဲ့သည်။ သူမ
ပြန်သွား၏။ နောက်နေ့တွင် သူမ
၏ မောင်ဖြစ်သူ ဇော်ဇော်မှ သိန်း
(၃၀) လာရောက်တောင်းယူပြီး
မကြာ မကြာ ငွေ ခဏခဏ
တောင်းယူခဲ့သည်။ ဒီလိုနှင့် နှစ်
တွေ ရက်တွေကြာခဲ့၏။ တစ်နေ့
တွင် သူမ၏ အစ်မဖြစ်သူနှင့်အတူ
မန္တလေးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ဆီက ပိုက်ဆံ
တွေ မယူချင်တော့ပါဘူး။ ရှင့်ရဲ့
သားကလည်းကြီးလာပြီ။ ကျွန်မ
ကို မန္တလေးမှာ အိမ်တစ်လုံး ရှာ
ပေးပြီး ကျွန်မတို့ အတူတူနေကြရ
အောင်”

“ဟာ ... ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ငါက ဝန်ထမ်း
လေ။ အဲလိုနေလို့ ဘယ်လိုလုပ်
ဖြစ်မလဲ။ ငါ့မိန်းမလည်း ဝန်ထမ်း
ပဲ။ နင့်မှာ အလုပ်မရှိတိုင်းသာ
မပြောနဲ့”

“အဲ ... ရှင်မရှာပေးရင်

ကျွန်မ မန္တလေးမှာရှိတဲ့ တည်းခိုခန်းတွေ လှည့်ပတ်ပြီး တည်းခိုမယ်။ ရှင် ကုန်ကုစရိတ်ရှင်းပေး။ အလုပ် လက်မဲ့ဖြစ်တာ ရှင့်ကြောင့်” တဲ့။

သူ ရင်မောနေခဲ့ရ၏။ သွားရောက်ညှိနှိုင်းရာ အတွေ့မခံခဲ့။ သူ့အစ်မကတော့ နယ်ပြန်သွားသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် ကြံရာမရဖြစ်တော့သည်။ မယားကြီးကိုလည်း သိသွားမှာ စိုးသည်။ အထက်လူကြီးတွေ သိသွားမှာကိုပါ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်လာ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူ အကြံတစ်ခုပေါ်လာသည်။ သူမကို အပြတ်ရှင်းလိုက်မည်။ သူ ကိုယ်တိုင် မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ငွေပေးပြီးသတ်ခိုင်းမည်။ သူသတ်သည်မဟုတ်။ “အိုကေပြီ” ဟု တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးပြုံးမိ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်သာ ကျန်သည်။ မိတ်ဆွေ ကိုအေးသိန်းထံသွား၏။ သူသည်ကိုမောင်မောင်စိုး၏ ယုံကြည်စိတ်အချရဆုံးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အပြင် နောက်

မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။ ကိုမောင်လှတဲ့။ ကိုအေးသိန်းထံသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းတိုင်ပင်သည်။ ဓာတ်ပုံတောင်းသဖြင့် သူမ၏ဓာတ်ပုံအား ကိုအေးသိန်းထံ ပေးပြီး အပြတ်ရှင်းရန်ကိုပါ ပြောထားခဲ့၏။ ကိုမောင်လှအား ကိုအေးသိန်း အပြတ်မရှင်းမီ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဝင်တိုက်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်မှာကြားခဲ့သည်။ သို့သော် အချိန်တွေ ကြာလာသည်အထိ အကောင်အထည်က ပေါ်မလာခဲ့ချေ။

၁၉.၇.၂၀၁၁ ရက်နေ့ နေ့လယ် (၂) နာရီအချိန်တွင် လမ်း (၃၀ x ၆၂) ထောင့်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကိုအေးသိန်းနှင့် ကိုမောင်လှတို့ (၂)ဦးကို ချိန်းဆိုခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ။ ခုချိန်ထိ ဘာမှမထူးဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့ (၂)ယောက် အဲဒီမိန်းမကို အပြတ်ရှင်းပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် သိန်း (၅၀) ပေးမယ်”
“သိန်း (၅၀) တောင်။

အိုကေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တော့ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘူး။ လူရှာပေးမယ်။ ခင်ဗျား သဘောတူရင် ဆက်လုပ်ပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က သစ္စာရှိဖို့ပဲလိုတယ်”

“အိုကေ”

အားလုံးသဘောတူညီ ညှိနှိုင်းစီစဉ်ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုကို ခေါင်း သုံးလုံးဆိုင်ပြုလုပ်ကြသည်။ ညနေ (၅) နာရီရောက်တော့ ကိုမောင်မောင်စိုးမှာ ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ အစောကြီးရောက်နှင့်နေသည်။ တော်ကြာမှ ကိုမောင်လှနှင့် ကိုအေးသိန်းတို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကိုအေးသိန်းအား ကိုမောင်မောင်စိုးမှာ ၎င်း၏ဆိုင်ကယ်ဖြင့် (၂၂) လမ်း၊ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ကိုမောင်လှထံ ကိုအေးသိန်း၏ဆိုင်ကယ်နှင့်ဖုန်းအား ပေးထားခဲ့ပြီး နောက်က လိုက်လာရန် မှာထားခဲ့သည်။ ကိုမောင်လှ ရောက်ရှိချိန်တွင် ကိုမောင်မောင်စိုးနှင့် ကိုအေးသိန်းတို့ ရပ်ကွက်ရုံးအောက်ထပ်၌ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် စကားထိုင်ပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ဆီသို့ ကိုမောင်လှ သွား
ရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ကိုမောင်
မောင်စိုးမှာ ကိုမောင်လှ လာ
သည်ကို မြင်တော့ထွက်လာ၏။
ဘေးဘယ်ညာအရိပ်အကဲ ခတ်
လိုက်သည်။

“ငါ ပြောမယ် သေချာ
နားထောင်။ ရုံးရှေ့မှာ ကိုအေး
သိန်းသား ကျော်ကျော်နဲ့ နောက်
ထပ် (၂) ယောက် ရှိလိမ့်မယ်။
သူတို့နာမည်က ကိုမျိုးနဲ့ အသား
မည်းမည်းတစ်ယောက်က မိုက်ခဲ
တဲ့။ သူတို့ကို အသေအချာပြော။
ရုံးအလာမှာ မလုပ်စေနဲ့။ ရုံးက
အပြန်မှာ အပြတ်သာ ပိပိရိရိ
ဖြစ်အောင် ရှင်းလိုက်တော့လို့။
ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်တဲ့”

ကိုမောင်လှ လှည့်ထွက်
သွားခဲ့သည်။ ကိုမောင်မောင်စိုး
မှာ ခါးထောက်ကာ မိုးကောင်း
ကင်ပေါ် မော့ကြည့်လျက် လေ
ပြင်းပြင်းရှူ၍ ပြုံးမိလိုက်၏။

(လေး)

ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အခင်းဖြစ်ရပ်နှင့်
စုံစမ်းပေါ်ပေါက်မှုများအရ စွပ်စွဲ

ခံရသူ မိုက်ခဲ၊ ကိုမောင်လှ၊ ကိုမျိုး
နှင့် ကိုအေးသိန်းတို့အား အမှုဖြင့်
လိုက်လံဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးပြီး အမှု
မှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ချုပ်
မိန့် ရမန်ယူ၍ စခန်းမှူးရဲအုပ်
အောင်မြင့်ကိုယ်တိုင် အမှုစစ်ဆေး
ခဲ့သည်။ ပြီးပြည့်စုံသည့် ရဲ
လုပ်ငန်းဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်
သည်။

ကိုမျိုး အခင်းဖြစ်စဉ်က
၎င်းကိုင်ဆောင်ထိုးနှက်ခဲ့သော
အရိုးအသွား (၁၂) လက်မခန့်
ရှိ ဓားဦးချွန် ဓားမြှောင်အား
သက်သေများရှေ့ ရှာဖွေပုံစံဖြင့်
သိမ်းဆည်းသည်။ ပြစ်မှုကျူး
လွန်ရာတွင် အသုံးပြုသော
သက်သေခံ ဆိုင်ကယ်အား အမှု
ဖြင့် သက်သေများရှေ့ သိမ်း
ဆည်းပြီး ကညနရုံးတွင် တရား
ဝင် ယာဉ်မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း ရှိ
မရှိ သိရှိနိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့
သည်။

အမှုနှင့် သက်ဆိုင်သူ
သက်သေများအား ခေါ်ယူစစ်
ဆေး၏။ အမှုခိုင်မာနိုင်ရန်
အတွက် သေဆုံးသူ အလောင်း
အား သွားရောက် စစ်ဆေးကြည့်
ရှုပြီး မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ယူ

သည်။ အခင်းဖြစ်ရပ်မြေပုံကြမ်း
ရေးဆွဲခြင်းများ၊ သက်သေခံ
အဝတ်အစားများ သိမ်းဆည်းခြင်း
များ ဆောင်ရွက်သည်။

ဖမ်းဆီးစွပ်စွဲခံရသူ ကိုအေး
သိန်း၊ ကိုမောင်လှ၊ ကိုမျိုး၊
မိုက်ခဲတို့မှ ၎င်းတို့ပြစ်မှုကျူးလွန်
ခဲ့ကြောင်းကို တရားရုံးတွင်
ဖြောင့်ချက်ထွက်ဆိုတင်ပြလို
ကြောင်း ပြောဆိုလာသဖြင့်
မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ဖြောင့်ချက်
ရယူနိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
ကိုမောင်လှ၏ ဇနီးဖြစ်သူမှ
လည်း ၎င်းသိရှိသမျှကို တရား
ရုံးတွင် ကြိုတင်ထွက်ဆိုလို
ကြောင်း၊ ၎င်း၏ဆန္ဒအရ တရား
ရုံး၌လျှောက်ထားခဲ့သဖြင့် ကြို
တင်ထွက်ဆိုမှု ရယူခဲ့သည်။
၎င်းအပြင် ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေး
မှူးမှလည်း ၎င်းသိမြင်ကြားသမျှ
ကို တရားရုံးတွင် ထွက်ဆိုချက်
ပေးခဲ့သည်။

အမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်း
များဖြစ်သော သေဆုံးသူ မနွဲ့
နွဲ့စန်း အခင်းဖြစ်စဉ် ဝတ်ဆင်
ထားသော သွေးစွန်းပေလျက်
သည့် ညာဘက်နံကြားတွင် ဓား
ဖြင့် ထိုးသွင်းရာအပေါက်ပါရှိ

သော မဝတ်အင်္ကျီစိမ်းပြာနရောင်
နှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်စားဖြင့်ထိုးခဲ့
သူ ကိုမျိုးထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့
သည့် အရိုးအသွား (၁၂)လက်မ
ခန့်ရှိ စားဦးချွန်ဝါးလက်ကိုင်အရိုး
တပ် (သွေးများစွန်းထင်းနေသည်
ဟု ယူဆရသည့်) စားတို့အား
ရန်ကုန်ဓာတုဗေဒဝန်ထံ ပို့အပ်
ထင်မြင်ချက်တောင်းခံခဲ့သည်။

ဆေးစာပြန်ကြားချက်အရ
အသည်းတွင် ထုတ်ချင်းပေါက်
ထိုးသွင်းဒဏ်ရာရရှိပြီး ဝမ်းခေါင်း
အမြှေးနှင့် ရင်ခေါင်းပိုင်းအတွင်း
သွေးသွန် သွေးလန် သေဆုံးခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

သိမ်းဆည်းရမိ သက်သေခံ
ဆိုင်ကယ်မှာ တရားဝင်ယာဉ်
မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိသဖြင့်
၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်
ကြီးကြပ်ရေး(ယာယီ)အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ-၅(၁)အရ သီးခြားတရားစွဲ
တင်ပို့နိုင်ရေး ဆောင်ရွက်သည်။

အမှုစစ်ဆေးပေါ်ပေါက်
ချက်အရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေ
အကြံပြုချက်အရလည်းကောင်း၊
မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ညွှန်ကြား
ချက်အရလည်းကောင်း အမှုမှ
တရားခံမောင်မောင်စိုး၊ ကိုမျိုး၊

ကိုအေးသိန်း၊ ကိုမောင်လှ၊ မိုက်ခဲ
တို့အား ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၀၂/၃၄
အရ လည်းကောင်း၊ ထွက်ပြေး
တရားခံ ကျော်ကျော်အား ပြစ်မှု
ပုဒ်မ-၃၀၂/၃၄၊ ကျင့်-၅၁၂ ဖြင့်
မန္တလေးခရိုင် တရားရုံးသို့ တရား
စွဲတင်ပို့ထားရှိခဲ့သည်။

(ငါး)

ဪ... လူမမည်
ကလေးငယ်ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝမှာ
အဖေကား ဘယ်မှာ။ အမေဆို
သည် ခေါ်စရာမရှိ။ မိဘတို့၏
နွေးထွေးမှုအငွေ့ရှိသည့် ရင်ခွင်
အရိပ် သူ့တွင် ခိုလှုံစရာကား
မရှိ။ အပြစ်မဲ့ကလေးငယ်တစ်ဦး
လူလောကတွင် အထီးကျန်စွာ
ဖြတ်သန်းရဦးမည်။

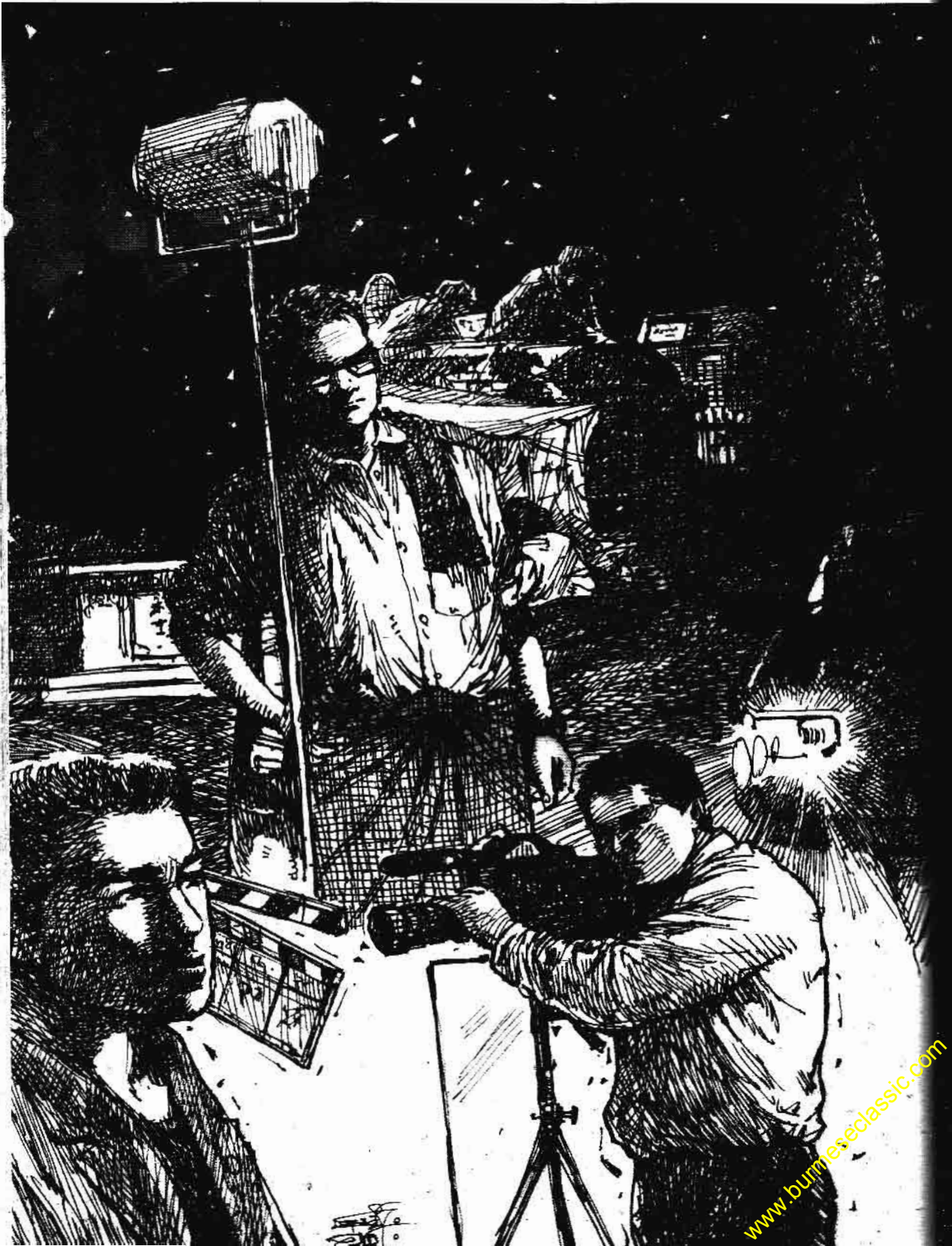
ဤဖြစ်စဉ်ကို လောဘမီး၊
ဒေါသမီး၊ သောကမီး၊ မရဏမီး၊
ပရိဒေဝမီးများ တောက်လောင်
နေသည့် လူသားများ မည်မျှ ရှိ
လေမည်နည်း။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ
ကာမပိုင်တွေရှိရင်း ပျက်စီးခဲ့
သည့် ကိစ္စရပ်များ။ လူမသိ၊ သူ
မသိ ပျက်စီးနေသည့်ကိစ္စရပ်များ
မည်မျှရှိလေမည်နည်း။ သည်လို

လူသတ်မှုတွေ မည်မျှဖြစ်ခဲ့ကြပြီ
နည်း။ အပြစ်မဲ့ကလေးငယ်လေး
တွေ သည်လို မည်မျှရှိလေမည်
နည်း။

ချစ်ဝေမောင်

မှတ်ချက်

ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုအား သံခေ
ဂ ယူနိုင်ရန် တချို့ဇာတ်ကောင်
နှင့် အမည်မှာမ တချို့တို့အား
ပြောင်းလဲသုံးနှုန်း ရေးသားထား
ပြီး ၎င်းဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍
ရင်တွင်း ခံစားချက်ရှိသူ တစ်ဦး
၏ ထုတ်ဖော်ပြောကြားချက်များ
ကို ဇာတ်ကောင် ပုံဖော်ခံစား
ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက်သက်ဖို့
 မှုးယစ်သေးဝါးဘူး
 မှုးယစ်သေး၏ကျောတွင်းမှ
 ဂုဏ်ထွက်နိုင်ခဲ့သူ
 အမှိုက်တစ်စလို့ဘဝမှ
 လောကံတရားကို ပြက်ရယ်နိုင်ခဲ့သူ၊
 သေမင်းနှင့် အားပြိုင်ခဲ့သူ

အမှိုက်တစ်စလို့ဘဝမှ
 လောကံတရားကို ပြက်ရယ်နိုင်ခဲ့သူ၊
 သေမင်းနှင့် အားပြိုင်ခဲ့သူ

သင်းချိုင်းအုတ်ဂူများကြားမှ အသက်သက်ဖို့ မှုးယစ်သေးဝါးဘူး
 မှုးယစ်သေး၏ကျောတွင်းမှ ဂုဏ်ထွက်နိုင်ခဲ့သူ
 အမှိုက်တစ်စလို့ဘဝမှ လောကံတရားကို ပြက်ရယ်နိုင်ခဲ့သူ၊
 သေမင်းနှင့် အားပြိုင်ခဲ့သူ

ရဲရင့်ထက် (သံတောက်)

အကယ်ဒမီထွင်ခေါင်နှင့် အဖြူရောင် နတ်မိစ္ဆာ

(တစ်)

နေမင်းကြီးက သူ၏အလင်း
ရောင်တွေကို တစ်စမကျန်အောင်
ရုပ်သိမ်းသွားလေပြီ။

လမ်းဘေး ဓာတ်တိုင်ပေါ်က
နီကျင်ကျင်မီးလုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ
လင်းပွင့်လာကြသည်။

သူတို့အသွင်က အမှောင်ကို
ခွင်းဖောက်ရန် မဝံ့မရဲ၊ သိမ်ငယ်
နေကြဟန်ရှိ၏။

ညနတ်သမီးက အနက်ရောင်
ဇာပုဝါပါးတွေကို တစ်လွှားပြီး
တစ်လွှာထပ်ကာ ဖြန့်ချလျက်...
ဖြန့်ချလိုက်.....။

ညအမှောင် တဖြေးဖြေးနှင့်
သိမ်သည်း ထူထဲလာနေသည်။
ကျွန်ုပ်က ကြံတောသုဿန်

၏ ဝင်ပေါက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
ရှိ အမှောင်ရိပ်မှာ ကားကို ရပ်
လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ဘေးမှာက ရုပ်ရှင်
မင်းသားထွင်ထိပ်ခေါင်.....။

တောပေလေလွင့်သူတွေအခြေ
အနေမဲ့သူတွေရှိရာ၊ တောင်းရမ်း
စားသောက်သူ၊ ကျူးကျော်နေ
ထိုင်သူတို့ ခိုနားနေထိုင်ရာ မြို့
တော် ရန်ကုန်၏ အကြီးဆုံး
သုဿန် ဝန်းကျင်လို နေရာမျိုး
ဆိုသည်က.....

အကာလ ညအခါမှာ ဘယ်
လိုမှ မသွားသင့်သော နေရာ...၊

ခွေးသားအစိပ်သားဖိုး မပေး
၍ လူသတ်မှုဖြစ်သော နေရာ..
မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ကို

လှရင်း အုပ်စုလိုက် ရိုက်ကြ၊
နှက်ကြသည့် နေရာ...။

သတ်ဖို့၊ ဖြတ်ဖို့၊ လှယက်
တိုက်ခိုက်ဖို့ ဘဝပေး-စရိုက်တွေ
နဲ့ ကြမ်းကြ၊ ရမ်းကြတဲ့နေရာမျိုး
ဟု ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသည်။

သည်လို နေရာမျိုးကိုမှ
ကျွန်ုပ်နှင့် ထွင်ထိပ်ခေါင်တို့
ရောက်ရှိခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ
သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါး မစင်ဘင်ပုပ်
ထဲ ကျရောက်နေသူတို့၏ ဘဝ
ဆိုးကို ထွင်ထိပ်ခေါင်အား ပြရန်
ကျွန်ုပ်ကြံစည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်.....။

ဘိန်းဖြူ၊ နံပါတ်ဖိုး (သို့
မဟုတ်) အဖြူရောင် နတ်မိစ္ဆာ

တစ်ကောင်ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။

တစ်ကြိမ် စမ်းကြည့်ရုံနှင့် ဖြတ်မရအောင် စွဲလန်းစေသော အရာလည်း ဖြစ်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးမှန်သမျှ တွင် ပုံမှန်မဟုတ်သော စိတ်ခံစားမှု တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်သည်ဟု သုံးစွဲသူများ ယူဆ တတ်ကြသည်။

အမှန်က ဤသို့ မဟုတ်၊ စွဲလန်းစေသည့် ဓာတုပစ္စည်း တစ်မျိုး ပါဝင်ခြင်းကြောင့်သာ သူတို့အားလုံး မဖြတ်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ ဘိန်းဖြူတွေက စီးပွားယုတ်မာသူ များ၏ ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းမှု ဖြင့် ပစ်မှတ်သားကောင်တွေဆီ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ပစ်မှတ်သားကောင်းတွေ ထဲမှာ အနုပညာရှင်တွေလည်း ပါသည်။

အဖြူရောင် နတ်မိစ္ဆာ၏ ပဉ္စလက် အစွမ်းက ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းလှ၏။

အနုပညာရှင်များစွာ သူတို့

ချစ်သော အနုပညာကို စွန့်ခွာ သွားကြရသည်.....။

လူ့လောကထဲမှ ထွက်ခွာ သွားကြသူတွေလည်း အများ အပြား.....။

ဤမျှကြောက်စရာ ကောင်းသည့် "မူးယစ်ဆေးဝါး"၏ သားကောင်ဘဝသို့ ထွင်ထိပ်ခေါင်တစ်ယောက် ကျရောက်နေကြောင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ် သိခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က ရုပ်ရှင်ကားကြီး တစ်ကားအတွက် တိုင်ပင်ဆွေး

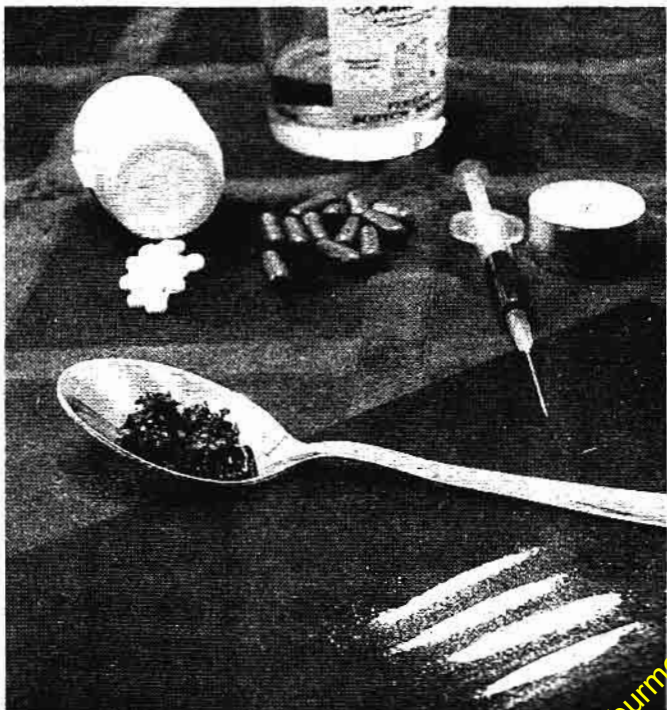
နွေးရန် ကျွန်ုပ် ထွင်ထိပ်ခေါင်၏ နေအိမ်သို့ သွားခဲ့သည်။

အသင့်ဖွင့်ထားသည့် တံခါး တွေက တစ်ဆင့် ဧည့်ခန်းထဲ အထိ ကျွန်ုပ်ရောက်လာခဲ့၏။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာရှည် တစ်ခုပေါ်တွင် လျော့ခွေလဲကျနေသည့် ထွင်ထိပ်ခေါင်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးနေ သူကဲ့သို့ တုန်ယင်နေ၏။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ....." အတွေးဖြင့် ခေတ္တငိုင်းနေမိစဉ်

မှာပင် ကျွန်ုပ်ကို သူမောကြည့်သည်...။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးသီးချွေပေါက်တွေ စိုရွဲနေ၏။ ရှုံ့မဲ့နေသော သူ့အသွင်က ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ပြင်းပြင်းပျူပျူ ခံစားနေရဟန်ရှိသည်။

“ဇေး... ဇေး... မြန်မြန်ဇေး...” ကျွန်ုပ်ထံ လက်ဖြန့်၍တောင်းနေ၏။

“ဘာတွေလည်း၊ ဘာတောင်းတာလည်း... ထွဋ်ထိပ်ခေါင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

တဒဂံအတွင်းမှာပင် မေးခွန်းအများအပြားဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ် ဒုက္ခပေးနေမိသည်...။ ဘာမှတော့ နားမလည်နိုင်သေး

ထိုအချိန်မှာပင် စည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် ခြေသံသွက်သွက်ကို ကြားရသည်။

ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထွဋ်ထိပ်ခေါင်၏ တပည့်လူယုံထွေး မောင်ကို တွေ့ရသည်။

ထွေးမောင်က သူ့ဆရာဆီ အပြေးသွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပေး၏။

ထွဋ်ထိပ်ခေါင် လှမ်းယူသည်။ လှမ်းယူသည်ဆိုခြင်း

ထက် လူယူသည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေမည်။ သရဲတစ်ကောင်ဝင်စီးနေသလို အငမ်းမရ။

ပါလာသော စက္ကူထုတ်ငယ်ကို တုန်နေသော လက်ချောင်းတွေဖြင့် ဖြည့်သည်။

အထုတ်ထဲက အဖြူရောင်အမှုံတွေကို လက်ဖြင့်တို့ယူပြီး လျှာပေါ်ပွတ်သည်။ အတွင်းပါးစောင်တွေ အနံ့ပွတ်သည်။

ခဏအကြာမှာပင် သူငြိမ်သက်သွားသည်။ သူငြိမ်သက်သွားပုံက အိပ်ပျော်သွားခြင်းမဟုတ်။ သတိမေ့သွားခြင်းလည်း မဟုတ်။ ယစ်မူးရီဝေ၍ ပကတိငြိမ်သွားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ထွေးမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို “ဟူး” ကနဲ ချရင်း ကျွန်ုပ်ကို လှည့်ကြည့်၏။

“သူတို့ကို ဒီဘဝဆိုးကြီးက လွတ်အောင် ကယ်တင်ပေးပါဦး ဆရာ...”

သူ့အသံက ကြေကွဲခြင်းတို့ဖြင့် တုန်ရီလိုက်မောလျက်။

ကျွန်ုပ်သဘောပေါက် လိုက်ပါပြီ...။ ထွဋ်ထိပ်ခေါင်တစ်ယောက်

မူးယစ်ဆေးပြတ် ဝေဒနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေခြင်းပေါ့။ သူတို့စကားနှင့် ပြောလျှင် “ယင်းထ” နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထွဋ်ထိပ်ခေါင် ဖိုးစွဲနေပြီ” အံ့သြထိန်လန့်ခြင်းတွေနှင့် အတူ မချီတင်က ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ကုန်ရင်နှင့်မမျှအောင် ခံစားလိုက်ရသည်...။

ဘိန်းစွဲရောဂါကို ဆေးဝါးဖြင့် ဖြတ်၍ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် မယုံကြည်။ ခဏပြတ်ပြီး ပြန်သုံးနေကြသူတွေကို အများအပြား တွေ့နေရသည်။

ဘိန်းဖြူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အန္တရာယ်ကို သိပြီး အသိဉာဏ်စိတ်ခွန်အားတွေဖြင့် လေးလေးနက်နက် ခံယူဖြတ်မှသာ ပြတ်နိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်သည်။

ကြံတောသုဿန်ထဲမှာအထက်လွှာ၏ သားသမီးအချို့ဇာတ်မြုပ်လာနေကြကြောင်း ကျွန်ုပ်ကြားသိထားသည်။ မထင်မရှား အခြေအနေမဲ့ ပုံစံမျိုးဖြင့်။

ဘိန်းစားသားသမီးကို အိမ်မှာထား၍လည်း မဖြစ်။ တံကားလေးဆေးရုံတက် ကုလို့လည်း

မရ။
မိမိတို့ ဂုဏ်၊ ပါဝါညှိုးနွမ်း
မှာ စိုးကြသည်။

အထက်တန်းလွှာ လောက
မှာ သိက္ခာကျမှာ စိုးကြသည်။
သိက္ခာအတွက် ကိုယ့်သား
သမီးအရင်းကိုပင် စွန့်ပယ်စတေး
ရဲကြသူတွေ.....။

သားသမီးတွေကလည်း မိဘ
ကို မခင်တွယ်၊ ညီကိုမောင်နှမ
ကိုပစ်ပယ် မုန်းတီးလာကြသည်။

ကြံတောသုဿန်ရှိ အခြေ
အနေမဲ့ သူတွေကြားမှာ နေသား
ကျ ပျော်ဝင်လာကြသည်။ အုတ်
ဂူတွေကြားမှာ သူတို့ဘဝတွေကို
မြှုပ်နှံလိုက်ကြသည်။

ရံဖန်ရံခါ မိဘညီအစ်ကို
မောင်နှမတွေ ညဘက်လာတွေ့
သည်။ ငွေနှင့်စားစရာ ထောက်ပံ့
သည်။ ပြီးသည်နှင့် ပြန်သွားကြ
သည်။ သည်အကြောင်းတွေ
ကျွန်ုပ်သိထားခဲ့၏။

သေမထူးနေမထူး ဘဝဖြင့်
ကြံတောသုဿန်ထဲမှ ဘိန်းစား
တွေကို ပြရန် ထွင်ထိပ်ခေါင်ကို
ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး စကား
မဆိုမိကြ။

ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သုဿန်ဝင်
ပေါက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြ
သည်။

ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကား
တစ်စီး၏ မီးရောင်ပေါ်လာ
သည်။

ခပ်ဖြေးဖြေးမောင်းလာသော
ကားဖြူလေးတစ်စီးက သုဿန်
ဝင်ပေါက်အနီး ရောက်လာပါ
တော့သည်။

(နှစ်)

“အဲဒါ...ဌာနက ညွှန်ကြား
ရေးမှူးချုပ်ရဲ့ကား၊ သူ့သားကို
လာတွေ့တာလေ၊ သုဿန်ထဲက

ထွက်လာတာ သူ့သား မောင်
ဘိန်းစားပေါ့.....”

ကျွန်ုပ်က ကြားရုံမျှ လေသံ
ဖြင့် ထွင်ထိပ်ခေါင်ကို ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

သုဿန်ထဲက ထွက်လာ
သည့် ပိန်လိုလို လူငယ်ကားဆီ
သို့ သွားသည်။

ရှေ့မီးဖွင့်ပိတ်လုပ် အချက်
ပြရာက ကားမီးလုံးဝ ပိတ်သွား
၏။

မသဲကွဲသော စကားပြောသံ
အချို့ကြားနေရသည်။ နှစ်မိနစ်ခန့်
မျှသာကြာ၏။ ကားဖြူလေး မီး
ဖွင့်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

အချိန်ကျလာတာနဲ့
 ကျွန်တော်
 သွေးသားတွေက
 ဒီ 'မကောင်းဆိုးဝါး'
 တွေကိုပဲ ဆာလောင်
 နေတော့တာပါပဲ။
 ကျွန်တော်
 ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
 ဆရာ....”

ပိန်လိုလို လူငယ်သုဿန်ထဲ
 ပြန်ဝင်သွားသည်ကို မီးရောင်ဖြင့်
 တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လက်ထဲ
 မှာ ကားလေးပေါ်က ပေးလိုက်
 ဟန်ရှိသည့် အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲ
 ထားသည်။

နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကား
 သုံးစီးခန့်မျှ ထွင်ထိပ်ခေါင်ကို
 ပြသ နိုင်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ
 သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ ကား၊
 တရားရေးဆိုင်ရာ ညွှန်မှူးတစ်ဦး
 ၏ ကားနှင့် ညနက်မှ ရောက်
 လာသော ဒုဝန်ကြီးတစ်ဦး၏
 ကားတို့ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကျွန်ုပ်
 တို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

“ဘိန်းဖြူရဲ့ အန္တရာယ်ကို
 ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်
 ဆရာ။ ပြတ်လည်းပြတ်ချင်
 တယ်၊ ဖြတ်ဖို့လည်း အကြိမ်ကြိမ်
 ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖြတ်
 နိုင်ဘူး ဆရာ။ အချိန်ကျလာ
 တာနဲ့ ကျွန်တော့် သွေးသားတွေ
 က ဒီ 'မကောင်းဆိုးဝါး' တွေ
 ကိုပဲ ဆာလောင်နေတော့တာပါ
 ပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရ
 မလဲ ဆရာ....”

ကျွန်တော် ထွင်ထိပ်ခေါင်ကို
 ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့မျက်နှာ
 ညှိုးငယ်နေသည်။ သူ့အသံက
 အားအင် ဆုတ်ယုတ်နေသည်။
 ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမည့်
 နည်း.....

ထိုနေ့လွန်မြောက်၍ တစ်လ
 ခန့်အတွင်းမှာပင် နိုင်ငံကျော်
 အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသား
 တစ်ဦး ဘိန်းဖြူဖြင့် အဖမ်းခံ
 လိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို
 ပင်၊ မြန်မာသံအဆိုတော် တစ်ဦး
 နှင့် တေးရေးဆရာတစ်ဦးကို
 ဗဟန်းရဲစခန်းက ဘိန်းဖြူတွေ
 နှင့် ဖမ်းမိလိုက်ပြန်သည်.....

ကျွန်တော် ရင်မောနေမိ
 သည်။

ကျွန်ုပ် မကြားလိုသော
 သတင်းတစ်ပုဒ်၊ တစ်နေ့မဟုတ်
 တစ်နေ့ ကြားရပေတော့မည်...
 ထွင်ထိပ်ခေါင် ဆိုသည်က
 ကျွန်ုပ်အတွက် သားနှင့် မခြား
 သော တပည့် ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ်၊ ထွင်ထိပ်ခေါင်
 သရုပ်ပျက်လမ်းသရဲ ဘဝမှ
 နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင် မင်းသား ဘဝ
 သို့ ကူးပြောင်းစေခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်

ပင် မဟုတ်ပါလား...။

(သုံး)

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော ရဲ အရာရှိသည် လူတံ့စံယောက်၏ မျက်နှာဟန် အမူအယာကို ကြည့်ရုံဖြင့် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန် သူ ဟုတ်/မဟုတ် သိနိုင်သည် ဆိုသကဲ့သို့...။

ဝါရင့်ဒါရိုက်တာတစ်ဦး အဖို့ လည်း သရုပ်ဆောင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ကို ထိုသူ၏ မျက်နှာဟန်ပန်ကို ကြည့်၍ သိနိုင်ပါသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ကြပြီး မောင်အောင် ထွဋ်နှင့် ကျွန်ုပ် စကားပြောခဲ့ကြ သည်။

တစ်နာရီခန့်မျှ စကားပြောမိ သည်နှင့် မောင်အောင်ထွဋ်မှာ ကျွန်ုပ် စိတ်တိုင်းကျမည့် သရုပ် ဆောင် ဖြစ်နိုင်မှန်း သေချာသွား ခဲ့သည်။

“မင်း! ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ် မလား...။”

ကျွန်ုပ်၏ ရုတ်တရက်အမေး ကြောင့် သူ အနည်းငယ်ကြောင် သွားဟန်ရှိသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင်မျက်နှာ ပြင်၏။

ရွှင်ပြစွာဖြင့် ခေါင်းခါခါ၊ လက်ကာကာပြုရင်း ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး မနောက်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော့်မှာ အနုပညာပိုးရှိပေ မယ့်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား အထိ တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူးဗျာ...။”

ကျွန်ုပ်ကပင် ထင်တစ်လုံးရှိ နေ၍လား မသိ၊ ယခုပြောလိုက် သည့် သူ၏ ဟန်ပန်၊ လေယူ လေသိမ်းကိုပင် နှစ်သက်မိပြန် သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ယတိပြတ် ပြောချလိုက်၏။

“မင်း ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ ငါ တာဝန်ယူတယ်၊ သရုပ်ဆောင် လုပ်မယ်လို့သာ ကတိပေးပေ တော့...။”

သူက ကိုယ်ကိုနောက်သို့ ရုတ်သည်၊ မျက်လုံးအတန်ငယ် ပြူး၍ ကြည့်ကာ...။

“ဟား...အဟုတ်ကြီးကို ပြောနေတာပါလား...ကဲဗျာ..

အစ်ကိုကြီးလို နိုင်ငံကျော်ဒါရိုက် တာကြီးကတောင် ဖြစ်မယ်လို့ အာမခံနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ဘာ

မလုပ်ရဲစရာရှိလဲ၊ လုပ်မယ်ဗျာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်မယ်...။”

ဤသို့ဖြင့် မောင်အောင်ထွဋ် တစ်ယောက် “ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ ဘယ် မခမ်း” ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွင်ပါဝင် နိုင်ခဲ့သည်။

ရိုက်ကူးပြီးစီး၍ သမ္မတမှာ အစမ်းပွဲပြုသည်။

ရုပ်ရှင်ပညာရှင်ကြီးများ၏ နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်သံများ ကြားရ ၏။

ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေး ဆရာများ ၏ ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့် ချီးမွမ်း ခြင်းများကိုလည်း စာနယ်ဇင်း များတွင် ဖတ်ရ၏။

ကျေနပ်ဝမ်းသာမှုဖြင့် ပီတိ တွေ ကျွန်ုပ်ခံစားခဲ့ရ၏။

သို့သော်...ရုံတင်ပြသ၍ အောင်မြင်မှုကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ် ကျ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် အံ့ဩတကြီး ဖြစ် ခဲ့ရသည်။

“ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ ဘယ်မခမ်း” ၏ အောင်မြင်မှုက ဟုန်းဟုန်း ထခဲ့၏။

ရန်ကုန်မြို့လည် ရုပ်ရှင်ရုံ များ၊ မြို့ပတ်ရုံများ အားလုံး ကြိတ်ကြိတ်တိုး အောင်ပွဲခံခဲ့ရ

သည်။

ထိုမျှမကသေး၊ နိုင်ငံအနှံ့မြို့များရှိ ရုပ်ရှင်ရုံတိုင်းမှာလည်း သူမတူအောင် အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့သည်။

ဝင်ငွေစံချိန်သစ် တင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဦးမောင်ပိုင်၏ မျက်နှာကြီးကို ကျွန်ုပ်မြင်ယောင်မိပါသည်။

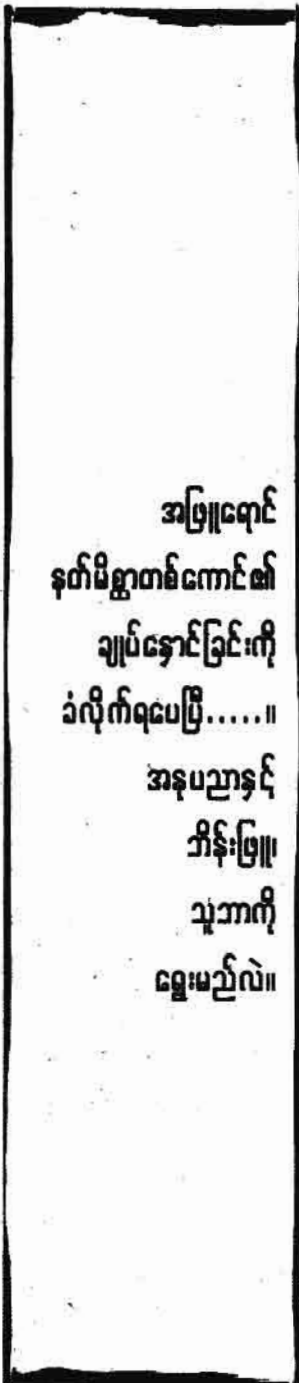
သကာတစ်ထပ်၊ ပျားရည်တစ်ထပ်၊ သကြားတစ်ထပ် မျက်နှာကြီးနှင့် အပြုံးတွေ ချိုမြနေပုံမှာ ရယ်စရာ၊ အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလှသည်။

ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ၏ အောင်မြင်မှုနှင့်အတူ မင်းသားသစ် ထွင်ထိပ်ခေါင်လည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသူ အဖြစ် နေ့ချင်းညချင်း ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ပြောင်မြောက်သော အနုပညာ ပြချက်တွေဖြင့် ပရိသတ်ရင်ထဲ ရောက်ရှိနေရာ ယူနိုင်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် လူငယ်လူထု၏ အသံစွဲဖြစ်ခဲ့၏။

အလားအလာကောင်းသော ကြယ်တစ်ပွင့် အဖြစ် ဝါရင့်

အဖြူရောင်
နတ်မိစ္ဆာတစ်ကောင်၏
ချုပ်နှောင်ခြင်းကို
ခံလိုက်ရပေပြီ.....။
အနုပညာနှင့်
ဘိန်းဖြူ၊
သူ့ဘာကို
ရွေးမည်လဲ။

ပညာရှင်ကြီးများ ချီးမွမ်းခဲ့ကြသည်။

မကြာမြင့်မီ အချိန်တွင် မြန်မာ့ရုပ်ရှင် လောက၏ အထွဋ်အထိပ် အခေါင်အဖျားသို့ တိုင်တက်လှမ်းနိုင်မည့် သူဟုလည်း ဝေဖန်ရေး ဆရာများ တင်စားခဲ့ကြသည်။

ထွင်ထိပ်ခေါင်သည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ၏။ ကျွန်ုပ်ခိုင်းသမျှ ဖြစ်အောင်လုပ်၏။ မရ ရအောင် ကြိုးစား၏။ ဆိုရလျှင် သရုပ်ဆောင်အနုပညာကို ရူးရူးမူးမူး ခုံမင်သူ ဖြစ်၏။

ထိုအချက်တွေကြောင့် သူ၏ အနုပညာ အရည်အသွေးတွေ တောက်ပလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထွင်ထိပ်ခေါင်၏ အောင်မြင်မှုက ဤမျှနှင့် ရပ်တန့်မနေသေး.....။

ထိုနှစ်အတွက် ပေးအပ်သော ရုပ်ရှင် အကယ်ဒမီ ထူးချွန်ဆုအများစုကို “ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ ဘယ်မခမ်း” က သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

အဓိကသရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်ဆုကို ထွင်ထိပ်ခေါင် ကိုင်မြှောက်နိုင်ခဲ့၏။

“ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ ဘယ်မခမ်း”

မှာ မြို့ပြ၏ သရုပ်ပျက်ယဉ်ကျေးမှု တောဆိုတွင် လမ်းပျောက်နေသည့် လူငယ်တို့ဘဝကို ရိုက်ကူးထားသည့် လူငယ် ပညာပေးဇာတ်ကားတစ်ကား ဖြစ်သည်။

လူငယ်ပညာပေး ကားရိုက်ရင်း လမ်းပျောက်နေသည့် လမ်းသရဲလေး မောင်အောင်ထွဋ်ကို အကယ်ဒမီ ထွဋ်ထိပ်ခေါင်ဖြစ်အောင် လမ်းပြနိုင်ခဲ့သည်။

တောင်တမ္ပတ်သိပ်ခဲ့ရသော အောင်မြင်မှု၊ တပ်မက်လိုချင်ကြီးလွန်းခဲ့သည့် ကျော်ကြားမှု၊ သည်အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေ မိမိထံပါး ရောက်လာပြီ၊ ပီတိအပြုံးတွေဖြင့် ယစ်မှူးခံစားနိုင်လေပြီ။

သို့သော် ပီတိအပြုံးတွေ တာရှည်မခံနိုင်ခဲ့။

အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း နေတွေ့နှင့်လို ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်.....။

ထွဋ်ထိပ်ခေါင်တစ်ယောက် အဖြူရောင် နတ်မိစ္ဆာတစ်ကောင်၏ ချုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပေပြီ.....။

အနုပညာနှင့် ဘိန်းဖြူ၊ သူဘာကိုရွေးမည်လဲ။

ကျွန်ုပ် သိချင်စမ်းပါဘိတော့သည်။

(လေး)

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၏ ဒီဇင်ဘာ ညတစ်ည၊ ခရစ်စမတ်အကြို နင်းတွေ ပွေးပွေးလှုပ်မျှကျဆင်းနေသည့်ည။

အေးမြသည့် ချစ်စရာဆောင်းညလေးမှာ နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီး ဦးလှကိုနှင့် ကျွန်တော် စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။

စာပေအနုပညာ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသည်ဖြင့် ရောက်တက်ရာရာ ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းရင်း ဆွေးနွေးကြ၊ စကားပြောကြ၏။

ဒါရိုက်တာဦးလှကိုကစကားပြောကောင်းသူ၊ အညာသားအသံနှင့် ရှင်းရှင်း ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်၏။ လက်ဟန်ခြေဟန်ပါပါ ပြော၍ကြည့်ကောင်းသလို နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား ထွဋ်ထိပ်ခေါင်၏ အကြောင်း ဖြစ်၍

လည်း စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။
 စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ
 ကာမှ ဦးလှကိုက သမားဂုဏ်
 ပြ၏။
 ဇာတ်ရိုက်မြင့်ယူလာခဲ့သည်။
 ကျွန်ုပ် သိချင်စိတ်ပြင်းထန်
 နေချိန်မှာ၊ ဖြတ်ထားလိုက်သည်။
 “ဆရာကို၊ ပညာမပြန့်လေ၊
 မင်းသားထွဋ်ထိပ်ခေါင် ဘိန်းဖြူ
 ပြတ်လား၊ မပြတ်လား။ ပြောပါ
 ဦး.....”
 ဒါရိုက်တာဦးလှကိုက သူ
 ရွှေသွားတွေ ပေါ်အောင် တဟဲ
 ဟဲ.....ရယ်ရင်း.....
 “ပြောစရာလိုလို့လားဗျ၊ အခု
 မင်းသားထွဋ်ထိပ်ခေါင် ဘယ်
 နေရာမှာလဲ၊ ဘယ်နေရာ ရောက်
 နေလဲ.....”

စကားကို တုံးတံ့ဖြတ်ကာ၊
 မေးခွန်း ထုတ်တတ်သည်မှာ
 ဆရာဦးလှကို၏ အကျင့်။
 မင်းသားထွဋ်ထိပ်ခေါင်၏
 နေရာကို စဉ်းစားစရာ မလိုပါ။
 ဆေးစက်ကျရာ အရပ်ထင်
 တဲ့ ယန်းချိဆရာလို၊ သူလုပ်သမျှ
 အားလုံးကြိုက်နေကြသည့် ခေတ်
 ဖြစ်နေပေပြီ။
 လူငယ်အများစုက သူ့ကို
 အတုခိုးနေကြသည်။ လူငယ်
 လူထုအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်သလို၊
 လူကြီးတွေကလည်း သူ၏ အနု
 ပညာ ရူးသွပ်မှုအပေါ် လက်ခံ
 ကြသည်။
 “ထွဋ်ထိပ်ခေါင်ဆိုတာ
 အကယ်ဒမီတွေ ထပ်ဆင့်၊ ထပ်
 ဆင့်ရထားပြီး၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်
 လောကမှာလည်း အတောက်
 ပဆုံး ကြယ်ပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်
 ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ သူ့ နေရာပါ
 ဆရာကို.....”
 “ဟုတ်လိုက်လေ စာရေး
 ဆရာရေ၊ ဘိန်းဖြူသာ မပြတ်ခဲ့
 ရင် ခုလောက်ဆို သူ့ရုပ်ရှင်
 လောကမှာ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ အဲ
 လူလောကကြီး ထဲကလည်း
 ထွက်ခွာသွားလောက်ပြီ၊ ဘိန်းဖြူ

စွဲချုပ်နှောင်ခြင်းကနေ ရုန်းထွက်
 နိုင်လို့သာ ဒီနေရာကို ရောက်နေ
 တာပေါ့ဗျာ.....”
 “အံ့ဩစရာပဲဆရာကို...၊
 “စွဲလန်းတာနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး”
 သွားပြီ” လို့ ပြောနိုင်တဲ့ ဒီ ဘိန်း
 ဖြူထောင်ချောက်ထဲက သူ
 ဘယ်လို ရုန်းငှက်ခဲ့တာလဲ၊
 စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ဆရာကို..”
 ဆရာဦးလှကို၏ အကြည့်
 တွေက အတိတ်၏ အဝေးတစ်
 နေရာဆီ ပြန်ပြေးသွားဟန်ရှိ
 သည်။ ခေတ္တမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွား
 ၏။
 အတန်ကြာမှ လေးတွဲသော
 စကားသံတွေ သူ့နှုတ်မှ ထွက်ကျ
 လာသည်...
 “သူ ဘိန်းဖြူစွဲနေတာ သိတဲ့
 အချိန်ကစပြီး ကျုပ်အမျိုးမျိုးဆုံးမ
 ခဲ့တယ်။ ဘိန်းဖြူအန္တရာယ်ဆိုး
 ရဲ့ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းပုံကို
 သတိပေးနေခဲ့တယ်။
 အချိန်မရွေး အန္တရာယ် ပြုနိုင်
 သူတွေရှိတဲ့ ကြံတောသုဿန်လို
 နေရာထိ ခေါ်သွားပြီး ပြခဲ့
 တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘိန်းဖြူ
 နှောင်အိမ်ထဲက သူ ရုန်းမထွက်
 နိုင်ခဲ့ဘူး.....”

ဘိန်းဖြူ ဖြတ်မရပေမယ့် ဘိန်းဖြူရဲ့ ကြောက်စရာကောင်း ပုံကို သူသိတယ်။ ဖြတ်ဖို့လည်း ကြိုးစားချင်စိတ် ရှိခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ထွင်ထိပ်ခေါင် ဟာ ဘိန်းဖြူ မသုံးတော့ဘူးဆိုတဲ့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက် တယ်။

သုံးစွဲဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ ဘိန်းဖြူ မှုန့်တွေကို အိမ်သာခွက်ထဲ သွန် ချလိုက်တယ်။

ဆေးပြတ်ဝေဒနာ ခံစားရရင် လည်း ရအောင်နေမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားခဲ့တယ်။

စိတ်ကို အသင့်ပြင်၊ ဆုံးဖြတ် ချက်ချပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ ဘိန်း ဖြူမိစ္ဆာန်ကောင်ရဲ့ ပြုစားတာကို စခံရတော့တာပါပဲ။

သူ့ရဲ့ အသွေးအသားတွေက ဘိန်းဖြူသုံးဖို့ တောင်းဆိုထကြွ လာကြတယ်။

ထွင်ထိပ်ခေါင်ဟာ စိတ် ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့သူပါ။ သန္နိဋ္ဌာန် ကလည်း ချထားတော့ စိတ် တင်းပြီးခံတယ်။

ဘိန်းဖြူမှုန့်တွေကလည်း အိမ်သာခွက်ထဲ သွန်ချထားတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

“အိမ်သာခွက်ထဲ သွန်ချခဲ့တဲ့ ဘိန်းဖြူမှုန့်တွေကို လျှာနဲ့လျက်မိ ခဲ့တယ်.....။ ဘိန်းဖြူရဲ့ ခွဲဆောင်မှုဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းလဲဆိုတာ

မိစ္ဆာကောင်ရဲ့ ပြုစားမှုက လည်း ပိုပြီး အားပြင်းလာတယ်။

ထွင်ထိပ်ခေါင်ရဲ့ ကြံ့ကြံ့ခိုင် စိတ်နဲ့ တွန်းလှန်မှုတွေ ပိုပိုပြီး ပြင်းထန်လာတဲ့ ဆေးပြတ် ဝေဒ နာ ခံစားရမှုတွေ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အားပြိုင်ရင်း ဆေးပြတ်ဝေဒနာ ခံစားရမှုက အမြင့်ဆုံးကို ရောက် သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ထွင်ထိပ်ခေါင် ဟာ အသိတရားကင်းမဲ့တဲ့ အနေ အထားထိ ရောက်သွားခဲ့တယ်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာပင် လယ် ပြင်ကုယ်ကြီးထဲမှာ ကြောက်မက် ဖွယ် လှိုင်းလုံးကြီးတွေရဲ့ ရိုက် ပုတ်တဲ့ဒဏ် အလူးအလိမ့်ခံနေရ သလို ခံစားရင်း တိရစ္ဆာန်ရိုင်း တစ်ကောင်လို အော်ဟစ်လိုက် တယ်။

ဆေးပြတ်ဝေဒနာကို အပြင်း အထန် ခံစားရင်း တဒဂ် ရူးသွပ် သွားတဲ့ ထွင်ထိပ်ခေါင် ဘာလုပ် လိုက်လဲ သိလား.....”

ဆရာဦးလှကို မေးခွန်းထုတ် ရင်း စကားစကိုပြန်ဆက်သည်။

“အိမ်သာခွက်ထဲ သွန်ချခဲ့တဲ့ ဘိန်းဖြူမှုန့်တွေကို လျှာနဲ့လျက်မိ ခဲ့တယ်.....။

ဘိန်းဖြူရဲ့ စွဲဆောင်မှုဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းလဲဆိုတာ အဲဒီတော့မှ လက်တွေ့သိတယ်လို့ သူပြောပြ တယ်...။

အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ ဆိုရမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ထွဋ်ထိပ်ခေါင်တစ်ယောက် ဘိန်း ဖြူကို လှည့်မကြည့်ရဲလောက် အောင် ကြောက်သွားတယ်။ မုန်း သွားတယ်။

အဲဒီ ကြောက်စိတ်၊ မုန်းစိတ် ကြောင့်ပဲ ဘိန်းဖြူပြတ်သွားခဲ့ တယ်။

ဒါရိုက်တာကြီး ဦးလှကိုက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက် သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် သူ အိမ်မှာ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ချင်း မဝေးလှသော ကြောင့် အေးမြမြ ဆောင်းကိုခံ စားရင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့၏။

နှင်းမှုန် ဖြူလွလွတို့ဖြင့် ဆောင်းညသည် လှပနေဆဲ။

နှင်းငွေအေးကို ရှူရှိုက်စဉ် ထုံသင်းသော ညမွှေးပန်းရနံ့ကို လည်း နှစ်သက်စွာ ရှူရှိုက်ရ သည်။

အဇ္ဈတ္တ ကောင်းကင်ပြင်ကြီး အနံ့ ကြယ်လေးတွေ တဖျတ် ဖျတ် လင်းလက်လျက်ရှိ၏။

ထိုကြယ်တွေထဲမှာမှ ထူးထူး ခြားခြားကြီးမား တောက်ပနေ သည့် ကြယ်ကြီးတစ်လုံး၊ ကျွန် တော်တွေ့သည်။

တွေ့သည့်ခဏမှာပင်ထပ်ဆင့် အကယ်ဒမီ ထွဋ်ထိပ်ခေါင်ကို ပြေးမြင်မိသည်။

သူ၏ ပထမဦးဆုံး ခြေလှမ်း၊ ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ ဘယ်မခမ်းမှသည် ယနေ့တိုင်အောင် သရဖူဆောင်း နေဆဲသူ...

ထူးချွန်ဆုများစွာ ရယူရင်း အောင်မြင်မှု တံခွန်တွေ သိမ်း ပိုက်နေဆဲသူ....

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောက၏ မော် ကွန်းတွင် သရုပ်ဆောင် အနု ပညာကို ရူးရူးမူးမူး ခုံမင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ကဗွည်းတင် ခံရသူ....

ယနေ့ ရုပ်ရှင်လောက၏ အလင်းလက်ဆုံး ကြယ်တစ်ပွင့် ဟု တင်စားခံနေရသော ထွဋ်ထိပ် ခေါင်တစ်ယောက်... အတိတ် ၏ ထိုအချိန်ကသာ....

ဘိန်းဖြူတည်းဟူသော နတ်

မိစ္ဆာဆိုး၏ အန္တရာယ်နှောင်အိမ် မှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်း မထွက်နိုင်ခဲ့ပါလျှင်....

လွတ်မြောက်အောင်၊ ရုန်း မထွက်နိုင်ခဲ့ပါလျှင်....

ချမ်းမြမြဆောင်း၏ နှင်းည မှာ အတွေးတစ်စနှင့်အတူ ကျွန်တော် ဆက် ယှောက်နေမိပါ တော့သည်။

ရဲရင့်ထက် (သံတောက်)

အဓမ္မမှု ကာကွယ်နည်းလမ်းသွန်

- > အဓမ္မမှုအများအပြားမှာ အဓမ္မအကျင့်ခံရသူ၏နေအိမ်တွင် ကျူးလွန်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူမည်ဝါမသိဘဲ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးသင့်။ တံခါးကိုခွင့်မပေးမီ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းသိပါစေ။ ဧည့်သည် သည်မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားရှိပါစေ ။
- > ဆယ်ကျော်သက်ကျော်သူကလေးများကို အဓမ္မမှဒိမ်းမှကာကွယ်နည်းလမ်းညွှန်များ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးထားသင့်သည်။ မိဘကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှု မရှိဘဲ မိမိသမီးဖျိုအား နေအိမ်တွင် ယောက်ျားကလေးအပေါင်းအသင်းများ ဧည့်ခံခြင်း မပြုစေသင့်။ မျက်နှာစိမ်းအမျိုးသားဧည့်သည်များအား အိမ်တွင်းသို့ အဝင်မခံဖို့ အရေးကြီးသည်ဆိုသည့်အချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်အောင်ပြောထားသင့်သည် ။
- > မိမိသမီးဖျိုသည် ဘယ်နေရာ တွင် ဘယ်သူနှင့်အတူရှိနေမည်ကို သိပါစေ။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်သာ တစ်စုတစ်ဝေး သွားလာစေသင့်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် လမ်းမထွက်ဘဲ အိမ်မှာသာနေဖို့ ဆုံးမသင့်သည်။
- > ညဉ့်နက်လာလျှင် တစ်ဦးတည်းလမ်းမထွက်ပါနှင့်။ အကယ်၍ လမ်းမထွက်ဖြစ်လို ထွက်ခဲ့ရလျှင်လည်း အိမ်တံခါးအနီး ချုံပုတ်၊ ချုံဖွယ်များ ရုပ်ထားသော ကားများအနီးမှ ကပ်မလျှောက်ပါနှင့်။
- > အကယ်၍ နောက်မှ အမျိုးသားတစ်ဦးဦး နောက်ယောင်ခံလိုက်နေလျှင် နေအိမ်တွင် ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းသူမရှိခဲ့လျှင် နေအိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်သင့်။
- > အခြားအကူအညီပေးနိုင်မည့်သူများကို ရှာပါ။ အစွမ်းကုန်ပြောဆိုခြင်း၊ အသံကုန်အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခြင်းများသည် ထိရောက်သော ကာကွယ်နည်းဖြစ်သည်။
- > အကယ်၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အစော်ကားခံရလျှင် မိမိအား ကျွေးလွန်သူ အမျိုးသား၏ပုံသဏ္ဍန်ကို ချင်ချိန်တွက်ဆပြီ။ မိမိ၏ကိုယ်ခံ၊ ခုခံနိုင်စွမ်းရှိမရှိကိုပါ ချင်ချိန်တွက်ဆပါ။ လက်နက်ပါသော အဓမ္မသမားများအား သာမန်အားဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးမှာ ဆိုမုတ်ပြုကြသည်။ လက်နက်ပါသော မုဒိမ်းအဓမ္မသမားများအား ခုခံတိုက်ခိုက်လျှင် လွှတ်နိုင်သည့်အခွင့်အလမ်းသာပေးလိမ့်မည်။ မိမိက ခုခံကာကွယ်သောလက်နက်ဖြင့် မိမိကို ပြန်လည် အသုံးပြုပြီး အကျိုးယုတ်စေလိမ့်မည်ဆိုသည့် အချက်ကိုထည့် သတိချင်ပါ။
- > အကယ်၍ လွတ်လမ်းမရှိ၍ ခုခံနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ပရိယာယ်ဖြင့် စကားစစ်တိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိအား ကျွေးလွန်ခံရမည့်အဖြစ်ကို ဖယ်ရှားနိုင်ပေးလိမ့်မည်။
- > အကယ်၍ မုဒိမ်းမှကျွေးလွန်ခံရလျှင် ဆေးအစစ်ခံယူပါ။ သက်ဆိုင်ရာတွင် တိုင်ချက်ပွင့်၍ တရားဥပဒေအရအရေးယူဆောင်ရွက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့အလင်း
 ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍ

မောင်မောင်
 (အပန်းဖြူ)

မောင်အေးနှစ် (ပညာရေး)

မျက်ရည်ကြွေပွေရတက်နှင့် ရေစက်ချခဲ့တယ်

(၁)

“xxx တောရွာမှာ xxx ပျော်ပေမယ့်လည်း xxx ပျော်ရာမှာမနေ xxx တော်ရာမှာ နေရမယ်လို့ xxx ဆိုရိုးစကားတွေ xxx ရှိခဲ့တာကြောင့် xxx မြို့ကြီးကိုလေ xxx ရောက်ခဲ့ပေမယ့် xxx တောကအဖော်တွေများကို xxx တစ်နေ့တစ်ရက်မှ xxx မမေ့နိုင်ပါအစဉ် xxx ကိုယ်အခွင့်သာခွဲရင် xxx တစ်ခေါက်တစ်ခါ xxx အရောက်လာဖို့သာ ပြင် xxx ”

ငယ်စဉ်ကပင် ခရစ်ဖြစ်ခဲ့သော စန္ဒရားထွန်းညွန့်၏ ကိုယ်ရပ်ရွာနေသီချင်းဖြစ်သည်။ ဘဝနှင့် ထင်ဟပ်နေသဖြင့် ထိုသီချင်းကိုကြားလိုက်တိုင်း ရင်လှိုင်းထခဲ့ရသည်။ စိတ်တွေမငြိမ်မသက်

ဖြစ်ရသည်။ ဇာတိရွာကိုပြန်ချင်လာသည်။ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများကိုသတိရလာသည်။ သို့သော်... အမြို့မြို့အနယ်နယ်သို့ လုပ်ငန်းတာဝန်နှင့် လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့ရသဖြင့် ဇာတိမြေနှင့် ဆယ်စုနှစ်၊ နှစ်စုကျော်ကျော် ခန့်ကင်းကွာနေခဲ့သည်။

ယခုတော့ အငြိမ်းစားယူလိုက်သဖြင့် တာဝန်အနှောင့်အဖွဲ့ကင်းပြီ။ အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သောသီချင်းကို အမှတ်မထင်ကြားလိုက်သောအခါ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးထလာသလို စိတ်ရောလူပါဇာတိမြေဆီသို့ ခြေဦးလှည့်မိပါတော့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကင်းကွာခဲ့သောဇာတိမြေသို့ ခြေချခံပြန်တော့ဝမ်းသာမိသော်လည်း ရေခဲ

မောင်အေးနှစ် (ပညာရေး)

မျက်ရည်ကြွပွေရတက်နှင့် ရေစက်ချခဲ့တယ်

သောအိမ်နေရာနှင့် ဥယျာဉ်ခြံမြေများကို သွားရောက်ကြည့်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို သတိရကာ မျက်ရည်များပင်စို့လာမိသည်။ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း အတော်များများလည်း မရှိကြတော့ပါ။ ရှိနေကြသော ငယ်ပေါင်းများမှာလည်း လောကဓံ၏ အထုအထောင်း၊ ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းများနှင့် ဆံဖြူ သွားကြော၊ မှန်စေးထိုင်၊ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ဆင်းရဲသူက များနေသည်။ ငယ်ပေါင်းများထဲတွင် အောင်ဒင်တစ်ယောက် စိတ်ရော၊ လူရော ကျန်းမာရုံသာမက ချမ်းသာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အောင်

ဒင်ကြီး ... မင်းကိုအခုလိုပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

“အေး ... ငါကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ရောက်လာတဲ့ မင်းကိုအခုလို ပြန်တွေ့ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွာ။ မင်းဆွေမျိုးတွေဆီမှာ သွားမနေနဲ့ကွာ ငါ့အိမ်မှာနေ ငါ့အိမ်မှာစား ကြာကြာလည်းနေကွာ။ တို့ ပြန်ဆုံတုန်း ရှေးဟောင်းနောင်း ဖြစ်တွေ ပြန်ပြောကြတာပေါ့”

“အေးပါကွာ ... ဘာစေ့ရာ ငါမင်းအိမ်မှာပဲနေ၊ မင်းအိမ်မှာပဲ စားမှာပါ။ ဆွေမျိုးတွေအိမ်ကိုတော့ ခဏတဖြုတ်ပဲ သွားမှာပါ။”

“အေး ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ။ မင်းနဲ့ငါက ဒီရွာမှာ အ

ချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား။ မသေခင် ပြန်တွေ့ကြရတာ ဝမ်းသာစရာ မစုကောင်းဘူးလား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

အောင်ဒင်က ငယ်စဉ်ကအတိုင်းပင် စကားကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောပြီး တဟားဟားရယ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ဦးခန်းတွင် ထိုင်ပြီးစကားပြောနေစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဘကြီးအောင်ဒင် ... ဘကြီးအောင်ဒင်”

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ ဝင်ခဲ့လေကွယ်”

“ကျွန်မ... ကျောမေပါ”
ကျောမေဆိုသော မိန်းကလေးက အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။

“သမီးအမေလွှတ်လိုက်လို့လား ... ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဟိုလေ ... အမေက အရှေ့ရွာမှာ ကိစ္စရှိလို့သွားပြီးမှ လာခဲ့မယ်တဲ့ အဲဒါပြောခိုင်းလို့ သမီးလာပြောတာ”

“အေး အေး ... ဆက်ဆက်တော့လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သမီးပြောလိုက်ပါမယ်၊ သမီးပြန်မယ်နော်”

“အေး ... အေး ...”
ကျောမေဆိုသည့် မိန်းကလေးက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

“သူလေးက ... ဘယ်သူလဲကွ”

“အေး သူလေးက တို့သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ကျောမောင်နဲ့ မြမေတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပေါ့။ မင်းရောက်နေတဲ့ အကြောင်း မြမေကိုအကြောင်း ကြားလိုက်လို့ လာပြောတာကွ”

“မြမေရဲ့ အခြေအနေကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ကျွန်တော်၏ အမေးကို အောင်ဒင်က ပြန်ပြောင်းပြောပြပါသည်။

“အေး တို့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာတော့ မြမေဟာအတော်ဆုံးလို့ ပြောရမယ်ကွ။ ကျောမောင်သေတော့ သူဟာအရွယ်ကောင်းကျန်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးကိုငဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး စည်းကမ်းတကျ သုံးစွဲနေထိုင်တော့ အဆင်ပြေတယ်ကွ။”

အောင်ဒင်က စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ရေခွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျောမောင်ကလည်း သူ့သမီးလေးကို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပညာသင်ပေးဖို့ အတန်တန်မှာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့သမီးကိုလည်း ပညာတတ်အောင်သင်ပြီး။ ရွာအကျိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ရွာထဲကစာမတတ်သူတွေကိုလည်း စာတတ်အောင်သင်ပေးဖို့ မှာသွားရှာတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျောမောင်ဟာ သူ့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်အမှူးကြီးကိုတစ်

သက်လုံး နောင်တရပြီးယူကုံးမရ ဖြစ်သွားမှာပဲနော်”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ သူ့ဇနီးနဲ့သမီးကလည်း တော်ရှာပါတယ်။ ခုဆို ကျောမေလေးဟာ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ဘွဲ့ရပြီးပြီ။ ရွာမူလတန်းကျောင်းမှာသွားပြီး စာကူသင်ပေးတယ်။ ရွာစာကြည့်တိုက်ကိုလည်း သူပဲတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးနေတာကွ”

“အင်း သူ့အဖေရဲ့ အမှားအမည်းစက်ကြီးကို သမီးလုပ်သူက ချေဖျက်ပေးနေတာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောပြီး အောင်ဒင်က နောက်ပေးခန်းဆီသို့ထသွားသည်။

(၂)

ကျွန်တော်တို့ရွာသည် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ဝါးခယ်မမြို့နယ်တွင်ရှိသည့် ‘အလန်း’အမည်ရှိ ရွာကလေးဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းပါးကို မျက်နှာပေးတင်၊ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ကျောပိုးထားသည့် တောင်၊ မြောက်တန်းနေသော ရွာတန်းရှည်ဖြစ်သည်။ လယ်လုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေး

ရွာသူ၊ရွာသားများမှာ
 မိုးသားကြသည်။
 လူလတ်ပိုင်းနှင့်
 လူကြီးပိုင်းမှာ
 စာတတ်သူ
 အတော်နည်းကြသည်။

ပြီး ရွာသူ၊ရွာသားများမှာ ရိုးသား
 ကြသည်။ လူလတ်ပိုင်းနှင့်လူကြီး
 ပိုင်းမှာ စာတတ်သူ အတော်နည်း
 ကြသည်။ လယ်လုပ်ငန်းတစ်ခု
 တည်းကိုသာ လုပ်ကိုင်သော
 အချိန်ကာလဖြစ်သဖြင့် စပါးများ
 ရိတ်သိမ်းပြီး ငွေကြေးရှင်သော
 နွေရာသီလယ်နားချိန်တွင် ရှင်ပြု
 အလှူပွဲများကို ခြိမ်းခြိမ်းသဲလှူတန်း
 လှေရှိကြသည်။

ရွာရှိလူငယ်များ ဝါသနာ
 အလျောက် ဖွဲ့စည်းထားသော
 ဗျောအဖွဲ့၊ဒိုးအဖွဲ့၊ဒိုးစည်အဖွဲ့များ
 ၏ လက်သံများကလည်း ညံ့မစဲ
 အောင် ရှိနေတတ်သည်။ ရွာတွင်
 အလှူပွဲတစ်ခုရှိလျှင် လာရောက်
 ပိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်ပေးကြသလို
 အိမ်လုံးကျွတ်၊ရွာလုံးကျွတ်၊မီးခိုး
 တိတ် လာရောက် စားတတ်ကြ
 သည်မို့ လှူတန်းရသည်မှာ
 ကျေနပ် အားရဖွယ်ကောင်းပါ
 သည်။

ယခုဆိုလျှင် ရွာလယ်ပိုင်းမှ
 ကိုအောင်သာမောင်ချိုဇနီးမောင်နှံက
 တစ်ဦးတည်းသော သားလေး
 မောင်သာချိုနှင့် ရွာထဲမှ ရှင်မပြု
 နိုင်သော မိဘများ၏ သားများကို
 တောင်းယူပြီး ရှင်ပြုပါသည်။

အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ကြီးတွင်
 မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးပြီး အကြီးအကျယ်
 လှူသော ရှင်ပြုဖွဲ့ဖြစ်သည်။
 မဏ္ဍပ်ထိုးသည့်နေ့မှစပြီး လာ
 ရောက် လုပ်ကိုင်ပေးသူများကို
 နေ့ည ထမင်းကျွေးသည်။
 အလှူကြီးနေ့တွင် ဧည့်ပရိသတ်
 များကို ငါးခြေ နှစ်ထောင်းကြော်၊
 ပဲကြီးဟင်း၊ အသုပ်၊ ငန်ပြာရည်
 ကြော်တို့နှင့် ကျွေးသည်။ အိမ်လုံး
 ကျွတ်၊ ရွာလုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ်
 လာစားကြသဖြင့် အလှူရှင် ဇနီး
 မောင်နှံမှာ ဝမ်းသာပီတိတွေ ဖြစ်
 နေသည်။

“ရွာထဲသို့ ရှင်လောင်း
 လှည့်လိုက်မည့်သူများ မဏ္ဍပ်
 အပြင်သို့ ထွက်ကြပါ”

ရွာဆော်ကြီး ကိုအောင်
 မောင်းက အသံချဲ့စက်နှင့် ကြေ
 ညာသတိပေးလိုက်သဖြင့် မဏ္ဍပ်
 အပြင်သို့ ထွက်ကြသည်။

“ရှင်လောင်းလှည့် တဲ့
 အခါ အစီစဉ်တကျသွားကြပါ။
 ရှင်လောင်းထိန်းများက မိမိတို့ရဲ့
 ရှင်လောင်းများကို ဂရုစိုက်ထိန်း
 ကြပါ။ ကွမ်းတောင်ကိုင်၊ ပန်း
 တောင်ကိုင်နဲ့ သင်္ကန်းကိုင်၊ ပန်း
 ကိုင် မိန်းမပျိုလေးများကို အပျို

ကြီး မအေးဘုံက စီစဉ်ပေးပါ။
အိုးစည်ဝိုင်းက ရှေ့က လိုက်ပါ။
ဒိုးပတ်ဝိုင်းက အလယ်က လိုက်
ပါ။ ဗျောအဖွဲ့က နောက်ဆုံးက
လိုက်ပါ”

ရွာဆော်ကြီး ကိုအောင်မင်း
က ရှင်လောင်းလှည့်မည့် အစီ
အစဉ်ကို အသံချဲ့စက်နှင့် အော်
ပြောပြီး စနစ်တကျ စီတန်းလှည့်
ကြသည်။ ရှင်လောင်းများစီးရန်
မြင်းမရှိ၊ ရှင်လောင်းထိန်းများ၏
ကုပ်ပေါ်တွင်ခွထိုင်ပြီး နောက်က
တစ်ယောက်က ရွှေထီးမိုးပေးရ
သည်။

“စိန်အိုးစည် x x x တေး
မင်္ဂလာ x x x သာသာယာယာ
x x x လက်ခုပ်တီးတာ x x x မြန်
မာနည်းပါ x x x”

အိုးစည်ဝိုင်းမှ အဆို၊ အတီး
နှင့် အကတို့က မြိုင်ဆိုင်လှ
သည်။

“ရွာခံ များက x x x
မြှောက်စားပြန် x x x ယောက်ျား
ဘသား x x x သာလှနားပန်း
ဆံ”

ဒိုးပတ်အဖွဲ့ကလည်း အား
ကျမခံ အဆို၊ အတီးသာမက ဖိုး
သာဝ၏ နားပန်းဆံ အက၊

ကလည်း အလွန်ကြည့်ကောင်း
လှပါသည်။

အလှူပြုနှင့် ဗျောသံသည်
အလွန်လိုက်ဖက်ညီပြီး ကျက်သ
ရေရှိလှသည်။ ချွဲချွဲနဲ့ထွက်ပေါ်
လာသော နှသံ၊ ဆွဲဆွဲငင်ငင်သီဆို
လိုက်သော ဆိုသံ၊ တီးခေါက်
လိုက်သော ဗျောသံတို့ကို ကြား
လိုက်သည့်အခါ စိတ်ထဲမှာကြည်
နူးပြီး လွမ်းယောင်၊ ဆွေးယောင်
များပင် ဖြစ်လာတတ်ကြသည်။

“အရှေ့ကိုလျှောက်ပါလို့
x x x အနောက်ကိုတဲ့မျှော်လိုက်
ရင် x x x တံခွန်တိုင်ရွှေကုက္ကားနဲ့
x x x ဘုရား x x x ဘုရား x x x
ဘုရား ကိုမြင်”

ရွာဦးကျောင်းမှ ကိုးနဝင်း

ဘုရားစေတီနှင့် ဆရာတော်ကို
ဝင်ကန်တော့ကြသည်။ ရွာထိပ်ရှိ
နတ်စင်တွင်လည်း နတ်ဝင်ပြရ
သည်။ ပြီးလျှင်ရွာကို တစ်ပတ်
လှည့်ကြသည်။ ရွာတွင် အစဉ်အ
လာလိုဖြစ်နေသော ဓလေ့ထုံးစံ
တစ်ခုရှိပါသည်။ ရှင်လောင်း
လှည့်ပြီး မဏ္ဍပ်ဝရောက်လျှင်
မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ မဝင်ရပါ။ အမျိုး
သမီးများက အပေါက်ဝမှနေပြီး
ရွှေကြိုးငွေကြိုးများနှင့် တားထား
ကြသည်။ ရတုအဖွဲ့ကလည်း
သျှိုးလိုက်ရတုကို သီဆိုနေပါ
သည်။ အလှူရှင်က သူတို့ကို
စီးကရက်ဘူး၊ မုန့်ထုပ်၊ ပိုက်ဆံ
စသည်တို့ပေးမှ ဝင်ရသည်။
အပျော်သဘော ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ရှင်လောင်းထိန်းများက မိမိတို့ထိန်းသော ရှင်လောင်းကို တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ထားကြသည်။ ရှင်လောင်းမိဘများက စီးကရက်ဘူး (သို့မဟုတ်) ပိုက်ဆံပေး၍ ရွေးယူရသည်။

“ထမ်းစင်စီး၍ ××× ထီးရိပ်ခို ××× မြင်းမိုရ်မြင့်မား ××× ဝတ်များက ××× နတ်သားကျသလိုနဲ့ (သျှိုး)”

မဏ္ဍပ်အဝင်ဝမှ အမျိုးသမီးတစ်စုက ရွှေကြိုး၊ ငွေကြိုးနှင့် တားထားသလို ဗျောအဖွဲ့ကလည်း ရတုဆို၍ သျှိုးတိုက်နေသည်။ အလှူရှင်က သူတို့တောင်းသည်ကို ပေးလိုက်တော့မှ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်ကြရသည်။

ရွာဆော် ကိုအောင်မောင်းက ရှင်လောင်းများကို သံဃာစင်ရှေ့တွင် နေရာချထားပေးပြီး ရှင်လောင်းများကို စစ်သည်။

“ဟေ့ ... ရှင်လောင်းမောင်သာချိုလေး မတွေ့ပါလား။ ရှင်လောင်းထိန်း ကျောမောင်နဲ့ ရွှေထီးမိုး စံပေါကို သွားရှာကြစမ်း”

မိမိတို့ထိန်းသော ရှင်လောင်းကို တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ထားကြသည်။ ရှင်လောင်းမိဘများက စီးကရက်ဘူး (သို့မဟုတ်) ပိုက်ဆံပေး၍ ရွေးယူရသည်။

ကိုအောင်မောင်းက အော်ပြောလိုက်သဖြင့် လူငယ်တချို့ လိုက်ရှာကြသည်။ ကိုကျော့မောင်ကိုမတွေ့ ကိုစံပေါကိုသာ တွေ့ပြီး ခေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ... စံပေါ ရှင်လောင်းမောင်သာချိုလေးကော”

“ဟို .. ကိုကျော့မောင်ကြီးက မဏ္ဍပ်နားအရောက်မှာ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့ပြီး မောင်သာချိုလေးကို ရွာနောက်ကို ထမ်းခေါ်သွားတာပဲ”

“ဟာ ... ဒီကျော့မောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာအသိတရားမှ ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကလေးကို ဘယ်ခေါ်သွားပြီး ဝှက်ထားလဲ မသိဘူး။ ရွာအနောက်က အိမ်စုတွေဆီ လူစုခွဲလိုက်ရှာကြစမ်း”

ကိုအောင်မောင်းက ပြောလိုက်သဖြင့် လူငယ်များလူစုခွဲကာ လိုက်ရှာကြသည်။ အချိန်မှာ အတော်လေး ကြာသွားသည်။ အလှူသို့ အိမ်လုံးကျွတ်လာနေသဖြင့် တံခါးပိတ်ထားသော ရွာနောက်ဖေးအိမ်စုမှ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ကျော့မောင်ကို သွားတွေ့သည်။

“ကိုကျော့မောင် ... သာချီကော။ သာချီဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့ကို စီးကရက်ဘူးပေးမှ ပြောမှာပေါ့။ ငါ့ဝက်ထားတယ်”

“ဟာ ... ဒီလူ အတော်ခက်တာပဲ။ မဏ္ဍပ်ရောက်တော့တောင်းပေးမယ်ဗျာ။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“မင်းတို့တာဝန်ယူနော်။ ငါသာချီကို ဟိုတိုင်ကီပုံးကြီးထဲ ထည့်ပြီး အပေါ်က ထမင်းစားခုံကြီးအုပ်ထားတယ်။ သွားခေါ်ခဲ့ကြကွာ”

လူငယ်လေးများက အပြေးသွားကာ တိုင်ကီပုံးပေါ်မှ ထမင်းစားခုံကိုဖယ်ပြီး မောင်သာချီလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဒုက္ခတော့ဖြစ်ပြီ”

လူငယ်များမှာ အံအားသင့်တုန်လှုပ်ပြီး နှုတ်မှအသံများထွက်လာကြသည်။ မောင်သာချီလေးမှာ ပျော့ခွေးပြီး အသက်ရှူရပ်နေတော့သည်။

“ကိုကျော့မောင် ... ဒီမှာ မောင်သာချီလေး အသက်မရှိဘူး

ဗျ”

“ဟေဟုတ်လား”

ကိုကျော့မောင်က ပြေးလာပြီး မောင်သာချီလေးကို ပွေထားသည်။ မောင်သာချီလေးကတော့ ကိုကျော့မောင်၏ ရင်ခွင်ထဲဝယ် အသက်မရှိတော့ဘဲ ခွေခွေလေးဖြစ်နေသည်။ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးများပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများက ထင်နေသည်။ ကိုကျော့မောင်မှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် မောင်သာချီလေးကို အတင်းပွေဖက်ထားသည်။ ကိုကျော့မောင်သည် မောင်သာချီ၏ မိဘများထံတွင် လယ်သူရင်းငှား (၃) နှစ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ မောင်သာချီလေးကို အလွန်ချစ်သည်။ ယခု ရှင်လောင်းလှည့်တာတောင် မောင်သာချီလေးကို ဘယ်သူမှ မထမ်းစေဘဲ

သူကိုယ်တိုင် ထမ်းပိုးလှည့်ခဲ့သည်။

မောင်သာချီ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ မယ်ပဋ္ဌာမြေလူး အရူးများဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ရွာလုံး စိတ်ထိခိုက်ကြသည်။ ကိုကျော့မောင်ကိုသာ ဝိုင်းအပြစ်ပြောကြသည်။

“ကျော့မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်စာမတတ်၊ ပေမတတ်နဲ့။ ဘာအသိတရားမှ မရှိတဲ့ကောင်”

“ဟုတ်ပါရဲ့တော် ... စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်”

“ဒီလောက် အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်ကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး မြစ်ထဲပစ်ချဖို့ကောင်းတယ်”

ဒေါသများ ထွက်နေကြပြီး အမျိုးမျိုးအပြစ်တင်ပြောဆိုနေကြသည်။

“ကဲ ... ဒီကလေးအလောင်းကို မြို့ဆေးရုံသွားပို့ရမယ်။ ကျော့မောင်ကိုလည်း မြို့ရဲစခန်းသွားပို့ရမယ်။ အဲဒီကိစ္စကို အောင်မင်းနဲ့ လူငယ်တချို့က အမြန်ဆုံးစီစဉ်ကြဟေ့”
ရွာလူကြီးက ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီ စက်လှေတစ်စီးနှင့် မြို့သို့ သွားပြန်သည်။

သာချို၏ အလောင်းကို မြို့ဆေးရုံ သို့သွားမပို့မီ အလှူရေစက်ကို အမြန်ဆုံးချရသည်။ အလှူရှင် ကိုအောင်သာ၊ မခင်ချိုတို့မှာ အလှူရေစက်ကို မျက်ရည်နှင့် ချရသလို ပရိသတ်ကလည်း မျက်ရည်စများ၊ ရွှံ့ကံသံများနှင့် သာဓုခေါ်ကြသည်။ အိုးစည်သံ၊ ဒိုးပတ်သံဆိတ်၊ ဖျောသံတိတ်၍ ကြေကွဲဖွယ်ရာနှင့် အဆုံးသတ်ကြ ရသည်။

မောင်သာချိုလေးမှာ အသက် (၅) နှစ်ကျော်ကျော်က လေးသာဖြစ်ပြီး အသက်ရှူကြပ် ကာ သေသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကျောမောင်လည်း သေမှုသေ ခင်းနှင့် ရုံးတင်တရားစွဲခံရပြီး ထောင်ကျသွားသည်။ ထိုအဖြစ် အပျက်မှာ ရွာတွင်ပြောစမှတ်ဖြစ် ပြီး ရှင်လောင်း ဝှက်သည့်ဓလေ့ လည်း ပျောက်သွားတော့သည်။

(၃)

“ဟေ့ကောင် ... သိန်း ထက်။ မင်းဘာတွေတွေးပြီး ငေး နေတာလဲ”
နောက်ဖေးမှ ထွက်လာ သောအောင်ဒင်က မေးလိုက်

သည်။
“ငါ ... ကျောမောင်ရဲ့ သမီးလေးကိုမြင်တော့ ကျော မောင်ရဲ့အဖြစ်ကိုသတိရပြီး သူ့ အကြောင်းကို တွေးနေမိတာကွ”
“ဒီကောင်ကြီးလည်း သနား ဖို့တော့ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ထောင်ကထွက်လာတော့ကုန်းမာ ရေး မကောင်းဘူး။ ဆရာဝန် သွားပြတော့ နှလုံးရောဂါတဲ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ သေသွားတာပဲ”

“အင်း ... ကျောမောင် ဟာ စာမတတ်ပေမတတ်၊ အသိ ဉာဏ်အမြော်အမြင်မရှိ၊ ဗဟု သုတမရှိ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာဆိုတာသိပြီး သူ့ သမီးလေးကို ပညာတတ်ဖြစ် အောင်သင် ပြီးတော့ ရွာအကျိုးကို သယ်ပိုးခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ သူငယ် ချင်းရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ သမီးလေးက ရွာက၊ကလေးတွေ ကို စာတွေသင်ပေး၊ စာကြည့် တိုက်မှာ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေ တာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျောမောင်အကြောင်းပြောပြီး နောက် ရွာစာကြည့်တိုက်ဘက်

သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်း လျှောက်လာရင်း ...

“အင်း ... ငါလည်း ဒီရွာသားတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီရွာ အကျိုးကိုပြန်သည်ပိုးဖို့ ငါ့မှာ လည်း တာဝန်ရှိတယ်”
ဟု အသိအမြင် အတွေး ဝင်လာမိပါတော့သည်။ ။

မောင်အေးနှစ်(ပညာရေး)

လူကြီးမင်း လုပ်ငန်း ၏ ကောင်းသတင်းများ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ပို့ ပြင်ရုပ်မုန့်မဂ္ဂဇင်း တွင်ကြော်ငြာပါ

၂၀၁၂ ဇန်နဝါရီလမှ စ၍ အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ကြော်ငြာများလက်ခံနေပါပြီ ။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိ၍ ။ အာဆီယံ နိုင်ငံများအထိပါ လစဉ်တင်ပို့သောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ။ ပါဝင်ကြော်ငြာရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည် ။ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တော်များလည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ ။

နောက်ကျောဖုံး	၄ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၃၅၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၈၀၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၃၅၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၈၀၀၀၀/-
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	၁ ရောင်	၂၀၀၀၀/-
အတွင်းမျက်နှာဝက်	၁ ရောင်	၁၀၀၀၀/-

အမှတ် ၁၈၇ ၊ ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ။
ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊ ၀၉၄၉ ၂၈၂၆၂၀
True.megazine@gmail.com

အိမ်ခြံမြေ ဗဟိုဌာန

ပြည်ထောင်စု
၁၀၀

ရွှေတန်းစစ်မြေပြင်မှ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို အသုံးချ၍
ရန်သူတို့နှင့် ဉာဏ်ခြင်းယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံ

ယောမင်းဦး

ရွက်ကြွေတော့မှ မီးလျှပ်ကြီး

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မတ်လထဲ သို့ စတင်ဝင်ရောက်စပြုသည့် အချိန် ဒေါ်နတောင်တန်းကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း တစ်ဖက်နိုင်ငံ နှင့် စည်းခြားသလို ကွေ့ကောက် စီးဆင်းနေသည့် သောင်းရင်းမြစ် ၏ ဒီမှာဘက် မဲလစခန်းကြီး၌ ကျွန်တော်တို့တပ် တပ်စွဲထားပါ သည်။ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ထား သည့် တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် တပ်ခွဲ အသီးသီးနေရာယူ စခန်း ချထားသည်။

ရှေ့ရင်ဆိုင်ကုန်းရှိ တပ်ခွဲ များမှာ နေ့နေ့ညည တစ်ဖက် ရန်သူနှင့် မနားတမ်း ပစ်ခတ်နေ

သံကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်း ရုံးမှ စဉ်ဆက်မပြတ် ကြားနေရ သည်။

ကျွန်တော့်ဆေးတပ်စုမှာ တပ်ရင်းမှူးကြီးနှင့် ရုံးအဖွဲ့ရှိရာ တောင်ကုန်း၏နောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆေး တပ်စုနှင့် တစ်ဆက်တည်း လက်နက်ကြီးအဖွဲ့နှင့် ရေး/ ထောက် အရာရှိရုံး တည်ရှိ သည်။

ကျွန်တော့်ဆေးခန်းလေး တွင် ရှေ့က ညီအစ်ကိုတပ်များ တည်ဆောက်သွားသည့် အုတ် သရိုးကိုင် ရေကန်တစ်ကန်နှင့်

လူနာများအတွက် သီးသန့် တဲ ရှည်ကြီး ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ သည်။

လူနာလက်ခံသည့် တံထဲ တွင် လက်ဖြစ်ဝါးစားပွဲ၊ ဝါး ကုလားထိုင်၊ ကွပ်ပျစ်မျိုးရှိသဖြင့် ကျွန်တော်က ထိုစားပွဲတွင် ထိုင်နေလေ့ရှိပြီး လူနာလာလျှင် စစ်ဆေး ကြည့်ရှု ကုသပေးပြီး refer ထုတ်ရမည့် case ကို စော စောနှင့် ဗျူဟာဆေးအဖွဲ့ရှိရာ တောင်ကုန်း အမှတ် ၁၄၃၈ သို့ ပို့ပေးသင့်သည်ကို ပို့၊ မိမိ၏မှာ ကုသ၍ ရနိုင်မည့်လူနာများကို Detain လုပ်၍ ကုသပေးခဲ့သည်။

အများအားဖြင့် ငှက်ဖျားထူထပ်သော ဒီဒေသမျိုးတွင် ငှက်ဖျားလူနာများသာ များပါသည်။ မနက်ပိုင်း လူနာအား လိုအပ်သော ကုသချက်များပေးပြီးလျှင် ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်မရှိသလောက်ဖြစ်သွား၏။

ကျွန်တော့်နေရာမှကြည့်လျှင် ရှေ့မှာ မဲလစခန်းဟောင်းကို မှိုင်းပျပျနောက်ခံမိုးအောက်တွင် တွေ့ရသည်။ ထိုတောင်ကုန်းတွင် ရန်သူများ ခိုအောင်းသည့်နေရာတည်း။ ထိုတောင်းကုန်းသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့် လျှိုမြောင်မှာ ပေ (၃၀၀) ခန့် နက်မည်ထင်သည်။

လျှိုမြောင်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် ရော်ရွက်ဝါများဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ အင်ပင်များ ကြီးစိုးသော အင်တောဖြစ်သည်။ အင်ရွက်များလေအဝှေ့တွင် တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေနေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရင်ထဲ ဆို့တို့တို့၊ ဆွေးမြည့်မြည့်ခံစားရသည်။ အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသူများအဖို့ အလွမ်းသိချင်း၊ အလွမ်းကဗျာလေးများပင် သီကုံးဖွယ်ရာရှိနိုင်ပေသည်။

သည်စခန်းဟောင်းဘက်မှ “ကြိုးခွေ ... ကြိုးခွေ” ဆိုသည့် မျောက်အော်သံမျိုး၊ “တောက်တောက်” ဆိုသည့် ဂျီ(ချေ)ဟောက်သံမျိုး ကြားရတတ်သည်။ ယင်းမှာ တကယ့်မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့အော်သံဖြစ်နိုင်သလို ရန်သူ၏ အသံတုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဆို၏။

ရန်သူသည် အကင်းပါးသည်။ ကောက်ကျစ်သည်။ လှည့်ဖျားတတ်သည်။ ခုလို နွေရာသီ လမ်းမပေါက်၍ စားနပ်ရိက္ခာချွေရသည့် ကာလမျိုးတွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ အမဲထွက်လိုက်စေရန် ဖြားယောင်းမြှူဆွယ်တတ်သည်။

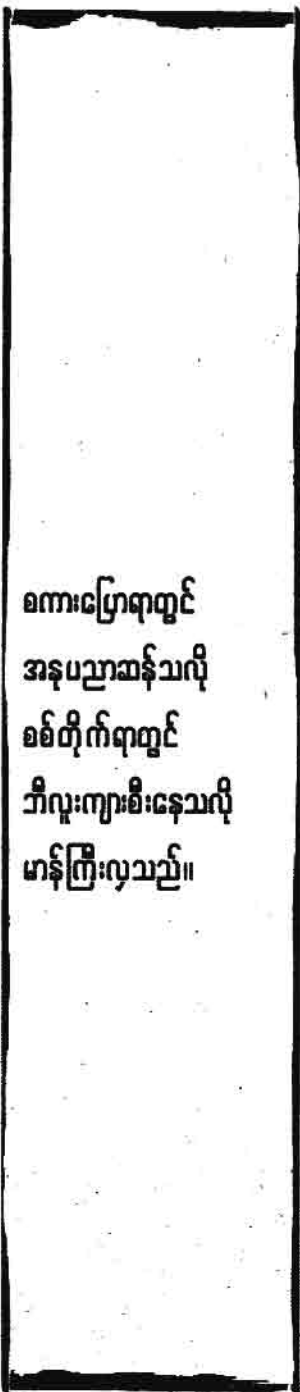
‘မင်းပရိယာယ် ငတင့်တယ်နားဝယ်မလယ်ရှာ’ ဆိုသည့် စကားလို သူတို့ထောင်သည့် ညွတ်ကွင်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ အကြောင်းဆိုးသွားရသည့် ဖြစ်စဉ်များ ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခဲမုန်ဖူးသည့် စာသူငယ်လို သက်ဆိုင်ရာ တပ်ရင်းမှူးကြီးက လက်အောက်ခံတပ်ခွဲများကို တစ်ယောက်တည်း အမဲလိုက်ခွင့်မပြု။ သီးပင် စားပင်နားကို လာ

ရန်သူသည်
အကင်းပါးသည်၊
ကောက်ကျစ်သည်၊
လှည့်ဖျားတတ်သည်။
ခုလို နွေရာသီ
လမ်းမပေါက်၍
စားနပ်ရိက္ခာချွေရသည့်
ကာလမျိုးတွင်
ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးဒဏ်ကို
မခံနိုင်၍
အမဲထွက်လိုက်စေရန်
ဖြားယောင်း
မြှူဆွယ်တတ်သည်။

ချောင်းတတ်သည်။ မိမိစစ်သည် တို့အား ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ပြီး သေနတ် ကောက် တတ် သော ရန်သူ၏အကျင့်ကို ရဲဘော်တိုင်း သိစေရန် အဆင့်ဆင့်ကြပ်မတ် ထားရသည်။

လတ်တလောတွင် ကျွန် တော်တို့၏ တပ်ရင်းမှူးကြီး သင်တန်းတက်ရောက်နေချိန် ဒုတိယတပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်မှူးက ခေတ္တထပ်ရင်းမှူး တာဝန် ထမ်း ဆောင်နေချိန်ဖြစ်သည်။

ဒီစစ်ကြောင်းတွင် တပ်ခွဲ အသီးသီးရှိ အရာခံဗိုလ်များက လွဲလျှင် အသက်အရွယ်အားဖြင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသည့် ကျွန်တော် ကို ဗိုလ်မှူးက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူး သည် အလွန်စိတ်ဆိုးလွယ်သ လောက် အလွန်စိတ်ပြေလွယ် သည်။ စကားပြော အလွန်ကြမ်း သလောက်၊ ရဲဘော်များအပေါ် ဝယ် အလွန်ကြင်နာတတ်သူ ဗိုလ်မှူးသည် နယ်လှည့်ဆက်ဆံ ရေးတပ်တွင် နှစ်ပေါင်း အတန် ကြာနေခဲ့ရသည့် သဘာဝကြောင့် ထင်သည် စကားပြောရာတွင် အနုပညာဆန်သလို စစ်တိုက်ရာ

**စကားပြောရာတွင်
အနုပညာဆန်သလို
စစ်တိုက်ရာတွင်
ဘီလူးကျားစီးနေသလို
မာန်ကြီးလှသည်။**

တွင် ဘီလူးကျားစီးနေသလို မာန် ကြီးလှသည်။

ဗိုလ်မှူးဆူပူ ကြိမ်းမောင်း သည့်အခါမျိုးမှာပင် ရဲဘော်များ မှာ မမြင်အောင် ပြုံးစိပြုံးစိနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ဗိုလ်မှူးရှေ့မှာ တော့ အမြီးကုတ်နေကြရသည်။ သားသမီးမကေ့ ၊ မိဘခေါင်း ဆိုသလို အရာရှိများကို ဖိဖိစီးစီး ကြပ်မတ်ကွပ်ကဲလေ့ရှိသည်။

ဗိုလ်မှူးသည် ရဲဘော်များ၏ အမည် တော်တော်များများကို အလွတ်ရပြီး ချီးမြှောက်သင့်သူ ကို ချီးမြှောက်တတ်သည်။

မနေ့က ဗိုလ်မှူးဆီကို ကျွန် တော် ကျန်းမာရေးအစီရင်ခံစာ သွားပို့စဉ် ဗိုလ်မှူး စကားပြော တာကို အကြာကြီး ရပ်ပြီး နား ထောင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေစဉ် အပင်ရိပ် အောက်တွင် လက်နှိပ်စက်တစ် လုံးနှင့် တချောက်ချောက်ရိုက်နေ သည့် တပည့်ကျော် ဌေးမောင် ကို ...

“ဌေးမောင်ကတော့ အားလုံးရတယ် ဆရာကြီးရှေး လက်နှိပ်စက်လည်း တောင်း ကောင်းရိုက်တတ်တယ်။ လက်

ရေး လက်သားလည်း ကောင်း တယ်။ သူရှိတော့ ရုံးအဖွဲ့လည်း အားကိုးရတာပေါ့။ ဒီတစ်ပတ် ပရိုမိုးရှင်းအသုတ်မှာ ဒီကောင့်ကို တပ်ခွဲမှူးက ထောက်ခံထား တယ်ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ခဲ့သေး သည်ကို ကျွန်တော် ငေးနေမိ သည်။

ထိုအခိုက် **မီး ... မီး မီး ... ရှေ့ခြံစည်းရိုးတွေ မီး လောင်နေပြီ** ဟု အသံကြား လိုက်ရ၍ ကျွန်တော်နေရာမှ ခုန် ထလိုက်သည်။

စစ်ကြောင်းရုံးမှ ရဲဘော် အချို့ ဝါးကျည်တောက်ကိုယ်စီ ဖြင့် ကန်ထဲမှ ရေကို ကဲ့၍ ရှေ့ သို့ အပြေးလေးသွားကြသည်။ တစ်ဖက်တောင်ကုန်းမှ ဗိုလ်မှူး ဧါ အော်ဟစ်ညွှန်ကြားသံများ ကြားနေရသည်။

ရန်သူသည် သူ၏အကျင့် အတိုင်း ရာသီအဓိုက်၊ လူအဓိုက် ကို အသုံးချခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်တို့ ရင်ဆိုင်ကုန်းဘက်သို့ တဟူးဟူးတိုက်နေသည့် လေ၏ အကူအညီယူကာ ခြံစည်းရိုးအား မီးတင်ရှို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့စခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့

ဆီမှ မိနစ် (၂၀) အစိတ်ခန့် သွား ရသေးသည်။ ရင်ဆိုင်ကုန်းသို့ ကျွန်တော် မရောက်ဘူးပါ။ သွား ခွင့်မပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်သို့ မီးခိုးတန်းကြီး များ လိပ်၍ ထိုးတက်သွားသည် ကို မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးထံမှ ညွှန်ကြားချက်ရှိလေမလားဆိုပြီး ရှေ့တောင်ကုန်းဘက်သို့ ကူးခဲ့ သည်။

ဗိုလ်မှူးမှာ မီးသွားသတ် သော ရဲဘော်များအား ကိုယ် တိုင် တွန်းအားပေးပြောဆိုနေ သလို ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ အားလည်း ညွှန်ကြားနေ၍

အလွန်ပင်ပန်းနေသည်။ သူ့ဗိုလ်မှူးနှင့် စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းလုံး ပျားပန်းခတ်မျှ အလုပ်များနေသည်ကို တပည့် ကျော်က သိပုံမပေါ့။ လက်နှိပ် စက် တချောက်ချောက် အရိုက် မပျက်။ ဒါကို ဗိုလ်မှူးတွေမြင် သွားပုံရ၍ ...

ဌေးမောင်ရေ ... စာရေး လိုလို၊ ခွေးလိုလို လုပ်မနေနဲ့ဟေ့။ စခန်းကြီးမီးလောင်တော့မယ်ကွ့ ဟု ပြောလိုက်မှ ဌေးမောင်တစ် ယောက် သူ့ လက်နှိပ်စက်က လေးမ၊ကာ ရုံးအဖွဲ့နှင့်သွား၍ ပူး ပေါင်းပါလေတော့သည်။ ကျွန် တော်မှာ ဗိုလ်မှူးအပြောကြောင့်

ပြုံးချင်ချင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။
မပြုံးမိရန် မနည်းကူခြေဆယ်
လိုက်ရသည်။

ဗိုလ်မှူးက ကျွန်တော့်ကို
မြင်သွားသည်နှင့် ...

“လာ ... လာ ... ဆရာ
ကြီး”

ဆိုပြီး သူတဲထဲသို့ ခေါ်
သွားသည်။ တဲထဲရောက်သည့်
အခါ ဗိုလ်မှူးက စိတ်ပျက်လက်
ပျက် အသံဖြင့် ...

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်
မလွယ်ဘူး ဆရာကြီးရေ။ နံပါတ်
(၁) ဗျူဟာမှူးကြီးက ကျုပ်ကို
ခိုင်းလိုက်တဲ့ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု
ကျုပ် လစ်ဟင်းတာက တစ်ပြစ်၊
ရန်သူတွေက မီးတိုက်လွှတ်လို့
ခြံစည်းရိုးတွေ မီးလောင်နေပြီ။
မီးသတ်ဖို့ ရေက ကုန်သွားပြီတဲ့။
ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု အကြံတောင်းသလို
မေးပါသည်။

ဗိုလ်မှူးစကားကြောင့် ကျွန်
တော်မှာ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်
သွားရပြီး ...

“ရေတွေ ကျန်သေးတာပဲ
ဗိုလ်မှူး။ ဘယ်သူက ပြောတာ
လဲ မသိဘူးခင်ဗျ”

ဟုပြောမှ ဗိုလ်မှူးမျက်နှာ
မှာ ဝင်းခနဲ ဝမ်းသာမှုကြောင့်
ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး ...

“ဘာ ... ဘာ ... ရေ
တွေ ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား။
လာ ... လာ ... ခင်ဗျားနဲ့
ကျုပ်နဲ့ သွားကြည့်မယ်”

ဟု ပြောကာ ပြေးထွက်ခဲ့
သည်။

ဆေးခန်းရှေ့ရောက်တော့
ကန်ထဲမှာ ရေက တစ်တောင်
သာသာလောက် ကျန်သေးသည်
ကို တွေ့၍ ဗိုလ်မှူးဝမ်းသာသွား
ပြီး ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ...
ရဲဘော်တွေ ဒီကိုလာကြစမ်း။
ဒီမှာ ရေတွေရှိသားပဲ။ တောက်
စောစောက ဘယ်ကောင်လဲ ငါ
မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရေမရှိတော့
ဘူးလို့ ပြောသွားတာ။ ဟေ့ ...
ဒီတပ်မှာ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း
ပြောမယ့်သူတွေ မရှိကြတော့ဘူး
လားဟေ့”

ဟု တအားအော်လိုက်ရာ
အနီးအနားမှ ရဲဘော်ဆရာများနှင့်
ကျွန်တော်တို့မှာ ဗိုလ်မှူး မမြင်
အောင် ခိုး၍ပြုံးမိကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ တစ်ပူပေါ် နှစ်

ပူဆင့်ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ စစ်
ကြောင်းရုံး၊ ဆေးခန်း၊ လက်နက်
ကြီးကုန်း၏ ရှေ့ဘက်မှ တဖြိုး
ဖြိုး တဖျောက်ဖျောက်မြည်သံနှင့်
အတူ မီးခိုးလုံးများ ဝေ့၍တက်
လာသည်။

“ဟာ ... ဟာ ...
ဒီဘက် တောင်ကုန်းပါ မီးကူး
လာပြီဟေ့။ အားလုံး မီးဆင်း
သတ်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
စစ်ကြောင်းရုံးတစ်ရုံးလုံး ပျာ
ယာခတ်သွားသည်။

မီးက သစ်ရွက်ခြောက်များ
ကို ဝါးမျိုရင်း တစ်ရှိန်တည်း ထိုး
တက်လာနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့က
နွေရောက်လာကတည်းက မီး
ဘေး စီမံချက်ဆွဲထားသည့်
အတိုင်း ကာကွယ်ရေးများ လုပ်
ထား၍ ခြံစည်းရိုးကို လောင်မှာ
မစိုးရိမ်ရသော်လည်း လက်နက်
ကြီးကျည်ဆန်များ သိုလှောင်
ထားသည့် ဘန်ကာများတွင် မီး
အပူရှိန်ကြောင့် ထပေါက်ကွဲမည်
ကို စိုးရိမ်ရသည်။ ထိုစဉ်းသီးများ
သာ ပေါက်လိုကတော့ ပွဲကပြီး
ပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် ဆေးရဲဘော်

များ၊ လူနာတဲမှ ကျန်းမာရေး ကောင်းသေးသူများ၊ ဗုံးသီးများ ရွှေ့ပြောင်းရန် ပြေးထွက်သွားကြ သည်။

ဗိုလ်မှူးက ရှေ့မှ ဦးဆောင် ပြေးသွားသည်။ ရေး/ထောက်ရုံး မှ အရာရှိက မရှိ။ ရိက္ခာထုတ် သွားနေ၍ စစ်ကြောင်းတပ်ကြပ် ကြီးတစ်ဦးနှင့် အဖွဲ့သာရှိသည်။

အမောတကော ကျွန်တော် တို့ ပြေးတက်သွားသည့်အချိန်မှာ လက်နက်ကြီး တာဝန်ခံ တပ် ကြပ်ကြီး သန်းလွင်နှင့် ရေး/ ထောက် မီးဖိုကြီးအဖွဲ့မှာ လျှို့ မြှောင်ထဲမှ မီးပြေးတက်လာ ကြောင်း မရိပ်မိကြသေး။ အေး အေးဆေးဆေးပုံစံမျိုး နေကြ သည်။

ဒီနေရာမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်အဖြစ်ကို တွေ့ရ သေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး သန်း လွင်က ဘယ်က ရလာသည် မသိ မယ်ဒလင်အစုတံတစ်ခုနှင့် နွေဦးအလှကို ခံစား၍ သီချင်း ဆိုကောင်းဆဲကို မြင်ရသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းလွင် ဆို နေသည့် သီချင်းက ...

“ရွက်ဝါကြွေလူး x x x

**မီး၏လောင်အားမှာ
ရပ်တန့်သွားခြင်း
မရှိသေး။
နေရာအနှံ့အပြားမှ
အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့်
လောင်ကျွမ်းပြီး
စခန်းကို
ဝါးမျိုရန်
ခြိမ်းခြောက်နေဆဲ**

နွေဦးဝယ်၊ ပုရစ်ဖူးဝေ၍ x x x
ဖူးငုံစီဖွင့်သည့်လကို x x x”

ဟု လေထဲမှာ လွင့်မြူးနေ သည်ကို ဗိုလ်မှူးတွေ့၍ ...

“သန်းလွင်ကြီးရေ ...
ရွက်ဝါကြွေနွေဦးမနေနဲ့တော့
ဟေ့။ မင်းဗုံးသီးတွေ မီးလောင်
တော့မယ်။ အမြန်ရွှေ့ ... အမြန်
ရွှေ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗုံးသီး သယ်ယူရန် ဆင်းသွားသော ရဲဘော်များမှာ ကြောက်လန့်ဖွယ် အသက်ဘေးနီးနေသည့်အကြား မှ ပြုံးဖြစ်အောင် ပြုံးလိုက်ကြပါ သေးသည်။

စစ်သားဘဝဆိုသည်မှာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည် မှန် သော်လည်း သည်လိုရယ်စရာ မောစရာလေးများနှင့်လည်း ကြုံ တွေ့တတ်ပါသေးသည်။ စစ်သား လည်း လူထဲကလူပဲမို့ ရယ်စရာ ရှိလျှင် ရယ်ကြရမှာပါပဲခင်ဗျာ။

မီး၏ လောင်အားမှာ ရပ် တန့်သွားခြင်း မရှိသေး။ နေရာ အနှံ့အပြားမှ အရှိန်ကောင်း ကောင်းနှင့်လောင်ကျွမ်းပြီး စခန်း ကို ဝါးမျိုရန် ခြိမ်းခြောက်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ ...
အရမ်းမတက်ကြနဲ့။
အဲဒီမှာ စွန့်လွှတ်မိုင်းတွေ
ရှိတတ်တယ်။
ထကွဲလို့
ဟုတ်ပေ
ဖြစ်နေဦးမယ်ဟေ့” ဟု
သတိပေးရသည်။

ပို၍စိုးရိမ်စရာကောင်းနေသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကုန်းနှင့် လျှို့ဝှက်ချကြား အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် လောင်ကျွမ်းနေသော ရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းမှ မီးသည် သစ်ကြီးဝါးကြီးများကို ဝါးမျိုးရင်း လျှို့ဝှက်သို့ ပြေးဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်မီးကို သတ်ရန် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းရုံးတွင် ရေမရှိ။ ရေကို ရှေ့ရင်ဆိုင်ကုန်းရှိ ခြံစည်းရိုးများအတွက် သုံးနေရသည်။ ရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်မှာ မီးခိုးလုံးများ နည်းသွားပေမယ့် စိတ်မချရသေးသည့်ပုံ။ ရေကို ဝါးကျည်တောက်နှင့် ကဲ့ယူဆဲ။

စစ်ကြောင်းရုံးအဖွဲ့၌ လူအင်အားမရှိ။ ရှိသည့် လူအင်အားထဲမှာတောင် လူနာလေးတွေ ပါနေသေးသည်။ အမှန်က မီးသတ်ရန် ကျွန်တော့်ကို မည်သူကမှ တာဝန်မပေး။ ကျွန်တော့်တာဝန်က လူနာအတွက် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန်ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်မီးလောင်လာလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပါနေမည်မှာ ဧကန်မလွဲဖြစ်၏။

မီးသွားသတ်သော ရဲဘော်များမှာ သစ်ကိုင်းအစိမ်းများနှင့် ရိုက်သတ်ရသည်မို့အလုပ်မတွင်။ တစ်ယောက်ဆိုလည်းတစ်ယောက်မို့ မီးသတ်အဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်ပူးပေါင်းချင်၍ ဗိုလ်မှူးကို သတင်းပို့သည်။ ဗိုလ်မှူးက ခွင့်မပြုချင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို မငြင်းပယ်လို၍ အခြေအနေကို သတင်း ပို့သွားရန် မှာသည်။

ကျွန်တော် တောင်ကုန်းပေါ်က ပြေးဆင်းသွားတော့ ဟိုဘက်တောင်ကြောက မီးက အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် လောင်နေသည်။ ရဲဘော်များက အတင်းဝင်ပြီး သစ်ကိုင်းနှင့်ရိုက်သတ်သည်တွေ့၍ ကျွန်တော်က ...

“ဟေ့ ... အရမ်းမတက်ကြနဲ့။ အဲဒီမှာ စွန့်လွှတ်မိုင်းတွေ ရှိတတ်တယ်။ ထကွဲလို့ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်ဟေ့” ဟု သတိပေးရသည်။

မီးသည် အောက်သို့ပြိုဆင်းလာသည်။ လျှို့ဝှက်ကို ဖြတ်၍ တောင်ကုန်းချင်းထိစပ်နေသည့် ကိုင်းနေသည့် ဝါးကိုင်းများကို အရင်ခတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြသည်။ ထိုချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းနှင့် ဝါးကိုင်း

တို့မှ သည်ဘက်တောင်ကုန်းကို မီးကူးစက်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ...

“ဆရာကြီး ... ဟိုမီးတွေ မလာနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ အရင် မီးရှို့လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ဒီဘက်က လောင်စာ မရှိရင် မီးလောင်စရာမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု အကြံပေးသည်။

ကျွန်တော်က ရဲဘော်၏ အကြံကောင်းကို ချက်ချင်း လက်ခံ၍ မီးစတင်ရှို့လိုက်ကြသည်။ ရဲဘော်ပြောသလို ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ရှို့လိုက်သည်နှင့် လောင်စာမရှိသဖြင့် မီးသည် လောင်စာရှိသည့် ရန်သူတောင်ကုန်းဘက်သို့ ဆက်လောင်သွားသည်။ မီးကို ကျွန်တော်တို့ နိုင်လိုက်ပါသည်။ အကြံပေးသော ရဲဘော်အား အားလုံးက ဝိုင်း၍ ချီးကျူးကြသည်။ ဖက်လဲ့တကင်း ပြုကြသည်။ ဪ ... အကြံကောင်းလျှင် တစ်ချက်ဆိုသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့မီးသတ်အဖွဲ့

ကြီး အောင်မြင်စွာနှင့် မိမိတောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မော ဟားတိုက်နေကြသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကြပ်ခိုးများ၊ မှိုင်းများစွဲနေ၍ မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်ပေါက်များသာ မြင်ရသည်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။ အားလုံးပျော်နေကြသည်။

အခြေအနေကို ဗိုလ်မှူးအား သတင်းပို့ခဲ့ရာ ဗိုလ်မှူးမှ ချီးကျူးစကား ပြောခဲ့သည်။ အားလုံးကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အာဓိရမ္မပုလင်းများ ထုတ်ပေးသည်။

ထိုညမှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များ ပျော်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို တင်ရှို့လိုက်သည့်မီးသည် သကောင့်သားရန်သူတို့ဘက်သို့ (ဘက်ဂီယာ)ထိုးပြီး လောင်ကျွမ်းနေသဖြင့် တစ်ညလုံး မြှုပ်ထားသည့် ဗုံး ထပေါက်သံများ၊ ဝါးလုံးပေါက်ကွဲသံများကို ဖြောင်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ရန်သူတွေအဖို့ ကိုယ်ဖော်သည့်ဆေးကို ကိုယ်

ပြန်စားရပြီဖြစ်၏။ မိုးကောင်းကင်တွင် တောမီးအရောင်ကြောင့် ထိန်လင်းနေသည်။ ဗုံးပေါက်သံတို့က နားကွဲမတတ် မြည်ဟည်းနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီညအဖို့ စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ကြရမည်ဖြစ်သော်လည်း ရန်သူတို့ အိပ်ရေး ပျက်ကြတော့မည်မှာ သေချာပါသည်။ သည်တစ်ခါသူတို့ မီးသတ်ရမည့်အလှည့် မီးသတ်ကြပေဦးရှော့ ... ကိုရွှေသောင်းကျန်းတို့ရေ ...

ဇေယျာမင်းဦး

၁၃၀ မြန်မာ

မသာဆယ်ခေါက်

ထောင်တစ်ခေါက်

မာမိုးညို
ရေးသား

မသာတစ်ခေါက် ကျောင်း ဆယ်ခေါက်တဲ့။ မြန်မာမှုနယ် ပယ်က ဆိုရိုးစကားတစ်ခုပါ။ ဒါနဲ့ သီလ၊ ဘာဝနာ စတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်ဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆယ်ခေါက် သွားတာဟာ ဒွါရထိုထိုအရည် ယိုလျက်၊ စိုစိုရွှံ့ရွှံ့ ညိုမဲ မည်း မှောင်၊ ညီဟောင်နံစော်၊ အပုပ် ပျော်တဲ့ အလောင်းကောင်ကို ကြည့်၊ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ပွား များဆင်ခြင်လို့ နာရေးမသာ တစ်ခေါက် သွားတာနဲ့ ညီမျှ တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

ကျုပ်ကတော့ ထောင် ကို တစ်ခေါက် အရောက်မှာ ဆင်းရဲခြင်း၊ အစိုးမရခြင်း၊ မမြဲ ခြင်း၊ မတင့်တယ်ခြင်း စတဲ့

ဖြစ်ရပ်တွေကို တစ်သက်မမေ့ အောင် ကြုံခဲ့ရတာကြောင့် ထောင်တစ်ခေါက်ဟာ မသာ ဆယ်ခေါက်နဲ့ ညီမျှတယ်လို့ ဆိုလိုက်ချင်တယ်။

တကယ်ပြောတာပါ။ မသာဆယ်ခေါက်၊ ထောင် တစ်ခေါက်ဆိုတာ ယုံလိုက်ပါ။

ပုံစံခန်းသို့ ရောက်ရှိခြင်း

ကျုပ်တို့ကို တင်ဆောင်လာ တဲ့ ရဲအချုပ်ကားကြီး ပဲခူး ထောင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီ။

ကားအောက်ကနေ ထောင် တံခါးပေါက်ဝအထိ ရဲတွေ တန်း စီပြီး နေရာယူတာ တွေ့ရတယ်။

လုံခြုံရေး အသင့်ရှိပြီ ဆိုမှ ကျုပ်တို့ကို ကားပေါ်ကချတယ်။ ကားအောက်ကနေ ထောင်

မောင်မိုင်းညို (ချောင်းဦး)

မသာသယံခေါက် ထောင်တစ်ခေါက်

တံခါးပေါက်ဝအထိ ရဲတွေစီတန်း
ပြီး နေရာယူတာတွေ့ရတယ်။
လုံခြုံရေး အသင့်ရှိပြီဆိုမှ
ကျုပ်တို့ကို ကားပေါ်ကချတယ်။
ကျုပ်တို့ အားလုံးမှာ ချွေး
တွေရွဲနစ်နေတယ်။ မျက်နှာတွေ
ပေါ်မှာလည်း ဆီကင်းလောက်
ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနဲ့။
လူအစိပ်၊ သုံးဆယ်သာတင်
နိုင်မယ့် အချုပ်ကားထဲ လူရှစ်
ဆယ်ကျော် တင်ထားတာကြောင့်
ပါ။
ဒါတောင် မြို့နယ်ရုံးထုတ်
တရားခံတွေ ပါမလာသေးဘူး။
နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သယ်ရဦး
မှာလို့ သိရတယ်။

လူဟောင်းတွေက အထာ
နပ်ပြီးသား။ အချုပ်ကားပေါ်
တက်တာနဲ့ လေဝင်ပေါက် အနီး
နေရာယူပြီးသား။
လေဝင်ပေါက်ဆိုတော့အသက်
ဝအောင် ရှူရတယ်။ မျက်စိ
လည်း အစာကျွေးလိုရတယ်
လေ။
ကျွန် တရားခံတွေကတော့
အချုပ်ကားထဲမှာ လှောင်ပိတ်၊
မွန်းကျပ်ပြီး အသက်ကို မနည်း
ရှူနေကြရတယ်။
ခံနိုင်ရည်မရှိသူတစ် ယောက်၊
နှစ်ယောက် မူးမေ့လဲ သွားလို့
အချင်းချင်း ပြုစုနေကြ ရတယ်။
ဒါတောင် တရားရုံးနဲ့ ထောင်

ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်
ပဲကြာလို့။ မိနစ် ၂၀/ ၃၀ သာ
ကြာရင် အချုပ်ကားထဲမှာတရား
ခံအားလုံး သေမှာ သေချာတယ်။
နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လက်
ထိပ်ခတ်၊ ကြိုးချည်ပြီး အလယ်
က ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ သီတွဲ
ထားတဲ့ ကျုပ်တို့အားလုံး ကား
ပေါ်က ဆင်းရတယ်။
ထောင်တံခါး ပေါက်လေးက
ငုံ့ဝင်ပြီး ထောင်အတွင်း သံ
တံခါးရှေ့မှာ ရပ်ရတယ်။ လူ
အကုန်ဝင်ပြီးတော့ အပြင် တံခါး
လေး ပိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ
တော့မှ အတွင်းသံတံခါးဖွင့်ပြီး
တရားခံအားလုံးကိုအထဲ သွင်း

တယ်။

ချုပ်မိန့်၊ ထောင်ကျမိန့်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီး သင့်တော်ရာ အဆောင်အခန်းတွေကို ပို့တယ်။

ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့အခန်းက သီးသန့်ဆောင်အခန်း (၁)။

ထောင်ထဲမှာတော့ ပုံစံခန်းလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ပဲခူးထောင်မှာ ဝင်လာတဲ့ လူသစ်မှန်သမျှ ဒီအခန်းကို အရင်ဝင်ရတယ်။

အပြင်လောကက စည်းစိမ် ဥစ္စာ ဂုဏ်ပါဝါ မှန်သမျှ အုတ်

တံတိုင်း အပြင်ဘက်မှာထားခဲ့။

ပုံစံခန်းတန်းစီး မွေးလုံးနီ ပြောနေကျ လက်သုံးစကားပါ။

ပြောမယ့်သာ ပြောတာ၊ ထောင်ဆိုတာက ဘာမို့လို့လဲ ထောင်ထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေက ရော ဘာသာနဲ့ထုထားတာမို့လို့လဲ။

ငွေရှိရင် ဘာမဆို အရာရာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတဲ့လောကမှာ ထောင်ဆိုတာ ဘာလို့မပါရမှာလဲ။ ရှေ့ဆုံးကတောင်ပါသေးတယ်။

ကျုပ်ရောက်နေတဲ့ ပုံစံခန်းကို ပဲကြည့်၊ ထောင်စည်းကမ်းတွေ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တွေကို ဘီလူးဆိုင်းတီး သင်တဲ့အခန်း။

မကြားဖူးတဲ့ ဆဲနည်းမျိုးစုံနဲ့ တစ်တစ်ခွခွ အဆဲခံရမယ်။ အရှိုက်ကိုခပ်ပြင်းအထိုးခံရမယ်။ ရင်ဝဖန်အောင်နဲ့ အပေါက်ခံရမယ်။

ခြေသုတ်ပုဆိုး မဖြစ်မခြင်း၊ အစွယ်မကျိုးမခြင်းပေါ့။

ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံသာပေးလိုက်။

ပိုက်ကျရှင်၊ အိမ်လာသင်သ
လို သာသာယာယာပျော့ပျော့
ပျောင်းပျောင်း သင်ပေးတယ်။

ထောင်ထဲမှာမှ ငွေက ပို
တောင် အသုံးတည့်နေသေး
တယ်။

ဘာယာလုပ်မလား၊ တန်းစီး
လုပ်မလား၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်း
ရေးလုပ်မလား၊ အာဏာကို ငွေ
နဲ့ဝယ်လို့ရတယ်။

ငွေပေးရင် မိလ္လာမထမ်းရ
ဘူး။ ခြင်မဖမ်းရဘူး။ ဂျပိုးမ
ထိုးရဘူး။ ချေးအိုးသေးအိုးနား
မှာ မအိပ်ရဘူး။

ကဲ ဘယ်လောက် အဆင်
ပြေလဲ။

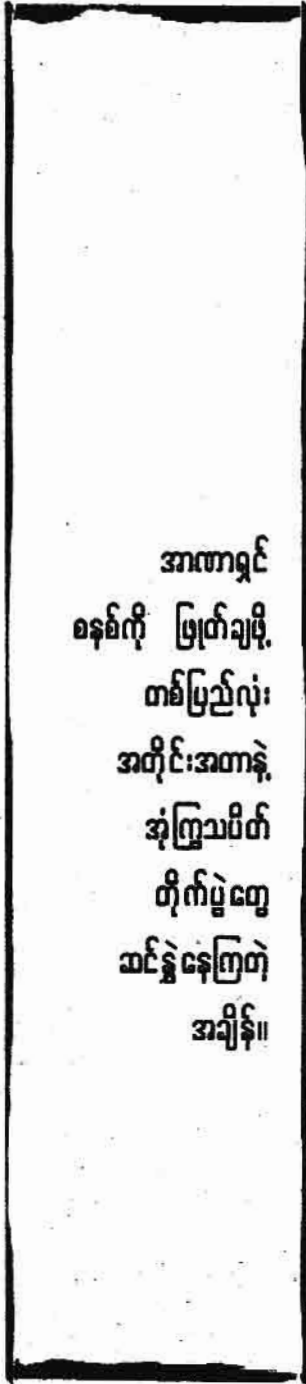
ထောင်ထဲကို ငွေသွင်းလို့မှ
မရတာ။ ဘယ်ငွေနဲ့ပေးမလဲ၊
ဟုတ်လား။

ကျုပ် ပြောပြီးပါပကော။

ငွေရှိရင် အရာရာ အဆင်ပြေ
တဲ့လောကမှာ ထောင်က ရှေ့ဆုံး
ကပါဆိုမှ။

အရေးအခင်း လူသတ်မှုတရားခံ

ကျုပ်ကရေမရောတဲ့ ဥဿ
ပဲခူးသားစစ်စစ်ပါ။ ဆိုရှယ်လစ်
(....)လမ်းမှာ နေတယ်။ အ

အာဏာရှင်
စနစ်ကို ဖြုတ်ချဖို့
တစ်ပြည်လုံး
အတိုင်းအတာနဲ့
အုံကြွသပိတ်
တိုက်ပွဲတွေ
ဆင်နွှဲနေကြတဲ့
အချိန်။

လုပ်က ပဲခူးကောလိပ်မှာလုံခြုံ
ရေး ဝန်ထမ်း။

ကျုပ်အပါအဝင် (၄)
ယောက်ကို ရဲကလူသတ်မှုနဲ့
ဖမ်းပြီး တရားစွဲတယ်။

အမှန်တော့ ကျုပ်မသတ်ပါ
ဘူး။ ကျုပ်အမှုတွဲတွေကလည်း
မသတ် ဘူး။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။

လှိုင်းကြီးလေထန် ဖြစ်ရပ်
မှန်တွေနဲ့ ရှစ်လေးလုံ အရေး
တော်ပုံကာလ။

တစ်ပါတီ အာဏာရှင်စနစ်
ကို ဖြုတ်ချဖို့ တစ်ပြည်လုံး
အတိုင်းအတာနဲ့ အုံကြွသပိတ်
တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေကြတဲ့
အချိန်။

အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားစီရင်
ရေး ယန္တရားတွေလည်း အခိုက်
အတန်ပြုလဲပျက်စီးနေတယ်။

ရပ်ကွက်တိုင်း ရပ်ကွက်
တိုင်း၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်လုံခြုံရေး
ကိုယ့်ဘာသာ တာဝန်ယူနေရ
တယ်။ တောကြောင် တွေရန်
က လွတ်အောင် စောင့်ရှောက်
ကာကွယ်နေကြရတယ်။

တစ်ညမှာ ကျုပ်တို့ ပဲခူး
ကောလိပ်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့
က တောကြောင်ကစ်ကောင်

ဖမ်းမိတယ်။

ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တောကြောင်ကိုရဲစခန်း အပ်ရတာပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ ရဲစခန်းက လက်မခံဘူး။

အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားစီရင်ရေးတွေ ပျက်ပြားနေတဲ့ ကာလမို့ တာဝန်ယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။

ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ ကြိုးတုတ်ထားတဲ့ တောကြောင်ကို ခေါ်ပြီး ရဲစခန်းက ပြန်ထွက်လာကြတယ်။

ကားလမ်းပေါ်မှာ လူအုပ်စုတစ်စုနဲ့သွားတိုးတယ်။ တစ်အုပ်စုလုံး နဖူးစည်းအနီ၊ လက်မောင်းမှာလည်း လက်ပတ်အနီတွေနဲ့။

“သူတို့ဆီအပ်ခဲ့၊ တာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောပြီး ခေါ်သွားတယ်”

သူတို့နောက်က လူအုပ်ကြီးနဲ့အတူ ကျုပ်တို့လည်း ထိုက်သွားမိတယ်။

ကားလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်၊ လျှောက်လာရင်း ပဲခူးမြစ်ကူးတံတားကို ရောက်တယ်။

“ဒီတောကြောင်ကို ဘာ

လုပ်ရမလဲ”

လူတစ်ယောက်က အော်မေးလိုက်တယ်။

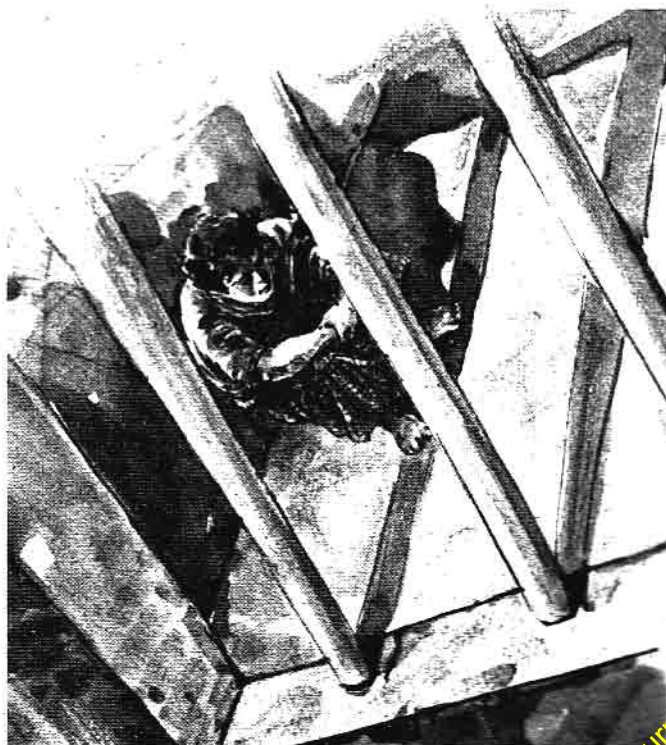
“သတ်ပစ်....သတ်ပစ်”

လူအုပ်ကြီးဆီက တစ်ခဲ နက်အသံထွက်လာတယ်။ ကျုပ်လန့်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။

အရေးအခင်းကာလမှာ မရှိဆင်းရဲသားတွေအတိဒုက္ခ ရောက်ကြရတယ်။ အလုပ်အကိုင်မရှိ၊

စားစရာမရှိ၊ ငွေမရှိတော့မိသားစုဝမ်းရေးအတွက် ကြိမ်ကြိရာကြိကြတယ်။ ခိုးကြဝက်ကြတယ်။ လူကြ ယက်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဖမ်းမိတဲ့ တောကြောင်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ကောလိပ်လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားတာ။ မိပြီးမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ရင်လည်း အတင့်ရဲလာမှာစိုးတယ်။ နောင်မလုပ်ရဲအောင် ရဲစခန်းသွားပို့ကာမှ ခုတ်ရာတခြားရှရာတလွဲ ဖြစ်

ရပြီဆိုလည်း တွေးမိတယ်။ အပြစ်ပေးရင်တောင်မှ ပြစ်မှု နဲ့တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပဲ ဖြစ်စေချင် တယ်။ ခုတော့ မတန်တဆကြီး။

“ဒီတောကြောင်ကို ဘာ လုပ်ရမလဲ”

“သတ်ပစ်...သတ်ပစ်”

တိုင်ပေးသူနဲ့ လူအုပ်ကြီး ကတော့ အတိုင်အဖောက်ညီညီ အော်ဟစ်နေကြတယ်။

ကျုပ်တို့မျက်စိရှေ့မှာပဲ ကြီး တုတ်ထားတဲ့ တောကြောင်ကို မျက်စိအဝတ်စည်းလိုက်တယ်။ ငြီးတော့ တံတားပေါင်ပေါ်တင် ပြီး ပဲခူးမြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ကြ တယ်။ လူအုပ်ကြီးက လက်ခုပ် တီးသြဘာပေးကြတယ်။

ကျုပ်တို့ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ ဘူး။

တောကြောင်ကို ဒီလူတွေ လက်ကပြန်လုရင်လည်း ကျုပ် တို့ပါ ပဲခူးမြစ်ထဲ ပစ်ချခံရမှာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မိဘတွေ၊ သူ့ရဲ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ချစ် ဇနီးနဲ့ ချစ်သားသမီးတွေ ဘယ် လောက်ခံစားကြရမလဲ။ ပရိဒေ ဝမီးတွေ တောက်လောင်လိုက် ကြမလဲ။ စဉ်းစားရင်း ညပေါင်း များစွာ ကျုပ် အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။

အသတ်ခံရသူနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေ လား စနစ်ဆိုးတစ်ခုအတွက် စတေးခံရတာလာဆိုတာတော့ ဘုရားကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိ နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အသတ်ခံရသူနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေ လား စနစ်ဆိုးတစ်ခုအတွက် စတေးခံရတာလာဆိုတာတော့ ဘုရားကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိ နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

(၁၈.၉.၁၉၈၈) မှာ နိုင်ငံ တော်ရဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာကို တပ်မတော်က ရယူခဲ့တယ်။ အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားစီရင်ရေး တွေ ပြန်လည်ထူထောင်အပြီးမှာ ကျုပ်တို့ (၄) ယောက် လူသတ် မှုနဲ့ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ အမှု ကြီးတွေကို စစ်ခုံရုံးက စစ်ပေ မယ့် အရေးအခင်း လူသတ်မှု

တချို့ကို အရပ်တရားရုံးက စစ် တယ်။ အရပ်တရားရုံးမှာ ရှေ့နေ ငှားလို့ရတယ်။ ဥပဒေနဲ့အညီ ခု ခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်တွေရတယ်။

ကျုပ်တို့အမှုကလည်း ရှေ့ နေကောင်းရင် လွတ်နိုင်တဲ့အမှု မဟုတ်လား။

ညဘက် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ကျုပ်တို့မှာ မမေ့မလျော့ဆု တောင်းရတယ်။

“စစ်ခုံရုံးနဲ့ လွဲရပါလို့၏” လို့။

ပဲခူးထောင်ရဲ့ ထူးခြားမှု

၁၉၈၉ ခုနှစ်ရဲ့ ကြောက်စ ရာ ဆောင်းတွင်းကြီးမှာ ပဲခူး ထောင်ကို ကျုပ်တို့စရောက် တယ်။

ထောင်ဆိုပေမယ့် ထောင်နဲ့ မတူတဲ့အချက်က ပဲခူးထောင်ရဲ့ ထူးခြားချက်ပါ။

တစ်အချက်က ထောင်ကို အကျဉ်းဦးစီးဌာနက မကိုင်ဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်ရဲ့တွေ ချည်းပဲ။

အဆင့်အမြင့်ဆုံး အရာရှိတွေ အပြာခံ၊ ဒုရ်အုပ် (စခင်းမှူး) ဖြစ်ပြီး သူ့အောက်မှာ ဒုရ်အုပ်

တွေ၊ အကြပ်တပ်သားတွေ ရှိ တယ်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ထောင်ကို ဘယ်ရဲမှ မလာချင်ဘူးဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် ပဲခူးတိုင်း ထဲမှာရှိတဲ့ မြို့နယ်တွေက ခြောက်လတစ်ခါ လူစားလဲပေးကြရတယ်။ လူစားလဲတော့လည်း မဲနှိုက်ပေါက်တဲ့ သူ သွားစနစ်နဲ့တဲ့၊ ဘာကြောင့် မလာချင်ကြတာလဲဆိုတာတော့ သူတို့ မှ ပဲသိမယ်။

တစ်ခုတော့ ကောင်းတယ်။ တချို့က ထောင်ကိုမလာချင်ပေမယ့် မဲပေါက်လို့လာရတယ်။ ဒီတော့ ရဲစိတ်ညစ်ရော၊ ရဲစိတ်ညစ်တော့ ပြုတ်ချင်ပြုတ်ဆိုပြီး စိတ်ထင်ရာ လုပ်တတ်တယ်။

သူတို့အတွင်း ကင်းတာဝန် ကျတဲ့နေ့ဆို တတ်နိုင်ရင် ယမကာမှီဝဲလို့ရတယ်။ ဝါသနာပါရင် ကိုးမီးရိုက်လို့ရတယ်။ ဘူကြီးတွဲလို့ရတယ်။

အဟုတ်ပြောတာ၊ ကျုပ်က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့။ တစ်ယောက်ဆို ညဘက်ရန်ကုန်က သူ့မိန်းမဆီ သွားအိပ်တယ်တဲ့။ ဒါကတော့ မျက်မြင်မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့မရဘူး။

နံပါတ်နှစ်အချက်က ထက်အောက်အဖြူဆင်တူ၊ ဖိုးသူတော်အဝတ်အစားဝတ်စရာ မလိုဘူး။

ရှိရင် ပိုးပုဆိုးနဲ့ပဲအင်္ကျီဝတ်ပြီး ကတ္တီပါအနွေးထည့်စွပ်ထားရတယ်။ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတဲ့ စစ်ရောင်၊ ရဲရောင် အင်္ကျီဘောင်းဘီရှည်က လွဲရင် ကြိုက်တာဝတ်လို့ရတယ်။

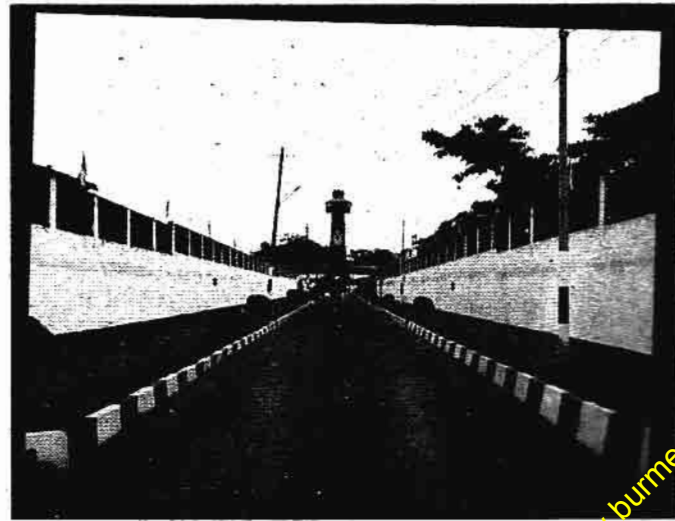
ပြောရဦးမယ်။ အဝတ်အထည် ဆိုတာထောင်မှာ ငွေလိုပါပဲ။ တန်ဖိုးသင့်ပြီး သုံးလို့ရတယ်။

အပြင်ကအင်္ကျီ၊ လုံခြည်၊ ဖိနပ် ကောင်းကောင်းခပ်လတ်

လတ်ပါလာတယ်ဆိုပါစို့။ ပုံစံခန်းမှာ အင်္ကျီချွတ်ပေးလိုက်၊ အေးဆေးဖြစ်သွားမယ်။ မိလ္လာမထမ်းချင်ရင်လည်း ပုဆိုးချွတ်ပေးလိုက်၊ ဒီလိုသုံးလို့ရတယ်။

နောက်ဆုံး ရုံးထုတ်ထွက်မယ့်ကောင်ကို နေ့တွက်ယူပြီး ငှားလို့ရတယ်။

ကျုပ်တောင် ဒီဂွင်နဲ့ လုပ်စားခဲ့ဖူးတယ်။ အင်္ကျီစတစ်ကော်လာလက်ရှည်၊ အဖြူတစ်ထည်နဲ့ ယောပုဆိုး တစ်ထည် အိမ်ကမှာလိုက်တယ်။ ရုံးထုတ်ထွက်မယ့်ကောင်ကို တစ်နေ့သုံးရာနဲ့ ငှားတယ်။ မဆိုးဘူးလို့ထင်နေတုန်း လွတ်လူကိုငှားမိတာနဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားတယ်။

ဒီကောင်က ငတို့။ နောက် တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာ တော့ ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီ လုံ ခြည်နဲ့ပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်ခုစုတ် သာသာ အသွေးအရောင်ပဲ ကျန် တော့တယ်။

ကျုပ်နှစ်ယောက်တာ လွန်ပါ ရော။

ထောင်သားတွေကို ထမင်း ကျွေးတော့ ကန်ထရိုက်စနစ်နဲ့ နိုင်ငံတော်ကကျွေးတယ်။

‘နိုင်ငံတော်’ဆိုတာ ထောင် ကကျွေးတဲ့ ထမင်းကိုခေါ်တာ ပါ။ နိုင်ငံတော်က ကျွေးတာမို့ နိုင်ငံတော်လို့ ခေါ်တာဖြစ်မယ်။

နေ့ခင်းတစ်နပ်၊ ညတစ်နပ်။ အသားဟင်းက တစ်ပတ် တစ်ခါ။

ပြောရဦးမယ်။ ထမင်းဝေတဲ့ အခါခွက်နဲ့ ချင်ပေးရတယ်။ ဒီ တော့ ကန်ထရိုက်က ထမင်း တစ်လုံးချင်း မွမ္မလေးနေအောင် ချက်တယ်။

ထမင်းကမ္မနေတော့ နည်း နည်းပဲရတယ်။မဝကြဘူး။ ၅ (ည) တွေ ဦးဆောင်ပြီး တင်ပြ မှ ချိန်ခွင်နဲ့ ချိန်ပေးဖို့ဖြစ်လာ တယ်။

ဒီတော့လည်း ထမင်းအိုးကို ပျောပြဲနေအောင် ချက်ပြန်ရော။

ဆန်အောက်၊ ဆန်ညှို့၊အနံ့ မကောင်းရတဲ့အထဲ ပျောပြဲနေလို့ ကျုပ်တို့ မစားနိုင်ကြဘူး။ ဝက် မွေးထားတဲ့ ဝန်ထမ်းကို ဝက်စာ ကျွေးဖို့ပဲ ပေးရတယ်။

ဟင်းကလည်း မနက်ပဲဟင်း၊ ညပဲဟင်း မနက်ချဉ်ရေ ညချဉ် ရေပဲ။

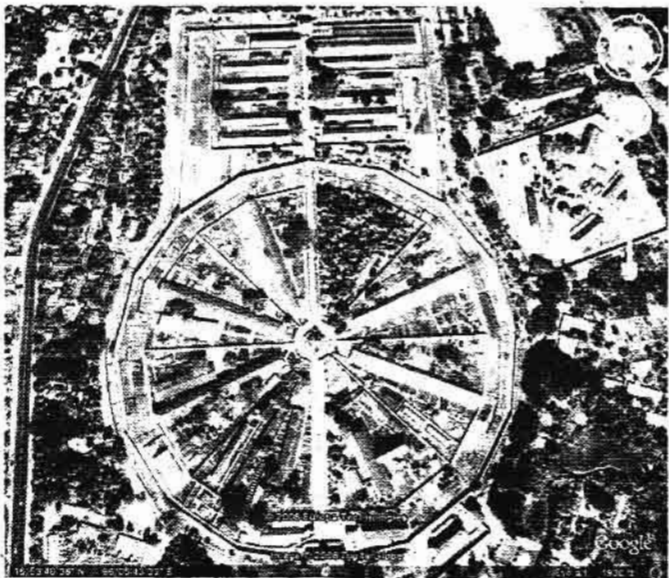
ပဲဟင်းချဉ်ရေဆိုတာလည်း ပြောလို့သာသိတာ။

ဆားမပါ အချိုမှုန့်မပါ အရ သာအတူတူပါပဲ။

အသားဟင်းကတော့ တစ် ပတ်မှာ တစ်ခါစားရတယ်။ ဝက်သား၊ ဒါမှမဟုတ် အမဲ သား မစားတဲ့သူ ဘဲဥဖြုတ် တစ်လုံးရတယ်။

အသားဟင်းဆိုတာလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ အရောင်မပါ၊ ဆနွင်းမပါ၊ ကိုက်လိုက်ရင် သွေး တရဲရဲ၊ သံတရဲရဲနဲ့ အသားအစိမ်း စားရတယ်။ ထောင်ထဲရောက် တာနဲ့ လူစင်စစ်က ဘီလူးသရဲ တစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ တောင် ဆိုနိုင်တယ်။ အသား အစိမ်းကျွေးတာ အကြောင်းရှိ တယ်။

အသားကိုကျက်အောင် ချက်

ရင် အတုံးသေးသွားမယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အလေးချိန်လျော့သွားမယ်။ ဒါကြောင့်။

ကန်ထရိုက်ရဲ့ ပညာခန်းတွေ ကတော့ ယူလို့ကို မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲ။

ဒါတောင်မှ ထမင်းကျွေးရတာရုံးတယ်လို့ ကန်ထရိုက်ကြီးရဲ့ ညည်းသံခဏခဏ ကြားရတယ်။

“ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကောင်းကောင်းကျွေးချင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကောင်းကောင်းကျွေးလို့ရမလဲ”

ကန်ထရိုက် စကားကြောင့် ကျုပ်အုံ့သြသွားတယ်။

ကျုပ်အိမ်မှာမွေးတဲ့ ဝက်တောင် အစာဖိုးတစ်နပ်(၂၀၀) လောက်ကျတယ်။

ဘာလို့ဒီလိုတွေဖြစ်နေရတာလဲ။

ကျုပ်တို့လည်း လူတွေပါပဲ။

ကျူးလွန်မိတဲ့ အမှု အတိုင်း ဥပဒေက အပြစ်ပေးတာခံဖို့ ထောင်ထဲရောက်နေတာပါ။ ချစ်သောသူတွေနဲ့ ကွေကွင်းရတယ်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနေရ

တယ်။ ဆန္ဒမှန်သမျှ ချိုးနှိမ်သည်းခံနေရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်မှာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခလဲဆိုတာ ထောင်ထဲ ရောက်ဖူးမှသိမှာလား။

ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူတွေကို နောင်တတရားရအောင် ထိရောက် ဟန့်တားရအောင်ထောင်ဆိုတာ ရှိရတာပါ။

လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြားက အဆင့်တစ်ဆင့် အဖြစ်ထားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းမွန်မှန်ကန်တဲ့ အသိအမြင်ရအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်မှ မြင့်မြတ်တဲ့ထောင်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှလည်း အကျိုးရှိမှာပါ။

ထောင်ကို အင်အားကြီးသူနဲ့ အားနည်းသူ ငွေရှိသူနဲ့ ငွေမဲ့သူ၊ အာဏာရှိသူနဲ့ အာဏာ မရှိသူ ရယ်လို့ ခွဲခြားဆက်ဆံပြီး ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းလုပ်ဖို့ နေရာ တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားမယ်ဆိုရင်တော့-

ထောင်ဆိုတာ လူမိုက်ကြီးတွေ မွေးထုတ်ရာ လူမိုက်တွေ ဂုဏ်မြင့်ရာ ‘လူမိုက်တက္ကသိုလ်’ ဖြစ်လာမှာ မလွဲဘူးလို့ ကျုပ်တော့ မြင်နေတယ်။

ပဲခူးထောင်ထဲမှာ (၂)နှစ်နီးပါးနေခဲ့ရတဲ့ ကာလဟာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံနေရတဲ့ ဘဝဆိုတာခံစားနိုင်ကြမှာပါ။

ထောင်ကလွတ်တဲ့ အပျော်ဆုံးနေ့ကို ရောက်ဖို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲခြင်းတွေ၊ မျက်ရည်တွေ ပေးဆပ်ရသလို သံဝေဂယူစရာတွေလည်း များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့တယ်။ ရေးစရာတွေလည်း ကျန်သေးတယ်။

‘မသာဆယ်ခေါက် ထောင်တစ်ခေါက်’ ကို ကျုပ်ဆက်ပြီး ရေးချင်ပါသေးတယ်။

မောင်မှိုင်းညို (ချောင်းဦး)

၂၀၀ မြန်မာ

၂၀၀၂

အိမ်ထောင်ရေး

ဇေယျာမင်းသျှင်

သစ္စာကိုဆန်၍

၁။
 “ဒေါက်”
 “ဒေါက်”
 “ဒေါက်”
 ခြေသံတွေ။ စစ်ဖိနပ်ခွာနှင့်
 ကြမ်းခင်းကွန်ကရစ်ပြင်တို့ ခပ်
 ကြမ်းကြမ်းတွေထိရာက စဉ်
 ထွက်သည့်ခြေသံတွေ။ “ဒေါက်
 ဒေါက်”။ “ဒေါက် ဒေါက်
 ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”။
 တစ်ဦးတည်းတစ်ယောက်တည်း
 မဟုတ်နိုင်။ အဖွဲ့လိုက်ဖြစ်မည်။
 ခြေသံတွေက များလှသည်။
 “ခရီးလမ်းဆုံးတော့ ရောက်
 ပြီ”
 ရင်ညွန့်အတွင်းပိုင်းဆီမှာ
 အင့်ခနဲ ဆို့ဆို့နှင့်ကြီး တစ်ခုက
 ဆောင့်၍စူးသည်။ ဦးနှောက်၌

ထူခနဲ ပူခနဲ။ ဆောက်တည်ရာ
 မရချင်။
 သူ ငယ်ငယ် သူတို့ အိမ်
 မွေးဝက်ကလေး အိမ်ပုတ်ကို
 ဦးလေး ဂျုံအိမ်က လက်တစ်ဝါး
 သာသာခန့် ဝက်ထိုးခားဦးချွန်ကြီး
 နှင့်ထိုးသတ်ဖို့ ပါးစပ်က တတွတ်
 တွတ် ချောမြူရင်း ရွေ့ရွေ့ ရွေ့ရွေ့
 တိုးကပ်သွားခဲ့စဉ်က အသတ်ခံရ
 ရှာမည့် ဝက်ကလေးခမျာ တစ်
 ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ချောက်ချား၊
 မျက်လုံးကလေးတွေ ပြူးပြူး
 လည်လျက် “တအီအီ ... တအင်
 အင်” ဟိုတိုး သည်ဝေဖြစ်ခဲ့ရာ
 ပုံကို မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ထိုမြင်ကွင်း
 က သူ့အာရုံထဲကို တန်းခနဲဝင်
 လာ၏။ ငါ့ဘဝကလည်း အဲဒီ
 ဝက်ကလေးလို ကြုံနေရပေ။

အတွေးတွေက သူ့ကို
 တလိုက်လိုက် ဆွေးမြည့်သွားစေ
 ၏။
 သူ့လက်တွေ၊ ခြေတွေ
 အရွေ့အလှုပ်မရှိ။ သူ့အိပ်ရာခင်း
 ကလေးပေါ်မှာသာလျှင် ပုံပုံခွေ
 ခွေကလေး လှဲနေမိဆဲ။ လက်
 အရွေ့ ခြေအရွေ့တွေအတွက်
 လည်း သူ့ဘာသာသူ မစွမ်းနိုင်။
 သူ့ခြေ၊ သူ့လက်၊ သူ့မျက်စိ
 အကြည်ဓာတ်တွေပင် သူ့ခန္ဓာ
 ကိုယ်ကောင်ကြီးမှ စွန့်ခွာသွားခဲ့
 ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။
 “တောက် ... တောက်”
 “တောက် ... တောက်
 တောက်”
 “တောက် ... တောက်”
 ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်

တွင်းဆီက မာမာဆတ်ဆတ် သံတို သံပြတ်ကလေးတွေကို အဆက်မပြတ်ကြားလိုက်မိသည်။ အကျယ်လောင်ကြီးလည်းမဟုတ်။ စနစ်တကျ အထပ်ထပ်လှေ့ကျင့်ထားသည့် သူတို့လို လက်မရွံ့ သုတ်သင်ရေးသမားများ၏ နားစည်တွေကမှသာ ကြားသာ၊ သိသာစေနိုင်သည့်အသံ။ သည်မစ်ရှင် (Mission)၊ ဒီခရီး၊ သည်လမ်းအတွက် တမင်ရည်ရွယ်၍အထူးတီထွင်ထားသည့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးဘာသာစကားသုံးအသံတွေ။ သူ့စိတ်၊ သူ့အတွေး၌ အက္ခရာစာလုံးတွေအဖြစ် ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ စွဲထင်လာနေသည့် အသံတွေ။

ရဲဘော်ကေက ဆက်သွယ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 “အခြေအနေ ဘာထူးလဲ၊ အခြေအနေ ဘာထူးလဲ၊ အခြေအနေ ဘာထူးလဲ”
 “အရေးတကြီး အပူတပြင်း သိချင်ဇောတို့ဖြင့် မွတ်သိပ်လောင်ကျွမ်းနေသည့်အသံ။ သူလည်း တစ်စုံတစ်ခုခုကိုဖြင့် သိထားနှင့်ပြီပဲ။ ဘာတွေထူးနေသလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

**အခန်းသံတိုင်ကို
 တစ်ခုခုဖြင့်
 အလောတကြီးခေါက်၍
 ဆက်သွယ်နေခြင်း
 ဖြစ်သည်။
 ထမင်းစားသည့်
 ထောင်ပုံစံသတ္တု
 ပန်းကန်ပြား(သို့မဟုတ်)
 သတ္တုချွက်ဖြင့်
 ခေါက်နေခြင်း
 ဖြစ်မည်။
 အသံက တိုတိုတိတိ။**

တစ်ခုခုတော့ အခြေအနေ အပြောင်းအလဲရှိနေသည်မှာ သေချာသည်။ တစ်သက် တစ်ဘဝလုံး ထုသားပေသားကျလာခဲ့သည့် သူ့အတွေးအကြံ၊ သူ့ဆင်ခြင်စိတ်တွေက လှစ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ သိနေမိသလိုလို။

“အခြေအနေ ဘာထူးလဲ၊ အခြေအနေ ဘာထူးလဲ။ အကြောင်းပြန်ပါ”

အခန်းသံတိုင်ကို တစ်ခုခုဖြင့် အလောတကြီးခေါက်၍ ဆက်သွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားသည့် ထောင်ပုံစံသတ္တုပန်းကန်ပြား(သို့မဟုတ်)သတ္တုချွက်ဖြင့် ခေါက်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ အသံက တိုတိုတိတိ။

ရဲဘော်ကေတစ်ယောက် အလောတကြီး ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူထံက အချက်ပြမေးမြန်းသံတွေက အဆက်မပြတ်။ “ဒီလူအန္တရာယ်ဝင်တော့မှာပဲ”။ သူအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ရုတ်တရက် ငယ်ထိပ်အထိ တက်လာ၏။

သူထံ အကြောင်းပြန်ကြားချက်မရလေလေ ကေ၏ဆက်သွယ်သံက ညံလေလေဖြစ်တော့

မည်။ သေချာသည်။ ရဲဘော်က
က သွေးဆူလွယ်သည့်သူ။

သူက သူ့လက်ရှိဘဝ
အမှောင်တိုက်ကြီးထဲမှာ ဘာသာ
လူးလဲထထိုင်ရင်း အနီးအနားမှာ
အချက်ပြဆက်သွယ်နိုင်မည့် တစ်
စုံတစ်ရာကို တွေ့လိမ့်နီးနီး ဟို
စမ်း သည်စမ်း လျှောက်စမ်း
သည်။ “အခြေအနေ ဘာထူးလဲ၊
အခြေအနေဘာထူးလဲ၊ အခြေ
အနေ ဘာထူးလဲ”။ ရဲဘော်က
ထံက အချက်ပြသံတွေ အမျှင်
မပြတ်အောင် ကြားနေရဆဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။
အသံထွက်နိုင်လျှင် တော်ပြီ။ လုံ
လောက်ပြီ။ ကံ ... ဘယ်မှာလဲ။
ဘယ်မှာလဲ။ အမှောင်ထဲမှာ
လျှောက်စမ်းနေသည်။

မျက်ဝန်း၌ အလင်းမရှိ။
လက်နှစ်ဖက်က ငုံးတိတ်မို့၊
ဘာမျှမဟုတ်သည့် သည်ကချို
ကချောက်အလုပ်ကလေးလောက်
ကပင်လျှင် သူ့အတွက် ခက်ခဲ
ပင်ပန်းလွန်းနေသည်။ စိတ်က
အဆက်မပြတ်တွေး၊ မှတ်ဉာဏ်
မှာ တလက်လက်လင်းလာနေ
သည့် သိစိတ် အာရုံစေစားရာ
အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ အလျင်စလို

ပိုက်စိပ်တိုက်လျက် လျှောက်စမ်း
နေမိသည်။ ကိုင်း ... လာစမ်း
လာစမ်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခု
ခုကို မြန်မြန်တွေ့စမ်း။ နှုတ်က
လည်း တတွတ်တွတ် တိုးတိုး
ရွတ်လျက်။ စိတ်ကိုစိတ်ဖြင့် စေ
ခိုင်းသည့် (Auto suggestion)
နည်းတဲ့။

သူတို့ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်
လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ ပြောရလျှင်
သူတို့ကို အထူးလက်ရွေးစင်
‘လက်မရွံ့သုတ်သင်ရေးသမား’
အဖြစ် စခန်းသွင်းလေ့ကျင့်ခဲ့
သည့် (Red Camp) ရဲရဲတောက်
စခန်း (သို့မဟုတ်) (A path of
Death) ‘မရဏလမ်းစခန်း’
ရောက် ဦးစ၊ လေ့ကျင့်ရေးအရာခံ
ထံ သတင်းပို့ပြီးသည်နှင့် “အဖ
နိုင်ငံအတွက် အသက်ကို စတေး
မယ်”။ “အဖနိုင်ငံအတွက်
သတ်ရဲတယ်၊ သေရဲတယ်”
စသည့် ကြွေးကြော်သံတွေကို
အသံတိတ် စ၍ရွတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်
သည်။ တစ်ထိုင်တည်း၌ အကြိမ်
တစ်ထောင်တိတိ။ နောက်ပိုင်း
ဖြင့် သူတို့ လေ့ကျင့်စဉ်တွေ
တစ်လျှောက်လုံး (Auto Sug-
gestion) က အခရာဖြစ်လာခဲ့

တော့သည်။ စိတ်ဖြင့် သေနတ်
မောင်းခလုတ်ကို၊ စိတ်ဖြင့်ပေါက်
ဓားတစ်လက်၏လားရာကို၊ စိတ်
ဖြင့် ခြေဖျားတစ်ခတ်၏ အားကို။
ကံ ... ယခုကော တစ်ခုခုကို
ရှာတွေ့စမ်းဟေ့။

“ဟော”
ငုံးတိတ် သူ့ညာလက်
ကောက်ဝတ်က တိုက်ခန်းနံရံကို
မှီလျက် ထောင်ထားသည့်
ထောင်ပုံစံသတ္တုပန်းကန်ပြားကို
စမ်းမိသည်။ သူ့ဘေးမှာ သတ္တု
ပန်းကန်လုံး၊ ပြီးလျှင် ခပ်မျှင်မျှင်
ခပ်ဆေးသေးဝါးတူဟောင်းကလေး
တစ်ခု။

ထောင်ပုံစံ ဆပ်ပြာနံ့က
လေး ဝေ့ဝေ့စွဲထင်နေဆဲ။
‘ဖြူ’ထားရစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း
တိုင်း။ ‘ဖြူ’က အလွန်သန့်ရှင်း
သပ်ရပ်လွန်းသည့် ကောင်က
လေး။

“အခြေအနေ ဘာထူးလဲ။
အခြေအနေဘာထူးလဲ”
“မသိဘူး။ ဘာတွေဖြစ်နေ
လဲ မသိဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်
ခုခုပဲ။ အဲဒီဘက်မှာရော ဘာထူး
လဲ”
သူ့အခန်းတံခါးဝ သံတိုင်

တံခါးဆီ တရွေ့ရွေ့ ဖင်တွန်းရွေ့ ရင်း ထုံးစံအတိုင်း သတ္တုပန်းကန် လုံးကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်၊ ကျပ်လုံး သံတိုင်တွေ ဖောက်စွပ်ထားသည့် ထောင့်ချိုးသံဟင်ဂလန် (Angle Iron) တန်းကို အဆက်မပြတ် ခေါက်သည်။

ရဲဘော်ကေ ကြားလိမ့် မည်။ သေချာသည်။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ အခြေအနေထူးတယ်။ အကျဉ်း ထောင်ဝန်ထမ်းတွေအားကြီးပဲ။ တိုက်ခန်းနဲ့ အိပ်ဆောင်နားမှာ တန်းစီထားတယ်။ အရာရှိတွေ လည်း ပါတယ်။ အများကြီးပဲ၊ အများကြီးပဲ”

ဘုရားရေ။

ရင်ဝဠံ စလုံးစခုကြီး တစ် ဆို့နေခဲ့သည့် အကြိတ်အဖု အစိုင် အခဲကြီးက လောင်မီးကြီးတစ်ခု လို ဝင်းခနဲ လင်းလက်တောက် ပြက်လိုက်လျက် ဝမ်းထဲသို့ ဒုတ် ဒုတ်ထိ မချိမဆန့် ပြုတ်ကျသွား တော့သည်။ ရင်မှာ အေးခနဲ၊ နွေးခနဲ။ မည်သို့မျှ မတားဆီး လိုက်နိုင်။ ကြောက်စိတ်တွေက မီးလျှံဟပ်သလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကို ကျွမ်းခြစ် ဝါးမျိုပစ်လိုက်၏။

သူ့အသိ၊ သတိ၊ အာရုံ အလုံးစုံသည် မောင်မည်းအေးခဲ နေသည့် အမှိုက်တိုက်ကြီးက ဆွဲ ယူစုပ်မျိုပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည် သို့ ဇောက်ထိုးမိုးမျော် စုံးစုံးမြုပ် ထိုးကျသွား၏။ အဆုံးမဲ့၊ အတား အဆီးမဲ့ ဟိုး ... တွင်းနက်နက် ကြီးအောက်ခြေဆီသို့တိုင်။

“မစ္စတာဇက်ရေ နေသာ ထိုင်သာရှိရဲ့လား။ ကျုပ်ကောင် ကလေး မောင်ဖြူကရော ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ပြုစုပေးရဲ့လား။ တခြားရဲဘော်ကလေးတွေရော။ အရင်တစ်ခါ မစ္စတာဇက် ကျုပ် ကို သတင်းပို့ပြီးတဲ့ နောက် ရဲဘော်ကလေးတွေ ထပ်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် သီချင်းလာ လာဆိုနေကြသေးသလား”

“နိုး ... နိုး ထောင်ပိုင် ကြီး။ အားလုံး အဆင်ပြေပါ တယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းပါတယ်။ မနက်တုန်းကပဲ ဆရာဝန်ကြီး ‘ဒေါက်တာထွန်း’ တောင်မှ လာစစ်သွားသေးတယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ကောင်းပါ လေ့ ... ကောင်းပါလေ့။ မစ္စတာဇက် အနေနဲ့ ဘာတွေ

များ ထူးထူးခြားခြား တင်ပြစရာ၊ ပြောစရာရှိ သေးတုန်း”

“မရှိပါဘူး ထောင်ပိုင်ကြီး။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ စီစဉ်ရတာ အခက်အခဲ မရှိခဲ့ရင် တော့ ဟိုးတစ်ရက်က ထမင်းပုံစံ နဲ့အတူပါလာတဲ့ အော်ဆွန်း အသုပ်နဲ့ ကန့်လန့်ဆိုင်(ကိုက်လန်) အစိမ်းကြော်မျိုးကိုပဲ စီစဉ်ပေးပါ ဦးခင်ဗျာ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဘူး။ ခုတစ်လော အဲဒီလို အသီး အရွက်စိမ်း အရသာလေးတွေကို ခံတွင်းလိုက်နေတယ်”

“ဒါကမခက်ပါဘူး။ စီစဉ် ပေးခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကောင်လေး မောင်ဖြူကိုလည်း ပြောထားလိုက်ဦးလေ။ ဖိုကြီး တာဝန်ခံနဲ့ ဝင်တွေ့လိုက်ဦးလို့။ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပါ ထောင်ပိုင် ကြီး”

“ဪ ... မစ္စတာ ‘ဇက်’ ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကယ်၍ ... အကယ် ၍လို့ ပြောတာနော်။ ကျွန်တော် တို့အနေနဲ့ တာဝန်အရ မလွှဲ မရှောင်သာ လုပ်ရကိုင်ရ ဆောင်

ရွက်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိလာခဲ့ရင် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“ခင်ဗျာ”

သေချာပြီ။ မနေ့တစ်နေ့က ထောင်ပိုင်ကြီး စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောသွားခဲ့သည့် “အကယ်၍” ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ယခုဖြင့် သူ တိတိပပသိလိုက်ပြီ။

“ငါ့ကို ... ငါ့ကို။ ကြီး ပေးသတ်ကြတော့မှာလား”

ကယောင်ချောက်ချား မူးမူး ရီရီ ဖြစ်ချင်လာသည်။ နဂိုကပင် ပိတ်သည်းနေခဲ့သည့် အမှောင်ထု ကြီးက ပို၍ ပို၍ မည်းနက် စေးပျစ် ကျဉ်းကျဉ်းလာသလိုလို။

“ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လောက်များလဲ။ ဘယ် ဘက်မှာရှိနေလဲ။ ထောင်ပိုင်ကြီး ပါသေးသလား”

ရဲဘော်ကေ၏ အလျင်စလို နိုင်ချင်မှု စရိုက်မလေ့တွေက ဖြုတ်ချည်းပင် သူ့အပေါ် တစ်ခဲ နက် ပြို၍ပိကျလာသည်သို့ ရှိ၏။ သူ့ပါးစပ်တွင် ကိုက်ထားသည့် သတ္တုပန်းကန်လုံးကလေးသည် တံခါးသံတန်းကို အဆက်မပြတ် အလျင်စလို တဒေါင်ဒေါင် ခေါက် ခေါက်၊ ခေါက်ပြီးရင်း ခေါက်။

ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွားတော့ သလို။

ရင်အေးချင်ဖွယ် တုံ့ပြန် သတင်းကို အာသီသပြင်းစွာ သူ စိတ်က နားစွင့်လျက်။ မျှော်လင့် ခိုးတွေဝေလျက် ဖြစ်နိုင်လျှင် ပြေးဆင်း၍ လေညင်းကလေး တစ် ခတ်နှယ် ရဲဘော်ကေထံ အရူး တစ်ပိုင်း မေးကြည့်လိုက်ချင်၏။ ယခုဖြင့်မူ ...

“ထောင်ပိုင်ကြီးကို မမြင်ရ သေးဘူး။ မျက်မြင်အရ ဝန်ထမ်း အင်အား (၄၀) ကျော်တယ်။ သီးသန့် တိုက်ကလေးဘက်မှာ ခါတိုင်း ပုံမှန်ဝန်ထမ်းတွေနဲ့အတူ မျက်နှာသစ် (၁၀) ယောက် လောက် ထပ်တိုးလာတယ်။ ရဲဘော်ကြီးရဲ့ အဆောင်က ပုံမှန် ဝန်ထမ်းတွေကို တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေးဘူး။ လူသစ်တွေ ချည်းပဲ။ (၁၀) ယောက် တန်း (၃) တွဲ၊ လူ (၃၀)က တန်းစီ ထားတယ်။ အရာရှိနဲ့အကြပ်တွေ က အောက်ထပ်မှာ။ အဆောင် ပတ်ပတ်လည် ညကင်းအဖွဲ့တွေ လည်း တိုးထားတယ်”

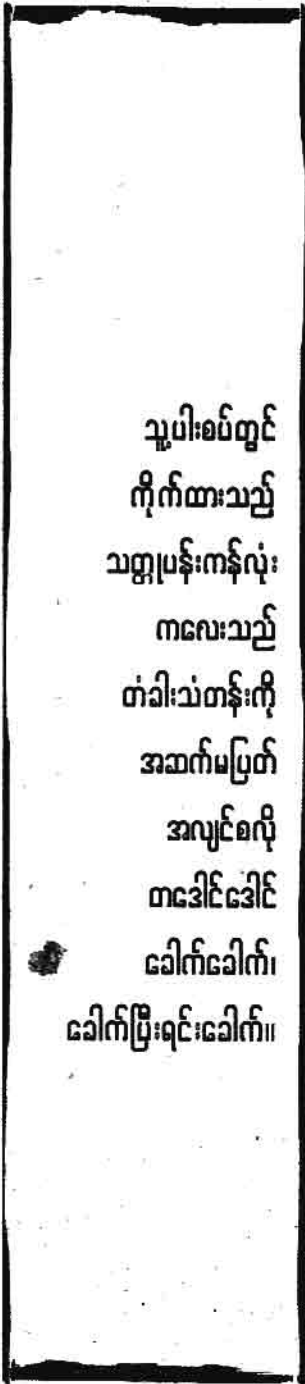
သတင်းက ရှင်းလင်းတိကျ သည်။

ရဲဘော်ကေက သူတို့မစ် ရှင်မှာ လက်တစ်ဖက်ပဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သူ။ ကံကဖေးကူခဲ့၍လည်း ဖြစ် မည်။ သူ့ကြံရည်ဖန်ရည် လုပ် ရည်ကိုင်ရည်က ပါးပါးနပ်နပ် ရှိလွန်းလှ၍လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မည်။ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ဖြင့် သူ ဦးစီးသည့် Pack Trangle လက်မရွံ့သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေး မစ်ရှင်အစုကလေးသို့ တွဲဖက်လာ သည့် ရဲဘော်ကေက လူလုံး လူဖန်ကောင်းကောင်း၊ အသား အရေ ဝင်းဝင်း၊ ဥပမာသန့်သန့်၊ ခန့်ခန့်ထည်ထည်။ ထောက် လှမ်းရေးနှင့် သတင်းသရုပ်ခွဲ ပညာရပ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သူ ရဲဘော်ကေ၏ မျက်ဝန်းတွေက လင်းယုန်ငှက် တစ်ကောင်၊ ကျားရိုင်း တစ် ကောင်၏ မျက်ဝန်း တွေလိုမျိုး မြန်သည်။ စူးရဲသည်။ တိကျ သေချာသည်။ ပစ်မှတ် ရန်သူကို ရှေ့တူရှု မြင်ကွင်းကျယ်ကြီး ထဲက ချက်ချင်းသီးသန့်ခွဲထုတ် မြင်စွမ်းနိုင်သည်။ ပုန်းကွယ်နေ သည့် ပစ်မှတ်၏တည်ရာနှင့် သူ အင်အားကို ရုတ်ချည်း တွေ့ဆုံ ဆိုနိုင်သည်။

ကောင်ကလေးရဲဘော် 'စီ' က အဖနိုင်ငံအတွက် အသက် စတေးခဲ့။ သူက လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ် ချောင်း၊ စက္ခုနှစ်ကွင်းနှင့် လက်ကျန်ဘဝသက်တမ်းအလုံးစုံ ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရသည့် သည် အန္တရာယ်ပြုမ်းသော အကာလ မရဏခရီး၌ ရဲဘော်'ကေ'က ဆုံးရှုံးမှုအနည်းခဲ့ဆုံး။ အထူး သဖြင့် စနစ်တကျ လေ့ကျင့် တည်ဆောက်ထားသည့် အမြင် အာရုံ၊ အကြားအာရုံ၊ ဆင်ခြင် ပိုင်းဖြတ်မှုအာရုံတွေ၊ လက် တစ် ဖက်မှအပ အကောင်းပကတိ ကျန်နေသေးသည့် ရုပ်ခန္ဓာကြီး က သူ့အနာဂတ်ကို ဖန်တီးနိုင်ခွင့် တွေ ရှင်သန်အောင် စိုက်ပျိုးပြုစု မွေးမြူနိုင်နေသေးသည်။

ပြီးတော့ သူ့အတွက် ကမ္ဘာ လောကနှင့် လုံးဝအဆက်မပြတ် မသွားစေဖို့ အချက်ပြုသတင်း တွေဖြင့်ကူပံ့ပေးနေသည့် သက်ရှိ အကဲကြည့်လည်း ဖြစ်သေး သည်။

ပစ္စုကွတွင် သူ့လက် အောက် တပ်ဖွဲ့သားဆိုသည် ထက် သေတူရှင်ဘက် ကံကြမ္မာ ခရီးဖော်၊ သူ့မျက်စိ သူ့နားဆိုလေ

သူပါးစပ်တွင်
 ကိုက်ထားသည့်
 သတ္တုပန်းကန်လုံး
 ကလေးသည်
 တံခါးသံတန်းကို
 အဆက်မပြတ်
 အလျင်စလို
 တင်ဒိုင်ဒိုင်
 ခေါက်ခေါက်၊
 ခေါက်ပြီးရင်းခေါက်။

မှ မှန်မည်။
 ရဲဘော်'ကေ'နှင့် ကျဆုံးခဲ့ရ ရှာလေသူကောင်ကလေး ရဲဘော် 'စီ'တို့က သူ့ကို ရဲဘော်ကြီး (Our Commander)ဟုပဲ ချစ်စနိုး ခေါ်တတ်ကြစမြဲ။ စစ်ဆင်ရေး အစမှာ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ပေး ထားသည့် လျှို့ဝှက်နာမည် 'စွန်ရဲ' (Kite) ဆိုသည်ကိုပင် မေ့ သလောက် ရှိခဲ့ရ။

"ရဲဘော်'ကေ'ရေ... မင်း တို့ ရဲဘော်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီး ကို လိုက်ပို့မယ့်ပရိသတ်တွေ စုရုံး နေကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ အားလုံး က ဖြင့် နိဂုံးချုပ်ဖို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာနေပြီ"

တတောက်တောက် တ တက်တက် လေမှာလွင့်၍ စီး ချောသွားသည့် သူ့ဆက်သွယ်သံ အဆုံးမှာ ရဲဘော်'ကေ'၏ တုံ့ပြန် မှုက ချက်ချင်းပင် အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာတော့၏။

"ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ ဆို တာတော့ သေသေချာချာရှင်းရှင်း လင်းလင်း မသိရသေးဘူး။ ပုံမှန် ညဝန်ထမ်းရဲဘော်တွေကို ကပ်ပြီး မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ သိပ်စိတ် မလှုပ်ရှားပါနဲ့။ သတင်းတစ်ခုခု

ရထားလို့ အထူးရှာဖွေရေး (special searching) လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ခဏစောင့်ပါဦး ရဲဘော်ကြီး။”

“အင်းလေ ... ဟုတ်ပါ ရဲ့။” မျှော်လင့်ခိုးဖြင့် ရင်ငြိမ် အောင် ထိန်းလိုက်ရပြန်သည်။

“ဘဝဆိုတာ ကြိုတင်မျှော်လင့် မထားနိုင်တဲ့ မရေရာ မသေချာ မှုတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ် တကျ စီစဉ်နေရာချထားပြီး အကောင်းဆုံးအဖြေထုတ်ယူတတ် ရတဲ့ ကစားပွဲတစ်ခုပဲ။ တိုက်ပွဲ ဆိုတာလည်း ဘဝရဲ့ အစိတ် အပိုင်း၊ အကိုင်အခက်ဆိုတော့ အဲဒီအတိုင်းတိုင်းပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲမှာ တုံ့ပြန်မှု ပိုမြန်ရတယ်။ မသေချာမှုတွေထဲက အကဲအသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ချေတွေကို အရင်ဦးဆုံး ထုတ်ယူနိုင်လိုက်တဲ့သူက အောင် နိုင်တဲ့သူပဲ။ ဒါကြောင့် မရေရာ မသေချာတာတွေ ဆိုတိုင်း မကြောက်နဲ့။ မည်းမည်းမှောင် မှောင်နေတဲ့ တိမ်အုပ်ကြီးရဲ့ အနား စွန်းမှာ အလင်းကွက်ကလေးတွေ

ရှိနေတတ်စမြဲပဲ။ မသေချာမှုထဲ က ဖြစ်နိုင်ချေတွေကို စစ်ထုတ် ယူနိုင်ဖို့က အတွေ့အကြုံလို တယ်။ လေ့ကျင့်မှုလိုတယ်။ ရင့် ကျက်မှုလိုတယ်။ ဟိုဝေးဝေး အတိတ်ဆီက အသံတွေ။

တောင်ကုန်းအမှတ် (၇၃၂) ပေါ်က ကျဆုံးနေသည့် စစ်သည် အလောင်းတွေ၊ ခြေပြတ် လက် ပြတ်ကိုယ်ကောင်တစ်ပိုင်းတစ်စ သက်မဲ့ရုပ်ခန္ဓာတွေ၊ တညည်း ညည်းတညူညူ။ ဒဏ် ရာရ နာကျင်တွန့်လိမ် ကိုယ်ကောင် အစုအပုံကြီးတွေဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေ သည့် ကတုတ်ကျင်းရှည်ကြီးတွေ နှင့်ပြွမ်းသည့် ဟိုးစစ်မြေမှအသံ တွေ။ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ‘လီ ဂျင်စောက်’။ တီကေအိုင်-၄ နှင့် အယ်အိုင်-၃ ရန်သူစစ်ကြောင်း တွေ၏ အရုဏ်ဦးတိုက်စစ်ဖြင့် ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုး ထိုး ဖောက်စစ်ဆင်လာမှုကို မည်သို့ မျှ မဟန့်တားလိုက်နိုင်ဘဲ သူတို့ ခံစစ်စည်း ကျိုးပေါက်၊ အထိနာ၊ အကျအဆုံးတွေ အတုံးအရုံးဖြင့်

ရှုံးနိမ့်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည့် ထိုအရုဏ် နံနက်တစ်ခင်းမှာ ကြွင်းရစ်ခဲ့ သည့် သူတို့လက်ကျန်ရဲဘော် တွေကို ဆရာကြီးလီ အော် ငေါက်ဆူဆဲရင်း ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကား။

“ကွန်မြူနစ်တွေ အလို မရှိ”

“တို့နိုင်ငံကို ကာကွယ် ကြ”

“ကွန်မြူနစ်ခွေးကောင် တွေကို သုတ်သင်ကြ”

“သတ်ဖို့နဲ့သေဖို့ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ သေမလား၊ နေမလား။ သတ်မလား၊ သေမလား။”

“ဓားပြနီတွေကိုသတ်”

“တပ်နီကောင်တွေဟာ သူခိုးဓားပြတွေပဲ။ တစ်ယောက် မကျန် သတ်ပစ်ကြ”

“မင်းတို့နိုင်ငံတော်အတွက် မင်းတို့အသက်ကို ပေးဆပ်ကြ။ မင်းတို့မိဘနဲ့ မင်းတို့သားသမီး တွေအတွက် အနီကောင်တွေကို သုတ်သင်ကြ”

စစ်တလင်း - တစ်ခုလုံး အောင်နိုင်သူတို့၏ ဟစ်ကြွေးသံ တွေသာ လွှမ်းနေသည်။ မည်း မည်းမှောင်သည့် မီးခိုးတွေ၊ မီး

ထောင်ဘဝ အတွေ့အကြုံ

ဇေယျမင်းသျှင် သစ္စာကိုဆန့်၍

တောက်မီးလျှံတွေ၊ တဝုန်းဝုန်း
 တခုန်းခုန်း အဆက်မပြတ်ပေါက်
 ကွဲနေသည့် အမြောက်ကျည်ဆန်
 တွေ၊ တောင်နံရံကမ်းပါးကြီးတွေ
 ပဲ့ကြွေ လွင့်ကျလာသည်သို့
 တဖြောဖြောသွန်ကျလာနေသည့်
 မြေစိုင်မြေခဲ၊ သဲမှုန့်ဖုန်မှုန့်တွေ၊
 နေရာအနှံ့ တူးခြစ်လောင်ကျွမ်း
 နေသည့် မီးတောက်မီးလျှံတွေ၊
 တဒိုင်းဒိုင်း တရွှီရွီအော်မြည် ပြေး
 လွှားရင်း သေမင်းနှင့် လိုက်တမ်း
 ပြေးတမ်း စိန်ခေါ်ကစားနေသည့်
 သွေးမင်ငတ်မွတ်ကျည်ဆန်တွေ။
 ထိုအခင်းအကျင်းထဲမှာပင် စစ်ပွဲ
 ကို တစ်ဖက်သတ် အသာစီးရ
 သွားဟန်ရှိနေသည့် တစ်ခဲနက်
 သော ရန်သူစစ်သားလှိုင်းလုံးထု
 ကြီးဆီမှ ကြုံးပသံတွေကလည်း
 ဟိန်းဟိန်းညံဝေ။

သေမလား၊ ရှင်မလား။
 ဘာဆိုဘာမျှ မသေချာ။
 အားလုံးဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ပြေး
 နေလွှားနေတုန်း တစ်ဖက်ရန်သူ
 ကို ဖိ၍ ပစ်နေခတ်နေတုန်းမှာ
 ပင် ဗုံးခဲ လဲကျသေဆုံးသွားနိုင်
 သည်။ ဝုန်းခဲ ဒိုင်းခဲ အမြောက်
 ကျည်တစ်ခု ကျရောက်ပေါက်ကွဲ
 ချိန်မှာပဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းအစ

တွေ တစ်စစီ တစ်ဖွာစီ သွေး
 အလိမ်းလိမ်းဖြင့် ကြေပျက်လွင့်
 စင်သွားနိုင်သည်။ ဘာမဆိုဖြစ်
 ချင်ရာရာတွေ ဖြစ်နိုင်နေသည်။
 'အနတ္တမြေ'၊ 'မရဏမြေ'။
 ထိုစဉ်တုန်းကလည်း မသေ
 ခဲ့။
 သေကံမရောက် သက်
 မပျောက် ကြွင်းရစ်ရှင်သန်သူ
 လက်တစ်ဆုပ်စာသာသာကလေး
 ထဲမှာ သူ ပါလာခဲ့သည်။
 တောင်ကုန်းအမှတ် ၂၁၊
 ၃၄၊ ၃၁၊ ၇၃၂ တစ်လျှောက်
 သူတို့စစ်ကြောင်းတွေ အထပ်ထပ်
 ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို၍၊ ရံ၍ ရိက္ခာနှင့်
 ရေ၊ လက်နက်၊ ကျည်ဖြည့်တင်း
 မှုများကို လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘဲ (၇)
 ရက်ခန့် ပိတ်မိနေခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။
 ရန်သူသည် သွေးရူးသွေးတန်း
 ဖြင့် သရဲမင်းရဲစီးသလို အနီးကပ်
 (Dog fight)ပုံစံ ထွေးလုံးရစ်ပတ်
 ဇွတ်အတင်း ဝင်ပူးဝင်လုံးလျက်
 သူတို့စစ်ကြောင်း၏အားအပျော့
 ဆုံးတောင်ကုန်း-၇၃၂ ကို စီးနင်း
 တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။
 ရှင်သန်လိုသူတို့၏ ကျား

ကုပ်ကျားခဲ အားထုတ်မှု အသက်
 လုပ်ပွဲသည် ကြောက်မက်ချောက်
 ချားစဖွယ်။ ခွေးရူးတစ်အုပ် မည်း
 မည်းမြင်ရာ ဖမ်းကိုက်နေသလို။
 တောင်ကုန်းအမှတ်-၇၃၂
 သည် တစ်မဟုတ်ချင်းအတွင်း
 မယုံနိုင်အောက်အောင် ကျဆုံးခဲ့
 ရသည်။ စစ်ပွဲ၏ အကဲသာမှု
 သည် ရုတ်ခြည်းပင် ပြောင်းပြန်
 ဖြစ်သွားပြန်၏။ အသာစီးရမှု၌
 ယစ်မူးလျက် သရဲမင်းရဲစီးနေ
 သည့် ရန်သူသည် တောင်ကုန်း
 အမှတ်-၇၃၂ မှသည် ၃၄၊ ၃၁၊
 ၂၁ တောက်လျှောက်ကြီး တန်
 ပြန်တိုက်စစ်ကို တကြမ်းဖွင့်၍
 သူတို့ခံစစ်ကြောင်းကြီးကို ရိုက်
 ချိုးပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။
 ထိုနေ့က အသက်ရှင်ကျန်
 သူ နည်းလွန်းလှ၏။
 ထိုနည်းလှသည့် လူစု
 ကလေးမှာ သူ ပါလာခဲ့သည်။
 ပါသည်မှ သူ့ခြေ လက်အင်္ဂါ
 ဘယ်အပိုင်းတွင်မျှ ကြီးတောင်
 ကြီးမား ဒဏ်ရာထိထိခိုက်ခိုက်
 မရှိခဲ့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 ဖိုးကံကောင်းဟုသာ ဆိုရတော့

“Hanging System” တဲ့။
 မသေမချင်း
 လည်ပင်းကို
 ကြိုးကွင်းစွပ်၍
 သတ်ခြင်း။ သေ
 စေခြင်းတဲ့။
 (Death Sentence)
 သေစားသေစေ
 သေဒဏ်တဲ့”

မလိုပင်။

သည်တစ်ခါကော ...
သည်တစ်ကြိမ်မှာကော။

သေမင်းခံတွင်းက ကံကြီး
ကံကောင်းစွာ ပွတ်ကာသီကာ
ခုန်ထွက်နိုင်လေဦးမလား။

“တောက် ... တောက်
တောက် ... တောက် ...
တောက်”

တဒဂံတွေ၊ ခဏတွေ ကြွ
ကျသွားနေသည်ကိုပင် နှေးလွန်း
လှ၏ဟု စိတ်အလျင်လိုနေဆဲ
အခိုက် ရဲဘော်ကေဆီက သတင်း
က ဝင်လာခဲ့ပြန်၏။

“အခြေအနေ မရှင်းလင်း
သေးဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေတောင်
တိတိကျကျ သိကြပုံမရဘူးထင်
တယ်။ မျက်နှာစိမ်းဝန်ထမ်းတွေ
က သင် တန်းသားတွေတဲ့။
ထောင်မကြီးက ဝန်ထမ်းတချို့
ပါလာတယ်။ ဆက်သတင်းပို့
မယ် စောင့်ပါ”

သေချာပြီ၊ သေချာပြီ။
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် စိတ်ကူး
အတွေးထဲကို အဝင်မခံ မောင်း
ထုတ်ထားခဲ့မိသည့် အခြေအနေ
တစ်ခုသည် မမျှော်မလင့်မိလိုက်
ခင်မှာပင် ဘွားခနဲ ကိုယ်ထင်ပြ

လာခဲ့ပြီ။ သေချာပြီ။

“Hanging System”

တဲ့။ မသေမချင်း လည်ပင်းကို
ကြိုးကွင်းစွပ်၍ သတ်ခြင်း။ သေ
စေခြင်းတဲ့။ (Death Sentence)
သေစားသေစေ သေဒဏ်တဲ့”

သည်မရဏခရီးကြမ်းဆီ
သို့ ခြေတစ်လှမ်းစ၍ ရွှေလိုက်
မိသည်နှင့်ပင် နောက်ဆုတ်ကျော
ခိုင်း၍ မရနိုင်တော့ပြီမှန်း၊ ခရီး
လမ်းဆုံး၌လည်း အကြီးအကျယ်
ဆုံး အောင်မြင်ဝမ်းမြောက်မှုတွေ
ကြုံလာရနိုင်သလို သူတို့၏အန္တိမ
ခရီးသည် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း သေဖို့
သက်သက်ဆိုသည်မှန်းလည်း
တိတိလင်းလင်း သိထားခဲ့ပြီး
သား။

ယခုကြုံနေရသလို လည်ပင်း
ကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ သေဒဏ်စီရင်
ခြင်းဆိုသည်မျိုးကို သူတစ်ခါဖူးမျှ
မတွေ့ခဲ့စဖူး။ ကမ္ဘာကျော်
ကောင်းဘွဲ့မင်းသားကြီး ဂျွန်ဝိုး
တို့၊ ရော်နယ်ရေဂင်တို့၊ လီဗင်
ကလစ်ဖ်တို့၊ ကလင့်အီ(စ်)ဝုဒ်တို့
၏ အမေရိကန်အနောက်ဘက်
ပိုင်းနိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတွေထဲက
ကြိုးပေစီရင်ခန်းတွေလို ဖြစ်မှာပါ
ပဲ ဟုသာ ဝေဝေဝါးဝါး ထင်ထား

ခဲ့မိ၏။ မိမိနှင့်ဆိုင်လာလိမ့်မည် ဟုမူ မည်သို့မျှ အတွေးမဝင်မိခဲ့။ ယခုဖြင့်လျှင် ...

“ဖြူ ... ကောင်ကလေး ဖြူ”

ပြင်းပြင်းပြပြ တမ်းတစ်တံ တွေ ဆိုင်းဆိုင်းဆို လှိုက်တက် လာသည်။ ဟုတ်သည်။ ကောင် ကလေးဖြူ ဘယ်မှာလဲ။ ဖြူ ... ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

အမှန်က ကောင်ကလေး၏ နာမည်ကို Maung Phyu ဟု သူ သိထားသည်။ သို့သော်လည်း Maung ဟူသည့် အကွရာစု၏ အသံထွက်ကို သူ့အာ သူ့လျှာက မှန်အောင်ထွက်၍မရ။ ကြီးစား ပမ်းစား ခေါ်ကြည့်မိခဲ့သေးသည် တိုင် ရယ်စရာအသံတွေသာ ထွက်လာနေ၍ လက်လျှော့လိုက် ရစမြဲ။ အခေါ်ရခက်လှသည့် နာမည်ပိုင်ရှင် အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဆိုင်း၊ ဝဝလုံးလုံးကလေး မျက်နှာကလေးနှင့်ဟု အများက ပြောကြသည့် ရဲဘော်ကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း သူ အခက် တွေ့နေပုံကို သဘောကျနေခဲ့ သေး၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကောင်ကလေးကို ‘ဖြူ’ဟုပဲ

နှုတ်သင့်သလို လွယ်လွယ်ခေါ်ခဲ့ လိုက်မိတော့သည်။

ယခုဖြင့် သူ့ကောင်ကလေး ဖြူ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ။

အနေစိမ်းလွန်းလှသည့် စို ထိုင်းထိုင်း၊ အေးစိမ့်စိမ့်အသံလုံလုံ ထုထည်ကြီးကြီး တိုက်ခန်းကျဉ်း လေးတစ်ခုထဲမှာ သူ-ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် ကောင်ကလေး

နှစ် တစ်ပတ်လည်ကျော် လာခဲ့ပြီဖြစ်သည့် သူနှင့် ကောင် ကလေးဖြူတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ပမာ အသားကျ နေခဲ့ပြီ။ ဖြူသည် သူ့ခြေ၊ သူ့ လက်၊ သူ့မျက်လုံးမျှသာ မဟုတ် တော့။ နေရသခိုက် လူ့ဘဝတာ ကလေး၏ ငြိမ်းအေးရာ၊ လူ့စိတ် နှလုံးက သံယောဇဉ်အကြည် ဓာတ်တွေ လင်းလက်နွေးထွေးရာ

ဖြူ။ ဖြူဟု သူက သံယောဇဉ်ဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည့် ရဲဘော်ကလေးကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေမဲ့ လက်မဲ့ မျက်စိအလင်းကွယ်နေခဲ့ သည့် သူလိုဒုက္ခိတအကျဉ်းသား အိုကြီးတစ်ယောက်ကို ချေးကလူ သေးကလူ ကလေးပေါက်စနီး ပေါက်စန သုတ်သင်ပြုစုရသလို မရွံ့မရှာ၊ မငြီးမငြူဆောင်ရွက်ပေး မည့် အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်း ကလေး အဖြစ်နှင့်လေ။

စိတ်ကြည်လင်ပျော်မွေ့ရာ၊ စိတ်
တစ်ခဏ လုံခြုံရာ တဒဂံလေး
များစွာကို အတူစိုက်ပျိုးခဲ့သူ
လည်း ဖြစ်သည်။

“ကောင်ကလေးရေ ...
ဖြူရေ”

အသံက ထွက်မလာ။
လည်ချောင်းဝမှာပင် တစ်ဆိုနေ
သည်။

လက်ရှိပစ္စုကွ၌ သူ အခင်
တွယ်ရဆုံး လူသားဟူသည်
ကောင်ကလေးဖြူတစ်ယောက်
တည်း။

သည်ကလေး ဘယ်မှာလဲ။

ဘဝတာ၏ နောက်ဆုံး
အချိန်ကလေးမှာ သည်ကောင်
ကလေးကို နှုတ်ဆက်ခွင့်မှ ကြုံ
နိုင်ပါဦးတော့မည်လား။

“သူတ်သင်ရှင်းလင်းရေး
သမားကောင်းတစ်ဦးအဖို့ လူသား
ဆန်လွန်းတဲ့ နောင်တွယ်မှု မှန်
သမျှကို ရက်ရက်ရောရော စွန့်
ပစ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ငါ့နိုင်ငံ
တော်၊ ငါ့နိုင်ငံသား၊ ငါ့မိဘ၊
ငါ့သားသမီးတွေအတွက် အလုပ်
လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း
လိုအပ်လာခဲ့ရင် အဲဒီ ‘ငါ ...
ငါ’ဆိုတဲ့ အရာတွေကိုတောင်

ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရဲရမယ်။ သံယော
ဇဉ်ဆိုတာဟာ တို့အလုပ်အတွက်
တို့ဆိုင်တွေဝေစေတတ်တဲ့ ဘိန်း
ပဲ။ ဆူးညောင်ခလုတ်ပဲ”

‘ချူဒို’ဆိပ်ကမ်းက ထွက်
မည့် နောက်ဆုံးနေ့၊ နောက်ဆုံး
အချိန်၊ သူတို့ သုတ်သင်ရေး စီမံ
ကိန်းများ၏ တပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဗိုလ်မှူး
ကြီး ‘ချို’က ပြောခဲ့သည့် နှုတ်
ဆက်စကား။ ပြီးတော့ နောက်ကို
လှည့်မကြည့်နဲ့တဲ့။

သို့သော်လည်း သည်
ကောင်ကလေးနှင့် နေခွင့်ရခဲ့သည့်
ကာလတိုတို အချိန်ကလေး
အတွင်းမှာ သူတစ်ကိုယ်လုံး
ဟုန်းဟုန်း စွဲလောင်နေခဲ့သည့်
အာဇာတမီးတွေက ငြိမ်းသေခဲ့။
မေတ္တာတရား၏ စစ်မှန်မှုတွေကို
ကြုံကြိုက်ခဲ့။ ထိုသည်၏အခြား
မဲ့၌ သံယောဇဉ်ဟူသည် မူးယစ်
တွေဝေစေသည့် ဘိန်းမဟုတ်မှန်း
သူသိခဲ့။

သံယောဇဉ်ဟူသည် မီးကို
လည်း လောင်စေနိုင်၏။

လောင်သောမီးကိုသော်မှ
လည်း ငြိမ်းစေနိုင်၏။

သံယောဇဉ်ကို ရင်မှာ
ဘယ်လို ပျိုးသလဲ။ ဘယ်ပုံ

သို့ဝက်သိမ်းဆည်းထားသလဲ။
ကောင်ကလေးဖြူနှင့်အတူ သင်
ယူခွင့်ရခဲ့ပြီးပြီ။ ကောင်ကလေး
ရေ ... ကောင်ကလေးရေ။

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း
ဒုန်း ... ဒုန်း”

ကွန်ကရစ်လှေကားထစ်
တွေကို ရေးကြီးသုတ်ပျာ နင်း
ကျော်၍ အပြေးတစ်ပိုင်း တက်
လာနေသူတစ်ယောက်၏ ခြေသံ
ကို ကြား၏။ ကောင်ကလေးဖြင့်
မဟုတ်။ ကြီးကြီးခိုင်ခိုင် စိတ်
နှလုံးထား တင်းတင်းမာမာလူ
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်မည်။ ဝံ့ရဲ
သေချာသော သူ့ခြေသံတွေက
အားအင်ရှိလှ၏။

ခြေသံသည် တက်လာနေ
သူထက် အလျင်ဦး၍ သူတိုက်
ခန်းကလေးဆီသို့ ရောက်နှင့်
သည်။ အောက်ထပ်ကြမ်းခင်း
ပြင်မှသည် လှေကား (၂၂) ထစ်
ကို ဖြတ်၊ အဆောက်အဦ၏
ထောင့်ချိုးကွေ့ကလေးကို ကျော်
၍ ခြေလှမ်း (၁၀) လှမ်းခန့်
လျှောက်မိလျှင်ပင် သူ့အခန်း
ကလေးရှေ့ကို ရောက်ပြီ။ အခန်း
ကလေးရှေ့မှာ ဝရန်တာကလေး
ရှိမည်ထင်သည်။ ပြီးလျှင် ဟင်း

လင်းပွင့် လဟာပြင်ကျယ်ကြီး
လည်း ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သူ
အခန်းကလေးဆီ တဟူးဟူး
တရားရား တိုက်ခတ်လျက် ပြေး
ဝင်လာနေတတ်သည့် လေသည်
အဆီးအတားမဲ့ သန့်စင် လန်း
ဆတ်လွန်းသည်။

“ဟေ့ ... တိုက်ခန်း
တာဝန်ကျ ကင်းသမား ဘယ်သူ
လဲ။ ဒီမှာ အကျဉ်းသားသံတိုင်
ကို ခေါက်ပြီး ခေါ်နေတာ ကြာ
နေပြီကော။ မကြားကြဘူးလား။
ဟိုးအောက်ကတောင် ကြားနေရ
တယ်။ ကင်းသမား ဘယ်မလဲ”

အသံကြီးက ဟိန်းနေသည်။
တိုက်ခန်းစောင့် ညတာဝန်ကျ
ဝန်ထမ်းကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်
မည်။

မြန်မာစာနှင့် မြန်မာစကား
ကို မြန်မာတစ်ဦးလောက်နီးနီး
ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်အောင်
စနစ်တကျ အပတ်တကုတ် သင်
ကြားထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဝန်ထမ်း
တွေ၊ အရာရှိတွေ ပြောလေသမျှ
စကားတွေကို သူကောင်းကောင်း
နားလည်သည်။ သူ ကသာ
ကောင်ကလေးဖြူနှင့် စိတ်လို
လက်ရရှိလွန်းမှ မေးတစ်ခွန်း

ပြောတစ်ခွန်းပြောဖြစ်ခဲ့သည်က
လွဲ၍ နှုတ်ကို တင်းတင်းစေ့ထား
ခဲ့သဖြင့် သူ့ကို ဆွဲအနားမကြား
ဟု ထင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှိပါတယ် ဆရာ”
“ဒီမှာကွာ အကျဉ်းသား
က သံတိုင်ခေါက်ပြီး ခေါ်နေရာ
တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို
ချင်လို့လဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
မေးစမ်းပါဦး”

“သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့
စကားမပြောဘူး ဆရာ”

“ဟေ့”

“ပြီးတော့ မျက်စိနှစ်လုံး
စလုံးကလည်း မမြင်ရရှာဘူး”

“အယ်”

“နောက် ခြေနှစ်ဖက်၊
လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ငုံးတိကြီး
တွေ ပြတ်နေသေးတာရယ်”

“ဟောဗျာ ... ဒုက္ခပါပဲ။
အခု သူ ဘာလိုချင်တာတဲ့လဲ။
တို့က ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ
ဘယ်လိုလုပ်သိမှာတဲ့ ... က”

“သူ ဘာမှလိုချင်လို့
မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဟေ့ ... မင်းက ဘာလို့
ဒီလောက်တောင် အတပ်သိနေရ
တာလဲ ဟေ့ကောင်ရေ”

“ဒါက သူ လုပ်နေကျ
အလုပ်ပါ ဆရာ။ သူ့အမှုတွဲနဲ့
အချက်ပြပြီး စကားပြောနေကြ
တာပါ”

“ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဟို
အထူးဆောင်၊ သီးသန့်အိမ်
ကလေးထဲက အကျဉ်းသားက
သူ့အမှုတွဲပါ။ ကပ္ပတိန်လို့ ပြော
ကြတာပဲ။ အဲ ... သူတို့အဖွဲ့ထဲ
က တစ်ယောက်ကတော့ အဖမ်း
မခံဘဲ သူ့ဘာသာ ဗုံးခွဲပြီး သတ်
သေသွားတယ်တဲ့။ အခု သူ
ဆက်သွယ်နေတဲ့ သီးသန့်အိမ်
ကလေးက ငတိကတော့ ညာဘက်
လက်ကောက်ဝတ်ကနေ ပြတ်
သွားခဲ့တာကလွဲပြီး အကောင်း
ပကတိပဲ ဆရာ”

“ဪ”

“အဲဒီကောင်က ဖော်
ကောင်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို
အဲဒီသီးသန့်အိမ်ကလေးထဲမှာပဲ
ခွဲထားတာ”

“ဪ ... အဲဒီလိုလား။
နို့ ... နေပါဦး။ သူတို့အချင်းချင်း
နေတိုင်းနေတိုင်း ဒီလိုပဲ အချက်
ပြ ဆက်သွယ်ပြီး စကားပြောနေ
ကြတာပဲလား”

“ပြောစရာရှိတဲ့အခါပေါ့ ဆရာ။ တစ်ခါတလေလည်း နှစ်ရက် သုံးရက် လုံးဝဆက်သွယ်ကြဘူး။ အဲ ... တစ်ခါတစ်ခါတော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အကြာကြီးကို ပြောချင်ပြောနေကြတာ”

“အဲဒီလို ပါးစပ်မှာ ခွက်ကြီးကိုက်ပြီး တဒေါက်ဒေါက် တဒက်ဒက် ခေါက်နေတာပဲလားကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝဋ်ကြီးလိုက်တာကွာ။ သူတို့ ဘာတွေကို အရေးတကြီး ပြောနေကြတာလဲ။ မင်းတို့ရော သိသလား”

“မသိပါဘူး ဆရာ။ စစ္စဉ်တန်းကတော့ သူတို့အချက်ပေးသံတွေကို တုံးကလေးတွေနဲ့ လိုက်မှတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖော်ကြည့်ခဲ့ကြဖူးသေးတယ်လို့တော့ ပြောကြတာပဲ။ နောက်တော့ စကားဝှက်ကိုလည်း မဖော်နိုင်။ သူတို့ကလည်း ကိုးကုန်းကိုးကျင်း ခုနင်ခု ဆက်သွယ်ချင် ဆက်သွယ်နေတတ်ကြပြီး ဘာမှလဲ ထူးထူးထွေထွေ ပြဿနာဆိုတာကလည်း မရှိခဲ့တော့ ဒီအတိုင်းတိုင်း ထားလိုက်တော့တာပဲ။ သိပ်

ရေးကြီးခွင်ကျယ် ရှိလှတယ်လို့လည်း မထင်ကြတော့ဘူးလေ”

“သူက ခြေမရှိ လက်မရှိ၊ မျက်စိလည်း စုံလုံးကန်းနေတာဆိုတော့ သူဝေယျာဝစ္စကိစ္စတွေ ကျတော့ ဘယ်သူက လုပ်ပေးနေရတုန်း။ မင်းတို့ကပဲ အလှည့်ကျ လုပ်ပေးရတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ သူ့ကို မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေချိုးပေးတာကအစ ထမင်းကျွေး၊ ချီးသေးသုတ်သင်တဲ့အထိ ပတ်မအုပ်စုံ ခြေသိမ်းခေါင်းပိုက် လုပ်ပေးရတဲ့ ပုံသေဝန်ထမ်း တစ်ယောက် ရှိတယ်လေ ဆရာ။ မောင်ဖြူတဲ့”

“ဪ”

“ဒီအကျဉ်းသားကလည်း မောင်ဖြူတစ်ယောက်ပဲ အကပ်ခံတယ်။ ပြုစုတာခံတယ်။ ထမင်းကျွေးလည်း မောင်ဖြူ ကျွေးမှပဲ စားတယ်။ ရေတောင်မှ မောင်ဖြူ ခပ်ပေးတဲ့ ရေမှပဲ သောက်တာ။ ဇီဇာကြောင်လွန်းတာကတော့ တကယ်ကို လက်လန့်ပဲ။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က အစာထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြံမှာကို သိပ်ကြောက်တတ်တာကိုး ဆရာ

ရဲ့။ မောင်ဖြူကလွဲရင် ဘယ်ဝန်ထမ်းကိုမှ သူ့အတွက် တာဝန်ချမပေးပါနဲ့လို့ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးကို သတင်းပို့ထားခဲ့တာ”

“အင်း ... အင်း ... သူတို့အမှုမျိုး၊ သူတို့လိုလူမျိုးတွေက ဒီလိုပဲ သူ့ကြီးကြီးထားတတ်ကြတယ်”

“မောင်ဖြူကလည်း မောင်ဖြူပါပဲလေ။ သွေးမတော်သားမစပ် လူမျိုးချင်းလည်း မတူတဲ့ ဒီဒုက္ခိတအကျဉ်းသားကြီးအပေါ် အနှံ့တာခံ လိုက်ပုံ များတော့ အချင်းချင်းတွေ မပြောနဲ့ လူကြီးတွေကတောင် ဩချယူရတယ် ဆရာရေ။ ဒီထောင်မှာ သူ့လောက် စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး စိတ်ရင်းသဘောထားကောင်းတဲ့ ငတ်ဖြင့် ရှိမယ် မထင်တော့ဘူး”

“ဘယ် ... မောင်ဖြူလဲကွာ။ မောင်ဖြူတွေက အများကြီး ရယ်”

“ဪ ... ဆရာကလည်း ထောင်မှာ အိုးစည်ဒိုးပတ်နဲ့ တီးဝိုင်း ကဝိုင်းရှိတဲ့အခါတိုင်း ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲနဲ့ မင်းသားလုပ်လုပ်ပြီး ကတတ်တဲ့ ငှက်

ပျော့တောမင်းသားမောင်ဖြူပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဟိုပေါချာချာ ဘုတ်အီး ကောင်၊ အီးပေါလောကြီးလေ”

“အေး ... အေး ... သိ ပြီ။ အဲဒီမောင်ဖြူကိုးကွ။ နေပါဦး ဒီကနေ့ ဒီကောင်လေးကို မမြင် မိပါကလား။”

“သူလာမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး ဆရာ”

“ဟင် ... ဘာလို့”

“ဒီကနေ့က သူ့လူကြီးကို ကြိုးပေးမှာတဲ့ ဆရာရဲ့။ အဲဒီ အကြောင်းကို မနေ့ညနေပိုင်းမှာ ဒီကောင် သိသွားပြီးကတည်းက အရက်ကို မိုးအလင်း ဖင်ထောင် သောက်ပြီး လူမှန်းသူမှန်းမသိ အောင် မူးလဲနေလေရဲ့။ ဂါတ် စာရေးကြီးကတောင် တောလုပ် တောင်လုပ်တွေ သူ့ကိုယ်သူပြန် ပြီး ဥပါဒ်ပေး ရန်ရှာမှာစိုးလို့တဲ့။ စိုးလှိုင်နဲ့ ထွန်းထွန်းကို အစောင့် ခိုင်းထားရတယ် ပြောကြတယ်”

“ဪ ... ကြားရတာ စိတ်မချမ်းမသာရှိလိုက်တာကွာ”

ခြေသံတွေက တဖျပ်ဖျပ် ဖြင့် လေးတိလေးကန် ဆင်းသွား နေသည်။ ကင်းသမားရဲဘော် လေးလည်း အသံမကြားရ။

အောက်ကိုဆင်း၍ လိုက်သွား ဟန်တူသည်။

“ကောင်ကလေးရယ်”

အမှန်တကယ်ပင် သူ့ကို ကြိုးပေးကွပ်မျက်တော့မည်ဟု တိတိကျကျ ကြားသိလိုက်ရ။ သူ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ကောင်ကလေး မောင်ဖြူနှင့် ဘယ်လိုမှ တွေ့ခွင့် မကြုံနိုင်တော့သည်ကို ဧကန်ဧက သိခွင့်ရလိုက်သည့်အဖြစ်ကြီးက သူ့ရင်နှလုံးကို မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သည်။

မျက်ရည်ဥကြီးတွေ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် အုံ့ခဲ၍လာ၏။

မွန်းကြပ်နေသလို တစ်ဆို့ ဆို့ကြီး ဖြစ်သည်။

ရင်အပြင်ကို တရစပ် ဆုပ် နယ်ချေမွပစ်ခြင်း ခံနေရသလို မချီမဆန့် နာနာကျင်ကျင်ကြီးဖြင့် နင့်သည်းနှမ်းနယ်လှပြီ။

ရဲဘော်ကေကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ရ ဦးမည်။

သူသည် မမြင်မစမ်းဖြင့် ထောင်ပုံစံသတ္တုခွက်ကို ပါးစပ် ဖြင့် စမ်းရှာကိုက်လျက် ပြတင်း သံတိုင်ဆီ တစ်ကျော့တစ်ပြန် တိုး ကပ်မိခဲ့ရပြန်သည်။

“ရဲဘော်ရေ ... ကစ်စင် ဂူရာမီ” ငါးတစ်ကောင်ကိုတော့ ဖြင့် မိုးနတ်မင်းကြီးက အလိုတော် ရှိနေပြီ။ မကြာခင် ပြန်လမ်းမဲ့ခရီး ကို ထွက်သွားရတော့မယ်။ ‘ဝှမ်’ မြစ်ဆီမှာပဲ ရှိမလား။ ‘တိမ်လွှာတောင်’ကိုပဲ ရောက် လေမလား။ မိုးနတ်မင်းကြီးမှ သိ မှာပဲ။ အဆုံးစွန်အထိ သစ္စာ မတည်နိုင်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့အနေ အထားကို ခုတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ ပါပြီ။ တကယ်တော့ တို့ ထင် ထားခဲ့တာ၊ တို့ မျှော်လင့်တာတွေ ဟာ အချည်းနှီး အနတ္တတွေချည်း ပဲဆိုတာ မျက်ဝါဆင်ထင် သိခဲ့ရ ပြီ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ရဲဘော်”

ရဲဘော်ကေ ထံက တုံ့ပြန် သံတွေကို မကြားလိုတော့။ ကြား နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့။ အိပ်ရာ ထက်၌ ကွေးကွေးကလေးပုံ၍ လှဲနေလိုက်မိတော့၏။

‘ကစ်စင်ဂူရာမီ’ ငါးမျိုးမှန် ခဲ့လျှင် အတူနေငါးတစ်ကောင် သေဆုံးရုံမျှဖြင့် ကျန်ငါးတွေက အစားလုံးဝမစားတော့ဘဲ တမင် အငတ်ခံလျက် အရေခွံတွေ ကွာ လန်ပဲ့ကြွေလာစေလျက် အသေခံ သွားတတ်ကြသည်ကို ကေ

သည်။

၁၉၅၀၊ ဇွန်လ (၂၅)၊ ဝှစ်
မြစ်၏ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှ အစပြု
ခဲ့သည့် သူတို့၏ရန်ပိုးရန်ကြွင်း
သည် တရုတ်ကွန်မြူနစ် တပ်နီ
တစ်သိန်းကျော်အင်အားဖြည့်ခဲ့
သည့် 'တိမ်လွှာတောင်' တိုက်ပွဲ
စဉ်တွင် ဂုဏ်ရောင်အပြောင်ဆုံး
ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကေ သိ
သည်။

သို့သော် သူတို့၏လျှို့ဝှက်
သုတ်သင်ရေးစီမံကိန်း မစ်ရှင်က
ဖြင့် ...

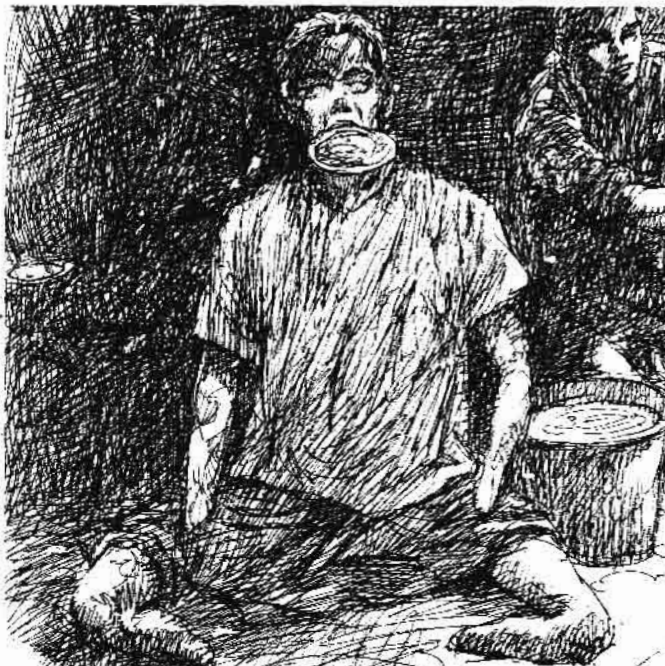
မျက်ရည်တွေ အတော

မသတ်အောင် ကျလျက်။

ကောင်ကလေးဖြူကို သတိ
ရလျက်၊ လွမ်းတလျက်။

၂။

သူ့မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်ကြီး
မြင်နေရသည်ကိုပင် မောင်ဖြူ
မယုံချင်မိသေး။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ
ကို အစွမ်းကုန်ဖြူ၍ လူဟု
ဆိုသာရုံ မည်ကာမတ္တ သူ့ရှေ့က
ဒုက္ခတသတ္တဝါအကျဉ်းသားကြီး
ကိုသာ မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်
ကြည့်မိနေဆဲ။ ရင်၌လည်း
တလှုပ်လှုပ်။

“ကျွတ် ... ကျွတ် ...
ကျွတ်”

အလိုလို စုပ်သပ်မိခဲ့ရတော့
သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” ဟု
လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာသာ
မြည်တမ်းမိရ၏။ ထိုအရာကို လူ
ဟု ခေါ်သတဲ့၊ ၎င်း။

တိုက်ခန်းကြမ်းပြင်၌ တင်
ပျဉ်ခွေထိုင်ထားရင်း တိုက်ခုံရုံကို
ကျောမှီလျက် တောင့်တောင့်
မတ်မတ် ကော်ပတ်ရုပ်ကြီး အဝတ်
ပတ်ထားသလို လူသားကြီး၌
လက်နှစ်ဖက်စလုံး အလျဉ်းမရှိ။
လက်ကောက်ဝတ်အထက်နား
ဆီတွင် ၎င်းတိတိ။ ခြေတစ်စုံ
လည်း နတ္ထိ။ ပေါင်ရင်းမှာ အနာ
ရွတ်ပေးကြီးတွေ ဗရပွနှင့် တိတိ
ရိရိပြတ်နေသည်။ ပြီးလျှင် တစ်
ကိုယ်လုံးမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာလို
အနာရွတ်တွေက တင်းကြမ်း
ပြည့်။ ဖားပြုတ်တစ်ကောင်၏
ကျောကုန်းကြီးလို။ နဂိုမူလ
အသားအရေက ဝင်းဝင်းဝါဝါ၊
ဖြူဖြူသန့်သန့်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ခဲ့
မည်။ သို့တိုင် မျက်မြင်တွေ့နေရ
သည့် ရုပ်အနေကဖြင့်မူ ညစ်ထုပ်
ထုပ် ပေတလူး။ ရွံ့နွံ့အိုင်ထဲမှ

လူးလဲကုန်းထလာသည့် ကျွဲတစ်ကောင်နှယ် နဂိုရုပ် ပျောက်လောက်အောင် ညစ်ပတ်နံ့စော်၍ နေသည်။

တောင့်တောင့်ကြီး မလှုပ်မချောက်ထိုင်နေသည်မှာ မီးလောင် သစ်ငုတ်တိုကို အင်္ကျီစုတ်၊ ပုဆိုးစုတ်တွေ ပတ်ပေးထားသလိုဖြစ်၏။

ဘယ်ကဘယ်လိုစ၍ ပြောရမှန်းပင် မသိ။

မောင်ဖြူက ပါးစပ်ပြင်လိုက်မိသည်နှင့် ထောင်မှူးကြီး ဦးဖေအောင်က သူ့ပခုံးကို အသာပုတ်၍ ဟန့်လိုက်၏။ သူတို့ရှေ့မှာ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးဘီမဂ္ဂနန်းနှင့် တာဝန်မှူး ဦးစိန်ဦး (ထောင်မှူး)၊ တိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူး ဦးထွန်းအောင်လွင်တို့ ရှိနေသည်။

“မစ္စတာဇက် ... နေကောင်းလား”

ထောင်ပိုင်ကြီးက တကယ့်အင်္ကျီအစစ်ကြီးတစ်ယောက်လို ဘိုသံပီပီ ဋ္ဌာန်ကရိုက်ကျကျနှင့် မေးလိုက်၏။ ဂျူး-မြန်မာကပြားမို့ အင်္ကျီအင်္ကျီကဖြင့် မွတ်နေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့်ထောင်အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်

သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

မပွင့်တပွင့်။ ပြီးတော့ တစ်လုံးတည်း။ စကားတစ်ခွန်းတည်းသာ သည်လူဒုက္ခိတကြီးထံမှ တိုရေရှားရေ ထွက်ကျလာသည်။

သို့တစေ သူ့ကိုယ်ကို ရင်ချိုထားလိုက်ပုံမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူနေရသည့် ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ဝင်စစ်သည်တော် တစ်ဦးထက် တစ်ပြားသားမလျော့။ ခေါက်ကျိုးရိုးနေပြီဖြစ်သည့် စစ်စိတ်စစ်သွေး စစ်မာန်တွေက သူ့စည်ကြက်မျက်နှာပြင်မှာ အထင်သားပေါ်နေသည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာက ခံစားမှုမဲ့၊ အာရုံမဲ့။ အကြောတစ်မျှင်အရေပြားတစ်တွန့်မျှ အလှုပ်အခတ်မရှိ။ ငုတ်စိစိ။ ယခုမူ ...

“စားရ သောက်ရ နေရ ထိုင်ရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေဘူး”

မေးတစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်ခွန်း။ ဤသည်ပင်လျှင် ထောင်ပိုင်ကြီးမို့သာ အရေးအရာ လုပ်၊ အဖက်လုပ်လျက် အတုံ့အတင် ပြန်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်

အောက်ထောင်အရာရှိ၊ ထောင်ဝန်ထမ်းမည်သူနှင့်မျှ စကားတစ်ခွန်း အရောတဝင် မဟာခဲ့။ တုံ့ထိုဘာဝေ။

“ဘာတွေက အဆင်မပြေတာလဲ”

“အားလုံးပဲ”

“အင်း ... အင်း ...

တစ်ခုချင်းစီ ပြောပြပါဦး”

ထောင်ပိုင်ကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် မေးရသည်။ လောလောဆယ် သည်တစ်ထောင်လုံးမှာ အရေးကြီးအကျဉ်းသား (V.I.P Prisoner) ဆို၍ သည်ဒုက္ခိတအကျဉ်းသားကြီးနှင့် သူ့အမှုတွဲသီးသန့်အိမ်ကလေးထဲက လက်တစ်ဖက်ပြတ်အကျဉ်းသားတစ်ဦးပေါင်းကြည့်မှ သူတို့နှစ်ဦးသာ ရှိသည်။ နှစ်ဦးစလုံး နိုင်ငံခြားသားအကျဉ်းသား (F.R.C)တွေ။ နိုင်ငံလုံခြုံရေးနှင့် အဓိက ဆက်နွယ်ပတ်သက်၍ ချိုးဖောက်ကျူးလွန်ခဲ့သည့် နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက်သမားတွေ။ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်တွေ။

“စားရတာ အဆင်မပြေဘူး။ အသီးအရွက်စိမ်းကြော်လိုဟာမျိုး၊ အသားကြော်လိုမျိုးတွေ

ပဲ စားချင်တယ်။ ပဲဟင်းတွေ၊
ငါးပိကြော်တွေ မစားတတ်ဘူး။
ရနိုင်ရင် ပေါင်မုန့်စားချင်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ။ စီစဉ်
ပေးမယ်။ ပြီးတော့ကော”

“တစ်နေ့ကို ရေနှစ်ကြိမ်
ချိုးချင်တယ်”

“အခုလည်း ချိုးပေးနေတာ
ပဲ မဟုတ်လား။ ရဲဘော်လေးတွေ
က သတင်းပို့ကြတာကတော့
မစ္စတာဇော်ကကို ရေချိုးဖို့ အမြဲ
ငြင်းဆန်နေခဲ့တာဆို”

“အဲဒါကတော့ သူတို့က
လုပ်ပေးကိုင်ပေးတာ စိတ်မှ
မရှည်ကြဘဲ။ စူစူဆောင့်ဆောင့်
နဲ့ဟာ။ ပြီးတော့ ဘယ်ဟာကိုမှ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
လုပ်မပေးချင်ကြဘူး။ ပြီးပြီးရော
ချည်းပဲ။ စားပြီးသားပုံစံပန်းကန်
တွေဆိုလည်း ဆေးချင်မှ ဆေး
တာ။ ရေသန့်သန့်နဲ့ သေချာ
မဆေးဘဲ ထမင်းထည့်ကျွေးရင်
ကျွေးကြသေးတာ။ ပြီးတော့”

“အင်း ... အင်း ...
ပြောပါဦး”

“မျက်နှာသစ်တာ၊ ခင်းကြီး
ခင်းလေးကိစ္စပြီးတိုင်း ဆေးကြော
သန့်ရှင်းပေးရတာတို့ဆို မလုပ်

ချင်ကြဘူး။ မနည်း ခေါ်နေရ
တာ”

“ဒါကတော့ မစ္စတာဇော်
ကလည်း ရဲဘော်ကလေးတွေကို
စကားလုံးဝမပြောဘဲ လက်ဟန်
ခြေဟန်နဲ့ပဲ ပြတတ်တာဆိုတော့
လက်ရှိအခြေအနေအရ မစ္စတာ
ဇော်ရဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြတာ
က ကလေးတွေအတွက် ဘယ်
လိုမှ အဆင်မပြေဘူးလေ။ သူတို့
နားမလည်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ နှစ်
ဦး နှစ်ဖက် အခက်တွေ့နေကြရ
တော့တာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အဆင်
ပြေအောင် စီစဉ်ပေးဖို့က ထောင်
ပိုင်ကြီးတို့ တာဝန်ပဲ။ အခက်အခဲ
တွေ ဆက်ရှိနေသေးရင် ညွှန်မှူး
ကို ဆက်သတင်းပို့ရမှာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို
သတင်းပို့ရမယ်။ မပို့ဘူးဆိုတာ
က မစ္စတာဇော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်
အရေးပါ။ ကျုပ်တို့က ဘာမှ
မပြောလိုပါဘူး။ ဥပဒေက ခွင့်ပြု
သမျှ လူသားဆန်ဆန် ကူညီ
စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်အောင်တော့
ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ။
မစ္စတာဇော်ဟာ လောလောဆယ်
အနေအထားမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ စောင့်

ရှောက်မှုအောက်က သေဒဏ်
အကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတွက်
မစ္စတာဇော်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး
ကိစ္စအဝဝကို အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်ရ
အောင် ကျုပ်တို့က စီစဉ်ပေးမှာ
ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ထောင်ပိုင်ကြီး”

“အင်း ... အင်း ...
နောက်ဘာရှိသေးတုံး”

“ကျုပ်အမှုတွဲနဲ့ ကျုပ် တွေ
ခွင့်မရနိုင်ဘူးလား”

“အဲဒါက အခုအချိန်အထိ
တော့ ခွင့်ပြုချက် မရသေးပါ
ဘူး”

“ကျုပ်အတွက် မျက်နှာ
သစ်၊ အလေးအပေါ့သုတ်သင်၊
လက်တိုလက်တောင်းချိင်းဖို့၊
အသက်ငယ်ငယ် အကျဉ်းသား
ကလေးတစ်ယောက်တလေများ
တွဲဖက်မထားပေးနိုင်ဘူးလား”

“အင်း ... အကျဉ်းသား
ဆိုရင်တော့ အခက်အခဲရှိတယ်
မစ္စတာဇော်ရေ။ ဒါပေမဲ့ အဆင်
ပြေနိုင်မယ့် ဝန်ထမ်းငယ်တစ်
ယောက်ကို ပုံသေတာဝန်ချထား
ပေးဖို့တော့ စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

“အားနာစရာခင်ဗျာ ...

ဝန်ထမ်းရဲဘော်ကလေးတွေကို ကျုပ်ရဲ့ချေးကိစ္စ၊ သေးကိစ္စတွေ အထိ ခိုင်းရမှာ စိတ်မလုံပါဘူး။ အားနာလွန်းလို့ ချုပ်တည်းထား ပေတဲ့လည်း သဘာဝဓမ္မတာကိစ္စ တွေဆိုပြန်တော့ တားလို့ကမရ။ ခွကျလိုက်တာ”

“ကဲပါလေ ... အားနာ မနေပါနဲ့။ ဒီရဲဘော်လေးနဲ့ နေ ကြည့်ပါဦး။ သူကလည်း လော လောလတ်လတ် သူ့အဖေအိုကြီး ဆုံးပါးပြီးခါစဆိုတော့ သူ့အဖေ ကြီး အလွမ်းပြေ ပြုစုပေးပါရစေ လို့ သူကပဲ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒပြုလာ ခဲ့တဲ့ကလေးပါ။ သူ့အဖေကြီးက လူကြီးနာနဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့ တာ ငါးနှစ်ကျော်ခြောက်နှစ်ရှိခဲ့ ပြီ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ထမင်းခွံပေး၊ ချေးကလူ သေးက လူ ကိစ္စတွေကို ဘယ်သူမှ မခိုင်း ဘဲ သူပဲခိုင်ခံ့ပြုစုခဲ့တာ။ ဖအေ ကြီးက ချေးသေးကိုတောင် မနိုင် ရှာတော့တာလေ။ စကားလည်း မပြောနိုင်၊ သူများပြောတာဆိုတာ တွေလည်း သူက မသိတော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်က ဆုံးသွားရှာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ...”

“ဘယ်သူ ထောင်ပိုင်

သည့်ဘုဂလန်ဂ္ဂစာ
လူဒုက္ခိတကြီးနှင့်
ဘယ်လိုအဆင်ပြေပြေ
ဆက်ဆံ နေထိုင်
သွားရမည်လဲဆိုတာ
မောင်ဖြူအတွေးထဲမှာ

ကြီး”
“မောင်ဖြူတဲ့။ တပ်သား မောင်ဖြူ။ (Warder Mung Phyu)”

“M ... m ... Phyu ... မ ... မ ... ဖြူ”

“ကဲပါလေ။ နာမည်တွေ ဘာတွေကို ခဏထားလိုက်ပါ ဦး။ ဒီကလေးနဲ့ပဲ နေကြည့်ကြပါ ဦး။ အခက်အခဲတွေရှိရင်လည်း ထပ်ပြောတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ ထောင်ပိုင် ကြီး”

“အင်း ... အင်း ... See You again”

သည်လိုပုံဖြင့် မောင်ဖြူနှင့် သည်ဒုက္ခိတ အကျဉ်းသားအိုကြီး တို့ စတင်သံယောဇဉ်တွယ်ငြိမြစ် ကြဖို့အကြောင်းဖန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးတို့အဖွဲ့ ပြန် သွားကြသည့်အခါ မောင်ဖြူက အကျဉ်းသားကြီး၏ တိုက်ခန်းဆီ သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ သည် ဘုဂလန်ဂ္ဂစာ လူဒုက္ခိတကြီးနှင့် ဘယ်လိုအဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံ နေထိုင်သွားရမည်လဲ ဆိုတာ မောင်ဖြူ အတွေးထဲမှာ တစ်ချိန်

မြေမရှိ၊ လက်မရှိ
 ငုံးတိတိ
 ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့်
 အမြင်မဲ့
 မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏
 ဤအားသည် အဘယ်မျှ
 ထိတ်လန့်
 ချောက်ချားဖွယ်၊
 နာကျင်ဖွယ်၊
 သွေးပျက်ချင်စဖွယ်
 ကောင်းသည်ကို
 ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီ။

လုံး သည်အကြောင်းတွေပဲ
 တရစ်ဝဲဝဲ စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။

“မန် .. မ .. မ .. မ .. ဖြူ”

ဗုဒ္ဓေါ။ မြတ်စွာဘုရား။ သူ
 ခြေသံတရုပ်ရုပ်က တိုက်ခန်းရှေ့
 သံတိုင်တံခါးဝမှာ ရပ်မိသည်ဆို
 ရုံရှိသေး တိုးညင်းညင်းအသံကို
 ကြားလိုက်မိ၍ ကြက်သီးမွေး
 ညင်းတွေပင် ထောင်ထသွားရ
 သည်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ သည်
 သေဒဏ်ကြီးသမား နိုင်ငံခြား
 သားကြီးက ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ညွှန်
 ကြားရေးမှူးကြီးတို့နှင့်မှ မဟုတ်
 လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အဖက်လုပ်
 စကားပြောတတ်ခဲ့ဖူးသူမဟုတ်
 တဲ့။ ယခုဖြင့်မူ ...

“ဖြူ ... ဖြူ”

သံတိုင်တံခါးရှေ့၌ ငြိမ်
 ငြိမ်ကလေးရပ်၍ တွေ့ကြည့်နေ
 မိသည့် မောင်ဖြူရှိရာနေရာဆီ
 မှန်းဆကြည့်ရင်း သူ့နာမည်ကို
 ခေါ်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာသေ
 တစ်ခု။

ငါးသေတစ်ကောင်လို ဖြူ
 ဖပ်ဖြူရော် မျက်ဝန်းသေတစ်စုံ ကို
 မြင်သည်။

ခြေမရှိ၊ လက်မရှိ ငုံးတိတိ
 ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် အမြင်မဲ့

မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ ညှို့အားသည်
 အဘယ်မျှ ထိတ်လန့်ချောက်ချား
 ဖွယ်၊ နာကျင်ဖွယ်၊ သွေးပျက်ချင်
 စဖွယ် ကောင်းသည်ကို ထိုထံ
 တွေ့ကြုံရပြီ။

သည်အခြေအနေတွင်
 ကြင်နာမှုတွေဖြင့် နွေးထွေးနေ
 သည့် ကိုယ်အနေအထိအတွေ့
 တစ်စုံတစ်ရာသည် ချက်ချင်း
 လက်ငင်းပင် ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့မှု
 တွေကို ရှင်သန်နိုးထလာစေ
 တတ်မှန်း အဖေက မောင်ဖြူကို
 လက်တွေ့သင်ပြပေးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“မန် ... မ ... မ ...
 ဖယူ”

မောင်ဖြူသည် သံတံခါး
 သော့ကိုဖွင့်၍ တံခါးကို လှုပ်
 လှုပ်ပေးနေကျအတိုင်း လက်တစ်
 ဖက်က ချိုင်းအောက်မှ ကျန်လက်
 တစ်ဖက်က ဒူးကောက်ကွေးမှ
 ငေါက်ခနဲ ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်
 သည်။ ဒုက္ခိတအကျဉ်းသားကြီး
 က မရုန်းသာ မဖယ်သာဘဲ စွေ
 ခနဲ ပါလာတော့၏။

“ကဲ ... ရေချိုးလိုက်ကြ
 ရအောင်နော်။ အလင်းရောင်လေး
 လည်း ရ၊ နေရောင်လည်း ရတဲ့

ဟောဒီရှေ့နားမှာပဲ ချိုးလိုက်ကြ
 စို့။ ရေချိုးရင်း ညစ်ပတ်နေတဲ့
 ဝတ်စုံတွေ၊ အိပ်ရာခင်းတွေကိုပါ
 လျှော်ပစ်လိုက်ကြရအောင်။ ကဲ
 လာ ... ဒီအနားမှာထိုင်။ ဟုတ်
 ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါ စောစော
 ကလေးကမှ ဘောက်ဆင်း
 ကောင်လေးခပ်ပြီး ပို့လာတဲ့ ချိုး
 ရေတွေလေ။ ကြည့်ပါဦး။ နွေး
 နေတာပဲ။ ကဲ .. ဝအောင်သာ
 ချိုးပေတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်
 ပတ်နံ့စော်နေတာတွေ ဒီကနေ့
 ရှင်းပစ်လိုက်မှဖြစ်မယ်။ ပုံစံဝတ်စုံ
 တစ်စုံနဲ့ အိပ်ရာခင်းအသစ်ရယ်၊
 ပုံစံပန်းကန်ပြား၊ ပန်းကန်လုံးတွေ
 ရယ် အသစ်ထုတ်လာခဲ့တယ်။
 အနံ့စွဲနေတဲ့ ချေးတွေညှော်တွေ
 ရှစ်သစ်တက်နေတဲ့ အဟောင်း
 တွေကိုတော့ ညနေကျမှပဲ ပြန်
 အပ်လိုက်တော့မယ်။ ကဲ ...
 ကဲ ... ရေချိုးတာရပ်ကြဦးစို့။
 ချေးတွန်းရအောင်။ ဩော် ...
 ဟောဒါ ထောင်ပိုင်ကြီးပေးလိုက်
 တဲ့ ဆဲပဲပြာလေ။ ကာဘော်လစ်၊
 ကာဘော်လစ်။ အနံ့ပြင်းပေမယ့်
 ပိုးသေတယ်။ စိတ်ထဲရှင်းသွား
 တာပဲ။ ကိုင်း ... မဟုတ်ဘူး
 လား။”

အကျဉ်းသားကြီးက သူ
 စကားကို နားလည် မလည်
 မောင်ဖြူမသိ။ သူ့ဖခင်အိုကြီးကို
 ပြုစုခဲ့ရစဉ်ကအတိုင်း သောင်
 မတင် ရေမကျ စကားတွေကို
 လျှောက်ပြောနေမိခြင်းဖြစ်သည်။
 “ဟဲ့ ... မောင်ဖြူရဲ့ နင်
 တို့ ငါတို့ကသာ တို့ပြောနေတာ
 လုပ်နေတာတွေကို သူတို့မသိကြ
 ဘူး၊ မကြားကြဘူးထင်နေတတ်
 တာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေရဲ့ မသိ
 စိတ်က သူ့ဘာသာသိနေတတ်
 ကြတာမျိုးဟဲ့။ ဘာမှန်းမသိရင်
 တောင် သူတို့ကို အဲဒီလို တယု
 တယ ပြောနေတာမျိုးမှာ သာယာ
 နေတတ်ကြ၊ နှစ်သက်နေတတ်
 ကြသတဲ့။ ရောဂါဝေဒနာတွေ
 တောင် အလိုလိုသက်သာလာ
 တတ်ကြသတဲ့။ ဘာအပန်းကြီး
 တာ မှတ်လို့ဟယ်။ လုပ်ရင်း
 ကိုင်ရင်း ပြုစုရင်း စကားတော့
 ပြောပေးနေ ... ကြားလား”
 ဒေါ်ရီစီကြီးက ထိုသို့ပြော
 ခဲ့ဖူးတာကို မောင်ဖြူမှတ်မိသည်။
 ယခုလည်း ဘာရယ်
 မဟုတ်။
 ပြောမိပြောရာတွေကို ပြော
 နေခြင်းသာ။ တစ်ခုပဲ ... တစ်ခု

သာပဲ။ သွားလေသူ အဖေကို
 တိုင်တည်ပြောနေခြင်းဖြစ်၍ သား
 တစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းတွေက
 ဖြင့် စိမ့်၍ပျော်ဝင်နေမည် ထင်
 ၏။
 အိုး ... အလို။ ကြည့်ပါ
 ဦး။ သူ့ရင်တစ်ပြင်လုံး သည်း
 သည်းလှုပ်လှုပ် အေးမြချမ်းငြိမ်။
 ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော၊ မတွေ့ရ
 သည်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော၊
 အနေဝေးနေသော၊ မေ့သလောက်
 ရှိနေသော ... သော ...၊
 သော ... ခံစားမှု။ သိသိမှတ်
 မှတ်ကြီး ကိုင်လှုပ်နေသည်သို့
 ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်းတရား
 တဲ့လား။ ဝေးတစ်မြေရပ်ခြား၊
 သွေးမတော်သားမစပ် ဘဝတစ်ခု
 ကိုယ်စီနှင့် လူသားနှစ်ဦးသည်
 တစ်စုံတစ်ရာ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်
 မပြနိုင် မပြတတ်သည့် သံယော
 ဇဉ်ချစ်ခြင်းတရားဆိုသည့်အရာ
 ကြောင့် နောင်ဖွဲ့ကျမ်းဝင်မိကြ
 မည်ဆိုလျှင် ... ဒါ ရှေးရှေးက
 ပြုဖူးရှိဖူးခဲ့သည့် ရေစက်ဟောင်း
 တွေပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
 “ဘုရား ... ဘုရား။ သူ့
 လို ကွန်မြူနစ်အရိုးရင့်ကြီး တစ်
 ယောက်က ဘယ့်နှယ် ရှေး

ရေစက်တွေ၊ ချစ်ခြင်းတရားတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေကို တောင်တောင် အီအီတွေးနေမိပါလိမ့်။ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခရဲ့ မြူဆွယ်ဖမ်းစားမှုတွေပဲ။ အဖနိုင်ငံတော်နဲ့ တပ်နီတော်၊ လူထုနဲ့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ သုခယောင်ယောင် လှည့်ဖျားမှုတွေကို ကြံကြံခံနိုင်ရမယ်”

သူ့စိတ်ကို သူ တင်းသည်။ သူ့စိတ်က သူ့ကို ဆုံးမသည်။ ကြုံနေရသည့် ပစ္စုပ္ပန်၏ ငြိမ်းအေးသန့်စင်လွန်းမှုမှ မသိကျိုးကျွံရုန်းထကြည့်သည်။ မရ။

“အိုး... နေရောင်ကလေးက နွေးနေတာပဲ။ ‘ဟန်’မြစ်ထဲမှာ လှေစီးရင်း နေရောင်နွေးနွေးက လေးအောက်မှာ နေစာလှုံခဲ့ရတာကို လွမ်းလိုက်တာ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို နေရောင်ခြည်ကလေးကလည်း ဝင်းနေမှာပဲ။ ရွှေရောင်တောက်တောက်နေပြောက်ကလေးတွေ တင်နေတဲ့ သစ်ရွက်ကလေးတွေလည်း လင်းပြီး စိမ်းတောက်နေမှာပဲ။ နေရောင်ခြည်ဖောက်ဝင်သွားတဲ့ မြက်ဖျားကလေးတွေက စိမ်းရောင်စို မှည့်လို့ပေါ့။ ကြည့်စမ်း ... လေကလေးက

လည်း လန်းလိုက်တာ။ ‘ဟန်’မြစ်ထဲက ကမ်းစပ်ရေကြည်ကြည် တိမ်တိမ် ကျောက်တုံးကျောက်ခက်တွေကြား လျှောက်ပြေးနေတဲ့ ‘ရှိရီ’ ငါးကလေးတွေကိုတောင် မြင်ယောင်လာမိတော့တယ်။ ကိုရိုးယားတစ်နိုင်ငံတည်းမှာပဲ တွေ့နိုင်တဲ့ ငါးကလေးတွေလေ။ အခုတော့ တချို့က ‘ဟန်’မြစ်ထဲမှာ၊ တချို့က ‘ကွမ်’မြစ်ထဲမှာ၊ တချို့က ‘မြောက်ပိုင်း’မှာ၊ တချို့က ‘တောင်ပိုင်း’မှာ။ သမ္မတဆစ်မန်ရီး(တောင်ကိုရီးယား အစိုးရအဖွဲ့၏ သမ္မတ၊ စာရေးသူ)သာ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်လွန်းခဲ့ရင် ခါးသီးတဲ့ ဘဝဒဏ်ချက်တွေနဲ့အတူ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကြီးသာ မီးတောက်ကြီး စွဲလောင်သလို ဟုန်းဟုန်းထ မတောက်ခဲ့ရင်၊ နွားကွဲ ကျားကိုက်ဆိုသလိုမျိုး ၃၈ ဒီဂရီ မျဉ်းပြိုင်ကို အခြေခံပြီး နိုင်ငံနှစ် ပိုင်းမကွဲခဲ့ရင် သူတို့အသက် လောက်တန်ဖိုးထားနေတဲ့ “ပြန်လည် ပေါင်းစည်းရေး” သာ ခုလိုနှောင့်နှေးကြန့်ကြာ မနေခဲ့ရင် ဒီနေရောင်ခြည်နွေးနွေးလေး၊ ဒီလေပြည်အေးအေးလေးကို တဝကြီးလွတ်လွတ်

လပ်လပ် ခံစားနိုင်မှာပဲ။ ‘ရှိရီ’ ငါးကလေးတွေလည်း ‘ဟန်’မြစ်မှာရော ‘ကွမ်’မြစ် ကြီးထဲမှာပါ ကူးခတ်မြူးတူးနေနိုင်ကြမှာပဲ။ အို ... ‘ဟွမ်’ရယ်၊ ‘ဟီး’ရယ်၊ ‘ကင်’ရယ်၊ ‘လင်း(မ်)’ရယ်တို့ မိသားစုကလေး ... တို့မိသားစုကလေး ...”

အတွေးတွေက တောက်လျှောက် ပြေးနေသည်။

ဖမ်းယူချည်နှောင်မထားလိုတော့။ ဖြေလျှော့လွတ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

“အို ... အဘ ... ငိုနေပြန်တာလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ချမ်းလို့လား။ ဗိုက်ဆာလို့လား။ ပြီးပြီ...ပြီးပြီ။ ဟောဒီ အိပ်ရာခင်းကလေးကို ရေလျှော်လိုက်ပြီးရင်ပြီးပါပြီ။ ဟော ... ထမင်းချိုင့်ရောက်နေပြီတဲ့။ ခဏလေးနော် ... ခဏကလေး။”

သူ မျက်ရည်တွေကျနေမိပြန်ပြီလား။ သူ တကယ်အိုမင်းလာပြီဆိုသည်ကို လက်ခံလိုက်ရတော့မည်။ လူအိုကြီးတွေသာ လျှင် ကလေးပေါက်စလေးတွေလို ငိုလွယ် ရယ်လွယ် ဖြစ်တတ်

ကြသည် မဟုတ်ပေလား။

ကောင်ကလေး ပျာယာ ခတ်နေသည်ကပင် ရယ်ချင်စရာ။ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသည့်အထဲမှာ ပင် သူ့အသံလွင်လွင်၌ ပျော်ရွှင်မှုတွေ စွက်နေ ကနေသည်။ ပျိုရွယ်မှု၏ တပ်မက်ချင်စရာ အရည်အသွေးတွေထဲမှာ ထိုသည့် ဘာကိုမျှ ထိမထင် မဖြုံချင်စိတ် တွေပါသည်။

အကျဉ်းသားအိုကြီး၏ စိတ် တွေ တဖြည်းဖြည်း မြူးရွှင်၍လာ နေသည်။

“ဖြူ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာ လို့လဲဟင် ... အဘ။ အခန်းထဲ ဝင်ကြတော့မလား။”

သူ့ကို ကောင်ကလေးက ‘အဘ’ ဟု ခေါ်နေသည်။ ‘အဘ’ ... ‘အဘ’ ... တဲ့။ အဘဆိုသည့် အကွရာပုဒ်သည် မြန်မာဘာသာစကားအရ ဖခင် ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဖခင်ကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် အမျိုးသား ကြီးများကိုလည်း ဖခင်ပမာ ‘အဘ’ ဟု ခေါ်တတ်ကြသေး သည်တဲ့။ ပါမောက္ခ ‘ချို’ က စနစ် တကျမြန်မာ့ လူမှုဓလေ့ကို ရှင်း

ပြဖူးခဲ့၏။ ‘အဘ’ တဲ့။ ကောင် ကလေးက သူ့ကို ခေါ်သည်။ သူ့ရင်မှာ ပီတိဖြင့် တသိမ့် သိမ့်။

“တို့တွေ ဒီမှာပဲ ခဏနေ ကြဦးစို့ ဖြူ”

“ဟင် ... အဘ ... အဘ ... မြန်မာလိုပြောတတ် တယ် ... ဟုတ်လား။”

“ရှား ... တိုးတိုး။ ဖြူက လွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ မပြောဘူး။ ပြီးတော့ ဒါက တို့နှစ်ယောက် တည်းပဲ သိထားရမယ့် လျှို့ဝှက် ချက်”

“အား ... ဝမ်းသာလိုက် တာ။ အခုမှပဲ စိတ်ထဲက အလုံး ကြီးကျသွားတော့တယ်။ ကျွန် တော်က အဘ နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရလုပ်ရမလဲပဲ စဉ်း စားနေတာ။ ပျော်လိုက်တာ”

“ဖြူ ... ပျော်သလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုမွေးနေတာ ဘာပန်း ကလေးတွေလည်း ဖြူ”

“ဆိတ်ဖလူးပန်းနဲ့လေ”

“ဆိတ်ဖလူး” အသံကို သူ မထွက်တတ်။ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစား၍မရ။ သူ့ရော မောင်ဖြူ

ရော နှစ်ယောက်သားလုံး ဟက် ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကြပြန် ၏။

သူတို့ရယ်သံတွေသည် သူ တို့ သေဒဏ်ကြိုးတိုက်ခန်းက လေးအတွက် တကယ့်ထူးထူး ဆန်းဆန်း။ ကျောက်စိုင်ကျောက် သား ကျောက်လွှာချပ်ကြီးမှ ပန်း ကလေးတွေ ပွင့်လာသလို။

ထိုတဒင်္ဂ၌ ကောင်ကလေး ဖြူကလည်း အကျဉ်းထောင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမဟုတ်တော့။ သူ သည်လည်း ကွန်မြူနစ်အရင့် အမာကြီး၊ နယ်ကျော်ရပ်ခြား လူမဆန်လှသည့် နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက်ရာဇဝတ်မှုကြီးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဦးစီးကျူး လွန်ခဲ့သည့် လက်မရွံ့ သုတ်သင် ရှင်းလင်းရေးသမား၊ အထူးလျှို့ ဝှက်တပ်ဖွဲ့၏ ယူနစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးမဟုတ်တော့။ ဘဝ သေ နေပြီဖြစ်သည့် ဒုက္ခိတ သေဒဏ် ကျ ကြိုးသမားကြီးလည်း မဟုတ် တော့။

အတိတ်သည် ဟိုးအဝေး မှာ။